

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUTH WARE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
THE WOMAN IN CABIN 10
AND *THE IT GIRL*

ONE PERFECT COUPLE

A NOVEL

ONE PERFECT COUPLE

RUTH WARE

SCOUTPRESS

Hew York Londra Toronto Sidney Yeni Delhi

*Ian'a, benim en sevdiğim bilim adamına. Sen olduğun için
teşekkür ederim.*

PROLOGUE

Mücadele ediyor. Hayatı için savaşıyor ama kadın da öyle. Boynuna kadar suyun içinde; gözlerinde tuz, ciğerlerinde su var ve nefes alamıyor, boğuluyor.

Vücudu sert, kaslı ve kadının hayal edebileceğinden çok daha güçlüydü, suyun altında sıkışmış bir canavar gibi çırpınıyordu.

Ve ona karşı mücadele ederken, iki şeyi biliyor, bunların delici, umutsuzca doğru olduğunu biliyor - bir: ya o ya o ve eğer gitmesine izin verirse, dalgaların altında boğulan o olacak.

Ve iki: Birini bu şekilde öldürmek için, varlığınızın her zerresiyle onun ölmesini istemeniz gerekir.

Asıl soru şu: İstiyor mu? Onun ölmesini istiyor mu?

BİRİNCİ BÖLÜM

SAKİN

02/15-02:13

Merhaba. Alo?

BÖLÜM 1

"İssız bir adaya gidemem, **TEKRAR EDİYORUM**, gidemem," dedim. Başımı kaldırıp sandalyemin arkasında duran Nico'ya bakmadım. Bunun yerine bilgisayar ekranına bakmaya devam ettim ve önümdeki tabloyu anlamlandırmaya çalıştım. Kesin olan bir şey vardı: veriler kesinlikle Profesör Bianchi'nin beni işe alırken umduğu türden bir korelasyon göstermiyordu. Bu benim üçüncü denememdi ve artık midemdeki batma hissini görmezden gelemiyordum. Bir şeyler çok yanlıştı.

"Ama Lyla, sana söylüyorum, bu hayatının fırsatı. Reality TV. *Reality TV.*"

"Bu milenyumun fırsatı olabilir, Nic. Seninle gelemem. Zamanı nasıl ayarlayacağım?" Görmediğim bir düzen var mıydı? Belki önceki sonuçları da eklemeyi denesem? "Ama seni engellememe izin verme; sen git. Seni buradan destekleyeceğim."

"Dinlemiyor muydun?" Nico sordu, sesindeki yalvarış şimdi bir parça sınanmayla renklenmişti. "Tek başıma gidemem. Bu bir *çift* TV programı. Lyla, fazla bir şey istemiyorum ama Ari bunun kariyerim için bir kırılma noktası olduğunu düşünüyor. Bir daha böyle bir şansım olmayacak. Ne zamandır kafamı duvara vurduğumu, kim bilir ne için seçmelere katıldığımı biliyorsun- Bu o olabilir. Bu benim büyük çıkışım olabilir."

Son numune grubunun elektronik tablosunu çıkardım, verileri tekrar çizmek için tıkladım ve grafik çıktığında Nico patladı.

"Lyla! Tanrı aşkına, beni dinliyor musun? Bu benim kariyerimin dönüm noktası ve sen otuz saniyeliğine bilgisayarını kapatamıyor musun?"

Derin bir nefes aldım. Annemin sesi kulağıma geldi: *Kafanı telefondan kaldır, Lyla....*

11'e'yi kurtardım ve sandalyemi erkek arkadaşına bakacak şekilde çevirdim.

"Özür dilerim. Haklısın. Dinlemiyordum. Bana düzgünce anlat."

"Bu yeni bir reality show. Çok büyük bir ödül değil, çünkü yepyeni bir yayın kanalı için kısıtlı bir bütçeyle yapılıyor, ancak Ragship lansman orijinali olacak ve eğer tutarsa, görünürlük tavan yapabilir. Ve Ari yapımcı Baz'ı tanıyor. Üniversiteye beraber gitmişler. Ari beni arka kapıdan sokabileceğini söylüyor. Bizi yani."

"Ve, pardon, konsept nedir?"

"İssız bir adada beş çift. Eleme formatı, on hafta boyunca geri sayım. Nerede olduğundan emin değilim, Ari Endonezya hakkında bir şeyler söylüyordu? *Aşk Adası'nın Survivor'la* buluşması gibi bir şey. Kalmak için çift kalmanız gerekiyor. Güneş, kum, deniz... Hadi Lil! İkimizin de ihtiyacı olan şey bu. Gerçek bir tatil."

"Ama bu bir tatil değil, değil mi? Bunun ne kadar süreceğini söylemişsiniz? On *Haftalar mı?* Ne zaman

başlıyor?" Nico

omuz silkti.

"Hiçbir fikrim yok ama aceleleri varmış gibi geldi. Ari önümüzdeki birkaç ay için takvimimi soruyordu. Ona yapamayacağım bir şey olmadığını söyledim."

İçimi çektim.

"Gerçekten üzgünüm Nico, belki *senin* takvimin boş olabilir ama benimki değil. Kontratımın geri kalanı için öylece çekip gitmem mümkün değil, bunu biliyorsun. Profesör Bianchi beni kovar, o zaman kirayı nasıl ödeyeceğiz?"

Nico'nun hevesli bir aktör ve yarı zamanlı bir barista olarak elde ettiği yetersiz gelir kırıntılarıyla değil, söylemesem de dile getirilmemiş bir koda idi. Ama Nico başını sallıyordu.

"Ama Lyla, mesele de bu zaten. Eğer bunu alırsam, gerçekten tanınmış olurum. Dizinin sonuna kadar tanınan bir isim olabilirim, TV rolleri, 11m, reklamlar, aklınıza ne gelirse. Gerçek para, düzenli para. *Ev alacak* para. Üzerindeki baskıyı biraz azaltabilirim. Hadi Lil, bir düşün. Lütfen?"

Dizüstü bilgisayarımı yolumdan çekip önümdeki masaya oturdu, kollarını uzattı ve ben de kucağına eğildim, alnımı göğsüne dayadım, kızgınlık ve sevginin tanıdık karışımını hissettim.

Nico'yu sevdim, gerçekten sevdim. Ve sadece komik, çekici ve son derece ateşli olduğu için değil - kesinlikle benim altı puanıma karşılık sekiz ya da dokuz puan. Ama o aynı zamanda iflah olmaz bir iyimserdi, oysa ben çok rasyonalisttim. Her gökkuşağının sonunda sadece kendisi için bir küp altın olduğuna kendini inandırma alışkanlığı -ilk tanıştığımızda çok sevimli görünen bu alışkanlık- birlikte geçirdiğimiz iki yılın ardından artık can sıkımaya başlamıştı. Benim faturaları ödediğim, idareyi üstlendiğim ve genel olarak yetişkin *gibi* davrandığım, Nico'nun ise bir türlü gerçekleşmeyen fırsatların peşinden koştuğu iki yıl.

Bu, tıpkı kimsenin haklarını alamadığı ortaya çıkan *Alacakaranlık*'ın West End müzikali gibi ve tıpkı YouTube'da oyunculuk koçu olma planı gibi, uçuk hayallerinden birine benziyordu. Sonuçsuz kalan pek çok plan, ilk bölümünden önce iptal edilen pek çok program ve hiçbir zaman hayata geçemeyen pilot bölümler olmuştu. Ama bunlardan herhangi birine dikkat çekersem, kötü adam *ben* olurdum. Nico'nun şansını elinden alan kişi olurdum.

"En azından Ari'ye yapımcılarla buluşacağını söyleyebilir miyim?" Nico, nefesi başımın tepesine degecek kadar sıcak, dedi. Gözlerimi kapadım, ona, kahverengi köpek yavrusu gözlerine ve yalvaran ifadesine bakarsam kaybolacağımı biliyordum. Söylemek *istediğim* şey, yapımcıların benimle tanışıp aradıkları iri göğüslü seksi kız olmadığımı fark edecekleri ilk toplantıyı geçme şansımın çok az olduğuydu. Reality TV tam olarak benim eğlence programım değildi, ama kadın yarışmacılar için belirli bir fiziksel tip olduğunu ve benim buna uymadığımı bilecek kadar izlemiştim. Nico -spor salonundan çıkmış vücudu ve bronzlaşmış teniyle- farklıydı. *The Bachelorette* ya da *Perfect Match*'e katılabilirdi. Ama ben? Protein jellerinden *morarmış* dişleri ve mikroskopta gözlerini kısmaktan kalıcı kaş çatma çizgisi olan otuzlu yaşlarında bir bilim insanına bakıp, "*Onu sahilde daracak bir bikiniyle koşarken görmek istiyoruz*" diye mi *düşüneceklerdi*? Pek olası değil.

Öte yandan... eğer hiçbir zaman gerçekleşmeyecekse... Nico'yu biraz daha oyalamamın gerçekten bir önemi var mıydı? Reddedildiğimde ya da her şey gelişme aşamasında durduğunda Baz denen adam kötü adam olabilirdi, ben de destekleyici kız arkadaş olurdum. En azından bir sonraki umutsuz safça plan gerçekleşene kadar.

Gözlerimi açtım, ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyordum ama bunun yerine bakışlarımın dizüstü bilgisayarımın parlayan ekranına kaydığını fark ettim. Nico bilgisayarı masamın uzak bir köşesine ittiği için yazıları okuyamıyordum. Ama bunun bir önemi yoktu. Oradaydılar ve ben bunu biliyordum. Uygunsuz. İnkâr edilemez. Göz ardı edilemez.

"Lütfen?" Nico düşüncelerimi bölerek konuştu ve hâlâ cevabımı beklediğini fark ettim. Başımı kaldırıp ona baktım. İnanılmaz uzunlukta kirpiklerle çevrili iri kahverengi gözleri genç bir George Michael'ı andırıyordu. İçimde bir şeylerin eridiğini hissettim. Tanrım, evet diyecektim ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"Tamam," dedim sonunda, yüzümün isteksiz bir gülümsemeye dönüştüğünü hissederek. Nico bir an bana baktı, sonra bir çığlık attı ve beni ayağa kaldırarak dev bir ayı gibi kucakladı.

"Teşekkür ederim, teşekkür *ederim*, aman Tanrım, teşekkür *ederim*. Seni seviyorum, Lyla Santiago!"

"Ben de seni seviyorum," dedim ona gülerek. "Ama önce programa çıkman lazım, tamam mı? Yani tavuklarını sayma! Eğer giremezsen hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

"Ben binirim," dedi Nico, beni yere bırakıp dudaklarımdan öptü, bir eli yüzümün iki yanındaydı, gülümsemesi o kadar genişti ki bronzlaşmış yanaklarını buruşturdu. "Bunun için endişelenme, Lil. İçeri gireceğim. İkimiz de gireceğiz. Nasıl karşı koyabilirler ki?"

Ona, geniş sırtışına, beyaz dişlerine, pırıl pırıl parlayan kara gözlerine baktım ve nasıl karşı koyabileceklerini düşündüm. Kimse Nico'ya hayır diyemezdi. Profesör Bianchi'nin de aynı şekilde hissedeceğini ummak zorundaydım.

02/15-02:13

Alo? Bu şeyin nasıl çalıştığından emin değilim, ama ben Lyla, *Over Easy*'ye, tamam.

02/15-02:14

Merhaba, bunu alan var mı? Ben Lyla, *Over Easy*'den arıyorum, lütfen cevap verin. Tamam.

BÖLÜM 2

"**AMAN TANRIM.**" Profesör Bianchi'ye son veri yığınınından bahsederken yüzü neşeden depresyona girmişti. Selefim Tony'nin bıraktığı bulgular *heyecan* vericiydi demek hafif kalır. Eğer tekrarlanabilir oldukları kanıtlanırsa, benim uzmanlık alanım olan chikungunya konusunda büyük bir atılımı temsil edeceklerdi. Ama yeniden üretilebilir oldukları kanıtlanmamıştı ve bu bir sorundu.

Can sıkıcı olan şey Tony'nin çoktan gitmiş olmasıydı. Tezini büyük bir heyecanla yayınlamış ve hemen ardından özel bir laboratuvar tarafından kalıcı bir pozisyon için işe alınmıştı. Ben de yarım kalan işleri tamamlamak üzere üniversite tarafından bir yıllık sözleşmeyle işe alınmışım. Görevimin basit olması gerekiyordu: Tony'nin deneylerini daha geniş bir örnek yelpazesıyla tekrarlamak ve sonuçların geçerli olduğunu kanıtlamak. Sorun şuydu ki, tutmuyordu. Yüzüm mosmor olana kadar tekrarladım, tekrarladım, tekrarladım ama üçüncü denemeden sonra kabul etmek zorunda kaldım. Tony'nin bulunduğu etki sadece daha zayıf değildi, hiç yoktu.

Teoride, işimi yapmıştım. Sırtını sıvazlıyorum. İyi işti, Lyla. Ve teoride, yanlış bir ipucunu çürütmek yeni bir şey bulmak kadar değerli ve önemliydi. Sorun şuydu ki, pratikte hepimiz işlerin böyle yürümediğini biliyorduk. Hibe fonları bir şeyin işe yaramadığını bulan bilim insanlarına *gitmiyordu*. Herkesi konuşturan seksi yeni keşifleri ve sonuçları olan gruplara gidiyordu. Araştırma ne kadar iyi olursa olsun, kimse nemli bir kalamarın anatomisini titizlikle özetleyen bir makale yayınlamak istemiyordu.

Karanlık anlarımda, uykusuzken, gecenin üçünde Tony'yi suçladım. Belki de yöntemini yanlış yazmıştı. Belki de sonuçları sahte bile olabilirdi? Ama kalbimin derinliklerinde ve bilim adamı kafamla verilere bakarken, bunun Tony'nin hatası olmadığını biliyordum. Bir düzine zar atmıştı ve hepsi altılı gelmişti. Sadece

Bunlardan biriydi ve çok daha büyük bir ölçekte tekrar denediğimde, model tutmamıştı. Ama kötü haberi vermek ve sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalan bendim.

Birkaç hafta öncesine kadar üniversitedeki sözleşmemin sona ermek üzere olması beni endişelendirmiyordu -Profesör Bianchi daha fazla fon almamın formalite olduğunu söylemişti. Şimdi... şey, şimdi yüz ifadesinden özgeçmişimi düzeltmem gerektiğini anlayabiliyordum. Ve mülakatlarda, son derece heyecan verici bir proje üzerinde on iki ay boyunca çalıştığımı ve bunun için kesinlikle hiçbir şey göstermediğim gerçeğini açıklamak için sabırsızlanmıyordum.

Profesör Bianchi biraz bezgin bir ifadeyle, "Bunu yazsanız iyi olur," dedi. "Sonra da bundan kurtarılabilecek bir şey olup olmadığına bakmamız gerekecek. Belki Gregor'un hayvan modellemesinden bir şeyler çıkar."

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

"Özür dilerim," dedim tekrar ve Profesör Bianchi omuz silkti, bu işin yürümesini isteyen ama kariyerini buna bağlamamış, kadrolu bir adamın felsefi omuz silkişiydi bu.

"Senin hatan değil, Lyla."

"Finansman yenilemesi için bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsunuz?" "Ah. İyi bir nokta. Kontratınız önümüzdeki ay bitiyor, değil mi?" "Mart aslında," dedim sessizce. "On hafta."

Profesör Bianchi başını salladı.

"Hibe komitesiyle konuşacağım. Ama..."

Arkasından gitti. *Bu arada büyük alışverişler yapmayın, şeklinde güçlü bir imada bulundu.*

Zorla gülümsedim.

"Elbette. Teşekkürler. Dinle, ben..." Yutkundum. Şu an izin istemek için seçtiğim zaman değildi, ama bir bakıma önemli de değildi. Makaleyi Nico'nun ıssız adasında da burada olduğu kadar iyi yazabilirdim ve sözleşme bitmeden önce tatil hakkımı da kullanabilirdim. "Şimdi izin almam için kötü bir zaman mı? Nico, erkek arkadaşım, bu geziye davet edildi-" Durdum. Profesör Bianchi'nin reality şovun ne olduğunu bildiğinden yüzde yüz emin değildim. Bir keresinde *Big Brother*'dan bahsetmiştim ve o da bundan bahsettiğimi sanmıştı.

George Orwell hakkında. Ve yansıtmaya çalıştığım sorumluluk sahibi, talep gören profesyonel imajıma da pek uymuyordu. "Bir iş gezisinde," diye bitirdim. "Benim de gelmemi istedi. Makaleyi orada yazabilirim; muhtemelen laboratuvardaki işlerin arasına sıkıştırmaya çalışmaktan daha kolay olur."

"Elbette," dedi Profesör Bianchi ve yüzü... rahatlamış bir Ricker mı hayal ettim? "Elbette. Ve umarım siz dönene kadar burs komitesinden haber almış olurum. Bu konudaki tüm çalışmaların için tekrar teşekkürler Lyla. Hayal kırıklığı yaratan sonuçlarla gelmenin hiç kolay olmadığını biliyorum."

"Rica ederim," dedim. Ve sonra, görüşme açıkça sona erdiği için, kendimi onun o d a s ı n d a n dışarı attım.

Doğu Londra'ya dönerken otobüs yolculuğunu, buğulanmış camlardan süzülen kış yağmurunu izleyerek ve seçimlerimi düşünerek geçirdim. Otuz iki yaşındaydım. Etrafımda üniversiteden arkadaşlarım ev alıyor, yuva kuruyor, çocuk sahibi oluyorlardı. Annemin torunlarla ilgili şakaları biraz sivri olmaya başlamıştı. Ama ben buradaydım, hiçbir yere gitmiyor gibi görünen kısa dönemli post-doc döngüsüne sıkışıp kalmıştım. Bir zamanlar kendi ekibimin, hatta kendi *laboratuvarımın* başına geçmeyi hayal etmiştim. STEM'deki kadın sayısının azlığından bahsederken her şey çok mümkün görünüyordu; fon veren komitelerin azimli kadın bilim insanları için yanıp tutuştuğu söyleniyordu.

Gerçekte, en azından ben işe başladığımda kohortumda sağlıklı bir kadın oranı vardı. Laboratuvardaki ilk iki patronum kadındı. Ancak fon komiteleri bize erkeklere baktıkları kadar iyi gözle bakmadılar ve yıllar geçtikçe daha fazla meslektaşım akademik araştırma hayatının gerçekleri tarafından dışarı atılmaya zorlandı. Doğum izni, fonların son teslim tarihleriyle ve sonuçlara yönelik baskılı yarışla pek uyumuyordu. Bebekler, sürekli bakıma ihtiyaç duyan doku kültürleriyle, gece saat onda, sabah on birde bölünmesi gereken hücre dizileriyle, gece gündüz bitmek bilmeyen çalışmalarla uyumuyordu, aksi takdirde kuruyup ölüyorlardı. Ve mortgage sağlayıcıları kısa vadeli sözleşmelerin belirsizliğinden hoşlanmıyordu. Ne zaman yeni bir iş başlasam, deneme süresini tamamladığım, ancak henüz yasal işten çıkarma bildirimine tabi olmadığım dar bir güvenlik aralığı vardı ve bu hiçbir zaman bir adım atacak kadar uzun görünmüyordu.

Merdiven. Nico'nun ya bayram ya seyrân işiyle birleşince (ve birlikte olduğumuz iki buçuk yıl boyunca çok az bayram oldu), stresli bir varoluş ortaya çıktı. Ve bu alanda ne kadar uzun süre kalırsam, zamanın sadece bebeklerle ilgili olmadığını, işleyen bir saat olduğunu o kadar çok fark ettim. Bilim kariyer piramidi sığıdı -çok sayıda araştırmacı, çok az sayıda laboratuvar şefi- ve rekabet şaşırtıcı derecede yüksekti. Otuzlu yaşlarınıza geldiğinizde belirli kutuları işaretlemeyerseniz, başaramayacaksınız.

Belki de havlu atmanın, üniversiteden ayrıldığımda kurduğum hayallerin asla gerçekleşmeyeceğini ilk ve son kez kabul etmenin zamanı gelmişti. Asla kendi laboratuvarımı finanse edemeyecektim. Profesör Lyla Santiago asla var olmayacaktı, asla prestijli bir akademik konferansta açılış konuşması yapmayacak ya da *Virolojide Bu Hafta* programına röportaj vermeyecekti. Geçen her yılla birlikte, bir sonraki kısa dönemli sözleşmem için çabalayan, sonsuza kadar düşük seviyeli bir post-doc olarak kalmam giderek daha olası görünüyordu. Belki de bununla yüzleşmenin ve ne yapacağıma karar vermenin zamanı gelmişti.

Nico'nun sadece yirmi sekiz yaşında olması ve hiçbir şekilde yuva kurmaya hazır olmaması da işe yaramadı. Neredeyse üç yıl önce bir arkadaşımın bekârlar için düzenlediği korku temalı "Sevgililer Günü Katliamı" partisinde tanıştığım sevimli, özentî aktörden neredeyse hiç değişmemişti. O rahatsız edici derecede seksi bir Freddie Krueger olmuştu; ben de hile yapıp iş yerinden bir laboratuvar önlüğü ödünç almış ve üzerine sahte kan sıçratmıştım. Mutfakta Bloody Mary'leri karıştırmış, arkadaşımın kanepesinde ¹³. *Cuma'yı* izlemiş, atlama korkuları sırasında çığlık atıp birbirimize sarılmış ve sonunda banyoda öpüşmüştük. Ertesi gün arkadaşım beni ligimden çekildiğim için azarlamıştı.

Altı ay boyunca onun varlığını neredeyse unutmuştum, tek hatırladığım Instagram'da ara sıra paylaştığı susuzluk tuzağı fotoğraflarıydı. Onlar... Yani, göze hoş geliyorlardı, bunu kabul etmek zorundaydım ve iş gününe güzel bir mola veriyorlardı. Öğle tatilinde telefonumu karıştırıyordum ve karşımda spor salonunda ter içinde kalmış, karın kasları çatlamış ve siyah saçları birbirine karışmış Nico'yu görüyordum. Üniversiteden dönerken otobüste yine orada olurdu, Algarve'de bir kumsala yayılmış, minik mayo şortu kalçalarına kadar uzanmış, aynalı gözlüklerin arkasından kameraya sırtıyordu.

Yarım yıl boyunca bu böyleydi - bekârdım, sıkılmışım, işteydim, arkadaşımın banyosunda taciz ettiğim yakışıklı aktör aklıma bile gelmiyordu. Ve sonra bir gün, birdenbire, Instagram'da bir fotoğrafımı paylaştım. Alışılmadık bir şeydi. Normal akışım pişirdiğim akşam yemekleri ve akademide çalışmanın cehennemiyle ilgili komik memlerdi. Ama internetten bir elbise sipariş etmişim ve geldiğinde neredeyse komik bir şekilde bedeni küçüktü, eteği kalçalarımı sıyrıyor, göğüslerim üstten dışarı taşıyordu. Bunu komik bir "ne sipariş ettim / ne aldım" fotoğrafı olarak paylaştım, ancak elbiseyi saklamayacak olsam da tam olarak rahatsız edici olmadığını farkındaydım. Olabildiğince benden uzaktı ama aynı zamanda beni doğru yerlerden sıkıyordu ve göğüslerim oldukça harika görünüyordu.

İlk yorum Nico'dan geldi - sadece beni güldüren bir dizi acı biber.

İkincisi ise kendi yorumuna verdiği bir yanıtı. Sadece "İçki?" yazıyordu.

İçkiler içkilere, içkiler dansa, danslar tekilaya, sarhoş öpüşmelerine ve nihayetinde ortak bir Uber'e (Nico bölüşmeye söz verdi ama bölüşmedi) dönüştü. Nico'nun Dalston'da bir ev paylaşımında benden köşeyi dönünce yaşadığı ortaya çıktı, ancak o gece benim evime geldik ve bir şekilde asla tam olarak taşınmadı.

İki buçuk yıl sonra daha yaşlı, daha bilge ve çok daha bıkkındım; bir araştırmacı maaşıyla dünyanın en pahalı şehirlerinden birinde yaşamının gerçekleriyle yüzleşiyordum. Kırım artmıştı. Maaşım artmamıştı. B planını, hatta belki de C planını düşünmeye başlamışım. Ama Nico hâlâ Tinseltown hayalleri kuruyor, bir gün BAFTA'lara ya da Grammy'lere katılması gerekirse diye akşam yemeği ceketini satmayı reddediyordu. Nico hala savaşıyor, hala hayalleri için çabalıyordu ve çoğu gün bu onun sevdiğim yönlerinden biriydi - amansız iyimserliği, bir gün gemisinin geleceğine olan inancı.

Ancak bugünkü gibi bir günde, Londra'nın en gri gününde, güneş bile pes edip yatağına dönmüş gibi görünürken, bu iyimserliği kabul etmek biraz zordu.

Hackney Wick'te otobüse bindiğimde yağmur yakıcı bir karla karışık yağmura dönüşmüştü ve şemsiyemi laboratuvarıda unuttuğumu fark ettim. Otobüs durağına kadar olan yirmi dakikalık yolu yarı koşarak gittim, dizüstü bilgisayarımı yağmurdan korumaya çalıştım, sonra

Viktorya dönemine ait bir teras evinin çatı katındaki küçük Sıçan'ımıza giden üç Hakkı yorgun argın çıktık. Nico'yu buraya ilk getirdiğimde gülerek koşmuş, sadece iniş dönüşlerinde öpüşmek için durmuştuk. Şimdi iliklerime kadar üşüyordum ve her Sağ bir öncekinden daha dik geliyordu. Ön kapıma kadar olan son seti kendi isteğimle çıkmak zorunda kaldım ve nihayet tepeye ulaştığımda, uyuşmuş parmaklarımın anahtarı kilide sokması üç denememi aldı.

"Ben geldim!" Islak paltomu çıkarırken seslendim, Fare o kadar küçüktü ki -Sadece bir yatak odası, bir banyo ve her şeyin olduğu bir oda... Sesimi yükseltmemeye gerçekten gerek yoktu.

Sözcükler dudaklarımdan henüz çıkmıştı ki Nico belirdi, cep telefonunu kulağına dayamış, sessiz olmamı işaret ediyordu.

"Elbette," diyordu, *aktör* sesi olduğunu düşündüğüm sesiyle, annesine ya da bir arkadaşına telefonda söyleyebileceğinden daha derin, daha yumuşak ve daha kendinden emin bir şekilde. "Elbette. Kesinlikle. Kesinlikle." Uzun bir duraklama oldu, karşı taraftaki kişi belli ki bir şeyler söylüyordu ve Nico bronzlaşmış, yakışıklı yüzünde karşı taraftakine hiç hissettirmedeği dikkatli bir ifadeyle başını salladı. Sonunda, kısa bir vedalaşmadan sonra telefonu kapattı ve koridorda dans ederek kollarını bana doladı, beni kaldırdı ve etrafında döndürdü.

"Nico!" Başardım. Tutuşu son derece güçlüydü ve dar koridorda beni savururken ayağım aynaya takıldı, ayna tehlikeli bir şekilde duvara çarptı. "Nico, Tanrı aşkına, indir beni!"

Beni ayağa kaldırdı ama verdiğim tepkinin onun ruh halini bozmadığını görebiliyordum. Yüzünün her yerinde sırıtıyordu, koyu renk gözleri tam anlamıyla heyecanla parlıyordu. Bu ifade bana her zaman en kötü klişe gibi gelmiştir -bilimsel açıdan, eğlenceli bir şey olduğu için gözlerin yansıtıcı özelliklerini değiştirmesi mümkün değildir- ama kabul etmeliydim ki şu anda Nico için en uygun tanım buydu.

"Arayan Baz'dı," dedi. "*Mükemmel Bir Çift*'in yapımcısı."

"Neyin yapımcısı?"

"Adı bu." Nico saçaklarını gözlerinin önünden çekti. "Gösteri. Sana söylemiştim."

"Yapmadın, ama tamam."

"Yaptım. Ama neyse, konu bu değil. Mesele şu ki, ona bazı resimler gönderdim ve ikimizi de seviyor."

"Bekle, benim fotoğraflarımı mı gönderdin?" Şaşırmıştım ama Nico beni zar zor dinliyordu.

"-ve kesinlikle bir görüşme ayarlamak istiyor. Tam da aradıkları türden bir çift olduğumuzu söyledi. Gerçek özgünlük istiyorlarmış, sıradan *Aşk Adası* tipleri değil."

"Gerçek özgünlük mü?" Kendime baktım; buruşuk bir tişört, ıslak bir kot pantolon, laboratuvarıda çalıştığım için giydiğim eski spor ayakkabılar. "Bu, *ağdaya ihtiyacı olduğu ve kışından beş kilo vermesi gerektiği* anlamına mı geliyor?"

"Aslında senin ona Zooey Deschanel'i hatırlattığını söyledi," dedi Nico. "Ve bu arada, kışın mükemmel."

"Balmumu hakkında yorum yapmadığınızı fark ettim."

"Bak, dalga geçmeyi bırak. *Sen* mükemmelsin, tamam mı? Ben öyle düşünüyorum, Baz da aynı fikirde. Bilim adamı olmanı gerçekten seviyor. Programda bir bilim insanının olmasının reytingler için iyi olacağını söyledi ve kışına gelince, senin çok iyi olduğunu söyledi." Durdu, söylemek üzere olduğu şeyde tökezledi ve sonra "Çok yakışıklı," diye bitirdi.

"Tamam, açıkça görülüyor ki aslında söylediği bu değil, Nico. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Ben, şey... Tam olarak ne dediğini hatırlamıyorum," dedi Nico ama kulakları kızarmıştı, yalan söylediğini her zaman belli ederdi ve ben de onu gıdıklamaya başladım, parmaklarımı kaburgalarına ve yakasının altındaki yumuşak deriye batırıyordum.

"Nico, ne dedi?"

"Kes şunu!" diye emretti, benden uzaklaştı ve gülmemeye çalıştı. "Lyla! Seni uyarıyorum-"

"O zaman bana ne dediğini söyle! Eğer bu şova çıkacaksam-" "Eğer mi?"

"*Eğer*. Yapımcının benim hakkımda ne düşündüğünü bilmeye hakkım var. Yoksa ona mı sormalıyım?"

"Beni gıdıklamayı kes!"

"Bana ne dediğini söylediğinde duracağım!"

"Pekala, pekala! Senin... *komşu kızı gibi becerilebilir* olduğunu söyledi." Kelimeleri biraz utanarak söyledi, tepkimi daha ben söylemeden kabul etmişti.

tiksinti ifadesi oluşmuştu. "Ne?

Bu iğrenç!"

"Öyle demek istemedi," diye ekledi Nico aceleyle, bir gaf yaptığıının farkındaydı ve programa çıkma fikrine karşı çıkmamam için endişeleniyordu. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, benim *fantezi* dünyasının *ilk erkek arkadaşı* olduğumu söyledi."

"Ne? Hayır! Hayır! Bu beni daha iyi hissettirmiyor! Bu da iğrenç, sen yirmi sekiz yaşındasın. Kimsenin ilk erkek arkadaşı olmamalısın!"

"Fantezi, Lil! Mesele de bu zaten. Hani on üç yaşındayken yatak odanızın duvarında öpülesi bir poster istersiniz ya, seksi ama fazla tehditkâr olmayan biri. Zac Efron. Jacob Elordi. Şahsen ben de biraz fazla yaşlı olduğumu düşünüyorum." Omzumun üstündeki aynada kendi yansıması olduğunu bildiğim şeye bir bakış fırlattı, gözlerinin köşelerinde yeni oluşmaya başlayan gülme çizgilerini değerlendirdi. "Ama biliyorsun, o sadece *tiplerden* bahsediyor, bizim hakkımızda böyle düşündüğünü söylemiyor."

"Yine de." Zar zor yumuşamıştım. Komşu *kızı* sikilebilir. Komşu *kızı* *sikilebilir* mi? Bu bir iltifat mıydı? Hangi kelimeye vurgu yaparsam yapayım, iltifat gibi gelmiyordu. "Başka ne dedi? Randevulardan haber var mı?"

Nico başını salladı.

"Hızlı hareket etmek istiyorlar. Bu yılın sonlarına doğru yayın hayatına başlayacak olan yeni bir reality TV kanalı için, yani her şeyi ayarlayıp bağlamak için çok sıkı bir tarihleri var."

"Yani?" Onu oturma odamız ve mutfağımız olarak ikiye katlanan odaya kadar takip ettim ve çaydanlığı koymasını izledim.

"Tahmininiz benimki kadar iyi, ama sanki birkaç hafta içinde 11ming'e başlamak istiyorlarmış gibi geldi. "*Asap*" kelimesini söyleyip durdu. İki hece olarak telaffuz etti, *ay-sap*. "*Asistanımı en kısa zamanda size yönlendireceğim. Araştırmacılar en kısa zamanda sizinle temasa geçecek.* Bu tür şeyler."

"Oh." Kafamın içinde hesap yapıyordum. "Yani... benim açımdan bu muhtemelen iyi bir şey. Şimdi zaman ayırabilirim ama birkaç ay sonra kim bilir. Nereye gidiyorlar?"

"İşin en güzel yanı da bu - *Aşk Adası* izleyicilerini hedefliyorlar, bu yüzden Hint Okyanusu'ndaki bu özel butik tatil köyünde çekiliyor, kulağa oldukça hoş geliyor."

"Vay be." Kendime rağmen etkilenmişim. "Ari'nin fazla bütçeleri olmadığını söylediğini sanıyordum?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Baz tesisin eski bir okul arkadaşına ait olduğunu ağzından kaçırdı. Yeni bir girişim gibi görünüyor - aslında henüz halka açık olduğundan emin değilim - ve Baz'ın bunu bedavaya aldığı izlenimini edindim... PR gibi mi? Bilirsiniz, insanlar gösteriyi görürlerse adaya seyahat etmek isteyeceklerdir, bu tür şeyler."

"Bir de bakacağız ki hala inşa ediyorlar?"

"Baz'ın asistanı bana adanın bazı fotoğraflarını gönderdi," dedi Nico, sorumu tam olarak yanıtlamadı ama geçiştirmede de. Su ısıtıcısını kapattı ve telefonunu açıp bana uzattı. O çay poşetlerini fincanlara koyup suyu doldururken ben de WhatsApp linkine tıkladım - "E ng Productions" adında şüpheli bir site- ve bir galeri açıldı, ekran mavinin neredeyse inanılmaz bir tonuna dönüştü, karanlık küçük tavan aramızda o kadar yersiz görünüyordu ki gözümü kırptım.

"Vay canına! Üzgünüm, bu bir 11ter olmalı." "Değil mi? Mercanlara ulaşana kadar bekle."

Fotoğraflara göz gezdirirken, burayı güzel gösterenin sadece 11ter olmadığını ben bile kabul etmek zorunda kaldım. Beyaz kum. Palmiye ağaçları. İçinde yüzen balıkları görebileceğiniz kadar berrak bir su. Saman çatılı küçük kulübeler... dört mü, on beş mi? Belki de altı. Çoğunlukla birbirinin aynısı oldukları ve her biri tamamen özel görünecek şekilde palmiyelerin arasına akıllıca yerleştirildikleri için bunu söylemek zordu. Sadece bir tanesi göze çarpıyordu; Maldivler'deki resimlerde gördüklerime benzeyen, ahşap kazıklar üzerinde parıldayan suyun üzerinde bir villa. Verandalarda hamaklar sallanıyordu ve içeride gül yaprakları serpilmiş beyaz yataklar ve yağmur ormanı duş başlıkları olan çakıl taşlı tertemiz banyolar vardı. Kasvetli, yağmurlu doğu Londra'dan tam bir tezat oluşturuyordu.

"Vay anasını, Nico. İnanılmaz görünüyor."

"Öyle değil mi?" Nico sırtıyordu. Fotoğraflarla büyük bir başarı elde ettiğini biliyordu. "Bu bir eleme, yani en az iki, en fazla on hafta taahhüt etmemiz gerekiyor, ayrıca kazanan kişi İngiltere'ye döndüğünde PR yapmayı kabul etmek zorunda. Formatı tam olarak anlamadım ama anladığım kadarıyla her hafta bir

Bir tür meydan okuma ve sanırım kaybeden eleniyor ve kazanan kiminle çift olacağını seçebiliyor, böylece çiftler her hafta değişiyor."

Eğer konuşmamızın bir soundtrack'i olsaydı, bunu bir plak çizdiği takip ederdi.

"Pardon, *ne dediniz?* Yeniden birleştirme kısmından hiç bahsetmediniz."

"Bahsetmedim mi?" Nico biraz rahatsız ve biraz da suçlu görünüyordu. İfadesine bakılırsa Baz bundan kesinlikle bahsetmişti ve bana kasten söylememiştii. "Yani, önemli bir şey değil. Sadece kameralar için."

"Bana bunun *Aşk Adası* olduğunu mu söylüyorsunuz, tek farkı eş değiştirme mi?"

"Yani, katılan hiç kimsenin evli olduğunu sanmıyorum, yani teknik olarak-" diye başladı Nico, sonra yüz ifademden bu tartışmanın beni kazanacak bir tartışma olmadığını anladı ve aceleyle konuyu değiştirdi. "Ama mesele şu ki, bu sadece işleri karıştırmak için. Birlikte olduğun kişiyle *gerçekten* sevişmek zorunda değilsin. Bu sadece programın formatı dahilinde bir çift olduğunuz anlamına geliyor. Programa birlikte katıldığınız kişiyle çift olarak kalmayı seçebilirsiniz ama belli ki herkesin bunu yapmasını istemeyecekler. Birbirlerine çok yakın olan çiftlerin görevlerde eleneceklerini tahmin ediyorum."

"Yani sadık çiftlerden kurtulmak için sonuca hile mi karıştıracaklar?" Sesimin şok olmuş gibi çıktığını biliyordum ve ilkeliliğimi duyabiliyordum ama bir şekilde kendimi durduramadım. Nico gözlerini devirdi.

"Lil, bu tür şeyler *hep* hilelidir. Bu *Jeopardy* değil! *Kimse* bunu senin genel kültürünün ne kadar iyi olduğunu görmek için izlemiyor. Drama istiyorlar. Büyük karakterler istiyorlar. Çılgılık çılgılığa tartışmalar ve kameralar için jakuzide sevişen insanlar istiyorlar. Sıkıcı olan herkes baltayı yiyecek."

"Yani ben gittikten sonra yapacağın şey bu mu? Jakuzide sevişmek mi?"

"Ne? Hayır! Sözlerimi çarpıtmayı bırak. Ben öyle bir şey *demedim*. Öyle *görünmesi* gerektiğini söyledim.

Bu. Kimseyle yatmayacağım. Ama evet, belki sen gittikten sonra birkaç damla gözyaşı dökeceğim, ruh eşim olduğundan bahsedeceğim, saçlarımı okşarken bir kızın omzunda ağlayacağım. Ben fantastik bir ilk sevgiliyim, unuttun mu? Benden isteyecekleri şey bu."

"Ben de komşu kızı gibi sikilebilirim," dedim biraz acıyla. "Peki bu durumda ben ne yapacağım? Yan villadaki adamı mı sikeceğim?"

"Cesedimi çiğnemen gerek," dedi Nico ve şimdi beni belimden kavrayıp boynumun kenarını öpüyordu. "Cidden Lil, bu bir oyunculuk işi. Bu yüzden oyunculuk ajanslarıyla görüşüyorlar. Sen bir aktör değilsin ve bunu biliyorlar -ilk görevde, belki de ikincisinde başarısız olursan iki hafta içinde uçakla evine dönersin. Ve sen gittikten sonra ne kadar kırgın olduğumla herkesin kalbini eriteceğim, altın kalpli bir inRuencer ile stratejik bir arkadaş bölgesi ittifakı yapacağım ve finalde nezaketle kaybedeceğim. Sonra da eve binlerce TikTok fırlatmış bir abs olarak döneceğim."

"Ugh." Kendimi onun elinden kurtardım ve kenarda bıraktığı çayı aldım, pencereye doğru yürürken onu içtim, bunu gerçekten istediğimden çok kendime düşünmek için zaman vermek için yapıyordum. "Nico, bilmiyorum. Keşke tüm bunları Profesör Bianchi ile konuşmadan önce açıklasaydın."

"Bekle, onunla konuştun mu?" Nico'nun yüzü aydınlandı. Neredeyse isteksizce başımı salladım. "Konuştum."

"Peki ne dedi?"

"Oradayken chikungunya sonuçlarını yazarsam iki hafta sürebileceğimi söyledi."

"Şaka mı yapıyorsun?" Nico'nun yüzü geniş, coşkulu bir sırıtışa bürünmüştü ve şimdi bana doğru ilerliyordu, kollarını uzatmıştı ve öyle bir ifade takınmıştı ki ben de elimdeki sıcak çay bardağını uzatmıştım.

"Bir daha bana ayı gibi sarılmayı aklından bile geçirme. Üçüncü derece yanık istemiyorum!"

"Ama vaktin var, değil mi? Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" "Eş değiştirme mi?"

"Hayatının seyahatine çıkıyorsun, seni aptal!" dedi Nico. Gülümsememeye çalıştım, ama gülümsememek imkânsızdı -Nico'nun heyecanı o kadar şeffaf ve bulaşıcıydı ki, kendime rağmen ağzımın kenarlarının seğirdiğini hissettim.

"Lyla?"

"Bilmiyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Neyi düşüneyim? Tüm masrafları ödenmiş bir cennet gezisini mi?" Telefonunu arka cebinden çıkarıp önüme koydu; beyaz ve yeşil küçük ada, mavi bir denizde inci kabuklu bir zümrüt gibi parlıyordu. "Bunu *gerçekten* geri çevirecek misin Lil?"

Başımı ekrandan, Nico'nun yalvaran yüzünden başka yöne çevirdim ama bu bir hataydı; onun yerine karşımda yağmurdan is tutmuş tavan penceresi duruyordu.

Bunu neden saklıyordum ki? Burada boktan bir iş, boktan bir işe gidip gelme ve kesinlikle dört gözle bekleyeceğim bir boktan başka neyim vardı ki? Noel'i kendime bir havuç olarak bile gösteremiyordum - Ocak ayıydı ve gri Londra kışı önümde bir hapis cezası gibi uzanıyordu - en uçta işsizlik kuyruğunun beklediği bir hapis cezası.

Bu gerçekten her şeyi çözebilir miydi? Eğer gerçekten yapılırsa -ki bu konuda şüpheliydim; Nico bu vaatlerin ne kadar sarsıcı olduğunu bilmem için yeterince "kesin şey" yaşamıştı- o zaman Nico haklıydı, bu gerçekten onun beklentilerini değiştirebilirdi. Ve eğer olmazsa... o sevimli küçük kulübelerden birinde iki hafta geçirecekti.

"En azından Ari'nin Baz'la bir görüşme ayarlamasına izin ver," diye yalvardı Nico ve bakışlarımı tavan penceresinden çevirip uzun zamandır ilk kez ona baktım, gerçekten baktım. Nico'nun alametifarikası olan dizlerimi titreten gülümsemesini bekliyordum ama çok daha yıkıcı bir şeyle karşılaştım. Endişeli görünüyordu. Ve belki de ilk kez, Nico'nun sonsuz iyimserliğinin görüldüğü kadar kolay olmadığını fark ettim. Belki de o da benimle aynı kırılma noktasıyla karşı karşıyaydı, bir sonraki zar atışı iyi gelmezse oyun dışı kalabileceğinin farkındaydı. Belki de bu ikimiz için de son bir şanstı.

Kendimi bıraktığımı hissettim.

"Tamam. Baz'la konuşacağım."

"Evet!" Nico havayı yumrukladı. "Seni seviyorum, Lyla!"

"Bu sadece bir toplantı! Beni istemeyebilirler bile."

"Tabii ki seni isteyecekler. Kim seni istemez ki? Sen lanet olası bir bilim dehasısın ve seksisin. Biri daha ne isteyebilir ki?"

Bir bilim dehası, Büyük Kanyon büyüklüğünde delikleri olan bir yayın kaydıyla araştırma çıkmazına girmezdi, diye düşündüm biraz bıkkınca. Ama Nico hâlâ konuşuyordu.

"... ve biliyor musun, sadece iki hafta dayanabileceğini biliyorum, ama umurumda değil. *Biz* mükemmel bir çiftiz, ödülü kim alırsa alsın."

"Öyleyiz," dedim. Fincanı yere bıraktım, parmak uçlarımda durdum ve Nico'yu dudaklarından öptüm, onun geniş gülümsemesini ağzımda hissettim, o da beni öperken bile bastırılamazdı.

"Bu her şeyi değiştirecek." Beni kendine çekip sıkıca kavrarken, sözleri kulağıma yakın bir şekilde söyledi. "Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum."
Sadece haklı olduğunu umabilirdim.

02/15-02:14

Sakin ol, beni duyabiliyor musun? Rüzgar gerçekten şiddetleniyor ve ben ciddi şekilde endişelenmeye başladım. Adada herhangi bir fırtına sığınağı var mı?

02/15-02:16

Over Easy, eğer bunu duyuyorsanız, lütfen cevap verin, bu acil. Fırtına gerçekten kötüleşiyor ve sanırım tahliye etmemiz gerekebilir. Aslında şimdi- Oh Tanrım!

BÖLÜM 3

Bir bilim insanı olarak ne yaptığınızı dışarıdan gelenlere açıklamak her zaman zordur - sivri proteinler ve viral giriş yolları en iyi zamanlarda, hatta herkesin ve amcalarının kendilerini bir virolog olarak hayal ettiği Covid sonrası bile herkesin çay bardağı değildir. Mikrofonla konuşmaya devam eden bir grup yapımcıyla Zoom görüşmesi yaptığınızda bu iki kat daha zor oluyor. Baz bana ikinci kez "bo n" dediğinde sabrımın taşıdığını hissettim.

"Bilim insanlarını tercih etme eğilimindeyiz," dedim biraz kısa bir şekilde.

"O da ne?" Baz kameraya doğru eğilerek, "Bu da ne?" dedi. "Bunu yakalayamadım mı tatlım?" Güçlü bir Avustralya aksanı vardı ve resminin altındaki ekran adında *Baz-Efing Productions* yazıyordu.

"Bo n şeyi," dedim. "Sadece... bilirsiniz, kendimi bu şekilde tanımlama eğiliminde değilim. Bilim adamı derdim. Ya da, bilirsiniz, virolog, eğer biraz daha detaya inmek isterseniz."

"Ha," dedi Baz genişçe sıratarak. Son derece 90'lara özgü bir dil piercing'i vardı ve bu da kamerada dikkat dağıtıyordu. Güldüğü zaman görülebiliyordu ve başkaları konuşurken sürekli onunla oynuyor, dişlerine vuruyordu. "Komiksin. Bunu sevdim."

Komik mi? Sadece şaka yapmadığımı değil, şakanın ne olması gerektiğini bile bilmediğimi nasıl açıklayacağımı bulamadan, konuşma benim ve Nico'nun ilişkisiyle ilgili sorulara geçti - ne kadar süredir birlikteyiz, kendimizi on beş yıl sonra nerede görüyoruz.

"Üç yıldır birlikteyiz," dedi Nico elimi sıkarak. Onu düzeltmek için ağzımı açtım - üç yıl önce tanışmıştık, ama aslında iki yıldan biraz fazla bir süredir birlikteydik ve bu bile zorluyordu. Ama sonra hatırladım,

İş yerinde değildim ve tekrar kapattım. Kimse bizi destekleyici belgeler ve hesaplama metodolojisi konusunda sorgulamayacaktı.

Nico hâlâ konuşuyordu ve ilk randevulardan on beş yıllık planına geçmişti.

"Yani... bu soruya acınacak kadar alçakgönüllü görünmeden cevap vermek zor.

ya da hayali olarak hırslıyım ama ben bir oyuncuyum, oyuncu olmak istiyorum. Sanırım, hayran olduğum insanların kariyer yollarını düşündüğümde, kendimi James McAvoy, Adam Driver gibi bir kalıpta görüyorum: bağımsız ağızdan ağıza yayılma, eleştirel beğeni, ana akım başarıya geçme, ancak sanatsal bütünlüğü koruma. Orada burada biraz tiyatro, kendimi sanatsal olarak topraklanmış tutmak, başarının zanaatına olan bağlılığımı değiştirmesine izin vermemek..."

Ekranın köşesinde Ari'nin koltuğunda kaydığını gördüm.

"... Demek istediğim, benim neslim için *Skins* nerede? Otuzlu yaşlardaki hayatın keskin ve özgün tasvirleri nerede?"

"Ah... evet." Baz'ın dikkatinin dağıldığı ve asistanının ona gösterdiği bir şeye baktığı belliydi. "Peki, Leela, tatlım, ya sen?"

"Ben mi?" Şaşırmıştım. Sorunun geleceğini tahmin etmeliydim ama Nico'nun cevabıyla o kadar meşguldüm ki aynı şeyin bana da sorulacağını tahmin edememiştim. "Şey, aslında Lyla," dedim yavaşça, düşünmek için kendime zaman kazanıyordum. Sorun sadece Nico'nun cevabının hayal ürünü olması değildi - gerçekten de Adam Driver gibi bir kariyer yolunda olduğunu mu düşünüyordu? Kendimi Rosalind Franklin'le de kıyaslayabilirdim. Ayrıca cevabının tek bir kelimesinde bile benden ya da ev hayatından bahsetmiyordu. "Beş yıl. Yani, ben-"

Durdum. Kendimi nerede görüyordum? On beş yıl sonra otuz yedi yaşında olacaktım. Birkaç hafta önce, kesin olmasa da en azından iyimser bir şekilde, heyecan verici bir konuda araştırma yapan bir ekibin başında -dengue, belki; ABD'den IgA antikorları üzerine heyecan verici çalışmalar geliyordu- daimi bir akademik görevle cevap verebilirdim. Londra'nın doğusunda, annemin gelip kalabileceği bir yerde bir Sıçan satın alacaktım. İşe gidip gelmeye hazır olsaydım belki küçük bir ev bile alabilirdim. Ufukta çocuklar olabilir - gerçek bebekler olmasa bile, en azından çok uzak olmayan bir gelecekte bir çocuk fikri.

Geçen gün Profesör Bianchi ile yaptığım konuşmadan sonra açıkçası emin değildim. Bu projeye şansımı mahvetmişim gibi hissediyordum ve

CV'mde birkaç yayın kredisine çok ihtiyacım vardı - makalesiz uzun boşluk

uğursuz görünmeye başlamıştı. Daha umut verici başka bir proje bulmam, işe alınmam, doktora sonrası çalışmamı tamamlamam, birkaç makale yazmam ve bunları yayın engellerini aşmam ne kadar sürerdi? Üç yıl mı? Bu çok zordu. Chikungunya araştırmasının beni merdivenin bir sonraki basamağına yükseltmesi gerekiyordu. Ne yazık ki o basamak kırılmıştı.

Ekrandaki her yüzün bana baktığını ve cevabımı beklediğini fark ettim.

Artı Nico.

Lanet olsun. Nico. Nico tüm bunların tam olarak neresindeydi? Banliyödeki teraslı evimde mi yaşıyordu?

"Beş yıl," dedim tekrar, gözlerini üzerimde hissederek. "Tanrım... Ben... Tam olarak bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse bir tür yol ayrımındayım. Bazı kararlar vermem gerekiyor."

"Gerçekten mi?" Baz'ın gözleri yeniden odaklanmıştı ve şimdi ilgilenmiş görünüyordu, iki heceyi uzatırken sesi kısılıyordu. "Öyle mi? Ne tür kararlar, tatlım?"

Hay sikeyim. Bu, Nico'yla şarap içtikten sonra yapacağımız bir konuşmaydı; Baz, Ari ve adını bile duymadığım bir grup insanın bulunduğu ayık bir Zoom görüşmesi için değil.

"Ben sadece..." Yutkundum, bakışlarımın Nico'nun bunu nasıl karşıladığını görmek için gergin bir şekilde yana kaymasını engellemeye çalıştım. "Sanırım son projemin pek iyi gitmediğini söyleyebilirsin. Karar vermeliyim, yani bilimin hâlâ bana göre olup olmadığına karar vermeliyim. Zor bir dünya. Pro1le'ınız gerçekten her şeydir."

"İşte biz de burada devreye giriyoruz," dedi Baz. Öne doğru eğilmişti. "Dürüst olalım, herkes potu kazanamaz, ama eğer bu şov düşündüğümüz kadar başarılı olursa, hepiniz bu işten girdiğinizden çok daha başarılı çıkacaksınız."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve en ufak bir samimiyet hissetmeden dudaklarımı bir şekilde geren bir gülümsemeye zorladım. *Mükemmel Bir Çift*'ten alacağım pro1le akademik dünyada zerre kadar önem taşımayacaktı. Aslında, muhtemelen tam tersi. Beni tropik bir plajda bikiniyle oynaşırken gören birinin fon başvurumu ciddiye alacağını hayal bile edemezdim. Neyse ki, hibe komitelerinin sadece reality TV'ye odaklanan yepyeni bir yayın kanalının ana izleyici kitlesi olacağını düşünmüyordum.

Yine de Baz'ın "pot "tan bahsetmesi, bana tüm projenin etrafında hala dönüp duran bazı anlaşılması zor değişkenleri saptama şansı vermişti.

"Bahsettiğin saksı," dedim. "Tam olarak ne kadar? Hazır konu açılmışken, gösterinin yapısı hakkında biraz daha konuşabilir misiniz? Tüm bunların nasıl işleyeceği konusunda emin değilim."

"Elbette," dedi diğer yapımcılardan biri kameraya doğru eğilerek. Baz'ın ayrıntılarla pek ilgilenmediği izlenimini edinmiştim. "Yani, pot 1 kat değil, ama kısmen herkesin görevlerde nasıl performans gösterdiğine göre belirlenecek - fikir şu ki, hepiniz onu oluşturmak için katkıda bulunacaksınız. Ve sonunda... şey, bunun hakkında çok fazla konuşamam, ama son yarışmacılar arasında bölüştürmek için bir mekanizma olacak ya da muhtemelen olmayacak. Eve sadece bir kişi götürebilir. Bu ayrıntılar hala belirsiz."

"Tamam," dedim, "ama herkesin hedefini tutturduğunu ve mümkün olan en yüksek miktarı aldığını varsayarsak, ne kadardan bahsediyoruz?"

Kısa, rahatsız edici bir sessizlik oldu. Yapımcı gözlerini Baz'a dikti ama ikisi de konuşmadan Nico'nun menajeri Ari öne doğru eğilip sesini kesti.

"Lyla, bence Baz'ın da bahsettiği gibi, buradaki ödül, en azından Nico gibi insanlar söz konusu olduğunda, gerçekten de para değil. Ödül potu gerçekte ne olursa olsun, şovun açtığı sonraki profesyonel fırsatlarla karşılaştırıldığında küçük bir fasulye olacak."

"Elbette," dedim, "ama-"

Ama sonra Nico'nun elimi sıkıştığını hissettim. Ona baktım. Gülümsüyordu ama gülümsemesinin ardında belirgin bir "*bırak gitsin*" ifadesi vardı. Bir nefes aldım.

"Tamam. Bu noktayı anlıyorum. Peki, format ve benzeri konular ne olacak?"

İsmi açıklanmayan yapımcı "Bu bir eleme" dedi. "Başlangıçta on yarışmacı olacak ve dokuz hafta boyunca her hafta teker teker elenecekler. Görevler için bir çift olmanın bazı stratejik avantajları olacak, bu nedenle her hafta bir yeniden birleşme fırsatı olacak ve işleri sarsmak için birkaç bükülme ve dönüş olabilir, ancak yine de bunun ayrıntıları bu aşamada çok gizli. Bilmeniz gereken tek şey, on beş çiftin girip bir çiftin çıkacağı. Ve bu siz olabilirsiniz!"

"Ama-" Ben başladım ama Baz konuşuyordu, mikrofonu benimkinin önüne geçmişti ve belli ki soruları sorması gerekenin ben değil kendisi olduğunu düşünüyordu.

"Ari'den Nico'yu biliyoruz" - Ari'nin yüzünün muhtemelen ekranda olduğu yeri işaret etti, ancak kafa karıştırıcı bir şekilde benimkinin tam tersi taraftaydı - "ama biraz da *seni* dinleyelim Leela. Kendine feminist diyebilir misin?"

"*Feminist* mi?" Şaşırmıştım. Bu Zoom görüşmesinde ne beklediğimden emin değildim -Nico'yla ilişkim hakkındaki sorular gayet makul görünüyordu- ama bu bir sürprizdi. Baz neyi anlamaya çalışıyordu? "Yani... sanırım öyle. Cinsiyet eşitliğine inanıyorum. Herkes inanmıyor mu?"

"Cinsiyet eşitliği mi?"

"Sanırım... aynı iş için aynı ücrete sahip olmak... aynı profesyonel fırsatlar... aynı bedensel özerklik..." Gittikçe daha çok şaşıırıyordum.

"Ve sen buna zaten sahip olduğunu söylemez miydin?" Baz kameraya doğru eğilmiş, kaşlarını çatmıştı ama verdiğim yanıtlar onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu; aksine cesaretlendirmiş gibiydi.

"Peki." Artık tamamen denizdeydim. "Yani... Ben bir bilim adamıyım. Şüpheyeye düştüğümde verilerin bana ne söylediğine bakarım ve verilere göre, hayır, kesinlikle henüz o noktada değiliz. Sadece kendi sektörümde, Birleşik Krallık'taki bilim profesörlerinin dörtte birinden azı kadın, buna rağmen kadınlar işgücünün neredeyse yarısını oluşturuyor."

"Kaynak göstermen hoşuma gitti," dedi Baz sırtarak, oysa ben hiçbir kaynak göstermemiştim. Aslında istatistiklerim birkaç yıl önce *Nature* dergisinde okuduğum bir makaleye dayanıyordu ama Baz'ın bunu bilmesine imkân yoktu. Ne demeye çalışıyordu ki? Nico'ya ağdaya ve on beş kilo vermeye ihtiyacım olduğuna dair şakayla karışık söylediklerim aklıma geldi ve zihnimde bir görüntü canlandı: Baz, asistanına dönerek endişeyle, "*O laboratuvar önlüğünün altında kıllı bir Mary olup olmadığını öğrenmeliyiz!*" diyordu. Bir kahkaha attım ve sonra kamerada olduğumuzu hatırlayarak aceleyle yüzümü düzelttim. Neyse ki Baz hâlâ konuşuyordu. "Ve politik görüşünüz. Sence ortanın solu mu... merkezci mi... sağcı mı...?"

"Sanırım... orta sol? Pardon, bu konuyla alakalı mı?"

"Özür dilerim, özür dilerim, haklısın. Yoldan çıkmışım," dedi Baz elini sallayarak. "Ama sizi neyin harekete geçirdiğini, sizi neyin farklı kıldığını bulmak... elbette, bu önemli. Adada birbirinin aynısı on iki çift olsun istemiyoruz, yelpazenin tam ortasından insanlar olsun istiyoruz. Sanırım bu programla hedeflediğimiz şey de bu - Real TV'ye satacak olan da bu. Gerçek çiftler istiyoruz-gerçek özgünlük, anlıyor musunuz? *Love Island*'ın uydurma saçmalıklarından değil. Rekabetin beyaz sıcağında sonuna kadar test edilmiş gerçek ortaklıklar istiyoruz."

"Eğer özgünlük arıyorsan doğru yere geldin," dedi Nico kolunu bana dolayarak. "Lyla ve ben buna fazlasıyla sahibiz ve kazanmak için bu işin içindeyiz. Değil mi Lil?"

"Doğru," dedim, dudaklarımı yine o sahte gülümsemeyle gererek. Sorularımın hiçbirini yanıtlanmadan toplantı sona eriyormuş gibi hissediyordum. Hiçbir şey açıklığa kavuşturulmamıştı. Hiçbir gerçek bilgi yoktu, sadece duman ve aynalar vardı ve bu benim alıştığım çalışma tarzına tamamen aykırıydı. İçimdeki her 1ber Baz'ı sıkıştırmak ve ondan düzgün bir cevap almak istiyordu. Ama yanımdaki Nico'nun bu işi onun için berbat etmemem için bana yalvardığını hissedebiliyordum ve televizyonun da muhtemelen böyle çalıştığını tahmin ediyordum. *Başarana kadar numara yap*, Hollywood için söylenen bu değil miydi? Yoksa Silikon Vadisi miydi? Her iki durumda da, bu benim bildiğim dünyadan çok uzaktı -herhangi bir şeyi taklit etmek iyi bilimin tam tersiydi.

"Pekala"-Baz yanında oturan meslektaşına baktı ve bir kaşını kaldırdı, o da başını sallayınca kameraya döndü-"Sanırım birkaç hafta içinde adada bize katılacağınızı rahatlıkla söyleyebiliriz."

Sözleri beni elektrik çarpmış gibi sarstı. Her şeyden önce, bunu henüz kabul etmemiştim. Bunun sadece bir sohbet olması gerekiyordu. İkincisi, birkaç *hafta* mı? Önce Ari'ye, sonra da Nico'ya panikle baktım ama o heyecanla hâlâ konuşmakta olan Baz'a bakıyordu.

"Asistanım Camille"-arkada oturan, neredeyse kadrajın dışında kalan, öne doğru eğilip utangaç bir şekilde el sallayan sarışın bir kızı işaret etti-"Haklar ve benzeri konularda rezervasyon için irtibat halinde olacak, bu yüzden e-postasına göz kulak olun. Jakarta'ya uçacağız ve oradan da tekneyle adaya geçeceğiz."

Fotoğrafları gördün mü? Burası arkadaşımın evi, yepyeni, orada kalan ilk misafirler siz olacaksınız ve kelimelerle anlatılamaz."

"İnanılmaz görünüyor," dedi Nico içtenlikle.

Baz, "Ari, Camille sözleşmeleri ve gizlilik anlaşmalarını bugün gönderecek," dedi. "Haklar konusunda Leela ve Nico'yla doğrudan temasa geçmesinden memnun olur musun? Onları gerçekten ayırtmamız gerekiyor ve onların pasaport numaralarına falan ihtiyacı olacak."

"Tabii, tabii," dedi Ari genişleyerek. "Camille, bana bir mesaj at, ben de sizi ayarlayayım."

"Harika. Bu arada, Leela, Nico, en sevdiğiniz mayolarınızı seçin. Cennette görüşürüz!"

"Cennette görüşürüz!" Nico sırtışını neredeyse yüzünden daha geniş tutarak karşılık verdi ve ben de kendi sesimin soluk bir yankı gibi bu cümleyi tekrarladığını duydum.

"Cennette görüşürüz."

Ve sonra ekran karardı.

Bir an sessizlik oldu. Sonra Nico dönüp bana baktı, yüzü coşkuyla parlıyordu.

"Eee? Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım her şey inanılmaz derecede hızlı gelişti," dedim biraz sinirli bir şekilde. "Bunun sadece bir sohbet olması gerekiyordu, ama Ari dahil herkes bunun tamamlanmış bir anlaşma olduğunu düşünüyor gibiydi."

"Şey, hey." Nico biraz paslanmış görünüyordu. "Yani... hiçbir şey imzalanmadı. Ama cidden bunu geri çevirecek misin? Yani, Tanrım, bu gerçek bir şey! Ünlü olacağız, gerçekten ünlü! Bunun kariyerim için ne anlama geleceğini bir düşün!"

"Bunu düşünüyorum," dedim. "Telefona çıkmamın tek nedeni buydu. Ama Baz'dan biraz garip bir elektrik almadın mı?"

"Baz'dan mı?" Nico şaşırmişti. "Ne demek istiyorsun? Harika biri olduğunu düşünmüştüm."

"Gerçekten mi? Onun biraz..." diye düşünmüştüm. Durdum, kelimeyi bulmakta zorlandım. "Bilmiyorum. Biraz dolandırıcı mı?"

Gerçek şu ki, Nico'ya söylememiş olsam da, telefonda bana Nico'nun menajeri Ari'yi hatırlatmıştı, çok etkileyici konuşuyordu ama bir şekilde paranın neden gelmediğine dair her zaman bir bahanesi vardı ya da Nico'nun istediği çok basit bir şeyi yapmamıştı. Nico oyunculuk okulundan çıkar çıkmaz televizyon, zenginlik ve yıldızlık vaadiyle onunla anlaşmıştı. Yedi yıl sonra, Ari henüz birkaç figüran rolü ve *Holby City*'de küçük bir konuşma rolünden daha etkileyici bir şey sunmamıştı, bunların hepsini Nico'nun kendi başına elde edebileceğinden oldukça emindim. Çok övündüğü ama hiçbir zaman belirtmediği "bağlantıları" hiçbir zaman işe yaramamıştı - en azından şimdiye kadar.

Çünkü olay şuydu: Kağıt üzerinde *Mükemmel Bir Çift* gerçek bir anlaşma gibi görünüyordu. Büyüktü, televizyonda yayınlanıyordu ve Ari'nin bağlantılarından biri sayesinde ortaya çıkmıştı. Tamam, muhtemelen işin içinde para yoktu - Nico kazanmadığı sürece, ki bu istatistiksel olarak pek olası görünmüyordu. Ancak format tutarsa, bunun Nico'nun gelirini önemli ölçüde artırma şansı vardı ve bunun için Ari'yi desteklemeliydim. Tüm bu olanlarda doğru görünmeyen bir şeyler vardı.

"Çapkın mı?" Nico bana deliymişim gibi baktı. "Ne şekilde?"

"Şey..." Görüşme sırasında çalan uyarı zillerinden birini hatırlamaya çalıştım. E ng Productions. Bana Leela demesi. Nico'nun bunların hiçbirini umursayacağını sanmıyordum ve bana Ari'yi hatırlattığını kesinlikle söyleyemezdim. "Tamam... mesela Baz'ın Real TV'ye satmakla neyi kastettiğini düşünüyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bizim otantik bir çift olduğumuzdan bahsederken, *Real TV'ye satacak olanın bu olduğunu* söyledi. Ama ben çoktan sattıklarını sanıyordum. Ari sanki anlaşma tamamlanmış gibi konuştu. Ragship şovları falan."

Nico bir el salladı.

"Çok fazla anlam yüklüyorsun. Bu sadece bir konuşma şekli. Muhtemelen Real'in senin ve benim hakkımda seveceği şeyin bu olduğunu kastetmiştir."

"Sanırım. Ben sadece... Bilmiyorum. Real'den kimsenin aramamasına şaşırdım."

"Onlar meşgul insanlar, Lyla. Yani, açık konuşalım, yepyeni bir TV ağı kuruyorlar! Doğru zamanlarla ilgili toplantılar için zamanları olmaması şaşırtıcı değil."

"Ugh." Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüyüp kirli çatılara baktım. Karşıdaki olukta ölü bir güvercin yatıyordu ve ben arkamı döndüm. "Ben sadece... Destek olmak istiyorum Nico, gerçekten istiyorum ama keşke birkaç soruma daha cevap verselerdi."

"Bak." Nico yanıma geldi ve kollarını bana doladı. Yanağımı göğsüne bastırdı ve ne kadar çok çalıştığını hissedebiliyordum, muhtemelen aklında *Tek Mükemmel Çift* ihtimali vardı. "Bak Lyla, bu senin konfor alanın değil, bunu anlıyorum. Televizyon garip. Her *t'nin* noktasını koyan ve her *t'nin üstünü çizen* bilimsel tipler değil - çok fazla parametre değiştirme ve uçağı Ry'ın üzerine inşa etme var. Ama dışarıdan görüldüğü kadar kolay bir iş değil; ilgili herkesi korumak için bir süreç *var*. Sözleşmeler, yasalar ve tüm bunlar Ari'nin işi. Ona bunun için para ödüyorum, yılların tecrübesi ve avukatları var. Helal olmayan hiçbir şeye bulaşmamıza izin vermeyecektir."

Ama aslında ona ödeme yapmıyorsunuz, diye düşündüm. Hiç para kazanmıyorsun ve hiçbir şeyin yüzdesi hiçbir şey değildir. Yine de kelimeleri söyleyemedim. O kadar zalim değildim.

"Yani... bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Onun yerine ben sordum. Bu soru Nico'dan çok kendime yönelikti. Ama cevap veren Nico oldu, yüzünde kuşku dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Evet, bunu yapıyoruz. Şaka mı yapıyorsun? Böyle bir fırsatı geri çeviremezsin."

Başımı salladım. Kendimi biraz hasta hissediyordum ama Nico haklıydı. Bu onun kariyerinin kırılma noktasıydı. Eğer *One Perfect Couple* Nico'nun umduğu gibi bir hit olursa, bu onun ve belki de benim hayatımın tüm yönünü değiştirebilirdi. Ve kendi kariyerimin kayalıklara doğru gittiğini hissetmem, Nico'nun şansını reddedebileceğim anlamına gelmiyordu.

"Lyla?" Nico şimdi yüzümü ona bakacak şekilde eğerek söyledi. "Lyla? Lütfen bana bunun için hazır *olduğunu* söyle?"

"Evet," dedim zayıfça. "Evet, buna hazırım." Sonra kendimi ikna etmeye çalışarak, "Buna gerçekten varım." dedim. Ve sonra, teklif ettiğimiz şeyin gerçekliği kafama dank edince, "Kahretsin, bir bikini almam gerekecek. Speedo tek parçamın bunu keseceğini sanmıyorum."

"Bikini mi?" Nico tek kaşını kaldırdı. "Sanırım *bikiniden* bahsediyorsun, çoğul olarak. Aslında, muhtemelen yepyeni bir gardıroba ihtiyacın var. Benim kredi kartımla H&M'e git."

"Peki ya sen?" Nico'nun kredi kartının limitinin o kadar dolmuş olduğunu görmezden gelerek tek bir çift çorap alsam şanslı sayılacağımı söyledim. "Fantezi 1. erkek arkadaş sahilde ne giyer? Bembeyaz bir tişört mü?"

Nico sırttı.

"Olabilir. Ama gecenin büyük bir kısmında üst giymeyi planlamıyorum." Gömleğinin eteklerini yukarı kaldırdı ve kaslı karnını işaret etti. "Bu karın kasları ucuza gelmedi, biliyorsun."

"Elbette," dedim. Her nasılsa, artık her şey tamam olduğuna göre, *evet, ben bu işe varım* dediğime göre, sinirlerim biraz olsun yatışıyordu. Nico haklıydı. Ari tehlikeli bir şeye imza atmamıza izin vermezdi. Ve uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, ikimizin de vardı. "Bunu spor salonunda geçirdiğin onca saate borçlusun. Ve tabii ki on üç yaşındaki hayran kitlene."

"Aynen öyle," dedi Nico. Kollarını sırtımdan kıcıma doğru kaydırıp ve iki eliyle kıcıma sıktı. "Hepimiz komşu kızı gibi sikilebilir olamayız, biliyorsun."

"Komşu kızı sikilebilir," diye homurdandım, bu terimin aptallığı karşısında bir kez daha sinirlenmişim. "Sana komşu kızı sikilebilir vereceğim."

Nico sırtıtarak, "Oh, zaten sikilecek bir komşu kızım *var*," dedi. "Tam burada, sikilmeyi bekliyor." Beni yukarı kaldırdı, güçlü kolları popomun altındaydı ve bacaklarımı beline doladım, ona gülerek baktım.

"Öyle mi? Burada oldukça fazla varsayım var bayım."

"Bu hipotezi test etmenin tek bir yolu var Dr. Santiago," dedi Nico, beni yatak odasının kapısına doğru geri geri götürürken sırtıtarak. "Ve sanırım spor salonundan önce yeterince zamanım var."

02/15-06:34

Alo? Kimse yok mu? Orada kimse var mı? Bu acil bir Mayday çağrısıdır. Dün geceki fırtınadan sonra Hint Okyanusu'nda bir adada mahsur kaldık. Elimde koordinatlar yok ama Jakarta'ya geri döndük ve *Over Easy* adlı bir yatla güneybatıya yelken açtık. Yat gitti ve ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Grubumuzdan birkaç kişi ciddi şekilde yaralandı ve tıbbi yardıma ihtiyaçları var. Bu telsizin pili ne kadar dayanır bilmiyorum ama beni duyabilen varsa lütfen yardım göndersin. Tekrar ediyorum, bu tıbbi yardım için acil bir Mayday çağrısıdır. Beni duyan var mı? Biri yardım edebilir mi? Tamam mı?

BÖLÜM 4

Sonraki birkaç gün tam bir kasırgaydı. Her nasılsa, inanılmaz bir şekilde, bunu gerçekten yapıyormuşuz gibi görünüyordu ve neredeyse saatler içinde, Ari korkunç gizlilik maddeleri içeren taslak sözleşmeler gönderiyor ve Camille Gatwick'ten mi yoksa Heathrow'dan mı Ry'ı tercih edeceğimizi soruyordu.

En tuhafı da benim dışımda Ari'den Profesör Bianchi'ye kadar herkesin tüm bu olanlar gayet normalmiş gibi davranmasıydı. Profesör Bianchi bunun normal bir son dakika kış tatilinden farklı olduğunu anlamamış gibiydi - her ne kadar ben tam olarak anlatmaya çalışmamış olsam da. Ari her şeyi bırakıp iki hafta önceden haber vererek Endonezya'ya gitmenin tamamen makul olduğunu düşünüyor gibiydi. Ve belki de onun iş kolunda öyleydi.

Nico'nun arkadaşları, mesleki kıskançlıklarını gizlemekte başarısız olan samimi tebrik mesajları gönderdiler. Benimkiler ise bedava tatiller ve kış bronzlukları hakkında kıskanç yorumlar yaptılar.

Aslında, herhangi bir şüphe uyandıran tek kişi annemdi; Ry'ı almadan önceki hafta sonu ona telefonda durumu özetlediğimde sesi şaşkın geliyordu.

"Reality TV programı mı? Ama, Lyla aşkım, neden? Sen o programları izlemiyorsun bile."

"Nico için," dedim, kelimeler ağızımdan çıkarken kulağa ne kadar ezik geldiğini biliyordum. "Bunu gerçekten istiyor."

"Bir tür orta yaş krizi mi geçiriyor?"

Güldüm.

"Nico'nun ona orta yaşlı dediğin için sana teşekkür edeceğini sanmıyorum anne. Ama hayır, mesele o değil. Bu onun için bir kariyer hamlesi. Eğer başarılı olurlarsa, bu reality şovlar onun için büyük bir fırsat olabilir."

"Ama neden gitmek zorundasın?"

"Çünkü-" Durdum. *Çünkü bu bir çift TV programı*, kolay cevap olurdu, ancak bunu bile söylememe izin verilip verilmediğinden dürüstçe emin değildim - imzaladığım Gizlilik Sözleşmesi'ne göre formatla ilgili her şeyin gizli olması gerekiyordu. Ama gerçek bu değildi ve annemin kastettiği de bu değildi. Davet edilmemin nedeni formatın çiftler olmasıydı. Evet dememin nedeni bu değildi.

Neden evet dediğimi... bu konuyu çok derinlemesine incelemeye hazır olup olmadığımın emin değildim. Bunun bir nedeni de Nico ve benim bir dönüm noktasında olduğumuzu bilmemdi. Tam olarak bir orta yaş krizi sayılmazdı ama bu şekilde devam edemezdik, o kapalı bir kapıya 1. vuruşunu yaparken, ben kendi hayallerim gittikçe gerilerken onun hayallerini desteklediğim için giderek daha fazla içerliyordum. Nico'nun bir molaya ihtiyacı vardı, benim de öyle, sadece farklı şekillerde.

"Bence," dedi annem sessizliği bozarak, "tüm bunlar için yanlış bir zaman. Otuz iki yaşındasın canım, sen ve Nico yuva kurmalısınız. Patronunun da bundan pek memnun olacağını sanmıyorum."

"Anne, Nico'nun buna ihtiyacı var ve ben onu seviyorum," dedim. "İnsanları sevdiğin zaman onlar için böyle yaparsın. Onları desteklersin."

"Eh, hepimizin soğuktan kurtulmaya ihtiyacı var ve sanırım en azından bedava bir tatil," dedi annem teslimiyetle ve ben güldüm.

Uçak Jakarta'ya iner inmez annemin soğukla ilgili sözleri aklıma geldi. Endonezya'daki Şubat ayının Londra'daki Şubat ayından tamamen farklı bir iklim olduğunu elbette kâğıt üzerinde biliyordum ama bir şekilde bu gerçeği teoride bilmek, nemli havanın sauna etkisini daha az şok edici hale getirmedi. Uçağa yağmurluklar, botlar ve atkılarla binmiştik. Merdivenlerden piste doğru inerken, daha yere varmadan ter sutyenime işlemişti.

Dubai'den aktarmalı olarak gelirken chikungunya kağıdına başlamaya çalışmak gibi bir hata yapmıştım ve şimdi dört cin-tonik içen ve ardından sıkışık ekonomi koltuğuna rağmen tam altı saat boyunca uyuyan Nico'nun aksine yorgunluktan neredeyse sarhoş hissediyordum. Zinde ve pozitif görünüyordu.

O elindekileri klimalı otobüse taşırken heyecandan zıplıyordu, bense kendimi bitkin hissediyordum. Otobüsün camından kendi yansımamı gördüğümde, bir reality TV programındaki yarışmacıya hiç benzemiyordum. Olduğum kişi gibi görünüyordum - altından saman çıkarmaya ve boktan sonuçlardan yayınlanabilir bir makale oluşturmaya çalışan stresli, hafif akşamdan kalma bir bilim insanı.

Bagaj teslim alma ve gümrük işlemleri, ağlayan bebekler ve on beş dakikadan kısa bir süre içinde tekrar atlıkarıncanın etrafından dolanacak bir çantaya ulaşmak için itişip kakışan yetişkin adamların olağan kabusuydu. Yolcu arkadaşlarımın saldırganlığından, plastik perdenin arkasında kaybolan çantaların birkaç metre ileride zarar görmeden ortaya çıkmak yerine yakılmak üzere olduğunu düşünebilirdiniz.

Ama sonunda pasaport kontrolünden geçtik ve varış salonunda gözlerimizi kırıpıştırarak tanıdık bir yüz ya da en azından tanıdığımız bir ismin yazılı olduğu bir tabela için kalabalığı taradık. Camille'in e-postasında "varışta buluşma ve karşılama" sözü vardı ama şoförden şoföre geçerken aslında neye dikkat etmemiz gerektiğini söylemediğini fark ettim. Nico'nun *asıl* soyadı Rice'tı, Nicholas Rice, aslında. Nico Reese sahne adıydı. Ama Reese/Santiago, Rice/Santiago ya da hatta E ng Productions yazan bir şey göremedim.

Sonra döndüm ve takım elbiseli, sıkıcı görünümlü bir adamın elinde, üzerinde NICO LILLA MÜKEMMEL ÇİFT yazan küçük bir beyaz tahta tuttuğunu gördüm.

Nico'yu dürttüm.

"Sence bu biz miyiz?"

"Mükemmel bir çift mi?" Nico'nun yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Kesinlikle evet." Çantasını, çalkantılı bir nehirden geçen biri gibi, sinirli insan sırasının arasından yana doğru çekti ve "TV şovundan mı geldiniz? Ben Nico. Bu da Lyla."

"Merhaba, Pak!" Şoför hoş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hoş geldiniz efendim, hoş geldiniz hanımefendi. Endonezya'ya hoş geldiniz. Çantalarınızı alabilir miyim?"

Cakarta'da trafik birbiri ardına sıkışmaya başladı ve korna seslerine ve durkalk kavşaklara rağmen şehirden çıkmadan önce uyuyakalmışım. Bir dizi hız

tümseğinin üzerinden geçerken uyandım ve başımı

Nico'nun omzuna yaslandım ve yanağımdaki salyaları silerek pencereden dışarı baktım. Cakarta'nın yüksek binaları ve beton yığınları gitmiş, yerlerini sallanan yatlarla dolu küçük bir liman almıştı. Güneş bulutsuz gökyüzünde yükseliyordu ve arabanın havalandırma deliklerinden yüzüme üflenен klimaya rağmen sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Bayım, bayan, geldik," dedi şoför omzunun üzerinden. Gösterge panelindeki ekran öğlen saatinin neredeyse on iki olduğunu gösteriyordu. Nico kolunu omzuma doladı ve sertçe sıktı.

"Heyecanlı mısın?"

Pek sayılmaz, dürüst bir cevaptı. Sececeğim kelime *bitkinlik* olurdu, hemen ardından *açlık* ve *gerginlik* gelirdi. Ama Nico'nun söylememi istediği şeyin bu olmadığını biliyordum, bu yüzden zayıfça gülümsedim.

"Evet. Macera başlasın."

Elinde bir pano ile rıhtımda duran bir kadın vardı ve şimdi Nico emniyet kemerini çözdü, kapıyı açtı ve şoför aceleyle kapıyı açmaya fırsat bulamadan dışarı kaydı.

"Selam..." Eşyalarımı ararken arabanın kapısından belli belirsiz bir ses duydum. "... Nico... seninle tanışmak çok güzel..." Ve sonra, şoför kapıyı açarken, "Lyla, gel ve Camille ile tanış!" dedi.

Camille, Zoom çağrısındaki kız. Yani bu oluyordu. *Gerçekten* oluyordu. Bunun farkına varmak Cakarta'daki hava durumu kadar şok ediciydi. Tabii ki oluyordu - kabul ettiğim şey buydu, değil mi? Ve yine de...

Yüzüme donuk bir gülümseme yapıştırdım ve el salladım. "Bir saniye!"

Yolculuğun bir noktasında ayakkabımın tekini kaybetmiştim ve ayak boşluğunu karıştırmak zorunda kaldım. Nihayet öndeki koltuğun altında bulduğumda, Camille'in yanımda durduğunu ve elini uzattığını görmek için doğruldum.

"Lyla! Sonunda seninle düzgün bir şekilde tanışmak çok güzel!"

"Camille, merhaba. Uh..." Ayakkabıyı diğer elime geçirdim ve sonra garip bir şekilde onunkini sıktım. Dağınık halimin ve iki gündür aynı kıyafetleri giydiğim ve deodorant sürmeyi akıl edemediğim gerçeğinin korkunç bir şekilde farkındaydım. "Bir yüze bir yüz koymak gerçekten güzel... şey, sanırım

Zoom, ama aynı şey değil, değil mi? Böyle görüldüğüm için üzgünüm..." Uykudan buruşmuş yüzüme ve dağılmış saçlarıma doğru bir hareket yaptım ve Camille bir el salladı.

"Tanrım, sakın yapma. Günlerdir seyahat ediyor olmalısınız. Toplantıdan önce kendinize gelmek için bolca vaktiniz olacak."

"Toplantı mı?" Nico anında uyandı.

"Son gelen sizsiniz! Siz hazır olur olmaz sunucuyu kaldıracağız ve ardından herkes bu işin nasıl yürüyeceğine dair büyük bir yuvarlak masa soru-cevap toplantısı için bir araya gelecek. Diğer yarışmacılarla tanışabilir, Baz'la sohbet edebilir, istediğiniz her şeyi sorabilirsiniz... bu gerçekten yerleşmek ve herkesi tanımak için bir şans."

Gözlerimi kırptım. Tam olarak hazır olmadan önce başlayan bir hız trenine adım atmış olmanın huzursuz edici hissine kapıldım.

Öte yandan Nico'nun çoktan bağlanmış ve sürüşe hazır olduğu belliydi.

"Sonuncu biz miyiz?" Öfkeli görünüyordu ve bunun şansını nasıl etkileyebileceğini hesapladığını ve diğerlerinin yoğun bir şekilde ittifaklar kurduğunu, arkadaşlar edindiğini ve stratejiler üzerinde anlaştığını hayal ettiğini görebiliyordum. "Bunu bilmiyordum. Diğer herkes ne zamandır burada?"

"Ah... çok uzun değil," dedi Camille biraz belirsiz bir sesle. "Baz ve ben bir haftadan biraz fazla süredir buradayız ve diğer yarışmacılar da o zamandan beri gelip gidiyorlar. Bayer ve Angel sizinkinden hemen önce geldiler, yani sizden sadece birkaç saat daha uzun süredir buradalar. Sanırım Conor ve Zana ilk gelenlerdi."

"Harika," dedi Nico biraz küçümseyerek, ama sonra kendini dizginlediğini ve sevimli olmaya zorladığını gördüm. "Sonuncu ama en az değil, ha? Lyla ve ben burada olduğumuz için ne kadar heyecanlıyız anlatamam, değil mi Lil?"

"Evet, çok heyecanlıyım," diye güçsüzce başardım.

"Duygularımız karşılıklı," dedi Camille sıcak bir sesle ve kolumu biraz sıktı. "Şimdi, bu güzellik" -limandaki en büyük tekneyi işaret etti, rıhtımın hemen yanında demirlemiş büyük bir cin sarayı tarzı yat- "bizim aracımız." Karşıya baktım, ışıltılı beyaz ve kromu, üst üste dizilmiş güverteleri, jakuziyi inceledim. Gövdede kürek harfleriyle *Over Easy* ve altında daha küçük harflerle *Kupang* yazıyordu, Kupang'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da muhtemelen ana liman olduğunu tahmin ediyordum. Maun ve

krom bir iskele uzanıyordu.

Ben izlerken, beyaz üniformalı bir adam tekneyi bir babaya bağlayan halatlardan birini çözmeye başladı, hazırlanıyordu... *takeoff* diyecektim ama bunun doğru olmadığından emindim. Pruvada, bir şekilde resmi tamamlayan, uzun gümüş rengi saçlarıyla şaşırtıcı derecede güzel bir kadın, küpeşterlerin üzerine eğilmiş sigara içiyordu. Ben onu izlerken çenesini kaldırdı ve durgun havaya mükemmel bir duman halkası üfledi. Bir an orada asılı kaldı, bulutsuz gökyüzüne doğru yükseldi ve sonra dağıldı.

"Muhteşem değil mi?" Camille söyledi. Bir an için sigara içen kadından bahsettiğini düşündüm ve bu söz beni şaşırttı. Doğruydı, ama aynı zamanda biraz nesneleştirici görünüyordu. Sonra gemiden bahsettiğini fark ettim.

"Um... evet, çok etkileyici," dedim, onun coşkusunu yansıtmaya çalışarak.

"Sanırım demir atmaya oldukça hazırlar, o yüzden bavullarınızı alıp sizi gemiye götürelim!"

Tam şoföre çantalarımızı taşımasına yardım etmek için dönüyordum ki arkamdan bir ses geldi.

"Affedersiniz bayan, sizinle konuşabilir miyim?"

Bir an için konuşanın bana hitap ettiğini düşünerek döndüm, ama mürettebattan biriydi ve Camille ile konuşuyordu.

"Elbette," dedi kibarca. "Ne oldu?"

"Kaptan hava durumu raporlarını görüşmek istiyor. Yaklaşan bir fırtına var. İki, üç gün uzaklıkta, yani muhtemelen-" Durdu, kelimeyi aradı ve sonra bitirdi. "-bize ulaşmadan önce dağılacak. Ama..."

"Sizi durdurmama izin verin," dedi Camille gülümseyerek. "Bu patronum Bay Ferrier için bir konuşma. Kendisinden köprüye gelmesini isteyeyim mi?"

Hareket ettiler, hâlâ ciddi bir şekilde konuşuyorlardı.

Nico ve ben şoförün valizleri arabanın bagajından çıkarıp iskeleye taşımasına yardım ederken harika, diye düşündüm. Bir fırtına. Tam da duymak istediğim şeydi. Tek yapmam gereken, fırtına başlamadan önce *Over Easy*'den sağ salım çıkıp adaya varmış olmayı ummaktı.

"Dürüst olmalıyım." Nico tekne yolculuğu için bize tahsis edilen çok sıkışık kamaranın etrafına bakınıyordu. "Beklediğim şey tam olarak bu değildi."

Bakışlarını küçük odanın içinde takip ettiğimde ne demek istediğini anladım: Camille bize lüks bir çift kişilik süitten ziyade, lüks bir yattan çok kanallar arası bir feribotu andıran küçük bir ranza odası göstermişti. Üst güvertede gördüklerimle uzaktan yakından uyuşmuyordu, bu da buranın kamara olması gerektiğinden oldukça emin olduğum anlamına geliyordu. Neredeyse su hizasında, tuz buğulu küçük bir lomboz, üst üste yığılmış iki dar yatak ve bavullarımızın etrafını sarmak zorunda kaldığımız çok az bir Roor alanı vardı.

Yine de yataklar *vardı* ve çalışan bir duş da vardı ki bu noktada tek önemsedığım buydu. Ve küçük bir umut ışığı olarak, bu kadar dar bir alanda 11ming yapmaları pek olası değildi, bu da şu an için güvende olduğum anlamına geliyordu. Bırakın televizyon kamerasını, üçüncü bir kişi için bile yer yoktu.

"Sanırım buna uzun süre katlanmak zorunda kalmayacağız. Denizde ne kadar kalacağımızı söyledi mi?"

"Hayır." Nico düşünceli görünüyordu. "Ama bu gece burada uyuyacağımız ima ediliyordu. Bu ada düşündüğümünden daha uzak olmalı."

"Bakın, bu lanet toplantıdan önce duş almam gerekiyor." Ellerimi yüzüme sürdüm. Şu anda herkesin katıldığı bir bilgilendirme toplantısına katılmaktan daha az istediğim bir şey düşünemiyordum. Kendi vücut ağırlığım kadar karbonhidrat yemek ve ardından yaklaşık on bir saat uyumak istiyordum. "Kesinlikle iğrenç hissediyorum. Sorun olur mu?"

"Ne?" Nico yatağın üzerinde bulduğu bir dosyaya bakıyordu. "Evet, sorun değil. Zaman kalırsa ben de arkandan gelirim ama kendimi yalnız hissediyorum."

Tam cevap verecektim ki tekne ani bir sarsıntı geçirdi. Nico başını kaldırdı, yüz ifadesi tetikteydi. Elimi uzatıp kendimi duvara yaslayarak sabitledim. Saniyeler sonra motorun titreyen kükremesi devreye girdi. Birkaç dakika boyunca tıkırdadı, sonra ses daha yüksek bir perdeye çıktı ve hareket etmeye başladık. Tekne bir dalgaya karşı kalkıp sonra aşağı yuvarlanırken midemin huzursuzca sallandığını hissettim. Limandan ayrılmamıştık bile.

"Sanırım bu biziz," dedi Nico. Saat on beşteki gölgesine karşı bembeyaz dişleriyle sırıttı. "Artık geri dönüş yok!"

"Geri dönüş yok," diye yineledim ama kendi gülümsemem samimi olmaktan çok uzaktı.

Duşta, sıcak su kafa derimden aşağı akıp ter ve kirin bir kısmını temizlerken, kendimi biraz daha iyi hissediyordum, ama garip bir kayma

vardı

Algılama devam etti ve gemi garip bir dalgaya yakalandığında birden fazla kez kendimi desteklemek zorunda kaldım. Tam saçımdaki köpüğü duruluyordum ki kapıya gelen bir ses beni yerimden sıçrattı.

"Kim o?"

"Nico!" diye bağırdı. "Ve Camille. Üst katta bizi bekliyorlar. İşin bitti mi?"

Ugh.

"Neredeyse," diye karşılık verdim. Etrafıma bir havlu sardım ve saç kurutma makinesi aradım. Saç kurutma makinesi yoktu. Duvara bağlı olanlardan bile yoktu. Ben de yanımda getirmemiştim. Harika. "Sen yukarı çık, ben arkandan gelirim."

Bir ses mırıldanması oldu ve sonra Nico geri seslendi, "Tamam. Görünüşe göre iki hak yukarı, sonra kıça doğru gidin. Orada görüşürüz."

Uzun siyah saçlarımı bir çitin içinden geriye doğru çekilmişim gibi görünmeyecek bir şekle sokmam ve yolculuk için aldığım yeni elbiselerden birini giymem on dakikamı aldı. Dar koridorda Nico'nun bahsettiği merdivenlere doğru ilerlerken, bunun kanallar arası bir feribot değil, dengeleyicileri olmayan çok daha küçük bir tekne olduğu açıktı. Tırmanmaya başlarken iki elimle tırabzanlara tutundum, tekne her dalgayı kaldırıp diğer tarafa çarptığında midemde bir düşüş hissediyordum.

İkinci sağın tepesinde, yönümü bulmak ve teknenin ön tarafının ne tarafta olduğunu anlamak için bir dakika ayırmam gerekti. Nico kış taraf demişti. Bu ön taraf demekti, değil mi? Hayır. Arka taraf. Tekne bir dalganın tepesine çıktığında bir sarsıntı daha oldu ve içimde mide bulantısının yükseldiğini hissettim, burnumdan uzun, bilinçli bir nefes aldım ve bunu yaparken pencereden ufka baktım. Deniz gökyüzüyle aynı parlak maviydi, sadece bir ton daha koyuydu ve güneş neredeyse aşağılayıcı hissettiren bir coşkuyla vuruyordu. *Bak!* diyor gibiydi. *Fırtına bile yok!*

Yutkunarak döndüm ve koridor boyunca el yordamıyla ilerledim. Dalgaların gürültüsünden ve motorun uğultusundan zar zor duyulan, ancak uzaklaştıkça daha da yükselen belli belirsiz sesleri takip ederek teknenin yönünü

Gittim. Sonunda, neredeyse teknenin en arkasına geldiğimde, şezlonglar, puflar ve şezlonglarla dolu ve sert esintide dalgalanan bir tente ile gölgelenen bir tür verandaya açılan cam bir kapıya ulaştım. Koltuklarda diğer yarışmacılar olduğunu tahmin ettiğim kişiler oturuyordu, hepsi de ellerinde birer bardak tutuyor ve dairenin ortasında sırtı bana dönük olan ve konuşuyor gibi görünen bir kadına bakıyorlardı.

Kapıyı açmadan önce bir an durup etrafı inceledim ve adada kaldığımız süre boyunca bize rakip olacak insanları değerlendirmeye çalıştım. Kağıt üzerinde muhtemelen oldukça çeşitli bir kalabalık gibi görünüyorlardı - farklı yaşlar, farklı etnik kökenler, farklı vücut şekilleri - erkekler inceden iriye, kadınlar şehvetli kıvrımlardan model zayıflığına kadar değişiyordu. Ancak camın diğer tarafından bile beni etkileyen en önemli şey, istisnasız hepsinin son derece yakışıklı olması ve çoğunun çok güzel giyinmiş olmasıydı. Odanın karşısında bir kadın, aslında bir kız vardı, saçları benimkine çok benziyordu - uzun ve koyu renk, kürek kemiklerinin altına düşüyordu - ama onunki benimkinin iyi bir günde bile asla ulaşamadığı zengin bir maun parlaklığıyla parlıyordu. Midemde bir kasılma daha hissettim ama bunun teknenin hareketiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Sonra camın diğer tarafından Nico dönüp beni gördü ve yüzü aydınlandı.

"Lyla!" Dediğini duydum. "Dışarı gel!"

Derin bir nefes alarak kapıyı ittim ve dışarı çıktım.

Teknenin klimalı soğuşundan sonra, tempolu esintiyle bile sıcak, terli bir adamın kucaklaması gibiydi ve kollarımın altındaki terin tepki olarak karıncalandığını hissettim.

"Lyla!" Çemberin ortasındaki kadın döndü ve onun Camille olduğunu gördüm. Bir papatya kadar taze görünüyordu ve ne sıcaktan ne de dalgalardan rahatsız olmuştu. Sallanan güvertede dengemi korumaya çalışarak yaklaştığımda, yakındaki masadan bir bardak aldı ve bana uzattı. Pembe ve zencefilli bir şeydi; bir tür kokteyl olduğunu tahmin ettim ama bunun için biraz erken görünüyordu.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedim bardağı alırken. Camille başını salladı.

"Merak etmeyin! Daha yeni başlamıştık. Sadece kadeh kaldırıyorduk... *Mükemmel Bir Çift!*"

"*Mükemmel Bir Çift!*" diye koro halinde söylendi grup ve insanlar bardaklara vurdukça melodik *şingirtılar* ve kahkaha sesleri yükseldi. Karşımda oturan uzun boylu, koyu renk, arkaya yatırılmış saçları olan bir adam başını geriye attı ve boğazındaki kaslar çalışarak bardağını devirdi.

"Oh mon Dieu, c'est fort," dedi yanında oturan kadın ve onu tanıdığımı fark ettim. İlk geldiğimizde pruvanın üzerinde halkalar üflerken gördüğüm sigara tiryakisiydi ve şimdi bardağını bırakırken yüzünü buruşturdu. Ben de kendiminkinden temkinli bir yudum aldım. Tadı prosecco gibiydi... ve muhtemelen crème de cassis'i hedefleyen ama üzüm suyuna daha yakın olan başka bir şey.

"Pekâlâ, her şeyin bir ilki var," diyordu Camille, sesini patlak veren sohbetin üzerine yükselterek. "Lyla da burada olduğuna göre, belki küçük bir tanışma egzersizi yapabiliriz? İsminiz, partnerinizle ilgili bir şey ve sizinle ilgili eğlenceli bir şey. İlk ben başlayacağım -aslında bekâрім, o yüzden Baz'ı iş arkadaşım yapacağım!" Güldü. "Şey, ben Camille, yirmi beş yaşındayım ve altı aydan biraz fazla bir süredir Baz için çalışıyorum. Um... onun bir özelliği uykusuzluk çekmesi, bu da gelen kutunuzda on altı e-postayla uyandığınızda çalışmasını biraz zorlaştırabiliyor!" Bir kahkaha daha attı, bu seferki biraz tıngırtılı ve zorlamaydı. "Ve... um... benimle ilgili eğlenceli bir şey... karpuz alerjim var." Sanki bir yanıt bekliyormuş gibi gruba gülümsedi ve sonra, kibar gülümsemelerin ötesinde bir yanıt alamayınca, "Um... tamam, Angel, ateş et!" dedi.

Angel'ın kokteyllerin sertliği hakkında yorum yapan Fransız kadın olduğu ortaya çıktı. Sırtından aşağı dökülen uzun gümüş sarısı saçları, çıkık elmacık kemikleri ve koyu renk gözleriyle sarışın Zoë Kravitz'e benziyordu. Üzerindeki ipek kaftan, kendisinden daha az çekici biri için bile zor olurdu; benim üzerimde çuval gibi duracağından emindim ama onun üzerinde bir şekilde sadece köşeli köprücük kemiklerini ve ince bileklerini vurguluyordu. Şimdi şezlongunda arkasına yaslandı ve konuştu.

"Benim adım Angel, Angélique'in kısaltması. Ben -şok edici bir şekilde- Fransızım, tahmin etmemiş olabilirsiniz." Etraftan küçük bir kahkaha dalgası yükseldi.

Daire. "Benimle ilgili bir gerçek, küçük bir kızıken Formula 1 yarışısı olmak isterdim." Daha fazla kakhaha, bu sefer biraz belirsiz, sanki kimse şaka yapıp yapmadığından emin değılmiş gibi. "İki yıldır erkek arkadaşım Bayer ile birlikteyim, onunla ilgili eğılenceli bir gerçek... eşek arılarından nefret eder."

Bir kakhaha tufanı daha koptu, bu kez daha sertti. Yanında oturan iri siyah saçlı adam ellerini iki yana açıp kaşlarını kaldırdı ve sağı kaşındaki piercing güneş ışığında göz kırptı.

"Ne?" Belki İtalyan, belki de Türk gibi görünüyordu ama aksanı tam bir Vinnie Jones aksanıydı; haftanın herhangi bir günü Hackney'de bir spor salonunda çalışırken karşılaşabileceğiniz türden bir adamdı. Tıraş losyonunun kokusunu çemberin öbür ucundan alabiliyordum ve tişörtü en az iki beden kk görünüyordu, muhtemelen etkileyici pazularını daha da şişmiş göstermeyi amaçlıyordu. Ama sırtışında kendini küçümseyen bir ifade vardı ve bu da ondan hoşlanmama neden oldu. abuk sinirlenecekmiş gibi görünüyordu ama şaka ona karşı yapıldığında kendine de gülmekte gecikmiyordu. "Yanılıyor muyum? Kk piler kendilerini içinde boğımak istemedikleri bir bardak birayla hiç karşılaşmadılar. Her neyse, ben Bayer, dediğı gibi iki yıldır sevgilimle birlikteyim. Yirmi sekiz yaşındayım. Hakkımdaki bir gerçek, dört yüz kilo ağırlık kaldırabiliyorum." Bu kez kakhaha yoktu, sadece dinleyicilerden etkilenmiş bir mırıltı duyuldu, ancak bu istatistik benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Dört yüz pound çok muydu? Söyleyiş tarzından öyle olduğunu tahmin etmiştim. "Angel hakkındaki gerçek..." Durdu, düşündü. "Yoga yaparken ayak bileklerini başının arkasına koyabilir. Kulağı geldiğı kadar eğılenceli değıl çocuklar, inanın bana."

Bu kez daha fazla kakhaha vardı, bazı adamlardan uygun bir kakhaha ve Angel, Bayer'e bir parça *beni iğırendiriyorsun*, iki parça *ha, ha çok komik* bir bakış attı, ama altındaki sevgiyi hissedebiliyordum. İyi bir çift gibi hissediyorlardı.

-Toplum içinde birbirlerine gönderme yapan ama iş başa düştüğünde birbirlerinin arkasını kollayan insanlar gibi.

Çemberin etrafında yavaşça dolaşmaya devam ettik, kendimizi tanıttık, ancak her çiftin isimleri ve gerçekleri hızla birbirine karışmaya başladı. Romi vardı, "kabarcıklı sarışın" rolünü tamamlayacak gibi görünüyordu. Kısa tanıtımı sırasında çok fazla kıkırdadı ve saçını döndürdü ve erkek arkadaşı

Joel ile garip bir eşleşme gibi görünüyordu. Kalın, köşeli gözlükleri olan sıska ve ciddi görünümlüydü ve her şey bir yana eğlenceli bir bilgi vermeyi unuttu.

Giriş çok kısıydı, sanki bir an önce bitirmek ister gibiydi. Romi'nin eğlenceli bilgisi YouTube'da 150.000 abonesi olduğuydu, ki bu eğlenceli bir bilgidir çok bir Rex'e benziyordu, ama sanırım Bayer'inkinden daha fazla değildi.

Sırada Santana vardı; kızıl saçlı Adele'e benzeyen, gerçek hayatta duyduğum en havalı aksana ve kendi dekoltemi sergilediğim için kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan göğüs dekoltesine sahip, çarpıcı, düzgün vücutlu bir çilek sarışını olan Santana, kesinlikle onun için işe yarayan bir görünümdü. Erkek arkadaşı Dan'ın sörfçü erkeği andıran, güneşten kavrulmuş saçları vardı ve erkek grubu tarzında sevimliydi. Eğlenceli gerçekleri ortaktı; Mickey ve Minnie Mouse'un dövmelelerini yaptırmışlardı, bu iki yetişkinin kabul etmesi için garip bir şey gibi görünüyordu, ancak çemberin geri kalanı uygun bir şekilde gülümsedi ve gülümsedi.

Sıradaki çift Conor ve Zana'ydı. Bir oda dolusu güzel insan arasında, güzel görünümünün zıtlığı nedeniyle kolayca göze çarpıyorlardı - farklı, ama Joel ve Romi'nin olmadığı bir şekilde bir çift olarak tamamlayıcı. İkisi de yaşlarını söylemedi ama Conor yirmili yaşların sonunda ya da otuzlu yaşların başında görünüyordu, uzun boylu ve zayıftı, traşlı kafası, keskin elmacık kemikleri ve derin bronz teniyle daha da çarpıcı hale gelen şaşırtıcı açık gri gözleri vardı. Son derece 1t olan ve kendi bedenlerine son derece hakim olan insanlarda gördüğünüz türden vahşi bir zarafeti vardı. Kendimi onun profesyonel bir sporcu olup olmadığını merak ederken buldum; belki de bir dağcıydı, bu da gücüne ve bronz tenine uygun düşerdi. Ama kendini tarif ederken sadece "medya işinde" olduğunu söyledi ki bu her anlama gelebilirdi. Eğlenceli yanı, Haziran ayının altısında, G:0G'de doğmuş olmasıydı.

Belki Conor'ın kendinden emin havasından kaynaklanıyordu, ama kız arkadaşı Zana çok daha genç ve çok daha az kendine hakim görünüyordu, üniversiteyi yeni bitirmişti diyebilirim, gerçi bu biraz da boyundan kaynaklanıyor olabilirdi. Ufak tefek, 1.80 boylarında ve neredeyse ruhani bir inceliğe sahipti; kalp şeklinde bir yüzü, isli kirpiklerle çevrili Bambi benzeri kocaman koyu renk gözleri ve omuzlarına dalga dalga dökülen uzun, pırıltılı kestane rengi saçları vardı - kapıdan geçerken fark ettiğim ve imrendiğim saçlar. Çok sessiz konuşuyordu ve kendisi hakkında eğlenceli bir bilgi vermedi ve oturduğunda, ilgi odağı olmaktan kurtulduğu için rahatladığı izlenimine kapıldım.

O zaman herkesin konuştuğunu fark ettim ve Nico ile ben kalkmıştık.

Nico elimi tutarak ayağa kalktı ve çemberin etrafına gülümsedi.

"Selam millet, ben Nico. Yirmi sekiz yaşındayım ve Doğu Londra'da yaşayan bir aktörüm. Lyla ve ben neredeyse üç yıldır birlikteyiz" -yine onu düzeltme isteğimi geri çektim, ama geçmesine izin verdim- "ve eğlenceli gerçeğimiz, ve sanırım Dan ve Santana gibi ortak bir gerçek- bu hafta üçüncü yıldönümümüz."

İki kez baktım ve sonra haklı olduğunu anladım. Eğer yıldönümümüzü arkadaşımın banyosunda seviştiğimiz gün olarak sayarsanız. Şubat'ın ikinci haftasıydı, neredeyse Sevgililer Günü'ydü. Üç yıl. Üç yıl. Nico'nun "birlikte" tanımını tartışsam bile, kulağa *çok fazla* gibi geliyordu.

Gruptan kurt ısıkları yükseldi ve birisi Nico'nun evlenme teklif etme zamanının geldiğine dair bir espri yaptı. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki kendimi tanıtırken kekeleyerek bilimde çalıştığıma dair bir şeyler söyledim ve sonra oturdum, terli elimi Nico'nun elinden mümkün olduğunca çabuk çekip gizlice kırmızı elbisemin eteğine sildim. *Ben Lyla'yım ve burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok*, aslında söylemek istediğim buydu ama itiraf edemediğim tek şey buydu. *Başarana kadar numara yap*, diye tekrar duydum kafamın içinde. Ama ben sahtekâr değildim. Ben bir bilim insanıydim - bir sahtekârın tam tersi - asli görevi gerçeği ortaya çıkarmak olan biriydim. Bunu gerçekten yapabilir miydim? Önümüzdeki iki hafta boyunca saçmalayabilir miydim? İçkimden bir yudum aldım. İğrenç derecede sıcaktı ve bu kez tatlılığı beni ürpertti.

"Bu çok eğlenceliydi!" Camille böyle diyordu. Ayağa kalkmıştı ve şimdi çemberin ortasına doğru ilerliyor, diğerleri de ona katılırken coşkuyla alkışlıyordu. "Biraz telaşlı görüldüğünün farkındayım ama inanın bana, adada birbirinizi tanımak için pek çok fırsatınız olacak. Ve kaynaşmanız için teknede bütün bir akşamımız var. Şimdi, hepiniz sohbet etmek için dağılmadan önce, halletmemiz gereken bir iş daha var - ve bunun için üzgünüm - ama telefonlarınızı almak zorundayız. Ve akıllı saatlerinizi, dizüstü bilgisayarlarınızı... kısacası tüm iletişim cihazlarınızı. Bu yüzden, eğer, um, dışarıdaki cihazlarınızı ve benzerlerini ayarlayabilirsiniz ve sonra, şey, onları buraya koyabilirsiniz." Masanın altında duran ve hoş geldin içeceklerinin konulduğu kutuyu işaret etti.

Uzun, şok edici bir sessizlik oldu. Sonra Angel konuştu, sesi taş gibiydi. "Özür dilerim, *ne* dedin sen?"

Camille özür dileyerek, "Sözleşmede belirtilmişti," dedi. "Ama... evet, ilk görüşmelerde bunu biraz daha netleştirmemiz gerektiğini takdir edebilirim. Üzgünüm, sizi temin ederim ki bu reality TV'de tamamen standart bir uygulama."

Oturma alanına baktığımda, kuraldan haberdar olmayan tek kişinin ben olmadığımı gördüm. Santana şaşırmış görünüyordu ve Dan kollarını çok huysuz bir şekilde kavuşturmuştu. Camille'in özürleri üzerine sesini yükselten Bayer oldu.

"Bu tam bir yüzüzlük. Bu yepyeni bir Apple saati. Üzerinde tüm biyometrik verilerim var. Uyku düzenimi nasıl takip edeceğim?"

"Biliyorum, biliyorum, gerçekten üzgünüm," dedi Camille tekrar. "Gerçekten üzgünüm, ajanlarınızın tüm bunları aktardığını sanıyordum ama dürüst olmak gerekirse, bu standart. İnsanların grup dışında iletişim kurmasına izin veremeyiz ve açıkçası herhangi bir sızıntı istemiyoruz."

"Ama hepimiz bir confidentialité anlaşması imzaladık!" diye araya girdi Angel. Aksanı üzüldükçe daha da güçleniyordu. "İşte anlamadığım şey bu. Kimin kazandığını söylemeyeceğimiz konusunda bize güvenmiyorsanız, telefonlarımızı almanın ne yararı olacak?"

"Mesele güven değil," dedi Camille biraz çaresiz görünerek. "Ve seni temin ederim ki cihazlar *tamamen* güvende olacak. Baz onları kendi kişisel kasasına koyuyor.

."

"İmzaladığınız sözleşmelerde yazıyordu," diye gür bir sesle atıldı ve dönüp baktığımda Baz'ın güvertenin köşesinden döndüğünü ve Camille'in hemen arkasında kollarını kavuşturmuş durduğunu gördüm. "Ve bundan hoşlanmayan varsa siktirsin gitsin, ben de sözleşmeyi ihlalden dava açarım. Anladın mı?"

Onun bu sözleri üzerine içimde küçük bir öfke ürpertisi hissettim. Baz'ı Zoom görüşmesinden bu yana ilk kez görüyordum, o zaman çok *tatlı* ve *süper* biriydi. Aslında onunla ilk kez yüz yüze görüşüyordum. Şimdi hepimiz onun projesine güvenli bir şekilde katılmıştık, bu kadar çabuk samimiyetten tehditlere atlaması sarsıcıydı.

Bu düşüncelere sahip tek kişinin ben olmadığımı söyleyebilirdim. Odada isyankâr bir sessizlik vardı. Diğer çiftlerin birbirlerine baktıklarını, farklı derecelerde kızgınlık ve endişe belirtisi gösterdiklerini görebiliyordum. Camille bile ruh halindeki değişikliği hissetmiş gibiydi. Son derece gergin görünüyordu. Elimi kaldırdım ve Baz bir şey söylemeyince öksürdüm.

"Bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette." Baz kollarını kavuşturdu. "Ateş et, Lola."

"*Lyla*," dedim usulca. Zoom görüşmesinde adımları birçok kez yanlış söylemesine izin vermiştim. "Çantamda bir dizüstü bilgisayar var. İş yapmak için ona ihtiyacım var. İnternete bağlı olmadığını varsayarsak onu alabilir miyim?"

Baz umursamaz bir tavırla, "Üzgünüm, yapamam," dedi.

"Ben de aynı durumdayım," dedi Joel endişeyle. "Yani, belki bize internet şifresini vermezsen-"

Baz onu kesti.

"Yapamam dedim. Ve bilginiz olsun, bu herkes için geçerli, bagaj ve kişisel aramalar *olacak*, bu yüzden adaya bir şey kaçırmayı aklınızdan bile geçirmeyin."

Odada küçük bir öfke uğultusu dolaşıyordu. Rahat, kutlama havası tamamen dağılmıştı.

"Annemi aramam gerekecek," dedi Nico. Kollarını kavuşturmuştu ve benimkilere bastırıldığı pazularındaki gerginliği hissedebiliyordum. "Ve menajerimi. Öylece ortadan kaybolamam."

"Elbette, *kesinlikle*," dedi Camille. "İrtibat kişileri ve stuI ile ilgili bütün bir prosedür var. Ailelerin kontrol etmesi için özel bir numaramız var ve tabii ki evde önemli bir şey olursa bunu iletebiliriz."

"Bize söyleyeceğinizi nereden bilelim?" dedi Bayer biraz somurtkan bir ifadeyle. "Bilginin üzerine öylece oturabilirsiniz."

Haklı olduğu bir nokta vardı ve bunu dile getirme isteği karşısında ona olan saygım bir kademe daha arttı.

"Yani-" Camille biraz çaresiz görünüyordu ve kaba bir şekilde araya giren Baz'a yalvaran bir bakış attı.

"Yok. Sahip olduğun tek Şey, önemli bir Şey olursa sana söyleyeceğimize dair verdiğim garanti. Ve eğer bu sizin için yeterli değilse, evinize gidebilirsiniz."

Bir sessizlik daha oldu. Odada gl bir kızgınlık akımı hissediyordum ama aynı zamanda başka bir Şey daha vardı: teslimiyet duygusu. Çünkü gerçek Şuydu ve hepimiz bunu biliyorduk, herkes burada olmak istediği, olması gerektiği ya da partneri istediği için buradaydı. Bu çiftlerin her birinin arkasında bu fırsat sayesinde büyük işler yapmayı uman biri vardı ve hiç kimse bu Şansı geri çevirmeyi göze alamazdı.

Baz kollarını kavuşturdu ve, "Sanırım bu konu kapanmıŐtır," dedi.

Sonra Conor ayağa kalktı. Ayağa kalkınca düŐündüğümden de uzun olduğunu fark ettim. Baz'dan on beş santim kadar uzundu ve tentenin arasından süzülen soluk gri gözleri neredeyse tekinsiz görünüyordu.

"Senin sözün benim için yeterli, Baz," dedi. "Telefonumu odamda unuttum ama en kısa zamanda sana ulaŐtıracađım, Zana da ulaŐtıracak."

Ve sonra gülümsedi.

Baz bir an için hiçbir Şey söylemedi. *Teşekkür* etmek doğal bir yanıt olurdu ama o bunu söylemedi. Orada öylece durdu, gözlerini kırpmadan Conor'a baktı. Bir adamdan diğerine baktım, aralarında çatırdayan enerjinin ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordum. Hiçbir zaman vücut dilini seven biri olmamıştım; verileri, tahminleri, soğuk ve katı gerçekleri tercih ederdim. Ama Şimdi Nico'nun satır aralarını okuma yeteneğine sahip olmayı diliyordum, çünkü burada bir *Şeyler* oluyordu ve ne olduğunu bir türlü zemiyordum. Baz ona destek olduğu için Conor'a minnettar olmalıydı ama öyle görünmüyordu. Conor'a sanki ondan hoŐlanmıyormuŐ gibi bakıyordu. Baz'ın grubu kendi tarafına çekmek için onun desteğine ihtiyaı varmış gibi davrandığı için Conor'a kızgın mıydı? Yoksa altında başka bir Şey mi vardı, benim kaçırdığım bir Şey mi?

Bu arada Conor... tam olarak uzlaŐmacı davranmıyordu ama sesinde bir parça yüce gönüllülük vardı, sanki itaat *etmek zorunda* olmadığını ama bunu seçtiğini açıkça belirtiyordu.

Burada neler oluyordu? Bu ikisi birbirini tanıyor muydu?

Baz, en azından teknolojisinden vazgeçmek zorunda olmadığını vurgulamak istercesine ilk önce telefonuna baktı.

"Güzel," dedi, sesi neredeyse hırıltılıydı. "Bunun açık olduğuna sevindim. Şimdi izin verirseniz, karaya çıkmadan önce halletmem gereken bir sürü iş var. Burada kalamayacağım için üzgünüm ama Camille ile emin ellerdesiniz."

Camille başını endişeyle salladı ve Baz kapıyı çekip içeri girerek gözden kayboldu.

Dan kısık bir sesle, "Bu çok garipti," dedi. Başka kimse tepki vermiyor gibiydi ama ben ona baktım ve gözlerimiz buluştu, rahatsız şaşkınlığımızda birleştik. *Az önce ne olmuştu böyle?*

Camille boğazını temizledi.

"Her neyse. Baz'ın da dediği gibi, bu konunun açıklığa kavuşmasına sevindim ve en başından beri açıklığa kavuşturulmadıysa çok özür dilerim. Sizi temin ederim ki bu reality TV için *tamamen* standart. Birbirinizle iletişim kurmanızı istiyoruz, telefonlarınızla başınızı eğmenizi değil! Ama, um... şey, içkilerinizi bitirmenize izin vereceğim ve sonra belki herkes telefonlarını alıp teslim etmek ister ve ben de bilgi paketinin en son versiyonunu dağıtacağım - içinde diğer yarışmacılar, kurallar, sosyal yardım ekibi... bir sürü yararlı bilgi var. Sorularınız olursa, ben üçüncü güvertedeki mola alanında olacağım."

Mutlak bir sessizlik oldu, sonra Conor çıkışa doğru yürümeye başladı. Zana tek kelime etmeden onu takip etti.

Ve böylece toplantının sona erdiği anlaşıldı.

02/16-2:28 p.m.

Merhaba, benim adım Joel Richards, bu... Tanrım, emin değilim. Belki de üçüncü Mayday çağrımızdır? Lütfen, eğer bizi duyabiliyorsanız, acil yardım gönderin. Endonezya'nın 20 saat güneybatısında bir adada mahsur kaldık. Tekneyle yirmi saat.

-Buraya tekneyle geldik. Fırtınada sürüklendi, mürettebata ne olduğunu bilmiyoruz. Burada ciddi yaraları olan, hayati tehlikesi olan insanlar var ve kız arkadaşım... Tanrım... kız arkadaşım... Bakın, lütfen, bu bir Mayday çağrısıdır. Beni duyabilen varsa lütfen cevap versin ya da yardım göndersin. Ne kadar dayanacaklarını bilmiyoruz.

BÖLÜM 5

Küçük kamaramızın buzluk soğuşuna geri döndüğümüzde, geminin hareketi bir şekilde daha da hissedilir olmuştu.

"Bu çok garipti," dedim ranzasında telefonuyla kamburlaşan Nico'ya, belli ki son saatlerini fişe takılı olarak geçiriyordu.

"Garip olan neydi? Telefonlarımızı almak mı? Bu saçma bir hareket ama az önce sözleşmeyi araştırdım ve Camille haklıymış gibi görünüyor, içindeymiş. Ari belli ki paçavrayı kaldırmayı akıl edememiş."

"O değil," dedim, Ari'nin sorusunu duymazdan gelerek, gerçi on hafta boyunca insanlıktan uzak kalacağımızı söylemeye değer bulmamış olması, başka nelerden bahsetmediğini merak etmeme neden oldu. "Baz ve Conor'la ilgili her şey. Garip olduğunu düşünmedin mi?"

"Hangi bütün şey?" Nico ilk kez ekrandan başını kaldırdı ve kaşlarını çattı.

"Gerçekten aralarında bir şey olduğunu düşünmedin mi? Sanki birbirlerini tanıyor gibiydiler."

"Belki de öyledir? Eğlence dünyası oldukça küçük. Bak, üzgünüm, annemi aramam gerek. Eğer on hafta boyunca radarda olmayacaksam-"

Tekne başka bir dalganın üzerinden geçti ve ben aceleyle başımı salladım.

"Tabii ki. Bak, sen onu ara, ben de gidip cihazlarımı teslim edeyim."

"Kimseyi aramak istemiyor musun?"

Omuz silktim. Profesör Bianchi'ye ve aileme iki haftalığına gideceğimi söylemiştim ve bundan daha uzun süre kalmaya kesinlikle niyetim yoktu.

"M e s a f e dışını çoktan ayarladım. Anneme bir WhatsApp gönderdim ve kapsama alanı dışında olacağımı ve bir şey olursa Camille'in verdiği numarayı aramasını söyledim.

başa çıkabileceklerini düşünüyorum." Telefonuma baktım. "Ayrıca, orada saat akşam yedi. O ve babam briçte olacaklar."

Nico başıyla onayladı ve ben de dizüstü bilgisayarımı alıp merdivenlerden yukarı, içkilerimizi içtiğimiz açık alana çıktım.

Oraya vardığımda, teknolojilerini teslim eden tek kişinin ben olmadığımı gördüm. Joel önümdeydi ve Camille ile birlikte etkileyici bir cihaz listesini gözden geçiriyordu: dizüstü bilgisayar, Romi'nin iPad'i, onun telefonu, akıllı saati...

Biraz zaman alacakları belliydi, bu yüzden onların üzerinde gezinmek yerine, masanın üzerinde duran bilgi broşürlerinden birinin bir kopyasını aldım ve diğer yarışmacıların isimlerini ve açıklamalarını hafızamda daha net bir şekilde bir araya getirmeye çalışmak amacıyla güvertenin köşesindeki gölgeli bir şezlonga götürdüm.

Listedeki ilk çift Conor (31) ve Zana (22) idi ve aradaki yaş farkı beni iki kere düşündürdü. Otuz bir yaşındaki birinin yirmi iki yaşındaki biriyle çıkıyor olması tuhaf mıydı? Sanırım Nico ile aramdaki dört yıllık yaş farkından daha garip değildi. Conor (biyografisinde "YouTuber ve NFT tüccarı" olduğu yazıyordu) vesikalık fotoğrafında sırtıyordu, yanakları geniş, bulaşıcı bir gülümsemeyle kırışmıştı ve neredeyse kendime rağmen ben de gülümsüyordum. Zana ise dar, düz kaşlarının altından ciddiyle bakıyor ve kendini yarı zamanlı model olarak tanımlıyordu ki buna inanmak zor değildi. Zamanının diğer kısmında ne yaptığını söylemedi.

Sonra yuvarlak çemberde ilk konuşan çift vardı-Bayer (28) ve Angel (28). Bayer kendisini "Kuzey Londra'dan bir 1tness eğitmeni", Angel ise "Pilates koçu ve inRuencer - bu sırayla olması gerekmiyor" olarak tanımladı. Belki de insanları Pilates yapmaları konusunda etkilemiştir.

Listedeki bir sonraki çift Dan (25) ve Santana (25) idi. Dan'in fotoğrafı onu gülerken ve üstsüz gösterirken, benim zevkime göre biraz narsist görünen bir şekilde kamera için Rexing yapıyordu. Biyografisi onu "mayo modeli" olarak tanımlıyordu. Santana çilek sarısı saçlarını tarıyordu ve biyografisinde "şampanya sosyetesini" olduğu yazıyordu. Beni şaşırtan bir başka terim daha. Sosyetik, sosyalist için bir yazım hatası mıydı? Yoksa bu onun şaka anlayışı mıydı? Belki de işsiz olduğunu söylemenin süslü bir yoluydu - öyle görünmese de. Yüzünde çok parası olan birinin ışıltılı, parlak görünümü vardı.

Sonra Joel (33, "güney Londra'dan bir öğretmen" ve benden büyük tek yarışmacı) ve Romi (31, "güzellik inRuencer'ı") vardı. Vesikalık fotoğrafları, toplantıda edindiğim tuhaf bir şekilde uyumsuz bir çift izlenimini pekiştirdi. Joel, kendisine sevimli bir inek görünümü veren kalın, bloklu gözlüklerinin ardından kameraya utangaç bir şekilde sırtıyordu. Yakışıklıydı, bir tür nerdcore tarzında, ama çalıştığım laboratuvarlardan birinde tamamen evindeymiş gibi görünüyordu - kalın fondöten, platin saçlar ve gerçek olamayacağından emin olduğum kirpiklerle dokuzlara kadar makyaj yapan Romi ile keskin bir tezat oluşturuyordu. Onu bir tepsi dolusu numuneyi pipetlerken hayal etmeye çalıştım ama başaramadım; öncelikle o tırnakların üzerine bir çift nitril eldiven geçirebilmenin imkânı yoktu.

Sonunda kendime ve Nico'ya ulaştım. Nico (28, "aktör ve sunucu") ve Lyla (32, "doktor").

"Tanrı aşkına," dedim yüksek sesle. "Özür dilerim... ben...?"

Yukarı baktım. Joel güvertenin köşesinden dönmüş ve biraz endişeli bir ifadeyle şezlongumun dibinde duruyordu.

"Üzgünüm, üzgünüm, sen değil. Sadece bilgilendirme paketini okuyordum ve işimi yanlış anlamışlar. Ben doktor değilim - yani, doktorum sanırım, ama tıbbi anlamda değil - ben bir doktora öğrencisiyim. Virüsler üzerinde çalışıyorum. Umarım biz buradayken kimse benden trakeotomi yapmamı beklemez."

Joel güldü.

"Kulübe katılın. Beni öğretmen olarak yazmışlar - aslında St. Clements'te gazetecilik bölümünde öğretim görevlisiyim. Paketi ilk kez gönderdiklerinde onlara bir kez söylemiştim ama belli ki düzeltmeye zahmet etmemişler."

"Öğretim görevlisi mi?" Doğrudum ve güneş gözlüklerimi burnuma doğru ittim. "Yok artık! Bir akademisyen arkadaşımı tanıdığımı sandım. St. Clements'i nereden biliyorsunuz?"

"Dürüstçe mi? Lanet olsun. Bilimi bilmem ama benim tarafımda her şey sıfır saat sözleşmeli ve iş güvencesi yok. Araştırmanın muhtemelen biraz daha iyi olduğunu hayal ediyorum?"

Homurdandım.

"Keşke. Adil olmak gerekirse, sıfır saat değil, ama hepsi kısa dönemli sözleşmeler, bu yüzden her zaman yirmi dört aylık bir post-doc'tan diğerine bütçe ayırıyorsunuz."

"Bir de bana sor," dedi Joel hayıflanarak. Sonra güldü ve bir süre öylece oturduk, daha doğrusu ben oturdum o ayakta durdu, birbirimize aptallar gibi sırtarak Hint Okyanusu'nun ortasındaki bu tuhaf dostluk anının tadını çıkardık. Bu anı bozan Joel oldu. "Peki... bir virologu reality şovuna getiren nedir? Ödül paranızı son teknoloji Covid araştırmalarına yatırmayı mı umuyorsunuz?"

Güldüm.

"Covid kadar modaya uygun bir şey değilim. Şu anda chikungunya üzerinde çalışıyorum." Joel kibarca boş boş bakınca ekledim: "Sivrisinek kaynaklı bir hastalık, biraz sıtmaya benziyor ama o kadar ölümcül değil. Tedavisi yok ve tedavisi de yok. Dünya Sağlık Örgütü tarafından ihmal edilen tropikal hastalıklar sınıfında yer alıyor, yani finansmanı da yok. Her neyse, tahmin edebileceğiniz gibi buraya erkek arkadaşım için geldim. Kaçma umudu olan o. Garip bir format, değil mi? Birçoğumuzun buraya bu şekilde geldiği izlenimini edindim, daha dışa dönük yarımız tarafından sürüklenerek."

"Suçluyum," dedi Joel, elini göğsüne koyarak ve tekrar gülümseyerek. Gerçekten de çok sevimli bir gülümsemesi vardı. Gözlerinin kenarları kırışıyor ve oldukça ciddi olan ifadesini tamamen değiştiriyordu. "Tahmin edebileceğiniz gibi, bu şova katılmak için başvuran ben değildim. Romi-bu benim kız arkadaşım- büyük hayalleri olan kişi o. Dürüst olmak gerekirse..." Durakladı ve sonra durdu.

"Ne?"

"Şey... bakın, bunun biraz züppece olduğunun farkındayım ve öyle olmasını da istemem ama Romi'yle birlikte bu programların çoğunu izliyorum - o bir tür reality TV bağımlısı, Real TV'nin ideal abonesi - ve gerçek bir tip var. Hepsi inRuencer'lar, YouTuber'lar ve benzerleri. Sadece büyük işler yapmak için varlar. Bence *Hainler* gibi programları bu kadar çekici kılan da buydu, çünkü *Love Island* ya da *Selling Sunset*'te asla göremeyeceğiniz türden insanlardı. Sadece normal, sıradan insanlar. Ve bence günün sonunda insanların istediği de bu. Evet, Real Housewives ve X Factors'ü istiyorlar ama aynı zamanda normal insanların normal olmasını da istiyorlar - tıpkı *Big Brother*'in ilk başladığında, insanlar bunun şöhret için bir pasaport olabileceğini fark etmeden önce olduğu gibi. Sanırım bu yüzden bu formatı seçtiler. Aslında oldukça zekice."

"Huh." Nico'nun açıklamasından beri bana çok tuhaf gelen bir düzeneğe ilk kez birinin iyi bir açıklama getirdiğini duyuyordum ve Joel'in teorisi mantıklıydı. Baz'ın benim *gerçekliğim* konusunda neden bu kadar heyecanlandığını da açıklıyordu. Bu tam da Joel'in bahsettiği şeyin şifresiydi; sıradan bir reality TV yarışmacısından milyonlarca kilometre uzakta olduğum gerçeğinin. "Haklı olabilirsiniz." "Ve sanırım gerçek çiftlerin gözlerinizin önünde parçalanmasını izlemenin oldukça zorlayıcı bir yanı var," dedi Joel ve şimdi

artık gülümsemedi. Olsa olsa biraz boyun eğmiş görünüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"*The Bachelor* ve *Love Island* gibi programlarda, evet, hepsi takılıyor ama bu çoğunlukla stratejik, birbirlerini sadece birkaç gündür tanıyorlar. Gerçek bir duygusal bağ yok. Oysa bu programda, eğer çiftlerden birini ayırmayı başarırlarsa... evet, bunu yapmak çok daha zor olacak, ama başarırlarsa, araba kazası televizyonu olacak. Gerçek bir uzun süreli ilişki ekranda parçalanacak."

"Tanrım." Haklı olduğunu anladığım için içimi bir ürperti kapladı. "Sence gerçekten bunu mu amaçlıyorlar?"

Joel omuz silkti.

"Dürüstçe mi? Hiçbir fikrim yok. Ama böyle bir şey olursa üzüleceklerini sanmıyorum. Ve şovmenler için riskler oldukça yüksek. Eğer biri partnerinin kendisine ağırlık yaptığını hissetmeye başlarsa-" Durdu, tek kaşını kaldırdı. Dalgaların hareketiyle hiçbir ilgisi olmayan bir mide bulantısı hissettim.

"Nico ve benim bir anlaşmamız var," dedim yavaşça. "İşten iki haftadan fazla izin alamam. İlk birkaç görevden birinde Runk olmaya çalışacağım, eleneceğim. O da diğer bekarlardan biriyle stratejik bir ittifak kurmaya çalışacak. Ama anlaşmıştık, bana gerçekten ihanet edeceğini sanmıyorum."

Joel yine gülümsedi ama bu kez gülümsemesi farklıydı, hâlâ sempatikti ama gözlerine ulaşmıyordu.

"Haklı olduğunuza eminim," dedi.

Joel'in arkasından bir ses "Şimdiden ittifaklar mı kuruyorsun?" dedi ve ikimiz de Conor'ın kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada durduğunu görmek için döndük. Yüzme şortu giymişti ve gülümsemesine rağmen gözlerimi yüzünde tutmakta zorlanıyordum. Onun yerine (a) etkileyici bir şekilde yırtık olan gövdesine ve (b)

Karın kaslarının üzerinde iki büyük kartal kanadına benzeyen bir dövme vardı.

Belli ki Joel de aynı şeyi fark etmişti, çünkü dönüp hayranlıkla, "Güzel mürekkep, dostum," dedi.

"Teşekkürler," dedi Conor. "Sen Joel'sin, değil mi?" "Evet, doğru. Kim olduğunu biliyorum tabii ki."

"Öyle mi?" Conor silahsızlanmış ve biraz da sinirlenmiş görünüyordu. "Hayranı mısın?"

"Um..." Şaşırtıcı bir şekilde Joel biraz garip görünüyordu. "Yani... bu daha çok profesyonel bir ilgi sanırım. Medya alanında öğretim görevlisiyim. Kız arkadaşım da bir YouTuber-Romi Ellison?"

Conor onu duymuş olabilirmiş gibi adını söyledi ama Conor herhangi bir tanıma belirtisi göstermeden cesaretle başını sallamakla yetindi.

"Kadın hayranlarımdan haber almaktan her zaman memnuniyet duyuyorum" dedi. "Dinleyicilerim erkeklerden oluşuyor ama kadınlardan da çok sayıda mektup alıyorum."

Joel gülerek, "NFT stüdyosu benim için yeni bir haberdi," dedi. Nedenini bilemesem de konuyu değiştirmeye çalıştığı izlenimine kapıldım.

Conor gözlerini devirdi.

"Bu benim için de yeni bir haberdi. Bitcoin satın almakla ilgili *bir* video çektim ve belli ki oradan yola çıkarak beni bir tür teknoloji kralı yaptılar. Sanırım NFT kardeşleri çekmek için anahtarları olduğuma karar verdiler. Ya öyle ya da beni dangalak olarak göstermeye çalışıyorlar. Her dizinin bir kötü adama ihtiyacı vardır, değil mi?"

Bu söz beni şaşırtmıştı ama şimdi söylediğinde haklı olduğunu anladım. Her reality şovun bir kötü adamı vardı. Peki bu kim olacaktı?

"Bence senin başka özelliklerin de var, dostum," diyordu Joel, ağzının kenarında bir gülümseme seçirerek.

"Diğer nitelikler...?" Conor söyledi. Joel başparmağını çıplak gövdesine doğru salladı ve Conor biraz mahcup bir şekilde güldü.

"Kendimi savunmak için söylüyorum, güneşleniyordum. Tüm dizi boyunca üstsüz dolaşmayı planlamıyorum."

Joel kuru bir sesle, "Sanırım yapım ekibi, onlara malları gösterdiğin için gömleklerini tebrik edecek," dedi.

Conor buna doğru dürüst güldü, başını geriye attı ve ondan hoşlandığıma karar verdim. Bir şekilde beklediğim gibi biri değildi. Neden bilmiyorum ama aşırı yakışıklı insanlardan hep biraz şüphelenmişimdir. Eğer bunu biliyorlarsa, bu genellikle kendini beğenmişlik olarak ortaya çıkar. Eğer bilmiyorlarmış gibi görünürlerse, onlara inanmam. Hiç kimse hayatı boyunca çoğu insanın onda biri ya da altısı olup da bunun farkında olmadan yaşayamaz. Conor görünüşünün farkında olan ama bu konuda hıyarlık etmeyen doğru bir kombinasyon gibi görünüyordu. Ayrıca açık sözlü görünüyordu ki bu belki de daha az sürpriz olmalıydı. Youtuber'ları pek takip etmezdim ama söyleyecek ilginç bir şeyler ve bunun yanında makul miktarda kişisel cazibe olmadan başarılı bir takipçi kitlesi oluşturma zor olduğunu anlayacak kadar bilgim vardı.

"Özür dilerim," dedim ayağa kalkıp Conor'a gülümseyerek, "bunu bilmem gerektiğini hissediyorum ama çok fazla YouTube izlemiyorum. Kanalınız ne hakkında?"

Conor omuz silkti.

"Politika... güncel olaylar... genel sohbet. Sanırım bir tür talk show gibi ama çoğunlukla tek konuk ben oluyorum. Sadece insanların ilgileneceğini düşündüğüm konular hakkında konuşuyorum. Güncel olan her şeyden. Bazen başka insanlar da katılıyor."

"Ve sen iyi misin?"

Joel buna güldü.

"Öyle de denebilir. On milyon abonesi var-"

"Pardon, *ne dedin?*" Nezaket gösteremeyecek kadar şaşırılmış bir halde araya girdim. "*On milyon abone* mi dediniz?"

Conor biraz mahcup bir şekilde sırttı.

"Sanırım şu anda 10.4 civarında, ama evet, o bölgede bir şey. TikTok'ta da on beş kadar daha var."

"O zaman bu programda ne işin var?" Ağzımdan kaçırıldım ve Joel güldü. Conor gülümsedi.

"Sanırım... bir, yapım şirketi bana geldi ve ben Rattered'dım. Zana da hevesliydi. İki, eğer tamamen dürüst olursam-" Durdu ve bir an için ifadesinde şaşırtıcı derecede savunmasız bir şey vardı. "Herkesin istediği şeyi istiyorum: güvenilirlik. YouTube harika ama ana akım medyada hâlâ bir züppelik var."

"Ve bunun seni ana akıma gönderebileceğini mi düşünüyorsun?" Joel biraz şüpheli bir tavırla sordu. Conor yine omuz silkti.

"Belki olur, belki olmaz. Günün sonunda, bu benim için kazan-kazan. En kötü senaryo, hiçbir şey olmaz ve ben normal abonelerime geri dönerim. En iyi senaryo, program gerçekten patlar ve bir talk show'um olur."

Yavaşça başımı salladım. Mantığı mantıklıydı.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Seni adaya getiren nedir?"

"Oh, biz sadece gezintiye çıktık." Joel'i gösterdim. "İkimiz de akademisyeniz. Gelmek isteyen ortaklarımızdı."

"Bu doğru." Conor bir şey hatırlıyormuş gibi baktı, "Sen doktorsun, değil mi?"

İnledim.

"Hayır, değilim. Viroloji alanında doktoram var ama tıp doktoru değilim. O yüzden *lütfe*n dışarıdayken benden 1 kez bacak kırmamı beklemeyin."

"Yakaladım seni," dedi Conor. Yine sırtıttı, dişleri parlak güneş ışığında bembeyazdı. "Kırık bacak yok."

"Joel!" Ses keskindi ve hepimiz başımızı çevirdiğimizde güvertede sinsice ilerleyen Romi'yi gördük. Dünyanın en küçük beyaz tığ işi bikinisini, sert esintide uçup gitmekle tehdit eden kocaman bir güneş şapkasını ve gemi sallanıp yuvarlanırken pek de iyi bir fikir gibi görünmeyen sallanan platform sandaletlerini giymişti. "Joel, her yerde seni arıyordum. Benimle jakuzide buluşacağını söylemiştin."

Joel yumuşak bir sesle, ama sesinde bir parça test duygusuyla, "Söylemedim," dedi. "Jakuziye gideceğini söylemiştin."

"Her neyse, saatlerdir seni bekliyorum. Sana mesaj bile atamadım."

Bunun üzerine bir gülümsemeyi bastırdım. Joel cihazlarını on dakika önce teslim etmişti, bu yüzden onun şikâyetlerini ciddiye almak zordu. Bir kahkaha atarak gerginliği azaltmaya çalıştım.

"Sanırım buna alışmak zorundayız, değil mi?"

"Neye alışmam gerekiyor?" Üzerinde bir çift yüzme şortu ve omzuna asılı bir havluyla güvertede yürüyen Nico'ydu.

"Telefonlarımız olmadan," dedim ama Romi çoktan Nico'ya dönmüştü ve benim üstümden konuşuyordu.

"Hey, sen Nico'sun, değil mi? Seni *Holby City*'de mi görmüştüm?"

Doğru soruydu ve Nico anında büyüleyici gülümsemesinin tüm ışığını Romi'ye çevirip oyunculuk özgeçmişinin detaylarıyla onu eğlendirirken, Romi açıkçası biraz abartılı bir şekilde kirpiklerini kırıştırarak ona baktı. Rahatsız olmamıştım - bunu sadece Joel'i onunla jakuzide buluşmak yerine benimle sohbet ettiği için cezalandırmak için yaptığını söyleyebilirdim - ama Joel'e olan düşmanlığıyla şaşırtıcı bir tezat oluşturuyordu.

"Bunu jakuzide konuşalım mı?" diye soruyordu. "Oyunculuğa nasıl başladığını duymak isterim."

Nico ciddiyetle, "Elbette," dedi. "Lyla, geliyor musun?"

Gülümsedim ve başımı salladım.

"Teşekkürler, ama bu sıcakta daha kötü bir şey düşünemiyorum." "Çocuklar?" Nico, Conor ve Joel'e döndü.

Conor, "Belki sonra; Zana'yla görüşmem gerek," dedi. Nico başıyla onayladı ve sonra Romi'yle birlikte güverteye çıktılar. Köşeyi döndüklerinde Romi'nin elini Conor'ın koluna koyduğunu ve sonra başını geriye atıp Conor'ın söylediği bir şeye güldüğünü gördüm.

Conor kuru bir sesle, "Orada canlı bir tane var, dostum," dedi ve Joel içini çekti.

"Bana çok kızgın. Nedenini bilmiyorum. Tüm bu *Mükemmel Çift* olayı onun fikriydi ama nedense artık yaptığım hiçbir şey doğru değil. Yeterince kazanmıyorum, ona yeterince iltifat etmiyorum, kariyerini yeterince desteklemiyorum... Artık ne istediğini bilmiyorum. Biraz endişeliyim-"

Durdu, söylemek üzere olduğu şeyi daha iyi düşünmüş gibi görünüyordu.

"Devam et," dedi Conor. Sesi... meraklıydı. Sempatikti. Joel yere baktı.

"Sanırım... sanki... bu şeylerin bir formülü olduğunu biliyor musun? Tüm bu önceden belirlenmiş tipler için döküm yapıyorlar."

Bilmiyordum ama başımı salladım.

"Ve erkeklere gelince, her zaman alfa erkekleri, ödül için mücadele edenler, şakacılar, sporcular ve bilirsiniz, geyikler vardır. Hoş

aşağılanmak için orada olan adam." Yutkundu. "Sanırım... Sanırım sadece hangisinin ben olduğumu merak ediyorum."

"Selam," dedi Conor beceriksizce ve ben de sessizliği nasıl bozacağımı düşünmeye çalıştım. Reality şovlar konusunda ne kadar haklı olduğu hakkında yorum yapamazdım, çünkü bir fikir sahibi olacak kadar izlememiştim. Ama bir Amerikan lise filminde Joel'in inek rolünde olacağını düşünmeden edemedim. Yemek tepsiyi suratında parçalanan çocuk. Ve bu muhtemelen oynaması çok eğlenceli bir rol değildi.

"Bak," dedim sonunda, "Baz'ın bana ve Nico'ya anlattığı her şey bu dizinin diğerlerine benzemediğiyle ilgiliydi. Tüm bu saçmalıkları yıkmayı gerekiyordu."

"Evet," dedi Joel, ama sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Haklı olduğuna eminim. Ben gidip biraz yiyecek alacağım. Sonra görüşür müyüz?"

"Ben de gitsem iyi olacak," dedi Conor. Joel'e bakıyordu ve yüzü... tam olarak kestiremiyordum. Tam olarak endişeli değildi. Düşünceliydi. "Zana beni bekliyor. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Ve cidden Joel, dostum, endişelenme. Bence bunu fazla düşünüyorsun. Muhtemelen sadece yorgun ve jet-lag olmuştur, hepimiz öyleyiz."

"Evet," dedi Joel. Conor'ın güvenini kazanmaya çalışan ama bunu tam olarak başaramayan bir gülümseme takındı. "Muhtemelen haklısın. Memnun oldum, Lyla."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye yineledim ve ikisi dönüp ters yönlerde doğru uzaklaştılar, beni elimde telefonum ve merak içinde bıraktılar.

02/17-3:31 p.m.

Merhaba, merhaba, bunu duyan var mı? Lütfen biri içeri gelebilir mi? Kimse yok mu? Tamam.

02/17-3:32 p.m.

Lütfen. Lütfen. Sana yalvarıyorum. Tamam.

BÖLÜM 6

"LAND AHOY!"

Bağırış, uyku sersemliğini delip geçerek ve beni bir sarsıntıyla kendime getirerek çınladı. Bir an için kelimelerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kara göründü mü? Korsan filmlerindeki gibi mi?

Sonra doğruldum, küçük lombozdan süzülen güçlü ışığa karşı gözlerimi kırıştırdım ve nerede olduğumu hatırladım: *Over Easy* gemisinde, Ever After Adası'na doğru yelken açmışım.

Elbette gerçek adı bu değildi; yapımcılardan biri bahsetmiş olsa da hatırlayamadığım Endonezce bir isimdi. Ama yapım ekibinin adaya *verdiği isim* Ever After Island'dı - dizinin sloganından *sonra Kim sonsuza dek mutlu olacak?*

Telefonumu tekrar aradım, sonra da telefonumu teslim ettiğimi hatırladım. Camille dün. Bunun yerine, ranzanın yan tarafına eğildim ve dahili yan sehpanın üzerindeki plastik pervaza gömülü küçük dijital saate baktım. Sabah 7:02. Biraz daha eğildiğimde Nico'nun aşağıdaki ranzada hâlâ ışık gibi sönük olduğunu görebiliyordum. O geç saatlere kadar diğer oyuncularla içmiş, ben ise akşam yemeğinden sonra yorgunluktan jet-lag olmuş bir halde sızmışım. Şimdi tamamen uyanıktım ve gerçek heyecanın ilk kıpırtılarını hissediyordum... ve sinirlerin. Bu macera birden gerçek olmaya başlamıştı.

"Nico," diye fısıldadım ve sonra kıpırdamayınca, "Nico, uyanık mısın? Sadece karayı görebildiklerini söylediler."

Nico yastığına doğru "Shallah down a mimma" gibi bir şeyler mırıldandı ve battaniyeyi başına çekti. Sırıttım, bacaklarımı ranzanın kenarından salladım ve on dakika sonra duş almış, giyinmiş ve güverteye çıkmışım, ıslak saçlarım hala sırtımdan aşağı damlıyordu.

Dünkü sıcaktan sonra hava ferahlatıcı derecede serin ve berraktı, ancak bu erken saatte bile güneşin sıcaklığıyla gelecek 1erlik vaadini hissedebiliyordum. Altımda iki mürettebat güverteyi fırçalıyor ve birbirleriyle Endonezyaca sohbet ediyorlardı ve uzakta küçük bir kara parçası her an biraz daha yaklaşıyordu. Londra'daki tüm endişelerim - işim, Profesör Bianchi, dizüstü bilgisayarım olmadan makaleyi nasıl yazacağım - hepsi çok uzakta hissediliyordu. Bunları döndüğümde düşünebilirdim. Zaten işimi kaybedeceksem, ödevi şimdi ya da birkaç hafta içinde yapmamın bir önemi var mıydı? Gerekirse akşamları da yazabilirdim. Ve Tanrı biliyor ya, bir tatile ihtiyacım vardı. En son ne zaman doğru dürüst bir mola verdiğimi hatırlamıyordum.

Yan tarafa eğilmiş, orta mesafedeki küçük adaya bakıyordum ki arkamdan bir ses duyuldu.

"Lyla, değil mi?"

Elimi göğsüme götürerek döndüm. Mickey Mouse dövmeli adamın bronzlaşmış, yakışıklı yüzü orada durmuş gülümsüyordu. Kız arkadaşının adını hatırlayabiliyordum -Santana- alışılmadık olduğu için dikkatimi çekmişti ama onunkini bir türlü hatırlayamıyordum.

"Tanrım, beni korkuttun! Bir tek ben uyandım sanıyordum." İsim hafızamın bir kenarında geziniyordu, sonra aklıma geldi. "Dan, değil mi?"

"Evet." Yanıma geldi, ufka bakarken gözlerini gölgeledi. Hafif bir tenor sesi ve belli belirsiz bir kuzey aksanı vardı ama neresi olduğunu çıkaramadım. Liverpool olabilir. Ya da belki Manchester. O kadar hafıftı ki ayırt etmek zordu. Yanında dururken saçlarını beyazlattığını söyleyebildim - uzaktan güneş çizgileri gibi görünen şey, yakından kuaför röfleleriydi. "Demek bu kadar, ha. Hayatta kaldığımız süre boyunca evdeyiz."

"İşte bu," diye yineledim, bakışlarını takip ederek.

"Fotoğraflarda oldukça güzel görünüyordu," dedi Dan. "Tripadvisor'dan kontrol etmeye çalıştım, ama görünüşe göre tesis yepyeni - henüz işletmeye bile açılmamışlar. Umarım ilk izlenimlerimi doğrular."

"Teknenin aksine mi demek istiyorsun?" Kuru bir sesle söyledim. Dan buna güldü, şaşkın bir "Hah!" sesi içinden önlenemez bir şekilde fışkırdı. Elini ağzına götürdü ve biraz suçlu bir ifadeyle sırttı.

"Sanırım sen de o boktan kulübelerden birine sahiptin?" Başımı salladım, sonra omuz silktim.

"Yani, şikayetçi değilim. Sadece tüm bunlarla... pek uyuşmuyordu." Elimi tik güverteye ve pırıl pırıl parlayan cilalı korkuluklara doğru salladım.

"Ben şikayetçiyim," dedi Dan. Başını iki yana salladı. "Prodüksiyona bu kadar kısa bir süre kala diva gibi görünmek istemiyorum ve Santana'yla *ikimizin* tam olarak A sınıfı olmadığımızı biliyorum ama biz yeteneğiz. Bize en azından su seviyesinin üzerinde bir şey vereceklerini düşünürsünüz. Eminim Connal denen adamın bir süiti vardır."

"Conor?" Şaşırmıştım. "Nasıl olur?"

"Görünüşe göre Baz'la kanka gibiler. Yeğeniyle falan çıkıyormuş, menajerimin bana söylediği buydu."

"En iyi arkadaşlar mı? Dün pek kanka gibi görünmüyorlardı," dedim kuşkuyla. Ve Zana kesinlikle Baz'ın yeğeni değildi, yani belli ki orada bir şeyler olmuştu. Dan omuz silkti.

"Bilmiyorum. Ben sadece bana söylenenleri aktarıyorum. Tanışma toplantısında belli bir hiyerarşi olduğunu düşünmedin mi?"

Başımı sallamak zorunda kaldım. Öyle bir his vardı.

"Ayrıca tabii ki bir gelincik kadar küçük, bu da kesinlikle zarar vermez." Dan iç çekti. Küpeştenin üzerine eğildi ve her geçen dakika daha da yaklaşan adaya özlemle baktı, artık karayı çevreleyen beyaz kumları görebilecek kadar yakındı. "Keşke Elijah burada olsaydı."

"Elijah kim?"

"Erkek arkadaşım," dedi Dan ve sonra elini ağzına kapattı. "Siktir. Ben öyle bir şey demedim. Baz'a söylemeyeceğine söz vermelisin!"

"Tabii ki yapmayacağım," dedim şaşkınlıkla. "Ama bu neden önemli?" "Çünkü Santana ve benim bir çift olmamız gerekiyor."

"O zaman Elijah'la çıkmaya izin vermezler mi?"

Dan omuz silkti.

"Sormadım, dostum. Ama bunun olacağını sanmıyordum. Aynı cinsiyetten bir çiftin matematiği bozması formatın içine ediyor, değil mi? Görünüşe göre aşk sadece heterolar için."

"Bu berbat bir şey," dedim yavaşça ama haklı olduğunu görebiliyordum. *Love Island, The Bachelor*, hepsi acımasızca heteronormatifti.

"Bazı açılardan işleri kolaylaştırıyor," dedi Dan. "Yani, beni yanlış anlamayın, Elijah'ın burada olmasını isterdim, ama elenirsem onun sahada oynamasını izlemekten hoşlanmazdım - ve tam tersi, evde oturup bir sürü ateşli kızla birlikte olmaya çalışmamı izlemekten hoşlanacağını sanmıyorum. Ama bu şekilde, her şeyin göstermelik olduğunu biliyor. Santana ile gün batımına doğru kaçmayacağım. İyi olmadığından değil, ama ben şeker çubuğu gibiyim. Beni ortadan ikiye ayırsan, her tarafımdan G-A-Y akar ve Elijah da bunu biliyor."

"Peki ya Santana?" Merakla sordum. "Onun erkek arkadaşı var mı?"

Dan başını salladı.

"Hayır, birkaç ay önce ayrıldılar. Bu konuda oldukça depresifti. Aslında bizi bu yüzden kaydettirdim, ona düşünecek eğlenceli bir şey vermek istedim, anlıyor musun? Evlenmeyi düşündüğün adamın seni daha genç, daha zayıf bir model için terk etmesi biraz boktan bir durum." Dünyada kimin Santana'dan daha güzel olabileceğini hayal etmeye çalışırken bir sessizlik oldu, sonra Dan gülerek, "Gerçekten de dövmelerimiz birbirine benziyor, o kısım doğrudur. Erkeğin bu konuda ne hissediyor? Kıskanmıyor mu?"

"Nico mu?" Şaşıarak söyledim. "Yani... hayır, tam olarak kıskanç olduğunu düşünmüyorum. Katılıyorum, tüm format biraz berbat. Ama dediğin gibi, bu sadece göstermelik. Buraya kimseyle tanışmak için gelmediğimi biliyor. Ayrıca, buralarda takılmayı planlamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey... bunu kendine sakla, ama bana Elijah'tan bahsettiğinden beri... Bunu sadece Nico'ya yardım etmek için kabul ettim. Bir işim var ve sadece iki haftam var. Erken meydan okumalardan birine katılmaya çalışacağım. Ama... evet, belki bunu Baz'a da söyleme. Sanırım hepimizin kıyasıya rekabet etmesini istiyor."

"Ya da koşar adım," dedi Dan ve yine o köpüklü kahkahasını attı, ama bu sefer şaşırtıcı derecede kirli bir tarafı vardı. "Muhtemelen şu anda aramızdaki büyüyen bağla ilgili bir şeyler yazıp bize gönderiyordur."

"Tanrım!" Şaşırmış bir halde etrafıma bakındım. "Gerçekten böyle düşünmüyorsun, değil mi?" Dan omuz silkti.

"Belki. Belki de değildir. Ama yukarıda bir kamera var." Üst güvertedeki korkuluğun altına monte edilmiş küçük, beyaz bir kutuyu işaret etti. O söylemeden önce fark etmemiştim bile ama şimdi gözlerimi ondan ayıramıyordum.

küçük siyah göz, dalgaların ısıltısını kayıtsızca yansıtıyordu. Bu doğru muydu? Şu anda kandırılıyor muyduk?

Titredim ve çocukça bir dürtüyle iki parmağımı kameraya doğru kaldırdım, sonra sırtımı dönüp tekrar denize baktım.

"Pekala," dedi Dan, kaslarını çalıştırır gibi kollarını arkaya doğru gererek, "sizi bilmem ama ben eşyalarımı topladığımdan emin olacağım. Çok uzun süre kalacakmışız gibi görünmüyor ve en iyi villaya sahip olmak için tekneye ilk binen ben olmak istiyorum. Memnun oldum, Lyla."

"Ben de memnun oldum," dedim ve güverteden kamaralara açılan kapıya doğru biraz dengesiz bir şekilde ilerleyişini izledim. Onu takip etmek, eşyalarımızı bir araya getirme işine başlamak niyetindeydim ama bunun yerine ufka döndüm ve adanın, Ever After Adası'nın yaklaşmasını izledim. Neredeyse hipnotize ediciydi -denizin mavisi, gökyüzünün mavisi, aradaki küçük beyaz kum parçası, teknenin yükselip alçalmasıyla birlikte hareket ediyordu.

Sadece bir dakika daha, dedim kendime. Sadece bir dakika daha yalnız, sadece ben ve ufuk.

Bir de kameralar.

02/22-09:37 a.m.

Tanrım, lütfen, lütfen, Dieu, neden kimse gelmiyor. Ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yok. Tekne gitti, telefonlarımızı aldılar ve elimizde sadece nasıl çalıştığını bilmediğimiz bu lanet telsiz var - lütfen, lütfen bize cevap verin. İnsanlar ölüyor, insanlar ölüyor. Tanrım, biri gelmezse yakında hepimiz öleceğiz. Birisi bu kanalı izliyor olmalı. Hayır, tais-toi, Joel, bunu açmayacağım. Yapmayacağım. Akü umurumda değil. Hepimiz öldüğümüzde pilin ne faydası olacak?

BÖLÜM 7

"HO. LEE. KAHRETSİN."

Nico tekneden bembeyaz kumların üzerine çıkmış, ayakkabılarını çıkarmış ve kumsalda durmuş, ayak parmaklarını ipeksi beyaz taneciklere sürterek öyle mutlu bir ifadeyle bakıyordu ki, keşke bir kameram olsaydı diye düşündüm. Ne yazık ki, telefonumdan iş bilgisayarıma kadar tüm cihazlarım Baz'ın *Over Easy*'deki kişisel kasasındaydı, bu yüzden o anda grubun etrafında dolaşan kamera ekibinin onun tepkisini çektiğini ummak zorundaydım.

Arkamızda, kıyıya yaklaşık yüz metre mesafede demirlemiş olan yat, adaya aslında içinde geçtiğimiz küçük sandal ve her ikisinin de ötesinde, güneşin beyaz kumlara vurmasıyla ürkütücü bir yanardönerlik kazanan, kilometrelerce uzanan pırıl pırıl mavi deniz vardı. Önümüzde Ever After Adası vardı; sadece birkaç mil uzunluğunda, ama küçük bir ormana benzeyen, palmiye ağaçları, komik büyüklükte kısa güdük muz salkımlarının asılı olduğu uzun çalı bitkileri ve tanımadığım daha birçok çardak, ağaç ve bitkiyle dolu bir kara parçası. Adanın hayvanları barındıracak kadar büyük olup olmadığından emin değildim ama ağaçların arasından süzülen kuş seslerini duyabiliyordum ve Nico'nun başının üzerinde bir kelaynak süzülerek geçti, kanatları kendini havada tutamayacak kadar komik derecede büyük ve yavaş görünüyordu. Görünüşü... şey, Baz'ın gönderdiği fotoğraflara tıpatıp benziyordu. Sadece daha iyiydi. Çok daha iyiydi.

"Vay canına," dedim. "Sadece... vay canına."

"Nico'ya nasıl hissettiğini söyle, Lyla?" dedi bir yapımcı, bana doğru adım atarak ve önümde, başımın hemen üzerinde bir RuIy mikrofonunun sallandığını gördüm.

"Oh!" Anında şaşırdım, nasıl tepki vereceğimi bilemedim ve kamera merceğinin açık kara deliğine, sonra da yapımcıya baktım. Aslında hissettiğim şey... ru ed'di. Cennete varışımız biraz gölgelenmişti

Karaya çıkmamıza izin verilmeden önce iletişim cihazları için tam çanta ve vücut aramaları yapıldı. Mahrem bir üst aramasının ve bir mürettebat üyesinin iç çamaşırımı karıştırmasının onur kırıcılığından hâlâ rahatsız olan tek kişinin ben olmadığımından oldukça emindim; diğerleri bunu benden daha iyi saklıyordu. "Yani... harika. Gemiden ayrıldığım için rahatladım."

"Bunu Nico'ya anlatabilir misin? Ve sakın objektife bakma tatlım, eğer doğrudan kameraya konuşmanı istersek seni otto için dışarı çıkarırız."

"Bir otto mu?" Kelimeyi doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

"O-T-O-bire bir görüşme. Ama bunun için endişelenme tatlım, sadece Nico ile konuş. Ben burada yokmuşum gibi davran." Yapımcının benden ne istendiğini anlayamadığım için biraz sinirlendiğini söyleyebilirdim ama yüzümde beliren devasa siyah kamera ve tepemde sallanan mikrofonla ekip orada değilmiş gibi davranmak oldukça zordu. Arkamda Bayer ve Angel'ın kameralar için vamping yaptıklarını görebiliyordum - Angel ciyaklıyor ve saçları bir çiçeğin yaprakları gibi dalgalanarak dönüyor, Bayer onu kucaklıyor, sırtıyor ve uzun bacaklarını ona sararken onu öpüyordu. Daha on dakika önce Bayer çantaları arandığı için sinir krizi geçiriyordu; şimdi ise bir filminden fırlamış gibiydiler. Bu sahnenin izleyiciler arasında nasıl yankı bulacağını, kalp gözlü emojileri, ne kadar sevimli bir çift olduklarına dair tweetleri çok iyi görebiliyordum. Biraz ötede Santana ve Dan ıslak kumların üzerinde el ele dolaşıyorlardı. Dan gömleğini çıkarmış ve pantolonunun paçalarını kıvrırmıştı, Santana'nın topuklu ayakkabıları ise boşta kalan elinden sarkıyordu. İş arkadaşınızın çalışma gününü geçirmesine yardımcı olması için odasına astığı yumuşak odaklı, özendirici posterlere benziyorlardı. Belki de *mutluluk... senin elin benim elimde* sloganıyla ya da kürek yazı tipinde aynı derecede özlü bir şeyle.

Her biri kameranın ne işe yaradığına dair bir ders veriyordu.

ve benim bunu sağlamakta tamamen başarısız olduğumu. "Vay canına Nico, bu harika değil mi?"

Sonunda söyledim.

Nico arkasını döndü. Bol beyaz keten gömleğinin birkaç düğmesini açmış, bronzlaşmış göğsünü ve doğru miktarda göğüs kılını gösteriyordu - Burt Reynolds tarzı bir göğüs peruğu değil, daha çok Poldark'ın tırpan sahnesi. Son zamanlarda spor salonunda her ne yapıyorsa işe yarıyordu; gömleğin üzerinden karın kaslarını görebiliyordum.

"Burası cennet," dedi ciddi bir şekilde ve bana bakmasına rağmen kamera için konuştuğunu anlayabiliyordum. "Ve bunu daha iyi yapan tek şey burada seninle olmam. Tek istediğim sensin, Lil." Sonra yanıma geldi, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde yüzümü ellerinin arasına aldı, aniden fark ettim ki insanlar bunu filmlerde yapıyordu ve beni tutkuyla, dudaklarımdan öptü.

Bir an için ne yapacağımı bilemedim. Sabit durduğumu, dudaklarımdan Nico' n u n dudaklarının altında hareketsiz olduğunu biliyordum ama aynı zamanda yapımcının omzumun hemen arkasında gezindiğinin, kameranın neredeyse kesinlikle yakınlaştığının ve Nico'nun her zamanki sevecenliğiyle kollarını bana dolamak yerine teatral bir şekilde başımı kavradığı bu pozun tuhaf bir şekilde garip olduğunun da farkındaydım. Tüm sahne tamamen ve tamamen sahte hissettirdi ve ani bir şokla fark ettim ki, sadece erkek arkadaşımı öpmüyordum, profesyonel bir oyuncuyu öpüyordum ve o da kamera için performans sergiliyordu.

Ayrıldığımızda göz kırpmaya ve ağzımı silme isteğime direndim. Bunun yerine, çoğunlukla kendime kameradan uzaklaşmak için bir bahane vermek amacıyla, Dan ve Santana'yı utanmadan taklit ederek Nico'nun elini tuttum, sandaletlerimi çıkardım ve kıyı boyunca yürümeye başladım, hafif dalgalar ayak bileklerime vuruyordu. Denizin havadaki neme karşı ferahlatıcı bir değişiklik olmasını bekliyordum ama su şaşırtıcı derecede sıcaktı, neredeyse kan sıcaklığındaydı.

"Banyo gibi!" Nico'ya şaşkınlıkla "Vay canına, bak, bir deniz!" dedim.

"Deniz bu, Lyla," dedi Nico gülerek, ama sonra ne olduğumu gördü. Benim boyumdan biraz daha uzun, siyah beyaz çizgili, turkuaz suda hızla ilerleyen minik bir minnow'u işaret ediyordu. Biz büyülenmiş bir halde izlerken, mavi suda şok edici bir canlılığa sahip parlak turuncu 1sh sürüsü onu takip etti.

Birkaç dakika boyunca büyülenmiş bir şekilde izledik ve sonra Nico ormanın içine doğru giden küçük bir patikayı işaret etti.

"Sence bu yol nereye çıkıyor? Belki villalara?"

"Hadi çıkalım," dedim, birkaç adım geriden gelen kamera ekibine olduğu kadar Nico'nun kendisine de gülümsediğimin farkında olarak. Sahili geçip ağaçların arasına doğru ilerlediğimizde, bir... iki... hayır, üç alçak villanın şeklini görebiliyordum, beyaz duvarlar yemyeşil yeşilliklerin arasından parlıyordu.

"Sence hangisi bizimki?" Yüksek sesle söyledim.

"Tanrım, bilmiyorum, hepsi inanılmaz," dedi Nico ve sonra bir ağaç kümesinin etrafından dolanıp uzakta, suyun üzerinde uzanan, internette gördüğüm balayı villasını -turkuaz okyanusun üzerinde kazıklar üzerinde olanı- gördüğümüzde baygın bir nefes verdi. "Vay anasını! Şuna bir bakın!"

"Lütfen küfür etmeyin!" dedi yapımcı arkamızdan sinirli bir ses tonuyla. "13 yaş üstü izleyici hedefliyoruz. Küfür ederseniz görüntüleri kullanamam."

"Aman Tanrım!" Nico itaatkâr bir tavırla, sesinde ilk seferinde olduğu gibi aynı miktarda şaşkınlık vardı. "Lyla, şuna bak!"

"Bu bizimki olamaz," dedim sesimdeki kıskançlığı bastırmaya çalışmadan.

Nico'nun elini bıraktım ve önünden geçtiğimiz ilk küçük villaya doğru ilerledim, küçük bir orman vahası gibi palmiye ağaçlarının arasındaki bir açıklıkta yer alıyordu. Kapının üzerinde bir kâğıt parçası vardı.

Santana ve Dan, notta şöyle yazıyordu. Forest Retreat'e hoş geldiniz.

"Burası Dan ve Santana'nın evi," diye omzumun üzerinden Nico'ya seslendim. "Hadi bizimkileri de alalım!"

Başını salladı, elimi tuttu ve ağaçların arasındaki küçük çakıllı patikadan aşağı doğru koşmaya başladık, kameraman da peşimizden geliyordu. Yolumuzu kapatan çardakları ve palmiye yapraklarını kenara iterken, görüntüyü nasıl sabit tuttuğunu merak ettim - her yerde sallanmayacak mıydı? Ama uzun süre merak edecek vaktim olmadı, çünkü Nico başka bir villa tespit etmişti, bu seferki denizin üzerindeki küçük bir çıkıntının tepesindeydi.

Nota ilk o baktı.

"Bayer ve Angel," yüksek sesle okudu. "Ocean Blu'a hoş geldiniz. Tamam, bu bizim değil. Avlanmaya devam et, Lyla!"

Sırıttım ve başımı salladım. Artık kendimi kaptırmıştım, arkamdaki kamera ekibini ve onların peşinden koşan yapımcıyı neredeyse unutuyordum. Nico'yu sahil boyunca başka bir villaya doğru takip ettim, bu villa neredeyse sahildeydi.

"Conor ve Zana," diye okudum. "Cennet Koyu'na hoş geldiniz."

Neredeyse balayı villasına varmıştık ve onu anakarayla birleştiren iskeleye adım attım, dalgalar ahşap desteklere çarptıkça tahtaların ayaklarının altında biraz kaydığını hissettim. Olamazdı, bizim *olamazdı, değil mi?*

Ama yaklařtıķķa öyle olmadığını görebiliyordum. Kapıdaki notu tam olarak okuyamadım ama diğer villalara iliştirilmiş mektuplardan farklı bir formattaydı, daha kısaydı ve üstünde adres yoktu. İskeleden inip verandaya çıktığımda, iliştirilmiş kartta kimsenin adının olmadığını gördüm. *Ever After Villa yazıyordu*. Başka bir şey yazmıyordu. Bir çeşit ödöl villası olmalı. Belki de yarışmalardan birinde başarılı olursan akşam yemeğini burada yiyordun. Ya da belki Baz'ın kaldığı yerdı.

Nico'ya hayır, su üstündeki villada kalmayacağız haberini vermek için adımlarımı sahile doğru geri atarken yapımcı havada asılı duruyordu ama Baz'ı düşünmek başka bir şeyi merak etmeme neden oldu.

"Mürettebat nerede kalıyor?"

"Teknede," dedi yapımcı. "En azından çoğu. Tatil köyü tamamlandığında adanın doğu tarafında tam teşekküllü bir konaklama bloğu olacak ama ne yazık ki henüz inşa edilmedi. Sadece inşaat şirketi tarafından kurulan geçici birkaç kulübe var."

"Yani akşamları burada hiç mürettebat olmayacak mı?" Biraz şüpheyle sordum. Yapımcı başını salladı.

"Hayır. Acil durumlar için bir telsiz var ve her ihtimale karşı dinlenme kulübelerinde kalan birkaç personelimiz olacak. Ancak mürettebatın çoğunu barındıracak tesislerimiz yok. Mesai saatleri dışındaki çalışmaların çoğu uzaktan yapılacak."

"Uzaktan mı?"

Yapımcı kaşlarını çattı.

"Temsilciniz tüm bunları açıklamadı mı? Villaların hepsinde kamera var. Tabii ki banyolarda değil, yani üstünüzü değiştirmek isterseniz oraya giriyorsunuz - ama endişelenmeyin, ne olursa olsun çıplaklık göstermeyeceğiz. Dediğim gibi, Baz PG-13 derecelendirmesini hedefliyor, ancak herkes küfür etmeye devam ederse, bu hayalperest bir düşünce olabilir." Gözlerini devirdi. "Ama aksi takdirde... yedi gün yirmi dört saat eğitim aldığınızı varsayın."

"Pardon, *ne dedin*?"

Yapımcı, "Her şey sözleşmede yazıyordu, tatlım," dedi. Kadın biraz savunmacı görünüyordu.

Nico'ya bakmak için döndüm.

"Bunu biliyor muydunuz? Tüm odalarda kameralar mı var?"

"Lil," dedi Nico. O ses tonuyla konuşuyordu, *sakin ol Lyla*, bu kadar gergin olma sesi beni çıldırtmayı garantiliyordu. "Hiç reality şov izledin mi? Böyle çalışırlar. Korunmasız anlar istiyorlar."

"Beklenmedik anlar mı? Sevişen insanlar için yeni bir terim mi bu?"

Kameraman bir adım öne çıktı ve objektifi bana doğru çevirdi. Dişlerimi sıktım ve ona siktir git deme isteğime karşı koydum. En azından bunu yaparsam, görüntüleri kullanamazlardı. Tabii biptemedikleri sürece. Peki o zaman nasıl kurgulanacaktı? Muhtemelen su villasının bize göre olmadığını söyleyen notu okuyup Nico'ya tısladığım sahneyi keserlerdi. *Bunu biliyor muydun? O zaman sen de kameramana siktir git.*

Birinci hafta: Lyla *bofin'*den *diva kaltağına* terfi etti.

Conor'ın gemide söylediği sözleri hatırladım; *her dizinin bir kötü adama* ihtiyacı vardır. Böyle bir öfke nöbeti geçirirsem, rol için kendimi adil bir şekilde öne sürmüş olurum. Asıl soru, benim için sakıncası var mıydı? Bazı açılardan Nico için daha iyi olabilirdi - elendiğimde, tam bir inek haline getirilmiş olsaydım, diğer insanlarla eşleşirken çok daha sempatik görünecekti.

Ama Conor'ın sözleri aklıma gelip duruyordu: *Her programın bir kötü adama ihtiyacı vardır*. Çok fazla reality TV izlemedim ama bildiğim bir şey vardı: kötüler neredeyse hiç elenmezdi, en azından son hesaplaşmaya kadar. Şovu ilginç kılmak için istiridyenin içindeki o cesarete ihtiyaçları vardı. Yarışmaların nasıl işleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kesinlikle emin olduğum bir şey vardı: hileli olabilirlerdi. Ve eğer kendimi çok ilginç hale getirirsem, beni asla bırakmayacaklardı.

Kendimi tatlı tatlı gülümsemeye zorladım.

"Haklısın. Saflık ettim. Elbette çekebildikleri kadar çok görüntü almak isteyeceklerdir. Hadi gel. Villamıza gidelim."

Sonra döndüm ve omurgamdaki öfkenin çok belirgin bir şekilde ortaya çıkmasına izin vermemeye çalışarak sahile doğru tepindim.

Sahilden biraz geride ve palmiye ağaçlarıyla çevrili villamızı bulduğumuzda biraz sakinleşmiştim. Kapıdaki notta *Nico ve Lyla, Palm Tree Rest'e hoş geldiniz* yazıyordu. Okyanus manzarası yoktu,

Gövdeler arasında sadece bir parça deniz vardı, ama şahsen fazladan gölgeye sahip olduğum için mutluydum - belki fazladan sivrisinekler olmasa da, diye düşündüm, biri burnumun yanından vızıldayarak geçerken ve ben ona tekrar tekrar vururken.

Karaya çıkma telaşıyla üzerime deet sürmeyi unutmuştum ve şimdi burada sivrisineklerin ne taşıdığını merak ediyordum. Muhtemelen sıtma değil, eğer bu ada Endonezya ile aynı risk profiline sahipse, ama muhtemelen dang. Yüzümün yanından vızıldayarak geçen sivrisineğe iyice bakmayı başaramamıştım ama gündüz vakti olması, büyük olasılıkla sıtmadan sorumlu olan *Anopheles* değil, dang ve chikungunya taşıyan *Aedes Aegypti* olduğu anlamına geliyordu.

Bir yanım ilgimi çekmişti. Yıllarımı sivrisinek kaynaklı hastalıklar üzerine çalışarak geçirmiş olmama rağmen hiç dang ya da chikungunya olmamıştı. Belki de şimdi benim için bir fırsattı. Dang hastalığına ilk kez yakalandığınızda genellikle pek sorun olmazdı. Hemorajik ateş için en büyük risk faktörü, farklı bir serotip ile yeniden enfekte olmaktı. Ama öte yandan... İzin verilir verilmez bavulumdan deet çıkaracağımı ve Nico'ya da aynısını yapmasını hatırlatacağımı aklıma not ettim.

Ben sivrisinekleri düşünürken, Nico villanın kapısını açmış ve etrafı keşfetmeye başlamıştı.

"Vay canına, Lyla, gel de bir bak!" İçeriden duydum ve şimdi onu eşikten geçerken takip ettim, kendirden giriş paspası üzerindeki çıplak ayaklarımdaki kumu fırçaladığımdan emin oldum.

İçeride kare şeklinde bir oda vardı, sadece bir tane, ama iki kişi için fazlasıyla büyüktü -Bembeyaz duvarlar ve koyu renk parlak ahşaptan oluşan odanın ortasında, esintiyle dalgalanan ağların asılı olduğu sayvanlı kocaman bir yatak vardı. Açık bir kapıdan neredeyse yatak odası kadar büyük bir banyo görebiliyordum; çift lavabo, dev taş küvet ve evdeki mutfağımız büyüklüğünde bir yağmur ormanı duşu vardı.

Her şeyin yepyeni olduğu belliydi; açık pencerelerden gelen hafif esintiye rağmen ahşap yağı ve taze boya kokusu ağır basıyordu ve bazı pencerelerin üzerinde hâlâ inşaat işçilerinin manevra yaparak yerleştirdikleri vantuz izleri olduğunu görebiliyordum. Yine de ilk misafirler biz değildik. Yukarıya, kiremitli tavanın bir noktaya kadar yükseldiği yere bakarken, minik bir kertenkelenin kuyruğunu sallayarak gölgelere doğru koştuğunu gördüm ve gülümsedim. Hayır.

Herkes küçük bir kertenkele arkadaşını odasına kabul ederdi ama ben onun sivrisineklerle uğraşmasından memnundum.

"Bu çok güzel," dedim Nico'ya içtenlikle ve beni belimden tutup etrafında döndürdü, saçlarıma *seni seviyorum diye* fısıldadı. Nico'nun kendi etrafında dönme hareketini yapmasından hiç hoşlanmamıştım; kendimi dengede hissetmeme neden oluyordu ve sanki benden daha büyük ve güçlü olduğu ve ne kadar istemesem de isterse beni kaldırabileceği gerçeğini inkar ediyormuş gibi hissediyordum. Ama bu sefer yüzümü boynuna bastırdım ve bunun sahilde kaynayan tartışmamızı telafi etme yolu olduğunu bilerek ona izin verdim.

Beni yere bıraktığında bir an durdum, bir elim karyolanın direğinde dengemi sağladım ve işte oradaydı; odanın köşesinde küçük beyaz bir kutu, göz kırpmayan tek bir karanlık göz, her yeri ve özellikle de yatağı izliyordu. Yüzümdeki gülümsemenin kaybolduğunu hissettim ama gerçek şu ki Nico haklıydı. Reality TV'nin gerçekliği *buydu*. O sırada neye izin verdiğimi tam olarak anlamamış olsam da bunun için kayıt yaptırmıştım.

"Tak tak!" diye bir ses geldi kapıdan ve dönüp baktığımda Camille'in orada durduğunu gördüm, gülümsüyordu ve elinde büyük bir demet tropikal Rowers vardı. Onları uzattı ve bir an tereddüt ettim.

"Bunlar... benim için mi?" Camille başını salladı.

"Mükemmel Çift yıldızlarımız için küçük bir hoş geldin hediyesi! Sadece-" Bir an durdu, elini kulağına takılı kulaklığa bastırdı ve başını salladı. "Kahretsin... görünüşe göre bunda da bir sorun var. Bir saniye."

Kameranin bulunduğu odanın köşesine bir sandalye çekti ve üzerine çıktı, siyah boş merceğe baktı, kameranın arkasında bir şeyi oynattı.

"Bu daha mı iyi?" dedi mikrofonuna. Nico ve ben cevabı duyamadık ama belli ki istediği bu değildi, çünkü yüzü düştü. "Şu anda yapabileceğimiz bir şey yok, bu gece helikopterle giderken yedekleri de almamız gerekecek. Yoksa bunun bir yazılım sorunu olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Bir duraklama oldu, kulaklığın diğer ucundaki kişi belli ki konuşuyordu.

"Evet, burası Forest Retreat." Camille, karşısındaki kişi hareketi göremese de parmaklarının ucuyla onları işaretliyordu. "Palm Tree Rest, Island Dream ve batı kabin kamerası." Bir duraklama daha. "Hayır, o sorun değil; yerine yedeğini kullandım ve ayrıldığımda bir tane gibi görünüyordu." Bir duraklama daha. "Orayı henüz kontrol etmedim, hala Palm Tree'deyim. Daha sonra oraya gideceğim, ama bu kamerayı tekneye geri getirmemi ister misin, yoksa yukarıda mı bırakayım?"

Daha fazla konuşma duyamadık ama görünüşe göre cevap yukarıda bırakılmasıydı, çünkü Camille kamerayı çıkarmadan aşağı indi, yüz ifadesi sinirliydi.

"Ne yazık ki bazı villalarda sesle ilgili bir sorun var, bu nedenle bu gece şahsen 11ming yapmak için birini göndermemiz gerekebilir. Bu akşamki görevin nasıl gideceğine bağlı. Kameralar iyi çekiyor ama mikrofonlar hiç konuşma algılamıyor. Yarın 1 katına çıkaracağız, ama bu arada lütfen çok ilginç şeyler söylememeye çalışın!"

"Bunu garanti edebiliriz," dedi Nico gülerek. "Unutma, Lyla bir bilim insanı, yani virüslerle ilgilenmiyorsan... *Şaka*," diye ekledi, ben alaycı bir yüz ifadesi takınırken kaburgalarımı dürterek. Camille'in oldukça gergin ifadesi isteksiz bir gülümsemeye dönüştü.

"Eminim ikiniz de *çok* ilginçsinizdir, Nico. Şimdi, kendinize gelmeniz için size birkaç dakika vereceğiz ve sonra sizi brunch için kabinde görmek isteriz."

"Orası neresi?" Nico sordu ve Camille villanın arka tarafını, sahilin ters yönünü işaret etti.

"Hemen şurada, ağaçların arasında. Orası kızların ve erkeklerin yemek yediği ve takıldığı bir tür ortak alan."

Erkekler ve kızlar mı? Yaş ortalaması otuza yaklaşan bir grup için tuhaf bir şekilde ince bir terim gibi görünüyordu, ama ben daha soramadan Nico konuştu.

"Harika, açlıktan ölüyorum."

Camille gülümseyerek karşılık verdi.

"Güzel. Ama uyarayım, oynanacak bazı oyunlar da olacak. Orada görüşürüz!"

Nico ve ben onun ağaçların arasında kaybolmasını bekledik ve sonra bana döndü.

"Yani? Yani, bize vaat edilen her şey bu, değil mi?"

Başımı salladım. Bu *doğru*du; ada gerçekten de Baz'ın gönderdiği resimlere uyuyordu, bunu inkâr edemezdin.

"Evet, haklısınız. Fotoğraflardaki kadar güzel. Ben sadece-"

Nico gözlerini devirdi.

"Sen sadece ne? Tanrı aşkına, Lyla. Gerçek bir cennetteyiz. Hiç mi tatmin olmuyorsun?"

"Tatmin *oldum*," diye itiraz ettim. "Sadece henüz bitmedi. Bu sizi rahatsız etmiyor mu? Hâlâ boyanın kokusunu alabiliyorsunuz ve tesislerin yarısı daha inşa edilmedi bile."

"Yani? Baz'ın burayı açıp işletmeye başladıktan ve her hafta milyoner konukları ağırlamaya başladıktan sonra bedavaya alacağını düşünemiyorum. Ve bunun tadını çıkaran ilk insanlar biziz; bu kutlanacak bir şey değil mi?"

"Sorun boya değil Nico, sorun daha çok burası için kobay olarak hareket ediyor olmamız. Altyapıyla ilgili herhangi bir sorun çıkarsa, bundan ilk etkilenen biz olacağız. Jeneratör bozulursa ne olacak? Ya da tuzdan arındırma tesisi bozulursa?"

"Desally ne?" Nico boş boş baktı.

"Su, Nico! Bir yerden almak zorundalar. Anakaradan binlerce kilometre uzağa boru düşüyor olamazlar, bu yüzden deniz suyunu tuzdan arındırıyor olmaları - ters ozmoz sanırım, ki bu oldukça teknik bir işlem. Yani, kameraları bile düzgün çalıştıramıyorlar." Duvardaki kutuyu işaret ettim. "Ya gerçekten önemli olan bir şey giderse-"

"O zaman anakaradan bir mühendis çağırırlar herhalde," diye sabırsızca araya girdi Nico. "Televizyon *böyle bir şey* işte, Lyla. Bilim insanı olan sensin, bu yüzden seninle tersine çevirme konusunda tartışmayacağım, ama bu *benim* profesyonel alanım ve sana söylüyorum, bu tamamen normal. Anlamıyorsunuz çünkü bir gösteri izlediğinizde her şeyin sadece ön yüzünü görüyorsunuz; setin arkasındaki bitmemiş ahşap işçiliğini, tutkal ve zimbalarla bir arada tutulan kostümleri görmüyorsunuz. Biz tiyatrunun sahne arkasındayız tatlım, işte böyle görünüyor."

"Bana tatlım deme," diye tersledim.

"Bu bir sevgi ifadesi," diye karşılık verdi Nico, ama ben öyle olmadığını biliyordum, gerçekten değil. Nico kendini iyi hissettiğinde bana Lil diye seslenir ve beni sevdiğini söylerdi.

Honey başka bir şey için ayrılmıştı - onu aşağıladığımı hissettiği ve karşılık vermek istediği anlar.

Uzun bir süre birbirimize bakarak öylece durduk ve sonra Nico'nun yüzü yumuşadı.

"Bak," dedi, bana doğru ilerledi ve ellerini omuzlarıma koydu. "Lil, anlıyorum. Benim dünyamda olmak senin için tuhaf. Ama *burası* benim dünyam, bu yüzden neden bahsettiğimi bildiğim konusunda bana güvenebilir misin lütfen? Çünkü televizyonu biliyorum ve sana söylüyorum, burası bulunduğum setlerin çoğundan çok daha süslü ve burada olduğumuz için oldukça şanslı olduğumuzu düşünüyorum. Ama daha *da* önemlisi, buradayız. Ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, geri dönüş yok. Bu yüzden ayrıntılarla uğraşmayı bırakıp yolculuğun tadını çıkarabilirsiniz, çünkü yapabileceğiniz başka bir şey yok."

Sözlerinin güven verici olması gerekiyordu. Kollarını boynuma dolayıp bana sarıldığında, öyle olduklarını söylememi istediğini biliyordum - sadece kendi işim yüzünden stresliydim ve bunun acısını ondan çıkarıyordum.

Ama gerçek şu ki, kendimi güvende hissetmenin tam tersini hissettim. Çünkü o haklıydı. -Söylediği her şey tamamen doğrudu: Buradaydık. Ve geri dönüş yoktu. Ve ikimizin de bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

02/23-09:54 a.m.

Merhaba, bizi duyabilen varsa lütfen acil yardım göndersin. Benim adım Lyla Santiago. Hayatta kalan diğer altı kişiyle birlikte Cakarta'nın güney ya da güneybatısında, motorlu tekneyle yaklaşık on dört saat uzaklıktaki bir adada mahsur kaldım. Teknemiz, grubumuzun geri kalanıyla birlikte fırtına tarafından sürüklendi. Yiyecek ve suyumuz çok kısıtlı ve acil tıbbi yardıma ihtiyacımız var. Şimdiden üç kişi öldü. Tekrar ediyorum, bu bir SOS çağrısıdır. Bu kanalı izleyen biri varsa, lütfen yardım göndersin. Ne kadar dayanabileceğimiz konusunda hiçbir fikrimiz yok. Yarın bu saatte aynı çağrıyı yapacağız. Tamam.

BÖLÜM 8

CABANA, adanın ucuna bakan bir tür açık hava barı / yemek alanına dönüştü. Palmiye yapraklarından yapılmış bir çatı ile gölgelendirilmişti ve adanın geri kalanından biraz daha yüksekte, küçük bir burun üzerinde plajdan geriye doğru yerleştirilmişti ve ağaçların arasından ilerlerken, diğer yarışmacıların seslerinin dalgaların sesi üzerinde yükseldiğini duyabiliyor ve buluşma noktasına yaklaştıkça ara sıra bir elbisenin veya renkli bir gömleğin döküntülerini görebiliyordum.

Yürürken gizlice Nico'ya baktım, ikimizi de diğer yarışmacılara göre ölçmeye çalışıyordum. Nico yırtık bir kot pantolon ve sadece birkaç düğmeyle tutturulmuş çok şeffaf beyaz bir gömlek giymişti ve saçları esintiyle kesinlikle işe yarayan bir şekilde dalgalanıyordu, ancak bu sanatsız buklelerin gerektirdiği on dakikalık küfür ve çimdiklemeyi görmüştüm. Ben de kot pantolon giymek istemiştım ama Nico diğer tüm kızların elbise giyeceğini söyleyerek beni bundan vazgeçirmişti ve sonunda pes edip yeni pembe bikininin askılarını gösteren turkuaz renkli bol bir mendil elbise, kasten az makyaj ve kumsalda kurutulmuş gibi görünmesi gereken saçlar giymiştım. Tanışma toplantısında gördüğüm saç ve makyaj becerileriyle rekabet etmeyi umamayacağımı içten içe biliyordum. Az bakım gerektiren, komşu kızı cazibemden bir erdem çıkarmaya çalışmam gerekecekti.

Başka bir deyişle, ağaçların arasından güneşin kavurduğu bir açıklığa çıktığımızda Baz'ın beni tam olarak nasıl tanımladığını fark ettim. Gerçekten de tahmin edilmesi bu kadar kolay mıydım? Bu düşünce pek de hoş değildi ama üzerinde duracak vaktim yoktu çünkü kulübedeydik -köşedeki kamera ekibi objektiflerini bize doğrultmuştu- ve Dan ile Santana bizi karşılamak için ayağa kalkmışlardı.

Dan hâlâ gömleksizdi, ama kuşkusuz etkileyici olan gövdesi Santana tarafından tamamen gölgede bırakılmıştı; Santana tek parça bir mayoya benzeyen bir şey giymişti ve göğüs dekoltesini gerçekten etkileyici bir şekilde sergiliyordu. İkisi de uzun bir masanın bir ucundaydı; masanın üzerinde ağız sulandıran bir dizi kek, hamur işi ve bir çeşit sulu lapaya benzeyen bir şey vardı; bunların hepsi midemin, kahvaltıyı atladığım gerçeğini bana zorla hatırlatacak şekilde guruldamasına neden oldu.

"Lyla!" Köşede bekleyen kamera ekibine bakmamaya çalışarak merdivenlerden yukarı çıkarken Santana seslendi. "Ve Nico! Sonunda seninle tanışmak çok güzel!"

Masanın arkasından çıktı ve mayo sandığım şeyin aslında derin bronzluğunu ortaya çıkaran ve kolunun üst kısmında daha önce fark etmediğim bir şeyi ortaya çıkaran tropikal renklerde çarpıcı bir maksi elbisenin üst kısmı olduğunu gördüm - deriye yapışmış küçük beyaz bir hap kutusu gibi görünüyordu, ama ne olduğunu bildiğimden oldukça emindim. Kuzenimde de büyürken bir tane vardı. Şeker hastalarının taktığı türden bir glikoz monitörüydü.

İkimizi de ipeksi saçları ve öpücükleriyle kucaklamak için hareket etti ve yakından baktığımda, ilk düşündüğümünden daha da güzel olduğunu fark ettim, kirpikleri hiç görmediğim kadar uzundu ve cildi bir nemlendirici reklamından fırlamış gibiydi, tamamen çıplak ve parlıyordu. Villanın banyosunda yaptığım amatör makyaj birden kendimi yetersiz hissetmeme neden oldu.

"Nico," dedi Dan, çok erkeksi bir şekilde sırtını sıvazlayarak. "Tanıştığımıza sevindim dostum! Ve Lyla." Bana küçük bir göz kırptı. "Artık eski arkadaşmışsınız gibi hissediyorum."

Merdivenlerden aşağıdan "Coucou, chéris" diye bir ses geldi ve Angel'ın boyuna rağmen dantel süslemesi ormandaki Roor'un üzerinde iz bırakan şeffaf, ayak bileğine kadar uzanan beyaz elbisesiyle ağaçların arasından ilerlediğini görmek için döndük. Arkasında Bayer vardı, kolları sımsıkı sarılmış gömleğinden kasları fırlamıştı ve sanki pazularına turnike yapacaklarmış gibi görünüyordu.

Merdivenleri çıkarken "Pekâlâ," dedi ve grubun içinde çekingen, hatta şüpheli bir tavırla başını salladı. Aklımdan, Apple saatiyle ilgili yaygarayı koparanın o olduğu -kolundaki implanta bakılırsa Santana'nın teknolojisinden vazgeçmek istememesi için çok daha iyi bir nedeni vardı-

ve belki de bu filmin kötü adamının o olacağı düşüncesi geçti.

Gösteride. Görünüşüne rağmen, pek de çekici olmayan bir tür kas yığını boğa niteliği vardı. Bir tartışmada kolayca sinirlenip ilk yumruğu atacak türden biri olabileceğini düşündüm.

Birkaç dakika içinde Romi, Joel, Conor ve Zana da gelmişti; gergin, stresli ve heyecanlı görünen Camille de gelmişti.

Hepimiz büyük masanın etrafına oturmuş, yiyeceklere imrenerek bakıyor ama dokunmaya cesaret edemiyorduk ki Camille ayağa kalktı.

"Tamam, bu programın sunum formatı, bildiğinizden emin değilim, seslendirme olacak. *Çok* heyecan verici bir ünlü sunucumuz olacak, ancak sözleşmeden kaynaklanan nedenlerle kim olduğunu açıklayamam."

Dan kulağıma "Demek ki henüz kimseyle anlaşmamışlar," diye fısıldayınca kahkahamı bastırdım. "Neil Patrick Harris'i umuyorlar ama muhtemelen alışveriş kanalındaki şu permatanlı adamla anlaşacaklar."

"-ve lojistik nedenlerden dolayı, yorumlarını daha sonra seslendirilmek üzere kaydetmeleri daha kolay oluyor-"

Dan fısıldayarak, "Yine kimseyle anlaşmadım," dedi.

"Şşt!" Ben de sertçe tısladım, o da sahte bir pişmanlık ifadesi takındı ve ellerini kavuşturdu.

"-yani olacak olan şey, ben görevleri okuyacağım, ekip sizin tepki çekimlerinizi çekecek ve biz de kurguda benim sesimi gizemli sunucunun sesiyle örtüştüreceğiz. Bu nedenle, ben görevleri okurken lütfen bana bakmamaya çalışın. Sanki bedensiz bir ses varmış gibi duyulmasını ve bu تنها adada yalnız olduğunuz fikrinin gerçekten korunmasını istiyoruz. Bunu kolaylaştırmak için göz hizasının dışında duracağım." Kabinin köşesinde duran bambu bir perdeyi işaret etti ve ardından elindeki bir yığın işaret kartını karıştırarak perdeye doğru ilerledi.

"Tamam, herkes hazır mı?"

Masanın etrafından mırıltılar yükseldi ve Camille boğazını temizledi.

"Sonsuzluk Adası'na hoş geldiniz, yarışmacılar! Burada kimlerin Aranızda gerçekten mükemmel bir çift var ve onlar da Bay ve uyumsuz." Bir duraklama oldu ve sonra ekranın arkasından başını uzattı. "Kim, bu kelime oyununu sevmedim, Baz'ın onayladığından emin değilim ama biraz değiştirebiliriz.

Düzenlemelerde, tamam mı? Bence kurbağaları öpmekle ilgili bir şey daha iyi olurdu. O yüzden çocuklar"-bize döndü-"son seslendirmenin tam olarak aynı olmayabileceğini aklınızda bulundurun, ama kurgu odasında bunu halledeceğiz." Boğazını tekrar temizledi ve devam etti, "Bu ilk yarışmada bir Bay ve Bayan'ı yöneteceğiz - bir farkla. Her birinize en sevdiğiniz tatlıdan en derin ve karanlık sırlarınıza kadar her şeyi anlatacağınız bir anket verilecek."

Angel'dan belirgin bir şekilde sahneye özgü bir soluk geldi ve masanın etrafına bakarak Diğer adalıların tepki çekimlerini benim hiç yapmadığım bir şekilde vampirleştirdiklerini fark ettim. Şok, şaşkınlık ve gülerek korkma gibi farklı ifadeler vardı. Nico gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde etrafına bakıyordu. Joel'in partneri Romi ellerini bir dehşet pandomimiyle kenetlemişti ve Bayer maço bir özgüven gösterisiyle Angel'a bir öpücük konduruyordu. Sadece Conor koltuğunda arkasına yaslanmış, gerçekten rahatlamış görünüyordu, gerçi onun yanında Zana hiç de öyle görünmüyordu - masanın kenarını öyle sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Ekibe bir göz attığımda kameralardan birinin bana doğru baktığını gördüm ve aceleyle yüzümü ekranda tamamen aptalca görünmeyecek bir şekle sokmaya çalıştım - bir tür merak dolu şaşkınlık -Sonra Camille'in hâlâ konuşmakta olduğunu ve muhtemelen onun söylediklerini dinlemem gerektiğini fark ettim.

"-Günün sonunda, sizden cevaplar istenecek... ve hepinizin ortaklarınızı ne kadar iyi tanıdığınızla ilgili gerçeği öğreneceğiz. Çocukluk aşkları kimdi? En kötü alışkanlıkları nedir? Birini gerçekten sevmek için onu baştan aşağı, ham haliyle ve her şeyiyle tanımalısınız. Hadi öğrenelim: Gerçekten mükemmel çift kim?"

Kısa bir duraklama oldu ve sonra ekranın arkasından çıkarak, "İyi miydi, Kim? Başka tepkiye ihtiyacımız var mı?"

"Hiç sanmıyorum." Kim önündeki ekrana bakıyor ve görünüşe göre çeşitli kamera açıları arasında geziniyordu. "Elimizde bir sürü açı var ve gerekirse başka görüntülerle birleştirebiliriz."

Camille, "Tamam, yemeye hazırsınız çocuklar," dedi. "Birazdan anketlerle birlikte geleceğim. Bu arada, botlarınızı giyin, çünkü akşam yemeğine kadar bir daha durmayacağız."

Bir an sessizlik oldu, sonra Joel ayağa kalktı ve çaydanlığa uzandı, sanki bir işaret verilmiş gibiydi ve herkes yemeğe başladı.

Tabağımı doldurmaya ve fincanımı doldurmaya başladığımda son derece aç olduğumu fark ettim, ancak oturup reçelli kruvasandan bir ısırık aldığımda, yiyeceklerin görüldüğü kadar iyi olmadığını fark ettim. Belli ki hazır olarak gönderilmişti ve özellikle hamur işleri ve çörekler uzun ömürlü yiyeceklerin hafif plastik kalitesine sahipti. Meyve salatası, hindistancevizi ve muzlarla kaplı bir adada fındık gibi görünen bir tenekeden çıkmış gibiydi ve ekmeğin daha çok keke benzeyen ürkütücü derecede yumuşak, ufalanmış bir dokusu vardı. En iyisi Santana'nın bana congee dediğini söylediği pirinç lapasıydı.

"Dan ve ben Tayland'da kesinlikle bununla yaşıyorduk," dedi lokmalar arasında. "Tam bir cennet, tam bir konfor yemeği."

Karşımda Angel küçümseyerek hamur işlerini karıştırıyordu.

"Karbonhidrat, karbonhidrat, hepsi karbonhidrat," dedi biraz tiksintiyle. "Protein nerede? Kuruyemişler ve taze meyveler nerede? Bunu içemem." Uzun, manikürlü bir tırnağını, portakalı en son uzun zaman önce görmüş gibi görünen büyük bir portakal suyu sürahisine vurdu. "Bu aslında Orangina, gaz hariç." *Gaz* kelimesini z ile telaffuz etti.

"Sakin ol, bebeğim." Bayer, onun yanında, ahududulu bir Danish ve uzun bir bardak siyah içkiyi yudumlarırken. "Tanrım, bu kahve bok gibi. Keşke Nespresso'mu getirseydim."

"Merhaba!" Romi, kendisine hiç ilgi göstermeyen ve Santana'nın Dan'in burnuna konserve kirazla vuruşunu çekmekle meşgul olan ekipten bazılarına sesleniyordu. "Merhaba! Çırpılmış yumurta alabilir miyim? İdeal olarak iki tane."

"Tatlım." Joel onun kolunu çekti. "Romi, bırakalım. Şu anda yemek yapacak zamanları olduğunu sanmıyorum."

Sadece Zana gerçekten bir şey yemiyordu. Önünde Conor'ın doldurduğu bir tabak yemek vardı, fark etmiştim, ama hiç zevk almadan yaban mersinlerini yağlı görünümlü bir mu n içinden teker teker çıkarıyordu. Yanında Conor tabağına baktı ve sessizce bir şeyler yemesi için onu cesaretlendirmek istercesine elini dizine koydu, ama o sadece tabağı itti. Eyvah. Kız okulunda okumuştum ve yeme bozukluklarından payıma düşeni görmüştüm ama bu durum tüm alarm zillerimi çaldırıyordu. Onun da fark edip etmediğini görmek için Nico'ya baktım,

Ama o çikolatalı kruvasan yemekle meşguldü ve göz göze geldiğimizde bana sadece bir öpücük kondurdu ve 11m ekibinin yakalayıp yakalamadığını kontrol etti.

Camille her birinin üzerinde bir kişinin adı yazılı olan bir dizi zarfla geri döndüğünde işimizi bitirmek üzereydik.

"Tamam," dedi meşgul bir şekilde, zarfları dağıtarak. "İşte kurallar. Eşlerinizden ayrılacaksınız - erkekler burada kabinde kalacak, kızlar Ever After Villa'ya gidecek. Sohbet edebilirsiniz ama cevaplarınız hakkında çok fazla bilgi vermeyin. Bunu sonraya saklamak istiyoruz."

Romi kaşlarını çatarak, "Dur bakalım," dedi. "Anlamıyorum. Kendim için mi cevap veriyorum, yoksa Joel için mi?"

"Senin için," dedi Camille sabırla. "Bay ve Bayan'ın diğer kısmı daha sonra gelecek. Hazır mısınız kızlar?"

Birinin benim yaşımdaki bir grup kadına ciddi bir şekilde "kızlar" diye hitap ettiğini duymayalı uzun zaman olmuştu ama yine de hepimiz ayağa kalktık, Romi hâlâ biraz şaşkın görünüyordu ve Camille'i merdivenlerden aşağıya kadar takip ettik.

On beşimiz Camille'i kıvrımlı, küçük, kumlu bir patika boyunca takip ederken adanın bir labirent olduğunu fark ettim. Yollar ağaçlar arasında zikzaklar çizerek ormanı olduğundan çok daha büyük ve yoğun hissettirecek şekilde ilerliyordu. Tekneden gördüğüm kadarıyla ada uçtan uca oldukça uzundu, en azından birkaç mil. Ama şimdi gerçekten üzerinde olduğumuz için, bir uçtan bir uca on dakikadan fazla sürmesinin mümkün olmadığını fark ettim. Nico ve ben tekneden yürümüştük, teknenin demirlediği yer... Yönümü bulmaya çalışarak tepeden baktım ve güneşin konumundan teknenin adanın doğu ya da kuzeydoğu tarafında olması gerektiğini çıkardım. Villalar çoğunlukla mercan lagününe bakan batı kıyısı boyunca kümelenmişti ve bir taraftan diğerine gitmek sadece birkaç dakikamızı almıştı. Ancak yollar, adanın her bir bölümünü mümkün olduğunca تنها hissettirecek şekilde kasıtlı olarak inşa edilmişti. Ayrıca adanın altyapısı olması gereken şeylerden hiçbirini henüz görmediğimi fark ettim. Nico'ya da söylediğim gibi, bir yerlerde bir tuzdan arındırma tesisi ve muhtemelen motorlu ya da güneş enerjili bir tür elektrik jeneratörü olmalıydı. Ayrıca, elbette, yapımcının bahsettiği inşaat kulübeleri. Ama bunların hiçbirisi adanın bu kısmında görünmüyordu.

Tam Camille'in bizi kaybettiğini ve daireler çizerek yürüdüğümüzü düşünmeye başlamıştım ki, Ever After Villa'nın önündeki sahile çıktık.

"Evet, hanımlar," dedi Camille, villaya giden sallanan iskeleye el sallayarak. "Rahatınıza bakın! Birkaç saat içinde anketlerinizi almak için geri geleceğim."

Zana, Romi, Angel, Santana ve ben birbirimize, sonra da bir mürettebatın elinde bir tepsi dolusu şampanya kadehiyle durduğu villanın verandasına baktık. Güvertenin etrafına cazip bir dizi fasulye torbası, hamak ve şezlong serpiştirilmişti. Bir an sessizlik oldu ve sonra Angel iskeleye doğru yürüdü, bir kadeh kaptı ve en rahat görünen sandalyeye, kilimler, minderler ve örtülerle dolu bir tür hasır tahta oturdu.

"Evet!" dedi Romi. Platin sarısı saçlarını bir omzunun üzerinden savurdu ve platform sandaletlerinin yüksekliği göz önüne alındığında şaşırtıcı bir hızla geçidi geçti, ardından küçük bir çığlıkla çizgili bir hamakta sallandı. Santana bana sırtıttı ve omuz silkti, topuklarını tekmeledi ve o da iskeleye çıktı.

Sadece Zana ve ben kalmıştık ve ona döndüğümde neredeyse hiç konuşmadığımızı fark ettim.

"Hazır mısın?" Gülümseyerek söyledim. Gözleri kocaman ve açık kahverengiydi, söğüt gibi uzuvlarıyla birlikte ona ürkmüş bir yavru geyik görünümü veren kirpiklerle saçaklanmıştı.

"Olabileceğim kadar, sanırım. Senden sonra."

"Hayır, senden sonra." Elimi uzattım. Buradaki en genç kişinin o olduğunu fark etmiştim ve içimde ani bir koruma hissi uyandı. Gergin bir kabullenişle başını sallayarak platforma çıktı ve gözlerini kapattı.

"Sen iyi misin?" Merakla sordum, o da başını salladı.

"Ben... Ben sadece... Sudan oldukça korkuyorum. Yüzme havuzlarından değil, onlarda iyiyimdir. Denizi çok fazla görmem gerekmiyorsa büyük teknelerde bile iyiyim ama yattan sandalla karşıya geçmek korkunçtu."

"Yani yüzme bilmediğin için değil mi?" Zana başını salladı.

"Hayır, ondan değil. Aslında oldukça iyi bir yüzücüyümdür. Denizin derinliğiyle ilgili bir şey. Hep düşünürüm-" Durdu, sarsılarak yutkundu, ince boğazındaki kaslar soluk teninin altında çalışıyordu.

"Evet?"

"Her zaman aşağıda bekleyen bir şey olabileceğini düşünürüm. Karanlığın içinde. Beni yakalamak için... bekliyor."

Görünüşte aptalcaydı. Bir çocuğun korkusu; *yatağın altında bir canavar, suyun içinde bir şey*. Lastik köpekbalıkları ya da dev kalamar görüntüleri. Ama yüzündeki bir şey ya da belki de alçak ve korku dolu sesi, istemsizce ürpermeme neden oldu. Sonra zorla gülümsedim.

"Bu suyun iyi yanı çok berrak olması, dibini görebiliyorsunuz. Bakın, orada hiçbir şey yok."

Berrak turkuaz derinlikleri işaret ettim, o da eğildi, kendini bakmaya zorladı ve sonra gülümsedi. Ama bu ifade açıkça sahteydi, açıkça hissetmediği bir güvence taklidiydi ve iskeleden verandaya geçtiğimizde, suyun kenarından mümkün olduğunca uzağa oturduğunu ve şampanyasını ilaçlarını geri atan biri gibi içtiğini fark ettim.

Diğerleri çoktan anketlerini çıkarmışlardı ve bir süre Zana'yı izleyip iyi olup olmadığını ve adaya geri dönmeyi isteyip istemeyeceğimizi anlamaya çalıştıktan sonra kendi zarfımı çıkardım ve okumaya başladım.

Sorular oldukça standarttı ve kalemi garip bir şekilde dizlerime bastırarak doldurmaya başladım.

İsim: *Lyla Santiago*

Yıldız burcu: *Balık burcu*

Sence bu senin hakkında ne söylüyor?

Huh, bu bir pozdu. Astrolojiye kesinlikle inanan biri *değildim*.

"Hey, Angel, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Nasıl isterseniz," dedi başını kaldırmadan.

"Yıldız burçları hakkında bir şey biliyor musun? Balık burcuysan nasıl bir insansın?"

Bu, Angel'ın kalemini bırakıp büyük boy güneş gözlüklerinin üstünden bana bakmasına neden oldu, koyu renk gözleri kaşlarını çatarak kısıldı.

"Tu rigoles?" Ve sonra, ben ona boş boş bakarken, "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Um... hayır. Şaka yapmıyorum. Yani, bu tür şeylerle pek ilgilenmiyorum-" Durdum.

Bu tür bir şey diyecektim ama bu kelimenin biraz gereksiz yere saldırgan gelebileceği aklıma geldi. Onun yerine "K-tür bir şey," diye bitirdim.

Angel gözlerini biraz devirdi ama sanki çok aptal biriyle konuşuyormuş gibi, "Balık burcu kadınları tipik olarak son derece spiritüeldir. Mükemmel romantik partnerler olurlar çünkü duyguları çok güçlüdür ve partnerlerinin duygusal ihtiyaçlarına çok yakındırlar."

Başka bir huh. İyi bir kız arkadaş olduğumu umuyordum ama *ruhani* ve *sezgisel* kendimi tanımlamak için seçeceğim kelimeler değildi. Belki de Angel yüzümdeki boşluğu görmüştü, çünkü ekledi, "Ancak, çok analitik de olabilirler."

"Tamam," dedim yavaşça. "Teşekkürler." Ve sonra, her şeyden çok kibarlık olsun diye, "Burcun ne?" diye sordum.

"Ben bir Başak burcuyum." Kelimeyi beni gülümseten bir *rrr* ile telaffuz etti ve tek kaşını kaldırdı. "Bana mı gülüyorsun?"

"Hayır! Özür dilerim, hiç de değil. Sadece Başak'ı telaffuz edişine bayıldım."

Romi kaleminin ucunu çiğneyerek, "Tanrım, evet," diye ekledi. "Aksanın çok güzel."

"Teşekkür ederim," dedi Angel. Saçlarını bir omzunun üzerinden geriye atıp biraz süslendikten sonra şampanyasından bir yudum daha alırken biraz keyifsiz görünüyordu.

Hem sezgisel hem de analitik biriyim, kutuya yazdım ve sonra devam ettim. Sırada "Çocukluk aşkı" vardı. Bu zor bir soruydu. Dürüst *olmak* gerekirse

çocukluk aşklarım olmadı, en azından benim düşündüğüm türden. Hiçbir zaman Justin Timberlake ya da Ricky Martin'e hayran olacak türden bir çocuk olmamıştım. Elbette okulda hoşlandığım erkekler olmuştu. Komşum Oliver Dixon adında benden iki yaş büyük bir çocuğa uzun ve acı dolu bir yaz boyunca büyük bir aşk beslemiştim ve bir ay içinde hayatımda hiç olmadığı kadar çim biçmiştim. Ama onun adını Nico'ya kesinlikle söylememiştim ve gençlik özlemlerimin reklamını ulusal kanallarda yapmak istediğimden emin değildim.

Cevaplarımızı okumaya zorlansaydık TV'ye çıkardılar. Ailesi hala benimkinin yanında yaşıyordu.

Sonunda, etkilenebilir bir genç olarak *Point Break*'i kaç kez izlediğimi düşündüm ve Keanu Reeves'i yazdım. Nico'ya belli belirsiz benziyordu ve bugünlerde gümüş bir tilki olmasına rağmen hala benzetirdim.

Bir sonraki soru "İdeal gece?" idi. *Limonlu pilav ile körili Paneer cheera, büyük bir bardak kırmızı şarap ve gerçekten iyi bir drama dizisi* yazdım. Sonra bunun kulağa biraz "ben-ben-ben" gibi geldiğini düşünerek, diziyi *izlerken sarılıp yatacak birini de* ekledim. Dürüst olmak gerekirse, Nico televizyon izlemek için pek de iyi bir arkadaş sayılmazdı, zira patolojik bir şekilde dikkatini on beş dakikadan fazla veremiyordu, bu yüzden ben de kendim izlemekten çok konuyu açıklamakla vakit geçiriyordum.

Sırada "İdeal gece dışarıda mı?" vardı ve bu biraz düşünmemizi gerektirdi. İlişkimizde sosyal olan Nico'ydu. Her hafta üç ya da dört gece dışarı çıkardı. Ben ise hücre hatlarının talepleri ve numuneleri işlemek için ihtiyaç duyduğum çeşitli makinelerde ne zaman vakit ayırabileceğime bağlı olarak sık sık geç saatlere kadar çalışmak ya da erken başlamak zorunda kalıyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, en iyi zamanlarda bile o kadar sosyal değildim. Aslında, dışarıdaki ideal gecem, içerideki ideal geceme oldukça yakın bir şeydi - çok bağırmayan bir yerde, ilginç bir sohbet yapabilecek biriyle iyi bir yemek. Ama bu beni o kadar orta yaşlı gösterdi ki programdan atılabileceğimi düşündüm.

Sonunda, kulağa daha iyi gelen bir şey düşünemedim. Tiyatroda bir akşam geçirmek kulağa umutsuzca saçma geliyordu. Kulüpte bir gece geçirmek ise... şey, doğru değildi. Yirmi beş yaşımdan beri bir kulübe gitmemiştim. Kamp, masa oyunları, bar gezintileri... Bunların hiçbirisi bana göre değildi. Ve bu cevapların amacının Nico üzerinde test etmek olduğunu düşündüm. Bunlardan herhangi birini sevdiğimi söylemesine imkan yoktu. Sonunda gerçeği yazdım ve kulağa olabildiğince romantik gelmesini sağlamaya çalıştım: *Gerçekten değer verdiğim birinin eşliğinde lezzetli bir yemek, yemekler arasında uzun sohbetler, tartışacak ilginç bir şeyler. Belki bir puding paylaşıyoruz, sonra bir taksiyle eve gider ve yatağa kıvrılırız.* Klişeydi ama alternatifi bir Sıçan yalanıydı ve bunun kimseye, en azından Nico'ya bir faydası olacağını düşünmüyordum.

Ancak bir sonraki, beni iki kere düşündürdü. En büyük sır.

İlk tepkim herhangi bir sırrım olmadığını düşünmek *oldu* - kesinlikle

Nico'dan değil. Hayatım o kadar sıkıcıydı ki gizleyecek pek bir şey yoktu.
Ama sonra,

Hiç beklemediğim bir anda aklıma Nico'ya kesinlikle itiraf etmediğim ve belki de o ana kadar kendime bile itiraf etmediğim bir düşünce geldi: *Kendimi beş yıl sonra Nico ile birlikte göremiyorum.*

Hay sikeyim. Bu doğru muydu?

Bu keşfi zihnimde evirip çevirirken, Baz soruyu sorup beni yakın zamana kadar üzerinde pek durmadığım bir şeyle yüzleşmeye zorladığından beri bilinçaltımın sınırlarını kemirdiğini fark ettim: gelecek. Şimdi, banliyöde yaşadığımızı, Nico'nun ev kredisini, hatta belki de kreş ücretini ödemek için dokuzdan on beşe kadar çalıştığını hayal etmeye çalışıyordum... ve yapamıyordum. Yapamadım işte. *Kendimi* orada çok kolay görebiliyordum. Gerçekten istediğim şey buydu. Ama Nico? Onu o resimde görmemin imkanı yoktu.

Bunun farkına varmak biraz midemi bulandırdı ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Bu, eve döndüğümüzde Nico'yla birlikte çözmemiz gereken bir soruydu ve kesinlikle formda itiraf edebileceğim bir şey değildi. Bu da başka bir şeye ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Neye?

Buraya gelmeyi gerçekten istemedim. Sadece Nico'yu mutlu edeceği için evet dedim.

Gözlerimi kırtptım. Bu ani, uygunsuz öz-analiz atağı nereden gelmişti?

Yanımda Angel ve Romi bir şeyler karalıyorlardı, Santana ise bir alanı doldururken kıkırdıyordu. Sadece Zana benim hissettiğim kadar felç olmuş görünüyordu, paniğe kapılmış kara gözlerle suya bakıyordu.

Bakışlarımı ondan uzaklaştırıp forma geri döndüm. Ne yazabilirdim? En büyük sırrım olarak kabul edilebilecek, ama ulusal televizyonda, hatta Baz'ın istediği olursa belki de uluslararası televizyonda okunmasına hazır olduğum şey neydi? Beynimi zorladım. İğrenç alışkanlıklar mı? Nico'nun bilmediği bir şey değil. Yasadışı bağımlılıklar? Hiç yoktu. Çocukluk aptallıkları? Belki bu işe yarayabilir.

On iki yaşına kadar hamileliğin hamile kadınlarla birlikte olmaktan kaynaklanan bir hastalık olduğunu sanırdım, diye yazdım sonunda.

"En büyük sırlar" söz konusu olduğunda biraz acınası bir durumdu ama kesinlikle onlara gerçek sırlarımı vermiyordum. Sır olmalarının bir sebebi vardı. Yine de, başlığı haklı çıkarmak için başka bir şeye, biraz daha utanç verici bir şeye ihtiyacı varmış gibi hissettim.

Bazen sokakta hamile kadınların yanından geçerken hala nefesimi tutuyorum, diye ekledim ve hemen ardından pişman oldum. Bu aslında doğrudu - sadece bir tür aptalca, reRexive bir şekilde olsa da, bir yetişkin olarak kaldırımdaki çatlaklardan çocukken yaptığınız gibi kaçınabilirsiniz, ancak ciddi olarak bir şey olabileceğini düşündüğünüz için değil. Ama ilk düşünceme göre bu biraz fazla yakındı. Gerçek şu ki, düşündükçe bir bebek istemeye başladığımı fark ediyordum ama Nico'dan değil. Ve bu bir sorundu. Ama kalemin üzerinde lastik yoktu, bu yüzden ikinci cümleyi silemezdim. Bana baskı yapmamalarını ummak zorundaydım.

İç çekerek yoluma devam ettim.

Soruların geri kalanı daha az zordu. En sevdiğim film (*The Godfather*), en nefret ettiğim film (metroda yürüyen merdivenin solunda duran insanlar), kendimde en sevmediğim şey (insanları yargılama şeklim), önemli eski sevgilim (kalbimi kıran üniversitedeki erkek arkadaşım Jon) ve sonuncusunda karaya oturmama rağmen birkaç dakikadan fazla duraksamama neden olmayan bir sürü başka soru: Erkek arkadaşınız dışında hangi erkek yarışmacıyla ıssız bir adada mahsur kalmak isterdiniz? Birkaç dakika düşündükten sonra Joel'i yazdım, çünkü Nico'nun en az tehdit edici seçenek olacağını düşündüm.

Nihayet formu bırakıp bardağımı elime aldığımda Angel, Romi ve Santana sohbet edip gülüyorlardı ve sadece Zana yüzünde aynı felç olmuş endişe ifadesiyle hâlâ kalemini tutuyordu.

"Hangisine takılıp kaldın?" Sonunda onun için üzüldüğümü hissederek sordum ve o da sıçrayıp etrafına bakındı. Ekipten birinin bardağını yeniden doldurduğunu fark ettim ve muhtemelen bizi sarhoş etmeye çalışmadıklarını, en azından normalde kamera karşısında söylemeye hazır olmadığımız şeyleri ortaya çıkarmak için yeterince sınır tanımadıklarını düşündüm.

"Tanrım, beni korkuttun." Bardağı kaldırdı ve endişeyle bir yudum daha içti. "Özel bir şey yok, sadece..."

"Sadece ne?"

"Düşünüp duruyorum... onları okuyacak, değil mi?"

"Baz mı? Sanırım öyle. Ben olsam çok özel bir şey yazmazdım."

"Hayır, demek istediğim-" Sözünü kesti, neredeyse korkmuş görünüyordu. Kocaman gözleri Bambi'ninkiler gibi iriydi.

Kaşlarımı çattım.

"Zana, kimden bahsediyorsun? Bekle... Conor'dan mı bahsediyorsun?"

"Cevapları tahmin etmek zorunda kalacak," diye fısıldadı. Gülümsememi bastırdım ve sempatik görünmeye çalıştım. Yirmi iki yaşında olmanın ve gerçekten değer verdiği biriyle ilişki içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyordum. İlk ciddi erkek arkadaşım için en iğrenç alışkanlıklarımı ve en büyük sırlarımı listeleyen böyle bir anketi doldurmak zorunda kalmanın ıstırabını hayal bile edemezdin. Ama kesinlikle bu mutlak dehşet bakışına değmezdi?

"Gerçek cevapları yazmak zorunda değilsin," dedim rahatlatıcı bir şekilde. "En büyük sırlarımın televizyonda okunmasına kesinlikle hazır değilim, bu yüzden sadece küçük bir kızken inandığım aptalca şeylerle ilgili bazı ipuçları koydum."

"Biliyorum," dedi. "Ama düşünüp duruyorum, bu sadece benimle ilgili değil, Conor'la ilgili. Ya onu utandırırsam ya da hayal kırıklığına uğrattırırsam?"

"Zana, o seni seviyor," dedim. Ellerinden birini tuttum. Buz gibiydi. "Burnunu karıştırman ya da başka bir şey umurunda olmayacak. Ama eğer endişeleniyorsan, bunu yapma."

"Ya yanlış bir şey koyarsam?" Bana bakıyordu, gözleri kocaman ve çaresizdi ve ilk baştaki eğlencemin hafif bir kızgınlığa dönüştüğünü fark ettim. Conor'la balayı döneminde olduklarına şüphe yoktu ama dürüst olmak gerekirse bu biraz fazla dramatikti.

"Yanlış cevap diye bir şey yok," dedim, güven verici görünmeye çalışarak. "Bak..." Cevaplarına bakmak için başımı yana çevirdim. En kötü alışkanlık satırı eksikti. "Tamam... yani... bilmiyorum... dişlerini fırçalamayı unutmak? Latteye çok fazla para harcamak?"

"Oh." Yüzü aydınlandı ve rahatlamış görünüyordu. "Bu çok iyiydi. Teşekkür ederim."

"En büyük sır için ne yazdınız?" diye sordum ve sonra cevapları karşılaştırmamız gerektiğini hatırladım. "Pardon, hayır, onu at. Sormamamız gerektiğini unutmuşum."

"Sorun değil," dedi Zana titrek bir gülümsemeyle. Denize doğru başını salladı. "Bunu zaten biliyorsun."

"Sudan korktuğunu mu?" Sesimi alçaltmıştım ve şimdi tekrar başını salladı, bu sefer sarsılarak, sanki sinirleri biraz fazla gerilmiş gibi.

Omzumun üzerinden "Heyyyyyy bayanlar," diye bir ses duydum ve döndüğümde asistanlardan birinin -Camille'in değil- iskele boyunca yürüdüğünü gördüm. "Nasıl gidiyor? Her şeyi kameralara göstermeye hazır mısınız?"

Tek tepki Santana ve Romi'nin kıkırdamaları oldu; ben Zana'nın formunu düzeltmesine yardım ederken onlar da şampanyayla uğraşıyorlardı. Angel gözlerini devirdi.

"Makyajımı 1 kat yapmalıyım," dedi biraz kibirli bir şekilde. "Buradaki nem cildim için çok kötü."

"Tanrım, benimki de!" Romi haykırdı. Diğerleri villanın küçük banyosuna doluşurken kısa, iyi huylu bir tartışma yaşandı; Santana açıkçası yardıma ihtiyacı olmayan nemli cildini kurulumuyor, Zana ise aşağı inmeyen kirpikleri için endişeyle telaşlanıyordu - Romi'nin kocaman serçe kanatlarının aksine takma olduklarını fark etmemiştim bile. Ne yapacağımı bilemez bir halde arkada bekledim. Makyaj malzemelerimden hiçbirini yanıma almamıştım, bir dudak parlaticısı bile, ki bu şimdi bana son derece safça geliyordu.

"İyi misin?" Santana orada dikildiğimi görünce omzunun üzerinden sordu. "Aynanın bir köşesini ister misin? İşim bitti sayılır."

Omuz silktim.

"Bir şey getirmeyi düşünmemiştim."

"Tanrım, kendine yardım et," dedi Santana. Çantasının içine baktı. "Fondötenimin işe yarayacağından emin değilim, renklerimiz pek aynı değil ama dudak parlaticımı alabilirsin. Masacara?"

Sonunda, burnumdaki parlaklığı almak için bir parça translusan pudra ödünç aldım ve sonra arkama yaslanıp Romi'nin çılgınca kaşlarını rötuşlamasını ve Zana'nın her geçen dakika daha stresli görünerek hatalı kirpiklerini l'xing ve re'xing yapmasını izledim.

Zana nihayet rahat bir nefes alıp kirpik yapıştırıcısını çantasına geri koyarken arkamızdan "Tamam!" diye bir ses geldi. "Herkes OTO'su için hazır mı?"

Daha önceki yapımcı gibi o da "otto" diye telaffuz etti ama herkes onun ne demek istediğini anlamış görünüyordu ve sadece başını salladı.

"İlk kim gitmek ister?"

BÖLÜM 9

OTO ODASI, yemyeşil peyzajın ve palmiye yapraklı çatıların yerini beton kaldırımlara ve oluklu demirlere bıraktığı, adanın en az göz alıcı bölgesinde yer alan stal kabinlerinden birinde kurulmuş, ses geçirmez küçük bir kabin olarak ortaya çıktı. Belli ki işçiler için geçici bir uyku alanı olarak kullanılmış - bir duvara yığılmış katlanır yatakları görebiliyordum - ama şimdi bir ucunda işlemeli örtüler ve minderlerle örtülü hasır bir sandalye ve karşısında mürettebat için bir sıra sandalye bulunan bir tür derme çatma görüşme odasına dönüştürülmüştü. Yarışmacı tarafı göz alıcı görünüyordu ama kabinin içi cehennem gibi sıcaktı ve kamera ekibinin ve benden önce röportaj yapılan kişilerin ter kokusunu alabiliyordum. Belli ki ekip saatlerdir içeride mahsur kalmıştı ve gözle görülür bir şekilde solmuşlardı.

Neyse ki sıra bana geldiğinde mülakatı yapan kişi hamile kadınlar konusunda beni sıkıştırmadı. Aslında, bu şekilde çok az röportaj yapıldı. Çoğunlukla kendi cevaplarımı doğrudan kameraya okumak ve ardından Nico'nun cevaplarını tahmin etmekle geçti.

Nico ile tartışmaya fırsat bulamadığımız bir konu da bu oyunu nasıl oynayacağım ve meydan okumalara ne kadar erken başlamam gerektiği idi. Sonunda, bir anlık tereddütten sonra, Nico'nun söyleyeceğini düşündüğüm şeyi tahmin etmek için elimden gelenin en iyisini yaparak doğrudan cevap verdim. Kısmen, bunu nasıl puanladıklarını bilmiyordum ve eğer bir çift olarak işaretleniyorsak, yanlışlıkla Nico'nun pozisyonunu sabote etmek ve *onun* da eve erken gönderilmesi riskini almak istemiyordum. Kısmen, bir noktada ve oldukça yakında çekilmem gerekecekti ama bunu ilk gece yapmak istemiyordum. Bunca yol gelmiştim ve hemen gemiye geri dönme düşüncesi cazip gelmiyordu. Puanlamanın nasıl işlediğini bildiğimizde kasıtlı olarak hata yapmak için bolca zamanımız vardı.

Nihayet işimiz bittiğinde ve dışarıya, karşılaştırmalı temiz havaya kaçabildiğimde rahatlamıştım, ancak bu görüşmenin bittiği anlamına gelmiyordu. Bunun yerine, sohbet ederken arka planda bazı çekimler yapmak için Ever After Villa'ya geri döndük

-"Oğullarınızdan bahsedin hanımlar!"-ve her birimizin yüzümüzde uygun şekilde düşünceli veya nostaljik ifadeler takınarak yazdığımız yeniden çekimler.

Biz kulübeye geri döndüğümüzde güneş neredeyse batmak üzereydi; erkekler -ya da yapım ekibinin onlara sürekli atıfta bulunduğu şekliyle oğlanlar- masanın uzak tarafında sırtarak oturuyorlardı. Belli ki onlar da bizim kadar içmişlerdi ve biz otururken bir yapım asistanı masadaki boş bira şişelerini aceleyle süpürdü.

Açlıktan ölmek üzereydim ve brunch gibi başka bir ikram umuyordum - bu zamana kadar plastik çöreklerden birini öldürebilirdim- ama öyle olmayacak gibi görünüyordu. Bunun yerine, birisi daha fazla bira ve şarap dağıttı - o anda canımın istediği son şeydi bu- ve Camille masanın başına geçti.

"Tamam, bu da başka bir seslendirme bölümü olacak, bu yüzden söylediklerime tepki verebilirsiniz - aslında, lütfen yapın, çok sayıda güzel tepki çekimi istiyoruz - ama bunu sözsüz tutmaya çalışın, tamam mı, çünkü gizemli sunucunun sesiyle dublaj yapacağız. Tamam mı?" Hepimiz başımızı salladık ve Camille senaryosunu çıkarıp okumaya başladı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Evet, çiftler. Öğleden sonranızı kendi kalplerinizin derinliklerine bakarak ve eşinizin sırlarını tahmin etmeye çalışarak geçirdiniz. Şimdi ne kadar iyi yaptığınızı görme zamanı. Buraya birlikte geldiğiniz kişiyi *gerçekten* ne kadar iyi tanıyorsunuz? Kalplerinin iç işleyişini biliyor musunuz, yoksa bu sizin için kapalı bir kitap mı? Ya da mükemmel eşiniz adada olabilir... ama buraya başka biriyle gelmiş olabilir mi? Bunu öğrenmenin zamanı geldi."

Birkaç sayfayı karıştırdı ve sonra şöyle dedi: "Tamam, bu noktada herkesin soruları kameraya yanıtladığı ve partnerlerinin yanıtları tahmin ettiği bir montaj olacak. Tabii ki hepsini göstermeyeceğiz, sadece en komik ya da en dokunaklı olanları göstereceğiz. Nihai sıralamaya henüz karar vermedik, ancak bu arada, işte en iyilerden bazılarının kaba bir kesiti."

Masanın üzerindeki uzaktan kumandada bir şeye bastı ve barın üzerindeki ekran, programın logosu olduğunu tahmin ettiğim, kalp şeklinde stilize

edilmiş bir çöl adasıyla aydınlandı. Kısa bir geri sayımdan sonra Conor'ın yüzü belirdi.

Hasır sandalyede oturuyor, doğrudan kameraya konuşuyor ve düşünceli görünüyor.

"Benim mükemmel gecem... Zana'yı gerçekten muhteşem bir yere götürmek diyebilirim, belki Eiel Kulesi'nin tepesindeki restoran ya da Venedik'te bir gondol. Şampanya içerdik... Ona en sevdiği tatlıyı -çikolata batırılmış çilek- yedirirdim ve sonra eve el ele yürür ve yıldızların altında öpüşürdük. Peki ya onunki?" Yüzü kızardı, bronzlaşmış yüzü bir an için neredeyse utanmış gibi göründü. "Ben- Tanrım, umutsuzca büyük kafalı görünmek istemiyorum ama... Sanırım benim evimde bir gece geçirmemizi isterdi. Bunun gerçek bir gece gezmesi olmadığını biliyorum ama birlikte vakit geçirmeyi çok seviyor."

Kamera Zana'ya döndü, kocaman kahverengi gözleriyle objektife bakıyordu. "Conor? Sanırım şöyle derdi... sofistike ve egzotik bir yerde bir akşam yemeği

-Belki Paris'te bir restoran ya da Maldivler. Güzel şarap, iyi yemek. Birbirimize kadeh kaldırır ve sonra eve yürürdük - geceleri yürümeyi sever, yıldızları sever. Bana gelince..." Kucağına baktı ve parmaklarını büktü. "Gerçek şu ki, ben daha çok evde oturan basit bir tipim. Conor nerede mutlu olursa ben de orada mutlu olurum, işin doğrusu bu." Sonra yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. "Yine de çikolataya batırılmış bir çileğe hayır demezdim."

Camille ekranı durdurdu ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle gruba geri döndü.

"Sizi bilmem ama ben buna... on üzerinden on veriyorum! Değil mi?"

Diğer yarışmacılardan gönülsüz de olsa bir onaylama dalgası geldi, ve bazı kahkahalar ve alkışlar. Camille tekrar play tuşuna basarken Conor kolunu Zana'ya doladı ve onu sıktı.

Hepsinin üzerinden geçtik. Bazıları inanılmaz derecede şanslıydı (Nico'nun mükemmel tatilinin Las Vegas olacağını tahmin ederek hedefi tam on ikiden vurmuştum, ki bu tamamen yanlış bir tahmindir ve bir diğeri de en büyük sırrının sahte bronzluk kullanması olduğunu söylediğimde, bunu itiraf etmekten çekinmeyeceğini doğru tahmin etmiştim). Bazı komik derecede kötü hatalar da vardı. Angel anlaşılır bir şekilde en kötü alışkanlığının sigara içmek olduğunu söylerken, Bayer duşta ayak tırnaklarını kesip kırıklarını bıraktığını ve bunun da kendisine hançer fırlatmasına neden olduğunu söylemişti.

Dan'in en büyük sırrının ne olduğunu da çok iyi biliyordum, çünkü bana söylemişti

-Bir erkek arkadaşı olduğu gerçeğiydi. Gözlerindeki panikten anladığım

kadarilya

Santana'nın bu soruyu geçiştireceğini bildiğini ve bu belirsizlikle nasıl başa çıkacağından emin olmadığını söyledi. Sonunda en büyük sırrının küçükken büyüdüğünde bir kafes dövüşçüsü olmak istemesi olduğunu söyledi. Santana ise en büyük sırrının akrepli bir saatte zamanı söyleyememek olduğunu tahmin etti. Bu bir kahkaha tufanına neden oldu - hem sır hem de ikisi arasındaki uyumsuzluk - ancak oldukça sempatikti. Ancak Dan, mizah duygusunu kaybetmiş gibi görünüyordu ve bunun nedenini anlayabiliyordum.

"Ne?" Santana masanın öbür ucundan ona doğru baktı. "zr dilerim!"

"Bir kere oldu! Lanet olası zamanı söyleyebilirim!" Dan sinirli bir şekilde, yapımcılardan birinin gırtlak kesme hareketine yol açarak bize küfür etmeyi hatırlattı. Ama en büyük sürpriz -en azından benim için- Nico'nun benim hakkımda ne kadar çok şeyi yanlış anladığıydı. Komik derecede kötü örnekler seçip semediklerinden emin değildim ama ondan tek bir doğru yanıt aldıklarını görmedim. Çocukluk aşkımın, ben yirmili yaşlarıma gelene kadar kariyeri bile başlamamış olan Harry Styles olduğunu söyledi. En büyük sırrımın farelerden korkmam olduğunu söyledi - ki korkmuyorum ve hiçbir zaman da korkmadım. Mükemmel gecemin arkadaşlarla bir barda kri ve bira içmek olduğunu söyledi ki tamam, ben de kri yemekten herkes kadar keyif alırım ama bu tam olarak hayalimdeki gece değil ve ben bira içmem. Kötü içki üstüne kötü içki içtim. Hayatımın neredeyse iki buçuk yılını paylaştığım kişinin bu olduğuna inanamıyordum. Hiç dikkat ediyor muydu? Nico masanın diğer tarafında, Dan ve Bayer'in arasında oturuyordu ve klipler gsterildike gözlerini yakalamaya, tüm bunlardan ne anladığını görmeye çalıştım ama bakışları ekranın bir tarafında, diğerleriyle birlikte gülüyordu, sanki kendi kız arkadaşı hakkında hiçbir şey bilmiyor gibi görünmesi çok komikti.

Makaranın sonunda Camille ekranı kapattı ve gruba geri döndü. Güneş iyice batmıştı, kabinin kenarlarında peri ışıkları yanıp sönüyordu ve herkesin çok yorgun, çok a ve çok sarhoş olduğunu görebiliyordum. Sinirler yıpranmasa bile en azından biraz zayıflamıştı. Dan hâlâ saati söyleme meselesi yüzünden öfkeli görünüyordu. Angel'la birlikte, en büyük sırrının göğüslerini yaptırmak olduğunu açıklamak da dahil olmak üzere pek çok aptalca hata yapan Bayer somurtkan görünüyordu. Kamera ışıkları altında

güvelerin ve sivrisineklerin toplanmaya başladığını gördüm. Koluma bir şey konduğunda gözümü kaydırdım ve bronzlaştırıcımın altına kovucu sürmeyi hatırladığıma sevindim.

"Ve şimdi..." Camille dedi ki, "Gerçek anı. Hangi çift birbirini gerçekten baştan sona tanıyor ve hangi çift birbiri için umutsuz bir gizem? Ve nihayet..." Dramatik bir şekilde durakladı. "Adadaki en uyumlu çift *gerçekten* hangisi?"

Uzun bir duraklama oldu. Ağaçlardaki cırcır böceklerini duyabiliyordum ve uzakta bir kuş çığlık attı, belki de bir maymun, emin değildim.

"Ortaklarının cevaplarından en yüksek puanı alan kişi..." Uzun bir duraklama oldu, Camille masadaki herkesin çığlık atmak istediğini söyleyene kadar gerginliği uzattı. "Lyla!"

Masanın etrafından duyulabilir bir soluk sesi geldi, belki de Nico'nun yanıt üstüne yanıt vermesini izledikleri içindi. Nico kendini beğenmiş görünüyordu.

"Tebrikler, Lyla! Eşinizi gerçekten çok iyi tanıyorsunuz; onun kalbi size açık bir kitap gibi."

Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kameraların yüzümü yakınlaştırdığını görebiliyordum ve sadece gözlerimi kırpıştırarak "Teşekkür ederim" diyebildim. Ve sonra, neredeyse sonradan aklıma gelmiş gibi, "Seni seviyorum, Nico!"

"Ben de seni seviyorum bebeğim!" diye seslendi masanın diğer tarafından ve elleriyle bir kalp şekli yaptı.

"Ama!" Camille hâlâ konuşuyordu ve masadakiler onun sözlerine kilitlenmiş bir halde hızla sustu. "Eşlerinin yanıtlarından en düşük puanı alan kişi..." Yine uzun bir duraklama oldu, öncekinden bile uzun. Bu sefer Camille gerçekten uzattı. Masanın öbür ucundan bir inilti duydum ve Bayer'in başını masanın üstüne düşürüp gerçek bir hayal kırıklığı içinde yüzeye vurduğunu gördüm.

"Öyleydi..." Camille tekrarladı ve sonunda bizi bu ıstıraptan kurtardı. "Nico."

Masanın etrafından bir dizi nefes daha geldi ve bir tanesinin benden geldiğini fark ettim. Nico'nun kötü olduğunu biliyordum, ama *herkesin* içinde en kötüsü? İki *yıldan* biraz fazla bir süredir birlikteydik. Belli ki bu süre zarfında bir noktada dikkatimi vermiştim, en azından bir sürü şanslı tahminde bulunacak kadar bilgiyi tuzla buz edecek kadar uzun bir süre.

Peki bu dizi için ne anlama geliyordu? Nico-

Ama sonra midem bulandı. Hayır. Kesinlikle olmaz. Nico'nun eve gitmesine imkan yoktu. Sonuçlarımın bir anlamı olmalıydı, değil mi?

"Nico," diyordu Camille ve şimdi şefkatli görünüyordu ve başka bir şey, biraz gerginliğe yakın bir şey, diye düşündüm. "Nico... Çok özür dilerim."

"Ne?" Nico araya girdi. "Eve gidiyorsun."

"Ne?" Benden Camille'e baktı, yüz ifadesi gerçekten şaşkındı. "Ama yapamazsın. Buraya daha yeni geldim."

"Özür dilerim, Nico," dedi Camille tekrar. Kameraların Nico'nun yüzünü acımasızca yakınlaştırdığını görebiliyordum. "Gitme vakti geldi."

"Ben-hayır," dedi Nico sıçrayarak. Sanki bütün bunlar büyük bir oyunmuş gibi küçük bir kahkaha attı. "Yani, hayır. Ben gitmiyorum." Ne demek istediğini kanıtlamak istercesine kollarını kavuşturdu. "Doğru yaptığım onca şey ne olacak? Bana bir şans daha vermelisin."

"Özür dilerim Nico," diye tekrarladı Camille. Kamera ekibine bakıp başını salladı ve içlerinden biri, güçlü omuzları olan iri bir adam, elindeki RuIy boom mikrofonunu bırakıp öne doğru ilerledi.

"Bu gerçek mi?" Nico sordu, bu kez sesine gerçek bir öfke karışmıştı. "Cidden beni programdan atıyor musunuz?"

İçimi bir panik duygusunun kapladığını hissettim. Plan bu değildi. Plan asla bu değildi! "Nico?" Boş boş konuştum ve o da bana döndü.

"Seni *aptal* inek!"

Geri çekildim.

"Pardon, ne dedin?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu cevaplar da neyin nesiydi! Bir paneer, her ne sikimse? Bunu nasıl tahmin edebilirdim ki? Ve Keanu Reeves? O benim babam olacak yaşta!"

"Paneer cheera *her zaman* aldığım şey!" Camille'in Nico'nun kafasının arkasında *durup küfür etme* hareketleri yapmasının da yardımıyla sınırlarımın gerildiğini hissettim. Tüm bunların kamerada olduğunu hatırlatmama gerek yoktu. "Her seferinde! Bu benim hatam değil."

Beni hep sipariş vermek zorunda bırakıyorsun. Ve Harry Styles? Cidden mi? O nasıl benim çocukluk aşkım olabilir?"

"Beni sabote ettin," dedi Nico. Yüzü birden çirkinleşti. "Bunu kasıtlı olarak yaptın. Nasıl bir oyun oynuyorsun?"

"Bu ne *lan*?" Camille'in işaret verdiğini biliyordum ve umurumda değildi. Ne kadar çok küfredersen, ilişkimin patladığını gösteren bu görüntüleri kullanma ihtimalleri o kadar azalacaktı. "Ciddi misin sen? Senin aptalca küçük şeylerin umurumda değil-" *Kahretsin, hayır*. Söyleyeceğim şeyden, yani *aptalca küçük reality TV fantezisinden* geri adım atacak kadar kendime hâkimdim. Nico gitse de gitmese de ben bir hafta daha burada sıkışıp kalacaktım. Muhtemelen programda yer almaktan mutlu olan insanların önünde programı aşağılamak hiç de hoş karşılanmayacaktı. "Sözde oyunlar," diye bitirdim, toparlanmaya çalışırken sözcüklerin üzerinde tökezledim. "Ben hiçbir şey oynamıyorum. Tahmin edebileceğini düşündüğüm şeyler söylemeye çalıştım. Yanlış tahmin ettiysen bu benim suçum değil."

Birlikte olduğumuz süre boyunca söylediğim hiçbir şeye dikkat etmediysen bu benim suçum değil, aslında söylemek istediğim buydu ama bu bana çizgiyi aşırıyormuşum gibi geldi. Az önce bana her ne söylediyse, birlikte yaşadığım erkek arkadaşımı ulusal televizyonda terk etmeye hazır değildim.

Joel'in teknedeki sözlerini hatırladım. *Eğer çiftlerden birini ayırmayı başarırlarsa... araba kazası televizyonu olacak. Gerçek bir uzun süreli ilişki ekranda parçalanır.*

Ve şimdi o araba kazasında Nico vardı... ve ben.

"Beni küçük düşürdünüz," diye bağırdığını duydum Nico'nun ama iki mürettebat üyesi onu uzaklaştırıyordu. Hâlâ omzunun üzerinden bağırıyordu. "Bana tuzak kurdunuz. Olması gereken bu değildi. Böyle anlaşılmamıştık!"

Sonra sesi ağaçların arasında kayboldu ve gitti.

Uzun, şaşkın bir sessizlik oldu. Aklımı kurcalayan şey, saçma bir şekilde, olanları anlattığımda annemin ne kadar üzüleceğiydi. Nico'yu çok *severdi*. Hiç sahip olamadığı oğluydu o. Yakışıklı, çekici, biraz da arsız. Ama kendim için hiçbir şey hissetmiyordum. Sadece hissizleştim. Şokta mıydım?

Angel sessizce bir şişe şarabı masanın üzerinden bana doğru uzattı, ben de zoraki bir gülümsemeyle kadehimi doldurdum ve hâlâ titreyen elimle geri yuvarladım.

"Şey..." Dan koltuğunda arkasına yaslanarak söylendi. "En azından onu saati söyleyememekle suçlamadın."

Ani bir kahkaha tufanı koptu; duygularını bastırmış, öfke yerine mizaha yönlendirerek rahatlamış insanların gergin, patlayıcı kahkahaları.

"Beni affettiğine sevindim, sevgilim," dedi Santana. Masanın etrafında dönerek kolunu ona doladı, kaburgalarını dürttü ve o da homurdanarak sırtını gıdıkladı. O anda yapımcıların kandırılıp kandırılmayacağını merak ettim. Fiziksel, şakacı düşmanlıklarıyla kız ve erkek arkadaştan çok kardeş gibi oldukları çok açıktı. Bir sonraki büyük ifşaat bu mu olacaktı - Dan'in erkek arkadaşı kollarını kavuşturmuş bir şekilde gelip Dan'i hain ilan mı edecekti? Kesinlikle iyi bir TV programı olurdu.

Camille karanlıktan geri döndüğünde bardağımı yeniden doldurdum ve titreyerek bir yudum daha içtim. Muhtemelen öfkeli Nico'ya gemiye kadar eşlik etmeyi bitirmişti.

"Doğru, Tanrım, bu çok dramatikti." Küçük bir kahkaha attı ama biraz gergindi. Bu tür bir şovda ne kadar deneyimi olduğunu merak ediyordum. "İyi misin, Lyla?"

Başımı salladım. Dürüst olmak gerekirse değildim. Bu olay her şeyi altüst etmişti. Tüm planlarımı. Nico'nun tüm hayallerini. Bu performansın ardından kimse ona fantezi erkek arkadaş rolü teklif etmeyecekti. Ayrıca bu olay beni TV dizileri konusunda ilk sıraya yerleştirmişti. Kimse beni hatırlamadan diziye girip çıkmayı umuyordum. O sahneden sonra artık pek şansım yoktu.

"OTO'nuz için hazır mısınız? Nico'nun ayrılışı hakkında sizden birkaç fikir almak isteriz."

"Aman Tanrım." Bardağımı yere bıraktım. "Ciddi misin? Şimdi mi? Sanırım az önce televizyonda canlı yayında ya da ona yakın bir yerde terk edildim. Önce bir içki alamaz mıyım?"

"Um..." Camille omzunun üzerinden baktı ve diğer yapımcılardan biri onu yanına çağırdı. Fısıltıyla konuştular ve sonra Camille geri geldi.

"Tamam, tabii. Aslında, OTO'ları yapmadan önce muhtemelen yapmamız gereken bir iş daha var, bu yüzden bunu aradan çıkaralım ve kendini toplamak için biraz zamanın olsun, Lyla. Sonra da bire bir

herkes yemek yerken. Kulağa hoş geliyor mu? Bence herkesin biraz yemeğe ihtiyacı var."

Masanın etrafından onaylama sesleri geliyordu ve birisi açlıktan ölmek üzere olduğuna dair bir şeyler mırıldandı. Şampanya baş ağrısı çeken tek kişinin ben olmadığımından oldukça emindim.

Camille, "Pekâlâ, Ilming'in son kısmı büyük açıklama," diyordu ve bazı şaşkın kaşların çatıldığını, insanların masanın karşısındaki partnerlerine bakışlar fırlattığını gördüm. Artık bir ortağım yoktu, bu yüzden şaşkınlığımı paylaşabileceğim kimse de yoktu. Ama kesinlikle bu olmalıydı. Başka büyük açıklamalar olamazdı, değil mi?

Camille yine senaryosunu çıkardı ve kameranın hemen arkasında durarak okumaya başladı.

"Ayrılmak da barışmak da gerçek aşkı, gerçekten birlikte olmanız gereken kişiyi bulmanın bir parçasıdır. Lyla için bu kişi Nico *değilmiş* gibi görünüyor. Ancak Ever After Adası'nda, ayrılmak yalnız kalmak zorunda olduğunuz anlamına gelmez. En yüksek skoru yapan Lyla, geceyi Sonsuzluk Villası'nda geçirecek."

Gözlerimi kırıştırdım, turkuaz denizin üzerinde kazıklar üzerine tünemiş mükemmel su villasını hatırladım. Her ne kadar orada Nico'yla birlikte olmak daha eğlenceli olsa da, yakın zamanda bekar olmayan ve muhtemelen gösteriden ayrılmak üzere olan ben, diğer müstakbel şarkıcılardan biriyle stratejik bir ittifak yapamazsam, ki bunu özellikle yapmak istemiyordum.

"Twist mi?" Camille şaşkınlıkla sordu ve sonra kendi sorusuna dramatik bir vurguyla cevap verdi. "Orada yalnız olmayacak. Sonsuzluk Tanrıları adadakilerin gizli cevaplarını karşılaştırdı, üzerine biraz Mükemmel Çift büyüğü serpti ve cevapları Lyla'ninkilerle en çok örtüşen kişi..."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. Ne.

Ne. Sikeyim. "Joel."

Bir an tam bir sessizlik oldu. Bir çam iğnesinin düştüğünü duyabilirdiniz.

Sonra, "Özür dilerim, *ne*?"

Arayan Romi'ydi, sesi şarap ve şoktan tizleşmişti.

"Joel," dedi Camille, "ikinizin *gerçekten* birbirinize uygun olup olmadığınızı anlamak için geceyi Lyla ile birlikte Ever After Villa'da geçireceksin. Romi, geceyi Island Dream'de yalnız geçireceksin. Diğer herkes, kalplerinin derinliklerine bakmak, birlikte olduğunuz kişinin *gerçekten* mükemmel eşiniz olup olmadığını anlamak ve eğer değilse, gelecek hafta bu zamanlar yapılacak ilk Sonsuzluk Töreni'ne kadar yeni bir eş aramak için bir haftanız olacak."

Senaryoyu kapattı ve ardından şöyle dedi: "Ve işte o zaman jeneriğe geçeceğiz. İlk Sonsuzluk Töreni'nden önce mutlaka bir haftanız olmayacağını söylemeliyim, hafta izleyicinin haftasını ifade ediyor, sizin değil. Programa göre hareket ediyoruz, ancak en azından birkaç gün olacak, çünkü diğer bazı zorlukları ilk önce halletmemiz gerekiyor."

"Dur bakalım," dedi Romi buz gibi bir sesle. "Sen, adın ne-" "Camille," dedi Camille kin gütmeden.

"Camilla, evet, bak, üzgünüm ama erkek arkadaşım geceyi bir sürtükle geçirmeyecek-" Bana döndü. "Anlamadım-"

"Alınmadım," diye mırıldandım, patlamak üzere olan histerik kahkahanın dışarı taşmasına izin vermemeye çalışarak.

"-Bir villada. Hepsi kameralar içindi, değil mi?"

"Korkarım hayır," dedi Camille özür dileyerek. "Aslında orada uyumak zorundalar. Yani, tabii ki kimse istemediği bir şeyi yapmak zorunda değil-"

"Umarım öyle değildir!" Bayer birasına doğru homurdandı.

"-ama format bu. Her görevin galibi ve mükemmel eşleri - ve bu her seferinde farklı bir formatla belirleniyor - geceyi Ever After Villa'da birlikte geçirecek ve sonrasında iki yarışmacı eski eşlerine dönüp dönmeyeceklerine ya da yeni bir çift oluşturup oluşturmayacaklarına karar verebilecekler."

"*Format*," diye tükürdü Romi, "gidip kendini deliğinden sikebilir."

"Romi-" dedi Joel. Ayağa kalkmış ve masaya doğru eğilmişti. ona doğru. Romi onun üzerine yürüdü.

"Onu bu işe sen mi bulaştırdın?"

"Ne? Hayır! Kimi?"

"O." Başını bana doğru salladı. "İkinizi tekne de birlikte plan yaparken gördüm. Ona cevaplarınızı verdiniz mi?"

"Hayır! Tabii ki hayır. Bunu yapacağımı nereden bilebilirdim ki? Görevin ne olacağı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu."

"Eğer beni küçük düşürmek istediysen, tebrikler, başardın." "Romi!" Joel ölüm korkusuyla kıpkırmızı kesilmişti. "Öncelikle, *lütfen bunu* yapmayabilir miyiz?"

Bu-" Kabinin etrafına yayılmış kamera operatörlerine doğru küçük, neredeyse istemsiz bir hareket yaptı. "İkincisi, neden seni küçük düşürmek isteyeyim ki?"

"Dean ve beni hiç unutmadın. Sana sarhoş olduğumu ve bunun bir hata olduğunu *söylememe* rağmen. Binlerce kez özür dilememe rağmen. Onu başımın üstünde tutmayı bırakacak mısınız?"

Joel'in çenesinde bir kas seğirdi ve tek sesin denizden gelen rüzgârda hışırdayan palmiye ağaçları olduğu kısa, yüklü bir sessizlik oldu. "Şu anda onun adını anan tek kişi sensin," dedi sonunda, çok

Eşit olarak.

Romi, Camille'e dönerek, "Bunu yapmayacak," diye açıkladı. "O villaya gitmiyor. Ya sen Joel?"

"Bu kadar yeter." Odanın arkasından derin bir ses geldi ve kimin konuştuğuna dair ilk ipucum tüm ekibin durup hazır ola geçmesi oldu. Yapımcılar ve asistanlardan oluşan küçük bir grup Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldı ve Baz yüzü gök gürültüsü kadar karanlık bir şekilde içeri girdi. "Sen-" Romi'yi işaret etti. "Senden yeterince şey duydum. Kuralları beğenmiyorsan, adadan gidebilirsin. Şimdi."

Romi konuşmak için ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı.

"Ve sen" -Joel'i işaret etti- "ve sen" -bana bir parmak sallayarak- "bu gece Ever After Villa'da uyuyacaksın, o kadar. Orada ne yapacağınız ikinizin arasında ama ya kurallara uyarsınız ya da siktir olup gidersiniz. Anladın mı?"

"Anladım," diye mırıldandı Joel. Yüzü şarap, güneş ve Baz'ı ısırılmamak için gösterdiği çabanın karışımıyla kıpkırmızı kesilmiş olan Romi'ye özür dileyen bir bakış fırlattı.

Baz, "Şimdi şu boktan şovu bitir ve ekibi Ever After sekanslarını çekmek için su villasına götür," diye tersledi. "Tüm ekibin akşam saat dokuzda tekneye dönüp bugünkü çekimleri gözden geçirmesini istiyorum."

"Phil ve Jen'i burada bırakıp-" diye söze başladı Camille ama Baz sesini yükseltti.

"Tüm ekip dedim. Bu tüm ekibin katıldığı bir toplantı. Kapiş?"

"Evet, Baz," diye fısıldadı Camille ve ağzını açmaya cesaret eden diğer birkaç ekip üyesinden de "Evet, patron," diye karşılık geldi. Sonra Baz topuklarının üzerinde döndü, Camille de peşinden koştu ve kamera ekibi annelerinin peşinden giden küçük ördek yavruları gibi onu takip ederek oradan ayrıldı.

Onlar gittikten sonra uzun bir süre kimse bir şey söylemedi. Kabinin etrafına asılmış peri ışıkları rüzgârda sallanıyor, her esintide sarhoşça ileri geri sallanan gölgeler oluşturuyordu. Sessizliği bozan Romi oldu.

"Bok gösterisi doğru. Yani, o söyledi. Kahrolası sosyal yardım ekibi nerede? Psikolog nerede? Bu işin nasıl yürümesi gerektiğini *biliyorum* ve bu şov tam bir şaka. Belki de yürüyeceğim."

"Ne demek istiyorsun?" Santana sordu. Kaşları çatılmıştı, solgun ve terli görünüyordu, daha önceki nemli ışıltısıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Şimdi kutu gibi mavi bir monitör çıkardı ve bir şeye bastı. "Tanrım, içime biraz yiyecek girmesi lazım. Kan değerlerim gerçekten çok düşük. Tatlı bir şeyi olan var mı?"

"Bu!" Romi, Santana'nın kolunun üst kısmına yapıştırılmış glikoz monitörünü göstererek, "İşte bu!" dedi. "Demek istediğim *tam olarak* buydu. Bize göz kulak olan sağlık görevlileri nerede? Hiçbirimizin kafayı yemediğinden emin olmak için yapılan psikolojik görüşmeler nerede? Bu tür şeylerin birçoğunu denedim ve hiçbiri böyle yönetilmedi. Değerlendirmeler yapılmalı ve eğitilmiş bir danışmana erişimimiz olmalıydı. İnsanları bir kameranın önüne koyup ellerinizi yıkayamazsınız.

-Artık değil. Bu işi 1999'daymışız gibi yürütüyorlar."

Angel ayağa kalktı ve öğle yemeğinden arta kalanların yığıldığı kabinin bir köşesine doğru yürüdü ve şimdi elinde sapı zedelenmiş olması dışında aşağı yukarı sağlam bir muzla geri döndü.

"Al," dedi Santana'ya. "Bu şekerin için uygun mu?"

"Yani..." Santana meyveyi aldı ve biraz şüpheyle baktı. "Meyve suyu ya da jelibon gibi bir şey daha iyi olurdu ama... evet, şimdilik idare eder - en azından glikoz tabletlerime ulaşana ya da onlar bizi besleyene kadar." Kabuğunu soydu, ağzına bir parça attı ve bir ağız dolusu meyvenin arasından şöyle dedi: "Ee... sence bu şaibeli mi? Büyük bütçeli olduğunu sanıyordum. Bu Real TV'nin en iyi programı değil mi?"

"Bence işin kolayına kaçıyorlar," dedi Dan. Biraz endişeli görünüyordu. "İlk başta emin değildim ama Romi psikolojik çalışma konusunda haklı. Bir arkadaşım *Aşk Adası'na* katıldı ve bu kesinlikle olması gerektiği gibi değil. Sosyal yardım ekipleri falan olması gerekiyordu."

Kaşlarımı çattım. Dan söyleyince, Camille'in dağıttığı kitapçıklarda bir sosyal yardım ekibinden bahsedildiğini hatırladım. Ama neredeydiler?

"Ve ekip garip bir şekilde küçük," diye devam ediyordu Dan. "John'un bana anlattığına göre, normalde düzinelerce ve düzinelerce insan bu çalışma üzerinde çalışıyormuş. Ama Baz'ın eli ayağına dolaşmış gibi görünüyor. Yani, doğru düzgün çalışmayan tüm bu uzak kameralara bel bağlıyorlar."

"Prodüksiyon ekibi dışında hiç sta! olmaması sizce de biraz tuhaf değil mi?" Santana bir ağız dolusu muzun arasından konuştu. "Hizmetçiler, aşçılar ve temizlikçiler olur sanıyordum. Ama görünüşe göre sadece biz ve TV ekibi varız. Tesisin henüz faaliyete geçmediğini kabul ediyorum ama Baz'ın bu insanları geçici olarak getirmesi gerekmez miydi?"

"Sattıklarına ikna olmadım," dedim. Sesim kısıldı ve Bayer bana döndü, kaşlarını kaldırdı, böylece yüzük ip ışıklarının parıltısında parladı.

"Ne dedin sen?"

"Gösteriyi sattıklarını sanmıyorum dedim," diye daha yüksek sesle tekrarladım. Diğerleri dönüp bana baktılar, yüz ifadeleri şüphecilikten şaşkınlığa kadar değişiyordu. "Baz'ın röportajımızda söylediği bir şey, benim gibi sıradan yarışmacılar hakkında ve..." Çemberin etrafına baktım, kimin *gündelik* olarak tanımlanmaktan rahatsız olmayacağını değerlendirmeye çalıştım. "... ve Joel, bunu kanallara satacak olan kişi. Ari-Nico'nun menajeri-anlaşmayı tamamlanmış gibi gösterdi, ama Real TV'nin gerçekten bu işin içinde olduğuna dair en ufak bir kanıt görmedim. Sen gördün mü?"

Herkes bu fikri değerlendirirken masanın etrafından sessiz bir mırıltı yükseldi. İlk olarak Dan konuştu.

"Sunucu olmadığı için öyle olacak. Yani, satılmamış bir şov için büyük bir isim bulamazlar... değil mi?"

Santana yavaşça, "Bu da bütçenin neden bu kadar kısıtlı olduğunu açıklıyor," dedi. "Eğer Baz bunu kendi cebinden yapıyorsa ve özel olarak satmayı umuyorsa. Kahretsin."

doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Eğer bu doğruysa, onu gebertirim," dedi Conor. Sesi alçak ama tehdit doluydu ve ona döndüğümde bunun ilk konuşması olduğunu fark ettim. Son derece kontrollü görünüyordu, ama bir bombanın yapabileceği gibi - uçucu maddeyle dolu mühürlü bir paket. "Baz'ı çıplak ellerimle boğacağım, sonra da İngiltere'ye dönüp aynısını ajanıma yapacağım. Eğer beni dünyanın öbür ucuna, henüz bir kanala bile satılmamış bir gösteriye sürükledilerse-"

Kapıyı kırdı. Zana'nın gözleri ona dikilmişti ve dudaklarını ısırıyordu, neredeyse Santana kadar solgun görünüyordu.

Santana sonunda gergin sessizliğin içinde, "Bak, bir şeyler yemem lazım," dedi. "Yoksa hiperaktif olacağım. Benimle birlikte stal kamaralarına gelip ne bulabileceğimize bakmak isteyen var mı? Bir çeşit erzakları olmalı ve muhtemelen bir mutfakları da vardır."

Diğerleri farklı derecelerde boyun eğme ve yorgunlukla başlarını salladılar ve ardından çakıllı patikadan aşağıya, stal alanına doğru ilerlemeye başladılar.

Bunu yaparken, neredeyse bilinçsizce, ikişer ikişer orijinal çiftlerine dönüştüler ve beni arkalarında tek başıma bıraktılar. Bilmiyorum. Sembolikti belki de. Artık bekar mıydım? Nico ve ben yeni mi ayrılmıştık? Ne yaptığımı, şu anda *Over Easy*'de bir tür sorgulama yapıp yapmadığımı, kameraya kızgınlığını kusup kusmadığını merak ettim. Ya da belki de kamarasında oturmuş, başı ellerinin arasında, benim gibi şoka girmiş, her şeyin nasıl bu kadar hızlı çözüldüğünü merak ediyordu. Ever After Adası'nda geçirdiği süreden daha uzun bir süreyi İngiltere'den gelen Sağ'da geçirmişti. Eğer yarın, yani ayın on birinde bir sağ çıkış yakalarsa, pazartesi günü barista işine geri dönebilirdi; her şey uzak bir rüya gibiydi. Ama uyandığında ben orada olmayacaktım.

Diğerlerinin ardından patikada yürürken bir şey fark ettim: yarın ayın on biriyse, bugün Sevgililer Günü olmalıydı. Kimse bundan bahsetmemişti,

belki de hepimiz saat dilimi değişiklikleri ve bitmek bilmeyen Haklar yüzünden yönümüzü şaşırdığımız için ve belki de program yayınlandığında yarışmacıların aylar önce olmuş bir şeyi kutlaması tuhaf görüneceği için. Ama

bugün Şubat'ın on dördüydü ve Nico'yla arkadaşımın Sevgililer Günü Katliamı partisinde öpüştüğümüz günün yıldönümüydü. Eğer bizim

ilişki az önce sona ermişti, canlı yayında, ve ben hala durumun böyle olup olmadığından emin değildim, o zaman belki de bir korku şovundan diğerine tökezlemiş olmamız garip bir şekilde 1tting'di. Çünkü, nasıl anlatırsanız anlatın, bu bir korku *şovuydu* - ya da en azından ikimizin de amaçladığından oldukça uzaktı. Ve şimdi evimden binlerce mil uzakta, küçük bir adada tek başımaydım ve kendimi neyin içine soktuğumu merak ediyordum. Sanırım 1. çıkışımı yapmak üzereydim.

02/24-07:47 p.m.

Beni dinleyin, eğer bunu dinleyen biri varsa, hemen buraya gelmeli. Şimdi, beni anlıyor musunuz? Çünkü bu bir oyun değil. Bu bir şaka değil. Bu ölüm kalım meselesi ve biz bu lanet adada bir katille sıkışıp kaldık. Biz- Kahretsin.

Alo? Alo? Siktir,
ölmüş.

İKİNCİ BÖLÜM

FIRTINA

Benim adım Zana Robertson. Bugün 25 Şubat Pazartesi. En azından doğru olduğunu düşünüyorum. Başım ağrıyor. Hatırlamak çok zor.

Aşağıda okuyacaklarınız fırtınadan bu yana tuttuğum günlüğün sayfaları. Nedenini bilmiyorum, daha önce hiç günlük yazmamıştım. Kendi kendime bunun günlerin izini kaybetmekten korktuğum için olduğunu söyledim. Ama sanırım bundan daha fazlasıydı.

Belki de bizi bulduklarında elimde olanlara dair bir tür kayıt olsun, bu tamamen gerçek dışı deneyimin aslında gerçek olduğunu hatırlamamın bir yolu olsun diye.

Ya da belki tam tersiydi. Belki de bunu yazmaya başladım çünkü o ilk günlerde bile biliyordum... bulunamayabilirdik. Gemi geri gelmeyebilirdi. Ya da çok geç olana kadar.

Bu ihtimalle yüzleşmem uzun zaman aldı. Ve şimdi bile, kafamın arkasında bulunacağımız konusunda ısrar eden bir ses var. Bulunmak zorundayız. Birileri dışarıda bizi arıyor olmalı. Birileri ne olduğunu biliyor. Sadece dayanmak zorundayız.

Ama neredeyse iki hafta oldu. Su azalmaya başladı ve görünürde bir tekne yok ve itiraf etmeliyim... İtiraf etmeliyim, bu olabilir. Bu şekilde bitebilir.

Belki de bu yüzden bunu yazmaya başladım. Çünkü insanların ne kadar çok çabaladığımızı, ne kadar uzun süre mücadele ettiğimizi, birbirimize ne kadar inatla baktığımızı bilmelerini istiyorum. Eğer bunu bulduysanız, çok geçse bile... bilin ki biz denedik. Gerçekten, gerçekten denedik.

BÖLÜM 10

"İYİ MİSİN?"

Joel kelimeleri zifiri karanlığa doğru söyledi ve ben de yatağın geniş alanında ona doğru döndüm. Perdesiz pencerelere rağmen oda inanılmaz derecede karanlıktı. Bulutlar gökyüzünü kaplamış, ay ve yıldızların görünmesini engellemişti ve Ever After Villası denize bakıyordu, bu yüzden diğer villaların şekillerini bile göremiyorduk. Tek aydınlatma, odanın köşesine monte edilmiş kameranın yanıp sönmeyen kırmızı LED'i ve denizden bize geri yansıyan adanın ışıklarının zayıf yansımasıydı. Onların loş ışığında Joel'in yüz ifadesini, hatta yüzünü bile göremiyordum, sadece beyaz çarşafların altındaki vücudunun dış hatlarını görebiliyordum. Yatağın benim tarafımdan olabildiğince uzağa toplanmıştı -ben de aynısını yaptığım için oldukça uzağa.

"Evet, iyiyim," dedim. "Sadece uyuyamıyorum." "Ben de uyuyamıyorum. Sanırım rüzgar yüzünden."

Kamera ekibi gittikten sonra hızlanmıştı ve şimdi palmiye ağaçlarının arasından uzun, alçak bir aciliyetle feryat ediyor, uyumayı zorlaştırıyordu. Deniz de sertleşmişti ve verandaya bir tür kontrollü şiddetle tokat tokat vurduğunu duyabiliyordum. Muhtemelen bu, mürettebat üyesinin anakarada bahsettiği fırtınaydı. Belli ki planlanandan önce gelmişti.

"Buranın güvenli olduğunu düşünüyor musun?" Joel şimdi sordu ve ben de beni göremediğini unutarak bir omzumu silktim.

"Oldukça sağlam olmalı, yoksa her muson yağdığında uçup giderdi. Bekle, burada muson yağmurları var mı?"

Joel bunu anlamaya çalışırken bir sessizlik oldu.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. "Muson kara parçasıyla ilgili değil mi? Maldivler'de böyle bir şey yok, bunu biliyorum."

"Ne olursa olsun," diye fısıldadım, "eminim daha önce de fırtınalar olmuştur, bu yüzden buranın hâlâ burada olması güven verici."

Joel'in başını salladığını görmekten çok duydum; sakalının yastığa değdiğini duydum, ama bu sözleri söylerken bile bu villanın ne zamandır ayakta olduğunu bilmediğimiz aklıma geldi. Belki de hiç fırtınaya maruz kalmamıştı. Yine de inşaat kuralları olmalı. Öyle değil mi? Joel tekrar konuştu ve ben de zihnimi günümüze geri getirdim.

"Nico konusunda iyi misin? Şok geçirmiş olmalısın. Biliyorum, planladığın gibi değil. Planladığın şey bu değildi."

"Hayır." Bu hafif bir ifadeydi. İçimi çektim ve yastığımı serin tarafa çevirerek rahatlamak istedim ama çok gergindim.

Santana bize stal odalarında bulunduğu yemek artıklarından ilkel bir piknik hazırladıktan sonra, Joel ve ben röportajlar için bire bir kabine sürüklendik ve ardından, korkunç bir şekilde, yatağın üzerine gül yaprakları serpiştirilmiş bir kalp, buz dolu bir şampanya kovası ve iki beyaz RuIy bornozla tamamlanmış romantik bir balayı süiti olarak giydirilmiş olan Ever After Villa'ya gittik. Sadece bir yatak vardı ve Camille bir tür şişme yatak alma olasılığını sorduğumda başını salladı.

"Üzgünüm Lyla, adada o türden bir şey yok ve gördüğün gibi, iskeleden normal bir yatak geçirmek kolay olmaz. Ayrıca kamerada da pek iyi görünmez. Ama eminim bu iki kişi için yeterince büyüktür. Her zaman bir yastık duvarı inşa edebilirsiniz!"

Sonunda, Joel ve ben cüppelerimizi giyip birbirimize bir dizi utanç verici şampanya kadehi kaldırdıktan ve ardından veranda çitine yan yana yaslanmış, ay olması gereken ama artık bulutlardan başka bir şey olmayan şeye bakarken çekilmiş fotoğraflarımızdan sonra, mürettebat yumuşadı ve gitmemize izin verdi - gerçi daha çok, saat dokuza on bir olduğundan ve Camille, Baz'ın saat dokuzdan önce *Over Easy*'ye dönme emri konusunda giderek daha fazla huzursuz olmaya başladığından şüpheleniyordum.

Onlar gitmeden önce, Nico'ya ne olacağının temellerini öğrenmeyi başarmıştım.

Gemiye geri dönmüştü, şu anda sağlık kontrolünden geçiriliyor ve sorgulanıyordu; ardından mürettebatın geri kalanı gemiye katılır katılmaz, bir gecede denize açılacaklardı.

adasına yaklaşık altı saat uzaklıkta bir helikopter pisti vardı ve buradan alınıp İngiltere'ye dönmek üzere Jakarta'ya götürülecekti.

Over Easy geri dönecek ve başka bir gün için buraya zamanında gelecekti. Baz'ın saat 9'daki paydos konusunda bu kadar ısrarcı olmasının nedeni de buydu; helikopter alanına gidip kahvaltıya yetişmeleri için çok dar bir zaman dilimi vardı.

Ekip ayrıldıktan sonra, Joel ve ben Roor'u kimin alacağı konusunda kibar ama sonuçta nafile bir tartışmaya girdik, bir sürü *ama ben ısrar ediyorum* ve *hayır saçmalama, sert bir yüzeyi tercih ederim*.

Sonunda sağduyu galip geldi ve çok geniş yatağın uzak taraflarında uyumaya karar verdik, bu da dürüst olmak *gerekirse* birimizin Roor'da olmasından daha uzaktı. Yine de Romi'ye söylememek konusunda anlaşmıştık.

Joel usulca, "Eğer sorarsa, banyoda uyudum," dedi ve ben de başımı salladım. Ancak daha sonra, yatmak için eski bir tişört giyerken başımı kaldırdım ve odanın köşesine monte edilmiş kameranın vurdumduymaz siyah merceğini fark ettim. Hangi görüntüyü kullanacakları hakkında hiçbir fikrim yoktu - umarım sütyenimi açmak için çırpınmamı çekmezlerdi - ama kesinlikle Joel'in banyoda uyuduğunu göstermezlerdi. Nasıl olsa ortaya çıkacağı için Joel'in doğruyu söylemesi daha iyi olabilirdi. Bununla birlikte, onun ve Romi'nin bu deneyimden sağ çıkacaklarına ikna olmamıştım. Sadece Sonsuzluk Villası değil -ölümcül cazibemin uzun süredir devam eden ilişkileri bozma gücüne sahip olduğuna kendimi inandıramamıştım- ama her şey. TV programı, yayınlanırsa ortaya çıkacak olanlar... hepsi.

Şimdi, iki saat sonra, karanlıkta uyanık yatıyor, rüzgârı dinliyor ve Nico'nun da *Over Easy'deki* bir kulübede uyanık yatıp yatmadığını merak ediyordum. Belki yatağa bile gitmemişti. Belki de bitkin bir kamera ekibine safra akıtmakla meşguldü. Ya da belki sarhoşluktan sersemlemişti ve horluyordu.

"Cevaplarının üzerine ne yazdın o zaman?" Joel fısıldadı ve ben iç çektim. "Hemen hemen seninle aynı, yayınladıkları parçalara bakarsak. I Yani, ideal gecelerimiz neredeyse aynıydı ve ben de en sevdiğim film olarak *The Godfather*'ı seçtim. Gitmeyi çok istediğim ama hiç gitmediğim yer olarak da Venedik'i yazdım."

"Aynen. En sevdiğin kitap için ne yazdın?"

"Rebecca. Peki ya sen?"

"Ben *Remains of the Day*'i koydum," dedi Joel. "Romi *Grinin Elli Tonu*'nu koydu." İcini çekti ve rüzgârın sesini duyduğumda sanki günün gerçekliğini silmek istercesine elini mutsuzca yüzünde gezdirdiğini duyabiliyordum. "Biliyorum. Her şeyi anlatıyor, değil mi?"

"Joel, neden birliktesiniz?" Hiç düşünmeden sordum ve sonra keşke dilimi ısıraysaydım dedim. "Özür dilerim, öyle demek istemedim; sadece siz ikiniz..."

"Ne?"

"Çok belirgin bir çift değil sanırım?" Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Elimden geldiğince tarafsız bir şekilde ifade etmeye çalışmışım ama Joel'in sinirlendiğini anlayabiliyordum. Konuştuğunda sesi savunmacı çıkıyordu.

"Aynı şeyi sen ve Nico için de söyleyebilirim."

Omuz silktim. Tartışmak istiyordum ama haklı olduğu bir nokta vardı, son birkaç gün bunu acı bir şekilde ortaya koymuştu. Bir sessizlik oldu ve sonra Joel konuştu, sesi çok alçaktı, sanki gizli mikrofonlar tarafından alınmadığından emin olmaya çalışıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse artık bilmiyorum. Yıllardır birlikteyiz - üniversiteden sonra Goa'da sırt çantasıyla gezerken tanıştık ve bir şekilde evden uzakta olduğumuz için... belki de olduğundan daha fazla ortak noktamız varmış gibi hissettik. Ama o zamandan beri... gittikçe daha da farklılaştık. Arkadaşlarımdan hiçbirini sevmiyorum. Deniyorum, ama dürüst olmak gerekirse, onunkilerin hiçbirini ilgilenmiyorum. Ben sportifim, o değil. Ben tutumlu biriyim, o savurgan. Tamamen farklı programlar izliyoruz. Goa'da tanıştığımızda ikimiz de Rip-Rop'lar ve yırtık tişörtler giyen pis, cimri öğrencilerdik ve o zamandan beri o gittikçe daha bakımlı hale gelirken, ben Anjula Plajı'nda olduğumdan sadece marjinal olarak daha temizim. Ama bundan daha fazlası var. Artık birlikte hiç *vakit* geçirmiyoruz. Ve bir şekilde şimdi buradayız..."

Arkasından gitti. Nico ve beni düşündüm, laboratuvarı geçirdiğim geceleri, örneklerimi pipetlerken ve alikotlarken podcast'lerimi dinlediğimi, Nico'nun bir barda olduğunu. O dışa dönüktü, ben içe. O içgüdüsel, ben analitik. O hayatı anın içinde yaşıyordu, ben plancıydım. Ve sahip olduğumuz yol

İki buçuk yılın en iyi kısmı boyunca, karşılıklı çekiciliğimiz çatlakların üzerini örtüyordu... ta ki Ever After Adası onları bir uçuruma dönüştürene kadar. "Ne demek istediğini anlıyorum," dedim sonunda, biraz mutsuzca ve birdenbire bu konuyu en başta hiç açmamış olmayı diledim. "Şey, en iyisi biz Biraz uyuyacağım sanırım. İyi geceler, Joel."

"İyi geceler, Lyla," dedi ve sonra arkasını döndü ve birkaç dakika içinde hafif horlama sesleri duydum.

Havanın ve belki de sohbetimizin verdiği tedirginlikle uykuya dalmam daha uzun sürdü. Ama tam uykuya dalıyordum ki rüzgârın gürültüsü arttı ve devasa bir dalga iskelenin üzerinden gelip villanın camlarına çarptı. Çarpmanın etkisiyle camın gıcırdadığını duydum ve doğrulduğumda, dalganın çerçevenin altına girmeye zorladığı cılalı Roor üzerinde parıldayan su damlalarını görebiliyordum.

Eğilip yatağın yanındaki ışık düğmesini tıkladım. Hiçbir şey olmadı. Aptalca geri çektim. Bunun neden işe yaradığından emin değilim. Hâlâ bir şey yoktu. Sonra yataktan fırladım, ayağıma örttüğüm Rui bornozunu bulmaya çalıştım ve verandanın yanındaki ana düğmeye gidip ileri geri oynattım. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu. Elektrik kesilmiş olmalıydı. Aniden, derin bir huzursuzluk hissettim.

Joel uyuyordu ya da öyle görünüyordu. Karanlıkta, beyaz çarşafların üzerine yayılmış şeklini seçebiliyordum.

"Joel," diye fısıldadım. "Joel, uyanık mısın?" "Ne?" diye mırıldandı, bir kolunu uzatarak.

"Elektrikler kesik. Bu fırtına için biraz endişelenmeye başladım. Bakalım birilerini bulabilecek miyim, uyuyabileceğimiz başka bir yer var mı?"

"Tamam," diye mırıldandı Joel. Bornozu üzerime daha sıkı sardım, bugün giydiğim sandaletleri aldım ve verandanın kapısını açtım.

İskeleye adımımı attığımda rüzgârın gücü beni tam anlamıyla çarptı. Beni fiziksel bir şey gibi savurdu ve sendeleyerek villanın duvarına yaslanmama neden oldu. Sahile doğru uzanan iskeleyi belli belirsiz görebiliyordum, ama şimdi su içinde yüzüyordu, her dalga zirveye ulaştığında iskeleyi aşıyordu. Boylu boyunca dizilmiş peri ışıkları karanlıktı ve eğer bu ışıklar olmasaydı

Halat korkuluklar sudan çıkarken, orta bölümün nerede olduğundan bile tam olarak emin olamazdım. Şimdi Zana'nın daha önce yaşadığı dehşetin bir yankısını hissediyordum; kaygan kalasların üzerine temkinli adımlar atarken, dalgalar tepeye çıktıkça baldırlarıma sıçırıyordu. Karşıya geçerken iskelenin ayaklarımın altında gıcırdadığını hissedebiliyordum ama payandalar sağlam ve kıpırtısızdı, bu yüzden yol vermesinden korkmuyordum ve adanın şekli doğal bir liman oluşturarak villayı ve iskelesini dalgaların tüm gücünden koruyordu. Yine de ayaklarım uzak taraftaki kuma değdiğinde rahatladım. Sandaletlerimi giydim ve kumsaldan yukarıya, ormana doğru ilerledim; hatırladığım kadarıyla kamaraya giden yola doğru ilerliyordum.

Ağaçların gölgesinde gece daha da karanlıktı -belli ki elektriği kesilen tek yer Ever After Villa değildi- ve bir palmiye ağacına çarpmamak için ellerimi önümde uzatmak zorunda kaldım. Neyse ki çakıllı yol, sandaletlerimin ince tabanları altında belirgin bir şekilde yumrulu hissediliyordu, bu da rotadan sapmamı engelledi ve çatallandığında kabaca doğru yönü hatırlayabildim. Yürürken rüzgârın cübbemi çekiştirdiğini, saçlarımın yüzüme çarptığını hissedebiliyor ve ağaçlardaki kuşların çığlıklarıyla noktalanan dalgaların uzaklara çarpışını duyabiliyordum. Böyle bir gecede hayvan olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Korkmuşlar mıydı? Yoksa heyecanlanmışlar mıydı? Belki de buna alışmışlardı.

Ayaklarımın altındaki çakıl taşları sert beton plakalara dönüştüğünde yağmur iri, tek tük damlalar halinde yağmaya başlamıştı ve adanın geri kalanına yayılmış geniş villalardan oldukça farklı olan küçük, metal çatılı devlet kulübelerinin kendine özgü kümelenmesiyle çevrili bir açıklığa çıktım. Kulübeler ürkütücü derecede karanlık ve sessizdi ama önce birinin, sonra diğerinin kapısını çaldım ve cevap gelmeyince kapıları açmaya başladım.

Birincisinin bire bir kabin olduğu ortaya çıktı - karanlıkta fark edememiştim - ve hasır taht ve kamera dışında boştu, orada sessiz ve güçsüz duruyordu. İkinci kulübede, paslanmaz çelikten yapılmış ve çamaşır suyu kokan, oldukça seyrek ve faydacı bir mutfak vardı. Orada durup gözlerimi kapatarak karanlıktaki şekilleri seçmeye çalışırken yağmurun oluklu demir çatıya vuruşunu duyabiliyordum.

"Alo?" Seslendim ama cevap gelmedi ve gitmek için döndüm.

Ya rüzgâr şiddetlenmişti ya da adanın bu tarafında çok daha güçlüydü ama mutfak kulübesinin kapısını kapattığımda rüzgâr kapıyı kollarımdan söktü ve kapı pervazını tutuyor olsaydım bir kolumu koparacak bir güçle çerçeveye çarptı.

Avludan geçip son iki kulübeye doğru ilerlerken, vücudumu rüzgâr ve artık oldukça sert yağmaya başlayan yağmur için daha küçük bir hedef haline getirmeye çalışarak çömeldiğimi fark ettim, ama yine de üçüncü kulübeye yaklaştığımda, bir şey parçası - palmiye ağacından bir dal olabilir - karanlığın içinden ıslık çalarak geldi ve şok edici bir güçle yanağıma çarparak ağlamama ve dizlerimin üzerine düşmeme neden oldu.

Nefes nefese orada diz çöktüm ve bir süre sonra yüzümü incelemek için elimi kaldırdım. Elmacık kemiğimde bir kesik vardı ve etrafındaki Resh'in şişmeye başladığını söyleyebilirdim. Bunu sabah hissedecektim ve böyle bir çürüğün kamerada nasıl görüneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yanıma kesinlikle onu kapatacak kadar ağır bir makyaj malzemesi almamıştım ama belki yapım ekibinin elinde bir şeyler vardır. Yine de şu anda bunun için endişelenecek zaman yoktu - yağmur şok edici bir güçle yağıyordu ve benim sadece bu fırtınadan kurtulmam gerekiyordu.

Üçüncü kulübeye adım attığımda neredeyse yine tökezliyordum. Şiddetli rüzgâr ve yağmura karşı o kadar sıkı duruyordum ki, yağmurun yokluğu şok edici gelmişti. Bu kulübe mürettebat için bir tür mola odası gibi görünüyordu. İçinde su ısıtıcısı olan derme çatma bir masa ve birkaç uyumsuz sandalye vardı ve uzak duvarın karşısında iki ranza vardı. İkisi de boştu ama alttaki yatakta biri yatıyormuş gibi görünüyordu; çarşaflar arkaya atılmıştı ve yastık ezikti ama elimi yatağa koyduğumda soğuk olduğunu gördüm. Her kimse saatler önce gitmiş olabilirdi.

Loş ışıktaki etrafa saçılmış notları, boş bir Oreos paketini ve birinin güneş gözlüklerini görebiliyordum ama kullanabileceğim hiçbir şey yoktu. Belki bir cep telefonu çok fazla umut olabilirdi ama bir dizüstü bilgisayar mantıksız görünmüyordu. Ellerinde her ne varsa, belli ki *Over Easy*'ye giderken yanlarında götürmüşlerdi.

Artık sadece bir kulübe kalmıştı ve mürettebat için pek umutlu değildim. üyeler. Açık ara en küçüğüydü, OTO standından bile daha küçüktü ve

Dışarıdan bakıldığında bir uyku alanından çok depo gibi görünüyordu. Yine de orada bir telefon olabilirdi. Adada mutlaka bir şey olmalı.

İçeri adım attığımda gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman aldı ve alıştıklarında içerinin ekipmanla dolu olduğunu fark edebildim. Daha fazla kamera, ses veya miksaj masası olabilecek bir yığın şey görebiliyordum ve... Karanlığa baktım. Orada, köşede yeşil bir LED vardı, parıltısı ona yaslanmış kabarık bir mikrofondan yansıyor. Buranın hâlâ elektriği var mıydı?

Her ihtimale karşı elektrik düğmesini aradım ve bir umutla yırttım ama hiçbir şey olmadı. Bunun yerine, odanın içinde el yordamıyla LED'e doğru ilerledim ve kaval kemiğimi acı içinde bir sandalyeye çarptım. Yaklaştıkça, karanlığa bakarken, bağlı olduğu cihazı tanıdım. Bu bir radyoydu, aslında yapımcının günün erken saatlerinde bahsettiği ve benim tamamen unuttuğum radyoydu. Çalışıyor muydu? Eğer LED yanıyorsa, çalışıyor olmalıydı, değil mi?

Kontrolleri anlamaya çalışarak yüzeyini elimle yoklamaya başladım. Telefon gibi kıvrımlı siyah bir telle tutturulmuş lastik gibi siyah bir alıcı vardı ve parmaklarımı radyonun yüzeyinde gezdirdiğimde ızgaralı bir hoparlör ve bir sürü düğme hissettim. Rastgele birine bastığımda, kulübenin zifiri karanlığından sonra gözlerimi acıtan bir parlaklıkta turuncu bir dijital ekran yanıyor ve bana hiçbir anlam ifade etmeyen bir dizi sayı ve sembol gösteriyordu.

İçimi bir rahatlama dalgası kapladı, ama bu dalgayı nasıl çalıştıracağımı bilmediğimi fark edince hemen yatıştım. Biraz düşündükten sonra, eğer telsiz o günün erken saatlerinde *Over Easy* ile iletişim kurmak için kullanılmışsa - ki bu muhtemel görünüyordu

-Kanalı değiştirmemek muhtemelen en iyisiydi, çünkü teknenin izleme olasılığı en yüksek olan kanal buydu. Ancak alıcıyı elime aldığımda hiçbir şey olmadı.

"Alo?" Belki sesle çalışıyordur diye telsize "Alo" dedim, ama cevap veren bir cızırtı olmadı, sadece yağmurun teneke çatıdaki sabit davul sesi duyuldu. Telsizin düğmesini çevirdim ve bir cızırtı duydum, bu yüzden aceleyle geri çevirdim ve sonra 11ms'i izlerken hatırladığım bir şeyi hatırladım - iletmek istediğinizde alıcıdaki bir düğmeye basıp bırakmanız gerekiyordu. Tabii ki

Parmaklarımı ağızlığın üzerinde gezdirdiğimde, yan tarafta bir düğme olduğunu gördüm ve ona bastığımda hoparlörden cevap veren bir cızırtı duydum. "Alo," dedim temkinli bir şekilde. "Alo? Bu şeyin nasıl çalıştığından emin değilim, ama bu Lyla, *Over Easy*'ye." Sonra gördüğüm 11m'yi hatırladım ve "over" diye ekledim ve düğmeyi bıraktım.

Bunu yaptığımda bir cızırtı duyuldu, ama beklememe rağmen hoparlörden cevap sesi gelmedi. Ahizeye tekrar bastım.

"Merhaba, bunu duyan var mı? Ben Lyla, *Over Easy*'den arıyorum, lütfen içeri gelin. Tamam."

Yine bıraktım ve bekledim, ama radyodan gelen parazitin sessiz tıslaması, yağmurun davul sesi ve kulübenin dışındaki rüzgârın çığlığı dışında hiçbir şey duyamıyordum.

"*Over Easy*, beni duyabiliyor musun?" Sesimin çaresizleşmeye başladığını söyleyebilirdim ama bunu saklamaya çalışmadım. Bu sinir bozucu olmanın da ötesindeydi. Belki de yanlış bir şey yapıyordum ama kimse dinlemeyecekse telsizim *olmasının* ne anlamı vardı? Tekrar konuştum. "Rüzgâr gerçekten şiddetleniyor ve ben ciddi şekilde endişelenmeye başladım. Adada herhangi bir fırtına sığınağı var mı?"

Düğmeyi bıraktım ve bu kez azalan bir umutla tekrar bekledim. Eğer *Over Easy* oradaysa, ya yayını duyamayacak kadar uzaktaydılar ya da telsiz kanallarını takip etmiyorlardı. Her iki seçenek de endişe vericiydi.

Tam el yordamıyla ahizeyi bulmaya çalışıyordum ki, kulübenin yan tarafına bir şey çarptı ve her şeyi temellerine kadar titreten bir güç ortaya çıktı. Bu şok beni neredeyse derimden sıçrattı ve kalbim küt küt atarak orada durdum, sonra da uzanıp kulübenin vurulduğu tarafına dokundum. Tüm duvar eğilmişti ve yer yer oluklu demirin çatladığını hissedebiliyordum. Kulübenin arka duvarına çok büyük ve çok ağır bir şey çarpmıştı. Eğer diğer duvara -pencerenin olduğu duvara- çarpmış olsaydı, metal kaplama tarafından durdurulamazdı, camdan fırlar ve büyük olasılıkla beynime saplanırdı. Bu haliyle, metal kaplamanın darbeye dayanmış olması bana rahatsız edici bir şekilde şansa yakın geldi.

Kararımı verdim. Burası güvenli değildi. Adanın bu tarafı villa tarafına göre çok daha korunmasızdı. Geri dönecek, Joel'e neler olduğunu anlatacak ve sonra Nico ile bana tahsis edilen Palm Tree Rest villasına doğru yola çıkacaktım.

İlk gece. Kilitli olacağından kuşkuluydum -belli ki devlet daireleri kilitli değildi- ama eğer kilitliyse, o zaman zorla girerdim. Joel gelmek isterse. Eğer Roma'ya dönmek isterse, o da bir. Artık kurallar umurumda değildi. Sadece sabah hepimizin tek parça olmasını umuyordum.

Ahizeyi kaldırdım. Ayrılmadan önce son bir deneme yapacaktım ve hepsi bu kadardı.

"*Over Easy*, eğer bu mesajı alıyorsanız, lütfen cevap verin, acil bir durum var," dedim, artık hızlı hızlı konuşuyordum. "Fırtına gerçekten kötüleşiyor ve sanırım tahliye etmemiz gerekebilir. Az önce-"

Ama cümlemi tamamlayamadım. Ben bu sözleri söylerken, kocaman, karanlık ve gülle şeklinde bir şey sağır edici bir gürültüyle kulübenin penceresinden içeri girdi. Her taraf cam kırıklarıyla doldu ve cisim mide bulandırıcı bir çıtırtıyla miks masasının üzerine düşerek enstrümanları ve altındaki sağlam masayı paramparça etti.

Hâlâ telsiz alıcısını tuttuğumu ve nefes nefese kaldığımı fark ettim. Sanırım şöyle bir şey diyordum: "Tanrım! Oh Tanrım!"

Sadece on santimetre solumda duruyor olsaydım, ölmüş olurdu.
-Göğsüm masa ve karıştırma masasıyla aynı hamur haline geldi.

Hal böyle olunca, kollarımın ve göğsümün bornozla korunmayan kısımlarında camdan kaynaklanan kesikleri hissedebiliyordum ve ılık kan damlaları, rüzgârla birlikte kırılan pencereden gelen şiddetli yağmurla karışarak tenimden aşağı süzölmeye başlamıştı.

Bir an için hareket edemedim. Orada öylece durdum, nefes nefese kaldım ve titriyordum, az önce ölüme ne kadar yaklaştığımı hesaplayamıyordum.

Sonra alıcıyı elimden bıraktım ve koştum.

BÖLÜM 11

"JOEL!" Kelimeyi güçlükle çıkarabildim. Hangi yöne gideceğim konusunda içgüdülerimden çok şansa güvenerek, stal kamerasından labirent gibi yollara doğru koşmuştum. Şimdi yatağın ayak ucunda, sırlıklam ve titreyerek duruyordum; kan kollarımdan aşağı akıyor, yağmur ve deniz serpintisiyle karışarak hâlâ tenime yapıştıyordu. Bornozum ıslak ve kanlıydı ve hala kırık camlarla parlıyordu, göğsüm kabarıyordu ve kıl payı kurtulmanın verdiği adrenalinle titriyordum. "Joel!"

Bağırıyordum ama yine de sesimi duyulabilir kılmak için çaba sarf ediyordum.

Rüzgarın ve denizin gürültüsü. Bütün bunlar olurken nasıl uyuyordu? Bir başka devasa dalga verandaya çarparak pencereleri çerçevelerinde salladı ve ben kararımı verdim. Bu güvenli değildi. Yakında iskeleden geçemeyecektik.

Joel gelmek istese de istemese de ben *artık* gidiyordum. El yordamıyla Joel'in yattığı tarafa doğru ilerliyordum, gerekirse onu tokatlayarak uyandırmaya hazırdım ki bir şey, bir altıncı his ya da belki de dalgaların düzenli uğultusundan biraz farklı bir ses beni duraklattı ve arkamı dönmeme neden oldu. Öncekilerden daha da büyük bir başka dalga, gri denizden kendini yukarı ve dışarı doğru kaldırıyordu. Kendimi hazırladığım sırada, verandanın korkuluklarına çarparak geldi ve bir kez daha fazlası Fransız pencerelerine çarptı.

Ancak bu sefer pencereler dayanmadı. Suyun kuvveti Çingiraklı mandalı kırdı, pencereler içeriye doğru patladı ve deniz suyu odaya doldu, beni sırlıklam etti ve geriye doğru sendelememe neden oldu.

Bir an orada öylece durdum, nefes nefese dört direkli karyolanın direklerinden birine tutunmuş, Joel'in yataktan çabucak kalkışını dinliyordum.

"Tanrım!" diye bağırıyordu. "Ne oluyor lan!"

"Buradan çıkmamız gerek," dedim. Dişlerim takırdıyordu. "Burası güvenli değil."

"Bu villadan mı yoksa adadan mı?" Joel el yordamıyla gözlüklerini bulmaya çalışıyordu. Şimdi onları kulaklarının üzerine yerleştirdi ve bana baktı.

"Yani her ikisi de, ama *Over Easy*'ye telsizle ulaşmaya çalıştım, orada kimse yok." "Telsiz mi var?" Kafası karışmış görünüyordu, ben de elimi salladım. Zaman yok
Açıkla. Buradan çıkmamız gerekiyordu.

"Önemli değil, sana sonra gösteririm. Hadi, dışarı çıkmalıyız." Joel başıyla onayladı ve temkinli bir şekilde verandaya çıktık.

Dışarıda rüzgârın şiddeti dehşet vericiydi ve dalgalar villanın tabanını o kadar sert emiyordu ki, gelgit işaretinin çok altında, kuma gömülü uzun dikmeleri görebiliyordum. Sonra, dalgalar tekrar içeri girdiğinde, tüm yapı sular altında kaldı, açık Fransız pencerelerinden içeriye su hücum etti ve verandadaki sandalyeleri ve minderleri oyuncak gibi savurdu.

Joel kuşkuyla yağmurda zorlukla görülebilen ve her dalga gelişinde birkaç metre yükselen iskeleye baktı.

"Onu geçtin mi?"

"Evet, ama daha önce yaptığında deniz bu kadar yüksek değildi."

Şimdi tereddüt ediyordum. Her dalganın çukurunda iskelenin hâlâ orada olduğunu görebiliyordum ve korkuluk hâlâ sudan dışarı çıkıyordu, bir ölçüde güvenlik sağlıyordu ama birkaç dakikada bir tepeye çarpan dalgaların gücü beni duraksatıyordu. Bu, bir saat önce olduğu gibi ayak bileklerime kadar gelen suyla karşıya atılmak gibi bir durum olmayacaktı. Bu, sevgili hayatım için asılı kalma durumu olacaktı ve eğer birimiz kayarsa, sonu iyi bitmeyecekti.

"El ele tutuşalım mı?" Joel sordu. "Birimizin ayağı kayarsa diye mi?" Gözlüklerini burnuna doğru itti, gergin görünüyordu. Yüzünden yağmur damlaları akıyordu. Başımı salladım.

"Muhtemelen iyi bir fikir. Bir eliniz korkulukta, bir eliniz de birbirinizde olsun. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Joel. Gözlüklerini tekrar itti ve elini uzattı. Elini tuttuğumda, eli kemikli ve şaşırtıcı derecede güçlüydü, tutuşu sertti. Rahatlatıcı bir şekilde güvende hissettim. "İlk ben gideyim mi?"

Omuz silktim. Pek bir şey fark edeceğini sanmıyordum.

"Tamam, ama olabildiğince çabuk olalım."

Joel başını salladı, derin bir nefes alarak bir dalganın gelmesini bekledi ve deniz çekilip tahta kalasları ortaya çıkarınca iskeleye ayak bastı.

Dalga geri gelip ona çarptığında sadece birkaç adım atmıştı. Ahşap desteklerden birini çatlatacak bir güçle onu halat korkuluğa doğru savurdu ve bir anda, tarif edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde, bir eliyle korkuluk halatına, diğer eliyle de benim bileğime tutunarak denize doğru çekilmeye başladı.

Sanırım çığlık attım. Boştaki elimle veranda direklerinden birini tuttuğumu biliyorum. Joel'i benden koparıp denizin içine çekmeye çalışan dalganın çekimi inanılmaz derecede güçlüydü. Rüzgârın uğultusundan Joel'in bağırışlarını duyabiliyor, parmaklarının umutsuzca bileğime battığını hissedebiliyor ve korkuluk halatının denize doğru uzanan ucunu görebiliyordum. Joel'i, halatın villaya bağlı ucu ve benim tutuşum dışında tutan hiçbir şey yoktu.

"Dayan!" diye bağırdım. Bir kolumu verandanın direğine doladım ve Joel'in ağırlığını taşıma çabasıyla gözlerimi kapattım.

Rüzgârın ve dalgaların gürültüsü arasında Joel'in bir şeyler haykırdığını duyabiliyordum. Yarıya kadar suya batmış, deniz suyunda boğuluyordu. Sonra dalgaların gücü yön değiştirerek onu tekrar kıyıya doğru savurdu ve ben de tüm gücümle onu kendime doğru çektim. Bu bizim tek şansımızdı. Başka bir dalgaya karşı daha fazla dayanamazdım.

"Şimdi, Joel!" diye bağırdım ve umutsuz, çırpınan bir telaşla ipi bıraktı, tam da deniz onu kalan son korkuluk direğinden bükerken, onu tuttum ve verandaya geri çektim.

Titriyordu ve tepeden tırnağa ıslanmıştı. Mucizevi bir şekilde gözlükleri hâlâ takılıydı ama pek bir şey görebildiğinden şüpheliydim. Kolum neredeyse yuvasından çıkmış gibi hissediyordum ve sırtımda bir şeylerin koptuğundan emindim ama şu anda en az endişelendiğim şey buydu. Soluk soluğa verandanın direklerine tutunarak dururken, dalga geri çekildi ve yürüyüş yolunun yarısının gittiğini, tahtaların direklerinden söküldüğünü gördük. Karaya oturmuştuk.

"Aman Tanrım," dedi Joel sonunda. Hâlâ nefes nefeseydi ve soğuktan titriyordu. Islak saçlarını yüzünden geriye doğru itti, dişleri takırdıyordu. "Hayatımı kurtardın."

"Belki de." Hâlâ iskelenin olduğu yere bakıyordum. "Ama bunun ikimize de ne kadar yararı olacağını bilmiyorum. Sıkışıp kaldık."

Joel döndü ve ikimiz de adanın geri kalanıyla aramızdaki uzun, vahşi su şeridine baktık; dalgaların en uç noktalarına kadar çekildiği ve çıplak payandaların kumdan dışarı çıkarak belli belirsiz görüldüğü zamanlar hariç, artık geçitten hiçbir iz kalmamıştı.

Hâlâ orada durmuş, sadece birkaç düzine metre ötedeki adaya bakıyorduk, oysa köpekbalıklarının istila ettiği bir mil su da olabilirdi, o sırada gök gürültüsü gibi uzak bir ses duyuldu ve ardından bir tane daha.

"Neydi o?" Ben sordum.

"Gök gürültüsü mü?"

"Hiç sanmıyorum." Başımı şüpheyle salladım. "Ben şimşek falan görmedim." "Bir palmiye ağacı devrilmiş olmalı," dedi Joel. Elini silmişti.

gözlüklerini çıkarmış, karanlığa bakıyor ve yağmurun altında adanın şeklini seçmeye çalışıyordu. "Kahretsin, umarım Romi iyidir. Villamız ağaçların arasındaydı."

"Bu daha güvenli olabilir mi?" Şüpheyle söyledim. "Yani, sanırım ağaçlar birbirlerini bir dereceye kadar koruyacaktır? Sanırım en savunmasız olanlar dışarıda kalan palmiyeler."

"Umarım haklısındır." İkimiz de hâlâ orada durmuş, yağmurun ıslattığı geceye bakıyorduk ki, verandanın kenarından kopup gelen devasa bir dalga bize çarptı ve beni geriye doğru sendeleterek durumumuzun yeni farkına varmamı sağladı.

"Bakın," dedim kararımı vererek, "içeri girmemiz gerekiyor. Şu anda adaya ulaşmamızın hiçbir yolu yok, sadece fırtınayı atlatabileceğimizi ummak zorundayız."

Joel başıyla onayladı ve birlikte villanın içine geri döndük, Fransız kapılarını sürgüledik ve ağır yatağı kapılara dayayarak onları güçlendirmek için elimizden geleni yaptık. Sonra dönüp birbirimize baktık; soğuktan sıırılsıklam olmuş ve titriyorduk. Tüm çantalarımız anakaraya geri dönmüştü ve bir gece önce giydiğimiz kıyafetler spreyden ıslanmıştı ama sıırılsıklam olmuş bornozlarımızdan daha iyidiler. Biz

Aceleyle üstümü değiştirdim, dişlerim gıcırdıyordu ve hayatımın en kötü gecelerinden biri olmaya aday bu geceyi beklemek üzere hâlâ nemli olan yatağıma tırmandım. Fırtınanın ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu; villanın dalgaların artan şiddetine dayanıp dayanamayacağını da bilmiyordum.

Sadece oturup beklemek ve umut etmekten başka seçeneğimiz olmadığını biliyordum.

Soğuktan korunmak için nemli çarşafı üzerime sararken aklıma Nico'nun nasıl olduğunu merak etmek geldi. Güvertenin altında yatıyor, deniz tutmuş, büyük yat rüzgârın önünde savruluyor muydu? Yoksa fırtına kopmadan önce buluşma noktasına varmışlardı ve o da beton bir pistte oturmuş, helikopterin gelip onu alması için rüzgârın dinmesini mi bekliyordu? Bilmiyordum. Sadece onun güvende olması ve ikimizin de sabaha ulaşması için dua edebilirdim.

BÖLÜM 12

Ne zaman uykuya daldığımı **bilmiyorum**, ama şafaktan kısa bir süre önce olmalı, çünkü ağarmış gözlerimi tavanı aydınlatan pembe güneş ışınlarıyla ve Joel'in üzerime eğilip omzumu hafifçe sallamasıyla açtım.

"Lyla?" diye fısıldıyordu. "Lyla, uyanık mısın?"

"Şimdi öyleyim," dedim biraz huysuzca. Kaç saat uyuduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iki ya da üç saatten fazla uyumuş olamazdım. Saçlarımı gözlerimden çekerek doğrulmaya çalışırken rüzgârın azaldığını, bulutların dağıldığını ve Roor'un her tarafının deniz suyuyla kaplı olması ve verandadaki mobilyaların süpürülmüş olması dışında Ever After Villa'nın mucizevi bir şekilde zarar görmediğini gördüm. Başarmıştık.

"Özür dilerim," dedi Joel pişmanlıkla, "seni uyandırmak istemedim ama sana söylemeden ortadan kaybolmak da istemedim."

"Kaybolmak mı?" Yüzümü ovuşturdum, yanaklarımda uykunun -ya da belki kurumuş deniz suyunun- sertliğini ve bir gece önce dalın bana çarptığı yerdeki yarayı hissettim. "Nereye gidiyorsun?"

"Gidip Romi'yi kontrol etmem gerekiyor," dedi Joel. Yüz ifadesi endişeliydi. "O fırtınada villasında tek başına kalmış olmalı ve muhtemelen benim için aklını kaçıırıyordur. İyi olduğundan emin olmalıyım."

"Çok üzgünüm, tabii ki biliyorsun." Düzgünce doğruldum, bacaklarımı yataktan nemli tahtalara doğru salladım ve ada ile aramızdaki su şeridine baktım. Fırtına dinmiş gibi görünüyordu ama deniz hâlâ geldiğimizde sahip olduğu berrak, sakın mavilikten çok uzaktı. Karışmış alüvyonlarla bulutlu gri bir renge bürünmüştü ve dev dalgalar hâlâ kıyıya çarpıyordu. Eskiden tertemiz olan beyaz kumsal, kırık mobilyalar, dallar, hindistan cevizleri ve derinliklerden kopup gelen kırılğan mercan parçalarıyla doluydu. Daha da fazlası,

Kumsalın tüm şekli değişmişti; kıvrımın en ucundaki derin kanal dalgalar tarafından oyulmuş, kum her iki yanda, dün gece var olmayan kum tepelerine dönüşmüştü. Gözlerimi kısarsam, fırtınanın adaya verdiği zararın bir kısmını buradan bile seçebiliyordum. Düzinelerce ağaç devrilmişti ve kalanların gövdeleri arasında, daha önce orman tarafından gizlenmiş olan villaların beyaz parıltısını görebiliyordum. Ben izlerken, soluk ve saman renginde devasa bir takla otu kumsalda takla atıyordu ama gerçek bir takla otu olamayacak kadar büyük ve düzensiz şekilliydi. Ne olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı: villalardan birinin çatısı ya da en azından bir tanesinin büyük bir parçası. İçimde bir ürperti hissettim.

"Karşıya nasıl geçeceğiz?" Şimdi sordum. Joel dudağını ısırıldı.

"Dalgaları izliyordum ve *sanırım* yüzebilirim."

"Tanrım." Çarpan dalgalara baktım. "Emin misin? Oldukça sert."

"Sanırım öyle. İskelenin yerinde yeller esiyor ve o batık direklerin etrafından dolaşmak muhtemelen daha güvensiz. Bacağını kırmanın kolay yolu. Ve bir yırtık var ama uzak tarafa doğru gidiyor." Kumsalın kuzey kenarından gelen ve taranmış kanalın yolunu izleyen, aldatıcı derecede pürüzsüz bir su şeridini işaret etti. "Yani, biraz dalgalı ama ben oldukça güçlü bir yüzücüyüm ve sörf yapmaya alışkınım. Sanırım iyi olacağım."

"Peki ya köpekbalıkları?" Bu sözleri söylerken bile kulağa biraz saçma geliyordu ama *burası* Hint Okyanusu'ydu. Sorulacak abartılı bir soru değildi. Ama Joel başını sallıyordu.

"Dün üreticilerden birine sordum. Büyük balıkların resifin içine giremediğini söyledi. Derin sularda kalıyorlarmış. İyi olacağım, söz veriyorum."

Başımı salladım ve ağır yatağı Fransız kapılardan uzaklaştırarak birkaç santim açtım ve sıkışık bir şekilde içeri girdim. Dışarıda dalgalar daha da korkutucu geliyordu ama rüzgâr karadan esiyordu ve Joel'in gelgitle ilgili söylediklerine inanmamak için hiçbir nedenim yoktu. Joel beni takip etti ve birlikte gözlerimizi kapatarak kıyıya bakmaya başladık.

"Sörfçü müsün o zaman?" diye sordum. Joel omuz silkti. Uzakta, kumsalda tökezleyerek yürüyen bir adam belirmişti ama kim olduğunu göremiyordum.

"Artık değil, gerçekten, ama sanırım yleydim diyebilirsiniz. Cornwall'da büyüdüm. Biz hep denizde takılırdık. Temel bilgileri öğreniyorsunuz."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" Dedim. Igure ağaçların arasında kaybolmuştı. "Biz mi?" Joel bir kaşını kaldırdı, ben de omuz silktim.

"Bakın, burada tek başıma kalmayacağım. Hiç srf yapmadım ama gümüş yüzme rozetimi aldım."

"Tamam," dedi Joel hafifçe. "Eğer eminsen. İlk benim gitmemi ister misin? Her ihtimale karşı?"

Bir an düşündüm ve sonra başımı salladım. Birlikte yzmemizin pek bir yararı yoktu. Olsa olsa, birbirimizin başını belaya soktuğunu fark etme olasılığımız azalırdı. Joel çoktan kıyafetlerini çıkarmıştı.

"Yapılması gereken şey," dedi tişörtünü başına geçirirken, "dalgaların üzerinde mümkün olduğunca vücut sörfü yapmak. Srf tahtası olmadan o kadar kolay değil ama dalganın enerjisi, özellikle de karadan esen bir rüzgâr varsa, zor işi yapacaktır. Ve eğer kendinizi bir dalgada bulursanız, ona karşı yüzmeye çalışmayın, bu boğulmak için hızlı bir yoldur. Yapabiliyorsanız yana doğru yüzün, çekişinden kurtulun ya da yapamıyorsanız, sadece sıkı durun ve kendini tüketmesini bekleyin. Gerçi sizi resifin ötesine taşırsa bu bir kumar olabilir."

Başımı salladım. Joel'in pantolonu inmişti ve şimdi gözlüklerini çıkarmış, boş boş etrafına bakıyordu.

"Kahretsin. Bunları ne yapacağım? Bunları giyemem, yıkanıp gidecekler."

"Um..." Aklıma ani bir fikir geldi ve villaya geri dönerek banyoya girdim ve su geçirmez malzemeden yapılmış basit bir ipli çanta olan çamaşır antamla geri döndüm. Pijamalarım dışında su villasına getirdiğim tek şey buydu. Şampuanımı ve deodorantımı boşalttım ve Joel'e uzattım.

"Bu olur mu?" diye sordum. "Sağlamdır ve kayışlarını bileğine bağlayabilirsin." Joel başıyla onayladı, çift düğümle koluna sıkıca bağladı ve sonra omuz silkti.

"Peki, bana şans dile."

"İyi şanslar," dedim. Dalgaların hissedebildiğim bir güçle yükseldiği verandanın kenarına yaklaştığında kalbim boğazıma düğümlendi

güverteyi salladı. Bir an durdu, derin bir nefes aldı, sonra kendini dengeledi ve şaşırtıcı bir zarafetle dalgaların arasına daldı.

Uzun bir süre su yüzüne çıkmadı ve ben de nefesimin altında sayarak dalgaların arasından kafasının çıkmasını bekledim. *On üç fil... on dört fil...* yirmi iki file ulaştığımda ciddi şekilde endişelenmeye başlamıştım. Yüzeyden görünmeyen bir su altı akıntısına mı kapılmıştı?

Ama sonra, tam biraz daha beklesem mi, yoksa kendi giysilerimi çıkarıp atlasam mı, bunun bir yararı olur mu, yoksa ikimizi de denize mi sürükler diye düşünmeye başlamıştım ki, başı dalgaların arasında, beklediğimden çok daha uzakta belirdi ve bir dalgayı yakalayıp kendini neredeyse kıyıya kadar sürüklenmeye bıraktı.

Nihayet elleri ve dizleri üzerinde kumsala tırmandığında içimden alkışlamak geldi. Ama sonra dönüp el salladı ve sıranın bende olduğunu fark ettim.

Bu düşünce beni sarstı. Joel'e söylediklerim doğrudu, bütün gün burada kalamazdım ve gümüş madalyonum vardı. Ama ciddi anlamda yüzmeyeli uzun zaman olmuştu ve yüzdüklerim de hemen hemen sadece yüzme havuzlarındaydı. Ayrıca üzerimdeki elbise de hiç uygun değildi.

"Bir saniye!" Joel'e doğru bağırdım ama sörf sesinden beni duyup duyamayacağından emin değildim. Arkamı döndüm ve şeffaf maksi elbisemi başımın üzerinden çekmeye başladım. Elbiseyi çıkardıktan sonra bir an verandanın kenarında durdum, sütyenim ve külotumla kendimi garip bir şekilde savunmasız hissettim ve cesaretimi toplamaya çalıştım. Sonra, daha fazla beklersem sinirlerimin bozulacağını bildiğimden, Joel'den çok daha az zarafetle dalgalara atladım.

Beni şok eden ilk şey havanın *çok* soğuk olmasıydı. Dün ilk geldiğimizde Nico ile kürek çektiğimiz bebek dalgalarından çok ama *çok* daha soğuktu. Hatta dün gece iskeleden adaya doğru yüzdüğümünden bile daha soğuktu. Belli ki fırtına, tropik güneşin bile nadiren ulaştığı denizin derin, el değmemiş kısımlarından su getirmişti. Kafamda dev mürekkep balıkları ve parlayan antenli, gözsüz, tuhaf 1sh'lerle ilgili nahoş görüntüler belirirken derin bir nefes aldım ve kıyıya doğru ilerlemeye başladım.

İkinci fark ettiğim şey ise, ki bu çok uzun sürmedi, Joel'in dalgaların altına dalmak için ne kadar uzun süredir mantıklı davrandığı ve yüzmeyi gerçekte olduğundan çok daha kolaymış gibi gösterdiğiydi. Dalgaların kırılmaya başladığı çarpma bölgesinde yüzmek inanılmaz derecede yorucuydu ve sörf tahtası olmadan bir dalgayı aşmak Joel'in gösterdiğinden çok daha zordu. İki kez yükselen bir dalganın momentumunu yakalamayı başardım, ancak dalga kırıldığında altında kalmaya zorlandım, nefes nefese ve şaşkın bir şekilde yukarı çıktım ve denize geri çekildim.

Yüzdüm... ve yüzdüm... korkunç, aşılamaz bir süre gibi gelen bir süre boyunca. Ne zaman kırılma bölgesinden çıktığımı düşünsem, bir başka devasa dalga başımın üzerine çarpıyor ve ters akıntısı beni tekrar derin sulara çekiyordu. Kollarım yorgunluktan çılgılık atıyordu ve soğuktan mosmor olmuştum ama sonunda dizlerimin sert bir şeye çarptığını hissettim; muhtemelen bir mercan parçasıydı ve her neyse onu savuşturmak için ellerimi indirdiğimde sığ suda olduğumu fark ettim.

Kıyıya doğru son birkaç metreyi tırmandığımda dizlerimin derisi yüzülmüş ve kanıyordu, yorgunluk ve soğuktan titriyordum ama Joel orada durmuş bana tezahürat yapıyordu ve ayağa kalkmama yardım etmeye hazırdı.

"İyi misin?" dedi, neredeyse kulaklarımdaki suyu silkelemeden önce. "Yürüyebiliyor musun?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım. Endişesini anlıyordum; iç kesimlere gidip Romi'yi kontrol etmek istiyordu.

"Emin misin? Yorulduysan seni burada bırakabilirim ama-"

"Anlıyorum," dedim. Göğsüm hâlâ kabarıyordu ama konuşma gücümü yeniden kazanıyordum. "Sen git. Ben sana yetişirim."

Joel başıyla onayladı ve patikadan ağaçların arasına doğru koşmaya başladı. Bir an durdum, nefesimi tuttum, sonra onu takip etmek için doğruldum.

Kumsaldan ağaçların arasına doğru zar zor ilerlemiştim ki, çalılıklardan bir çarpma sesi geldi ve iki muz ağacının arasından vahşi gözlü bir Dan fırladı. Üstü çıplaktı ve kurumuş kanla kaplıydı.

"Bu ne lan!" diye bağırdım ve o da beni boğulan bir adamın dalgaların sürüklediği bir odun parçasını tutması gibi yakaladı.

"Lyla! Bir şeyin yok! Yüce İsa, iyisin, Tanrı'ya şükür iyisin. Suyun üzerinde ölmüş olacağından emindik."

"Biz biriz," dedim. "İskele sürüklendi ama villaya bir şey olmadı. Ama Dan'e ne oldu?"

"Bu Noel Baba." Sesi kırıldı. "O- Kahretsin, Lyla, gerçek bir doktor olmadığını biliyorum ama tıp alanında çalışıyorsun, değil mi?"

"Hayır!" Artık gerçekten telaşlanmaya başlamıştım. "Dan, hayır, ben virüsler üzerinde çalışıyorum. Bu aynı şey değil. Ona ne oldu?"

"Yardım bulmaya çalışmak için fırtınanın içine doğru gitti. Bir şey ona çarptı - metal kaplama sanırım. Onu villaya geri getirdim ama çok kötü yaralandı."

"Oh lanet olsun." Midemin bulandığını hissettim. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, ama aynı zamanda tamamen vasıfsız olduğum için, hala en bilgili kişi olabileceğime dair güçlü bir şüphem vardı. kişi Burada.

At en az benim iş vardı verilen Ben a
Patojen kontrolü ve mikrobiyal üreme konusunda sağlam bir anlayışa sahiptim. Ve kız rehber olarak ilk yardım rozetimi almıştım. Neyse ki sadece yirmi yıllıktı. Ağaçların arasından "Aman Tanrım," sesini duydum.

Bu Joel'di, sesi tam bir çığlık gibiydi.

Korku. "Aman Tanrım, Romi. Romi!"

"Bu düşünceni unutma," dedim Dan'e. "Özür dilerim, seninle geleceğim, sadece-" "Romi!" İleriden bir ses duydum. Joel'in sesi bir çaresizlik çığlığıydı.

"Romi, Romi! Konuş benimle!"

Dan bana bir bakış attı ve ikimiz de Joel'in çığlıklarının geldiği yöne doğru koşmaya başladık.

Açıklığa çıktığımızda gördüğümüz şey beni durma noktasına getirdi ve midem Santana'yı duyduğumda olduğundan daha fazla bulandı.

Açıklığın ortasında küçük bir villa vardı, Nico ve benim dün rastlamadığımız tek villaydı, ancak diğer dört kara villasının karbon kopyasıydı. Daha doğrusu öyle olmalıydı. Ama gece bir ara devasa bir palmye ağacı üzerine devrilmiş, çatıyı yumurta kabuğu gibi parçalamış ve duvarları yere yıkmıştı. Açıklığa saçılmış cam kırıklarını, cilalı ahşap parçalarını, çarpmanın şiddetiyle çalıların arasına savrulmuş minderleri görebiliyordum.

Joel'in hıçkırıkları dışında tam ve mutlak bir sessizlik vardı. Birinin hayatta kalmış olması mümkün görünmüyordu.

"Belki de orada değildi," diye fısıldadı Dan, belli ki benimle aynı düşünce sürecinden geçiyordu. Ama çatının kırık parçalarından birinin altından gül pembesi ojeli bir ayağın çıktığını görmüştüm ve şimdi burnumdan zor nefes alarak ve kendimi kaybetmemeye çalışarak arkamı döndüm.

"Romi." Joel de ayağı görmüştü ve palmiye yapraklı çatıyı çekiştirerek ileri doğru koştu. Donmuş uzuvlarımı hareket etmeye zorladım. Her ne kadar olası olmasa da, eğer Romi oranın altında yaşıyorsa, Joel'in onu çıkarmasına yardım etmeliydim. Üçümüz birlikte enkazı kaldırarak Romi'nin cesedini görebilecek kadar temizledik. Ama bu onun cesediydi. Çok açık bir şekilde ölmüştü ve neredeyse anında ölmüş olmalıydı. Başına ve bacaklarına neredeyse hiç dokunulmamış olsa da, gövdesi palmiye ağacının gövdesi ile maun karyola arasında ezilmişti ve bir çocuğun bile size yaşamla bağdaşmadığını söyleyebileceği bir şekilde ezilmişti. Şaşırtıcı derecede az kan vardı ama gözleri açıktı, görmeden mavi gökyüzüne bakıyordu ve göz bebekleri karanlığa doğru büyümüştü.

"Romi." Joel hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Yanında diz çöktü ve yüzündeki palmiye yapraklarını fırçaladı. Alnında bir kızarıklık ve vücudunda kana doğru ilerleyen bir karınca izi vardı ve onları öfkeyle uzaklaştırdı.

"Aman Tanrım, Joel, çok üzgünüm," diye fısıldadım. Sanki biri böğrüne bıçak saplıyormuş gibi bir inilti çıkardı.

"Burada olmalıydım."

"Sen hiçbir şey yapamazdın," dedi Dan sessizce. "Kimse yapamazdı. Sen de ölmüş olurdun. Çok üzgünüm dostum."

"Onu uyandırabilirdim," diye hıçkırdı Joel. "Ona dışarı çıkmasını söyleyebilirdim." "Dostum, denedik," dedi Dan. "Ben ve Noel Baba. Dışarı çıkmaya çalıştık ama iyi bitmedi." Bana baktı ve ne söylemeye çalıştığını anladım. Santana'ya geri dönmemiz gerekiyordu.

"Joel," dedim nazikçe. "Joel, beni dinle, Santana yaralandı. Gidip ne yapabileceğime baksam birkaç dakika burada kalabilir misin?"

Joel anlamsızca başını salladı ama beni gerçekten dinlediğinden ya da önündeki gerçekliği kırık dökük bir şekilde yalanlamaya çalıştığından emin değildim.

"Joel, dinle, gidip Santana'ya yardım etmeye çalışmalıyım," dedim, "ama geri döneceğim, tamam mı? Geri geleceğim, o yüzden sen burada kal, tamam

mi?"

"Pekâlâ," diye fısıldadı, ama sadece benim sözlerimi mi tekrarlıyordu, yoksa söylediklerimi gerçekten anladı mı, hiçbir fikrim yoktu.

"Hadi," dedim Dan'e. "Bana nerede olduğunu göster, ben de ne yapabileceğime bakayım."

Dan başını salladı ve ben de onu Joel'in villasının enkazından ağaçların arasına doğru takip ettim.

DAN VE SANTANA'NIN villası da Joel ve Romi'ninki gibi ağaçların arasına gömülmüş bir kulübeydi ama onlarınki daha şanslıydı. Bir tanesi yolun tam karşısında olmak üzere birkaç ağaç devrilmişti ama hiçbir kulübeye isabet etmemişti ve çatı hâlâ sağlamdı. Bu sabah sahilde gördüğüm devasa çatı parçasını kim kaybettiye, onlar değildi.

İçerisi ise darmadağındı. Santana büyük çift kişilik yatağın başucunda bir yığın yastığın üzerinde yatıyordu, yüzü gri ve terliydi, saçları alnına yapışmıştı. Çarşafların her yerinde kan vardı ve ben geldiğimde korkunç bir gülümseme takındı.

"Hey doktor."

"Ben doktor değilim," dedim başımı sallayarak ama şaka yaptığını anlayabiliyordum. "Sen iyi misin?"

"Hiç daha iyi olmamıştım sevgilim," dedi gayretle. "Sadece bu küçük yaşlı... şey." Sarsak bir hareketle bacağının bir kısmını örten kanlı, dolgulu çarşafı geri çekti ve uyluğunun yırtılmış olduğunu gördüm, dıştan aşağıya doğru altı inçlik kanlı bir yara açılmıştı.

"Tanrım," dedim istemsizce ve Santana hastalıklı bir şekilde sırıttı.

"Sen benden daha kibarsın. Ben gördüğümde s'li kelimeyi kullandım. Hem de çok." "Kahretsin, Santana. Bu çok kötü."

"Değil mi? Ne şanslıyım!" Küçük, sığ nefesler alıyordu.

"Ne yapabiliriz?" Dan sordu. Ağırlığını hastane bekleme odasında bekleyen bir baba gibi gergin bir şekilde bir ayağından diğerine kaydırıyordu, ancak mutlu bir sonuç alma ihtimali çok daha düşüktü. "Üzerine baskı uygulamaya çalıştım. Yapman gereken bu değil mi?"

"Doğru yaptın," dedim, aslında hiçbir fikrim yoktu ama kısa vadede doğru olanın baskı yapmak olacağından emindim. Her ne olursa olsun

kanamanın en kötüsünü durdurmuş gibi görünüyordu. Kanama yavaşlamıştı ama yatağın kenarında diz çöküp yaraya daha yakından baktığımda, çarşafa yapışmış kir ve pas parçalarını görebiliyordum ve daha fazlası da ham Reş'e yapışmıştı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. İşte *bu* yüzden hiçbir zaman gerçek bir doktor olmak istememiştim. Ve şimdi burada, öyleymiş gibi davranmak zorunda kalmıştım.

"Tamam." İyi düşünüyordum. Santana'nın kan kaybından ölmediği anlaşıldığına göre, enfeksiyon kontrolü bir sonraki en önemli şey olacaktı. Mikrobiyoloji eğitimi almayalı uzun zaman olmuştu ama bazı sepsis türlerinin çok hızlı bir şekilde, hatta muhtemelen *Over Easy* bizi kurtarmak için buraya gelemeden ve Santana'yı hava yoluyla hastaneye yetiştiremeden önce ortaya çıkabileceğini hayal meyal hatırlıyordum. Yaranın enfeksiyon kapmasını önlemek çok önemliydi. Bu da yıkamak -ideal olarak basınçlı yıkamak, gerçi daha fazla zarar vermek istemiyordum- ve örtmek anlamına geliyordu. "Tamam, bu yarayı temizlememiz gerek. En son ne zaman tetanos aşısı olduğunu biliyor musun?"

"Buraya gelmek için bir tane var mıydı?" Santana
Dan'e sordu. Dan boş boş baktı.

"Tanrım, gerçekten hatırlamıyorum, o kadar çok yumruk yedik ki. Bu da listedekilerden biri miydi?"

Tetanos aşısı protokollerini ve Nico ile program için doldurduğumuz uzun sağlık formlarını hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyordum. Her konuda güncel bilgilerim vardı - bir laboratuvarda çalışmanın daha az heyecan verici yanlarından biri de çalışanların işleri sırasında temas edebilecekleri tüm patojenlere karşı aşılarmalarını istemek konusunda oldukça titiz olmalarıdır. Nico'nun birkaç aşı yaptırması gerekmişti ve tetanosun da bunlardan biri olduğunu hayal meyal hatırlıyordum.

"Tetanos aşısının orada olduğundan oldukça eminim," dedim. "Ve hatırladığım kadarıyla tetanos aşıları oldukça hızlı etki ediyor - aslında aşılarla maruz kaldıktan sonra da yaptırabilirsiniz, yani muhtemelen bir tanesiniz."

Aklımda olan tek şey buydu. Geriye sadece sepsis kalmıştı ve antibiyotik olmadan o da tanrıların kucağındaydı. İhtiyacım olan şeyin burada olup olmadığını görmek için odaya baktım. Cevap hayır gibi görünüyordu: odanın köşesindeki küçük minibar dolabı bir şişe şarap ve Santana'nın yedek insülini olduğunu tahmin ettiğim küçük kutular dışında

boştu.

Santana'ya "Geri döneceğim," dedim ve buzdolabını kapattım. Başını salladı ama Dan telaşlanmış görünüyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Malzeme almam gerekiyor. Bir tanesi için temiz su ve eğer varsa bandaj." Banyo musluklarının çalışıp çalışmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çalışsa bile şişe suyu daha güvenli olurdu ve stal mutfağında biraz gördüğümünden oldukça emindim. "Geri döneceğim, yemin ederim."

Dan arkamdan kederli bir şekilde bakarken, çakıllı patikadan aşağıya, ormana doğru koştum.

Artık gün ışımış olmasına ve yolumu görebiliyor olmama rağmen, istasyon alanına varmak dün geceye göre çok daha uzun sürdü. Kısmen adanın bu kısmından itibaren yolu bilmediğim ve patikaların düzeninden dolayı dönüp durduğum için, kısmen de çok fazla ağaç devrildiği için durup üstlerinden tırmanmak ya da çalılıkların arasından zorla geçmek zorunda kaldım - sadece iç çamaşırlarımla kolay değil.

Kulübelerin olduğu yere ulaştığımda, çalılıkların arasından zorla geçtiğim ve devrilmiş palmyelerin sert gövdelerine tırmandığım için çizik ve yara içindeydim. Kanayan inciklerime bakmakla ve kıyafetlerimin bulunduğu villadan geçip geçmemem gerektiğini düşünmekle o kadar meşguldüm ki, kulübelere varana kadar neredeyse fark etmemiştim.

Daha doğrusu, kulübe. Çünkü sadece bir tane kalmıştı ve o bile zar zor ayakta duruyordu.

Bire bir kabin ve dinlenme odasının her ikisi de yok olmuştu - dikdörtgen beton temel plakaları ve açıklığın çok ötesinde, gerçeküstü bir meyve gibi bir muz ağacının yapraklarına sıkışmış hasır sandalyeden başka bir şey kalmamıştı.

Mutfağın iki duvarı ve çatısının bir kısmı yıkılmıştı. Kalan duvarlar ve çatı bölümü, birinin üzerine bastığı bir karton kutu gibi kendi üzerine katlanmıştı. Açıklığın her tarafına yiyecek kutuları, patlamış atıştırmalık poşetleri ve büyük kare su şişeleri - 1,5 litrelik türden - saçılmıştı. Ve ortada,

Kuma batmış ve bir önceki günden hatırlamadığım küçük bir pas kırmızısı lekesi.

Orada durmuş yıkıntıya bakarken, parlak yeşil bir yılan bir kutu kurabiyenin gölgesinden yavaşça sıyrıldı ve telaşsızca açıklığa doğru kaydı. Tiksintimi bastırmaya çalışarak gidişini izledim ve sonra dikkatimi hâlâ ayakta duran tek kulübeye, radyo kulübesine yönelttim. Çatının bir kısmı yırtılmıştı ve hindistan cevizinin girdiği penceredeki devasa delik dün gecedен daha da şok edici görünüyordu ama hala oradaydı. İçeride bir ilk yardım çantası gördüğümü hatırlamıyordum ama eğer diğer kulübelерden birinde saklanıyorsa muhtemelen çoktan gitmiştir, bu yüzden yeşil yılanla ilgili düşünceleri kafamdan atarak aceleyle açıklığı geçtim ve kapıyı açtım.

İçeride her şey kırılan pencereden sıçrayan cam ve tahta parçalarıyla kaplıydı ama radyo hâlâ oradaydı ve loş ışıktа LED'i hâlâ parlıyordu. Santana ve Dan'ın beni beklediğinin farkında olmama rağmen, radyoyu elime aldım ve ahizenin düğmesine bastım.

"Alo?" Deneysel olarak söyledim. "Alo? Orada kimse var mı?"

Bıaktım ve tıpkı dün gece olduğu gibi kısa bir çıtırtı geldi ama yanıt yoktu. İçimi çektim. Lanet olsun. Belki de insanlar beni dinliyor ama tanımadıkları için içeri gelmiyorlardı. Böyle durumlarda ne söylemen gerekiyordu? İmdat mı? Yoksa bu sadece gemiler için miydi? Bu noktada gerçekten umurumda değildi.

Düğmeye tekrar bastım.

"Bu acil bir Mayday çağrısıdır. Dün geceki fırtınadan sonra Hint Okyanusu'ndaki bir adada mahsur kaldık." Yok artık, dinleyen herkes Hint Okyanusu'nda olurdu, yani bu pek de yardımcı olmadı. Konumumuzu daha doğru nasıl tarif edebileceğimi düşünmeye çalıştım. "Elimde koordinatlar yok ama Jakarta'ya geri döndük ve *Over Easy* adlı bir yatla güneybatıya yelken açtık. Yat gitti ve ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok." Başka ne olabilir ki? Durumumuzu fark etmelerini sağlayacak bir şey belki? Diğerlerinin hâlâ hayatta olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama dün gecedен sonra tek kayıpların Santana ve Romi olmaması muhtemel görünüyordu. "Grubumuzdan birkaç kişi ciddi şekilde yaralandı ve tıbbi yardıma ihtiyaçları var. Bu telsizin pili ne kadar dayanır bilmiyorum ama beni duyabilen varsa lütfen yardım göndersin. Tekrar ediyorum, bu tıbbi yardım için acil bir Mayday çağrısıdır."

Düğmeyi bıraktım. Yine çatırdadı ve yine başka bir şey olmadı. "Beni duyan var mı?" Çaresizliğimi belli etmemeye çalışarak

Ses. Ahizeye doğru bağlamak istedim - *buradan defolup gidin, insanlar ölüyor!* Ama çığlık atmak daha hızlı yardım getirmezdi ve şu anda kontrolümü kaybetmek yapabileceğim en kötü şey olurdu. Hayatım boyunca herhangi bir gruptaki mantıklı, analitik kişi olmuştum, elmasının içinde bir kurtçuk gördüğünde çığlık atmayan, profesörüm ödevimin yeterli olmadığını söylediğinde ağlamayan kişi. Küçük bir kızken bile, annem kanepede ellerini saçlarının üzerine koymuş dururken, baba uzunbacakları odadan dışarı taşıyan, Ruttering şeyini avuçlarımda nazıkçe tutan ve kendime, *bu iyi, sadece bir turna kuşu, tipula paludosa, ısırılmazlar veya sokmazlar ve bulaşıcı hastalıkları yoktur* diyen kişi bendim. Hayır. Ben her şeyi bir arada tutan ve düzenleyen kişiydim. Benim rolüm buydu. *Ben buydum.* Ve şimdi bunu kaybetmek üzere değildim. "Kimse yardım edebilir mi? Tamam mı?"

Bekledim. Hiçbir şey yoktu. *Hiçbir şey olmadı.* Lanet olsun.

Onunla daha fazla oynamaya tahammül edemeyeceğimi bildiğimden, alıcıyı bıraktım ve son bir kez etrafıma baktıktan sonra, hala denizden esen fırtına rüzgarlarının kalıntılarına rağmen, dünden bile daha sıcak hissettirmeye başlayan güneşin parıltısına geri döndüm.

Mutfakta ilk yardım çantası yoktu, ya da benim bulabildiğim yoktu, ama büyük su şişelerinden birini, bölünmüş ve heyecanlı karıncaların küçük bir kalabalığını çeken Oreos paketini, bir rulo temizlik kağıdını - endüstriyel mutfaklarda ellerinizi kurulamak için kullanılan mavi türden - ve neredeyse sonradan aklıma geldiği için kulübeden çıkarken takıldığım bir rulo koli bandını aldım. Tam olarak mükemmel değildi ama Santana'yı gerçek bir doktora götürene kadar yarayı bantlamak işe yarayacaktı.

Bir şey dikkatimi çektiğinde neredeyse açıklığı geçmek üzereydim.

Çalıların arasından gelen bir vızıltı sesiydi bu. Seste uğursuz bir şeyler vardı ve karşılaşacağım şeyden yarı yarıya korkuyordum, ama patikadan sese doğru adım attım, ilerlerken yaprakları kenara ittim.

Uğultu gittikçe artıyordu ama muz yapraklarının son yaprağını da kenara itene kadar bu uğultuyu neyin çıkardığını göremedim.

Taşıyordum ve ağzımı burnumu kapatmıştım, şok çığığım boğazımdan kaçıyordu.

Çalıların altında yatan bir ceset vardı, Ries çoktan kaynıyordu ve kadının adını bilmesem de yüzü tanıdık geliyordu. Bir gün önceki üreticilerden biriydi ve kafası yumurta gibi kırılmıştı. Her yer kan içindeydi. Belli ki yere yığılıp kan kaybından ölmeden önce çalıların arasında tökezlemişti.

Demek ki Camille'in söz verdiği gibi adada bir stal üyesi kalmıştı. Gözlerimi kapadım, kafamda ona kadar saydım, içimde zonklayan panik ve tiksintiye yol vermemeye çalıştım. Bunun yerine, neler olduğunu bir araya getirmeye çalıştım. Ona bir cisim çarpmıştı, belki de bir hindistan cevizi, bu çok açıktı. Ama ben daha telsiz kulübesine varmadan önce ölmüş müydü? Yoksa ben onu bulmaya çalışırken bile fırtınanın içinde tökezleyerek ters yöne mi gidiyordu?

Bunu bilmek imkânsızdı ama buruşuk yatağı ve soğuk şilteyi düşününce, onun muhtemelen fırtınanın ilk kurbanı olduğunu tahmin ettim - ben daha su villasından ayrılmadan önce ölmüştü. Belki de telsiz kulübesine ulaşmaya çalışırken fırtına enkazına çarpmış, sonra da kör bir şekilde tökezleyerek açıklıktan geçip çalılıkların arasında ölmüştü.

Gözlerimi açtım, yüzüne bir kez daha bakmak için kendimi zorladım, gerçekten öldüğünden emin oldum ve sonra döndüm. Onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Artık yardıma ihtiyacı olan yaşayanlardı ve benim geri dönmem gerekiyordu.

Villaya döndüğümde Santana'yı gözleri kapalı yatarken buldum, daha da kötü görünüyordu, dudakları morarmış ve saçları terleyen alnına yapışmıştı.

Kapıyı açar açmaz Dan, "Çok şükür," dedi. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Gelebildiğim kadar hızlı geldim," dedim. Suyun Roor'a, ardından da mutfak kağıdına çarpmasına izin verdim. Ölü üreticinin yüzü gözlerimin önünde canlanmaya devam ediyordu ama şimdi bu konuyu açmanın zamanı değildi. Burada uğraşmamız gereken yeterince şey vardı. "Keskin bir şeyin var mı Dan?"

"Sharp?" Dan boş boş baktı.

"Yedek şırıngalarım var," dedi Santana. Sesi kısık ve zayıftı ama gözlerini açtı ve dirseğinin üzerine yaslandı. Sonra bakışları elimde tuttuğum kurabiyelere takıldı. "Aman Tanrım, Oreos, biraz alabilir miyim? Kan şekerim gerçekten çok düşük."

"Tabii ki." Gazoz ya da daha hızlı etki eden bir şey aramadığım için lanet okuyarak bunları ona doğru ittim. "Sanırım bir şırınga çok küçük olacak, ben daha çok tükenmez kalem ya da çakı gibi bir şey düşünüyordum."

"Kalemim var," diye gönüllü oldu Dan. Cebini karıştırarak, metal uçlu, 1ne uçlu bir Biro çıkardı. Başımınla onayladım.

"Tamam, vücuduna biraz şeker aldığında banyoya gel Santana ve bir başlangıç yapalım. Seni uyarıyorum, canın yanacak."

Santana bir ağız dolusu kırıntının arasından, "Hazırım," dedi. Bir gayretle yutkundu. "Ve şu anda çok acıyor, bu yüzden daha da kötüleştireceğinden şüpheliyim." Hastalıklı bir gülümsemeyle doğruldu ve beni banyoya kadar takip etti.

İçeri girdikten sonra onu duş kabinine oturttum -oturttum çünkü ağrısı çok artarsa kaymasından endişe ediyordum- ve yaralı bacağına dışarı çıkardım. Sonra tükenmez kalemin ucunu büyük su taşıyıcısının alt köşesine sapladım, ince fiskiyeyi Santana'nın uyluğundan aşağı inen uzun yaraya doğrulttum ve elimden geldiğince sıktım.

Mükemmel değildi, uygun bir sıkma şişesi daha iyi olurdu, ama en azından bu sterildi ve şaşırtıcı bir güçle çıktı, yaraya yapışmış pas ve kir parçalarını püskürterek uzaklaştırdı. Aslında püskürtme o kadar güçlüydü ki, bir an için pıhtılaşmış kanı bozup yarayı tekrar fişkırtacağımdan endişelenerek sıkmayı bıraktım, ancak su boşaldığında, başlamadan önceki halinden daha fazla kanıyor gibi görünmüyordu.

Santana konuştu, sesi düzensizdi.

"Tanrı aşkına, devam et, bu işi bitirmek istiyorum."

Başımı salladım ve tekrar sıktım, bu sefer jet kalçasına çarptığında inledi ama hareket etmedi, sadece acıya karşı dişlerini sıkarak başını eğdi. Suyu akıtmaya devam ettim, metal parçalarının ve kan pıhtılarının kanalizasyonda kaybolmasını izledim, ta ki su sadece pembemsi bir ipucu ile berrak akana kadar.

Kan. Sonunda basınç düşmeye başladı ve suyun geri kalanını kurtarmak için şişeyi baş aşağı lavaboya soktum ve Santana'nın ayağa kalkmasına yardım ettim.

Banyodaki havlular hâlâ temizdi ve aramızda kalsın, Dan ve ben Santana'nın bacağının kesilmemiş kısmını, cildi olabildiğince kuruyana kadar nazikçe kuruladık. Sonra yemek kâğıdını rulonun el değmemiş bir kısmına gelene kadar açtım, uzun bir şerit yırttım ve geçici bir pansuman haline getirdim. Yaranın kenarlarını birbirine bastırarak, derinin kırık bölümünü koruyan mavi tomarı üstüne koydum ve sonra her şeyi koli bandıyla bantladım, yaraya en iyi örülme şansını vermek için yaptığım gibi basıncı yüksek tutmaya çalıştım.

İşim bittiğinde arkama yaslandım ve yaptığım işi inceledim. Yaptığının doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama en azından kesiğe kir girmesini engelleyecekti ve muhtemelen yardım gelene kadar işimi görecekti. Santana başladığımız zamankinden daha çok terliyordu ama daha az gri görünüyordu ve bana sulu bir gülümseme verdi.

"Teşekkürler. Harikasınız, Doktor."

"Son kez söylüyorum, ben lanet bir doktor değilim," dedim ama ben de sırtıyordum - daha çok işim bittiği ve atardamarı falan kesmediğim için rahatlamıştım. "Bak, iyi olacak mısın? Gidip diğerlerini kontrol etmeliyim, sonra da Joel'in yanına dönmeliyim."

"Joel?" Santana topallayarak yatağa geri döndü ve şimdi zorlukla gizlenmiş bir rahatlama iç çekişiyle yastıklara gömüldü. "Ne oldu ona?"

"O değil." Bunu nasıl söyleyeceğimden emin olamayarak Dan'e baktım. "Romi. O- yani... o-"

"O öldü, Noel Baba," dedi Dan. Bunu gelişigüzel değil, giriş yapmadan söyledi ve ben de bunun tek yol olduğunu anladım. Bu haberi yumuşatmanın, onu olduğundan daha az göstermenin hiçbir yolu yoktu - korkunç, kaçınılmaz bir gerçek.

Santana yumruk yemiş gibi bir nefes verdi.

"Şaka mı yapıyorsun? Nasıl?"

"Villalarının üzerine devasa bir ağaç devrilmiş," dedim. "Ezilmişti. Bir şey bilebileceğini sanmıyorum. Ve..." Yutkundum, tereddüt ettim ama her şeyi bir an önce halletmek muhtemelen daha iyiydi. "Hepsi bu kadar da değil. Ekipten birinin cesedini buldum - yapımcılardan birinin, adını bilmiyorum.

Stal kamarasının aşağısında. O-" Durdum, diğerlerinde gördüklerimi anlatmanın bir anlamı yoktu. "şey, o öldü. Çok l."

"Oh Tanrım." Santana gözlerini kapattı. Dudakları kıpırdıyordu ama ne dediğini anlayamıyordum, bir dua mıydı yoksa içinde bulunduğumuz durumu inkâr mı ediyordu? "Git," dedi sonunda yüksek sesle. "Sen de gitmelisin, Dan, sen de onunla git."

"Noel Baba-" diye başladı ama kadın araya girdi.

"Git! Ben 1ne'im. Muhtemelen sana daha çok ihtiyacı olan başkaları da vardır. Kalan kurabiyeleri ve suyu getirdim." Lavaboda ters çevrilmiş çeyrek dolu şişeyi işaret etti. "yleyse git. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Başımı salladım.

"Tamam. Yakında döneceğiz. Söz veriyorum."

Joel'e de aynı şeyi söylemiştim. Umarım daha kötü bir şeyle karşılaşmayız.

Bugün 15 Şubat Perşembe ve ben bir günlük yazmaya karar verdim - kafam dün geceki fırtınadan bu yana olan her şeyle dolu ve hepsini anlamlandırmak için bir yola ihtiyacım vardı.

Teknemizi rotasından çıkarmış gibi görünen fırtınanın yanı sıra zavallı Romi'nin ölümünün korkunç şokunu da yaşıyoruz; bir palmiye ağacının villasının üzerine devrilmesi ve onu paramparça etmesiyle hayatını kaybetti.

Hepimizi vurdu ama en kötüsü Joel. O mahvoldu. Onu bu sabah erkenden buldu ve ağlayışını asla unutmayacağım. Conor, Bayer'le birlikte Romi'nin bedenindeki enkazı kaldırabilmek için onu uzaklaştırmaya ikna etmeye çalışıyordu. Joel'i kucakladığını ve defalarca "Yanımdayım kardeşim" dediğini hatırlıyorum. Tuttum seni."

Tek teselli, Lyla'nın intihar etmediğini, bunun anlık bir şey olduğunu söylemesi. Zavallı Joel'in henüz bunu görmeye hazır olduğunu sanmasam da, bunda bir tür rahatlık var.

Fırtınada ölen tek kişi Romi değildi. Yapımcılardan biri öldürüldü. -Adını bile bilmiyoruz. Santana'ya uçan bir metal çarptı ve bacağında korkunç bir kesik oluştu.

Bayer'in omzu yerinden çıkmıştı ama Conor onu yerine oturtmayı başarmıştı. Kafamın içinde çıkardığı sesi, o mide bulandırıcı çatırtıyı tekrarlayıp duruyorum. Kusacağımı sandım. Bayer acıdan yeşile döndü ama sonrasında daha iyi görünüyordu. Bağlamak zorunda kalacak ama Tanrı'ya şükür Conor ne yapacağını biliyordu. Tüm bunları nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Sekiz kişiyiz. Sadece sekiz. Ve iki yaralı. Tekne geri gelene kadar birbirimize göz kulak olmamız her zamankinden daha hayati. Buraya gelmesi ne kadar sürer? İki gün mü? Daha fazla değil, kesinlikle.

Bunu yapabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum. Sadece güçlü kalmalıyız.

BÖLÜM 13

Joel'ı Romi'yi bırakmaya ikna etmek biraz zamanımızı aldı ama sonunda onu yapabileceği başka bir şey olmadığına ikna ettik ve üçümüz birlikte ormanın içinden sahile doğru geri döndük. Mucizevi bir şekilde zarar görmemiş olan Palm Tree Rest'in önünden geçtik ve içeri dalıp bir bluz, kot pantolon ve biraz güneş kremi aldım - güneş tepemde şiddetle parlamaya başlamıştı ve yanmaya başladığımı söyleyebilirdim. Sonra yola devam ettik.

Diğerlerini -Bayer, Angel, Conor ve Zana- kulübede toplanmış halde bulduk. Şaşırtıcı bir şekilde hepsi az çok iyiydi, gerçi Bayer acı çekiyormuş gibi görünüyordu ve elini omzuna götürmüştü. Biz kulübenin merdivenlerinden yukarı çıkarken dördü de etraflarına baktı ve yüzlerinde şaşkınlık ve minnettarlığın farklı tonları belirdi.

"Grâce à Dieu," dedi Angel. Saç örgülerini üstten düğümlemişti ve Bayer'in yanında diz çökmüş, kolunu incelemeye çalışıyordu. Şimdi ayağa kalktı, yüzünde gizlenemez bir rahatlama vardı. "Yaşıyorsun! Ama Santana nerede? Ve Rosie?" "Santana bacağını incitti," dedim. "Ve Romi-" Durdum, yutkundum, baktım

Joel'e baktı, ne diyeceğini bilemedi.

"Romi öldü." Joel'in sesi çatallaştı. "Gece vakti villamızın üzerine devasa bir ağaç devrildi. Hemen öldürüldü."

"Aman Tanrım!" Zana'nın eli tekrar ağzına gitti ve gözlerinde yaşlar olduğunu gördüm. Bayer başını salladı ve nefesini içine çekti.

"Joel, kardeşim, çok üzgünüm," dedi Conor. Elini uzatıp Joel'in omzuna dokundu ama Joel Rinched'i uzaklaştırdı. Ayakta duruyordu, yüzü bir tarafa dönüktü, gözleri başka birinin gözleriyle buluşmayı reddediyordu. Elbette onun nasıl hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, gerçekten. Ama saatler geçtikçe Nico için giderek daha fazla endişelenmeye başladığımı fark ettim. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama güneş

Gökyüzünde yükseklerdeydi ve *Over Easy*'nin orijinal programına göre yıllar önce buraya dönmüş olması gerekiyordu. Limana sığınarak geçirdiğimiz zaman kaybını bir kenara bıraksak bile, ufukta hiçbir şey, hatta bir şekil bile görmediğimiz için endişelenmeye başlamıştım. Ya yaşadığımız fırtına en kötüsü değilse? Ya *Over Easy*...

Ama hayır. Bunu düşünmeyi reddettim.

"Yapımcılardan biri de öldü," dedi Dan. Çocuksu, arkadaş canlısı yüzü dünden beri on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu, gergin çizgilerle çizilmişti. "Lyla onu stal kamerasının orada bulmuş."

"Putain, ne oldu?" Angel sordu.

"Bilmiyorum," dedim bıkkınlıkla. Joel ve ben uyandığımızdan beri olan her şey beni yakalamaya başlamıştı ve kendimi tuhaf ve titrek hissediyordum. Onun yanındaki banka oturdum. "Fırtınada bir şey çarptı sanırım. İstasyon kulübeleri yerle bir olmuş."

Bayer yüzünü buruşturarak, "Stal kulübeleri sadece onlar değil," dedi. "Bizim villa da mahvoldu. Fırtına çatının yarısını götürdü."

"Kahretsin, o senin miydi?" Aklıma kumsalda savrulurken gördüğüm kocaman palmye yaprakları geldi. Angel başıyla onayladı.

"Kalmak imkansızdı. Kaçtık ama bir ağaç devrildi ve Bayer'in omzuna çarptı."

"Sanırım yerinden çıkmış," dedi Bayer. Dişlerini sıkmış, çenesindeki kaslar öne çıkmıştı. "Daha önce bir kez oldu, bir futbol maçında."

"Geri takmayı denememi ister misin?" Conor söyledi. Ayağa kalktı.

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum-" dedim, Bayer'in "Nasıl olduğunu biliyor musun?" demesiyle aynı anda.

"Bunun yapıldığını gördüm," dedi Conor. "Ben tırmanırken. Adam düştü ve omzu çıktı, başka bir adam da omzunu düzleştirdi." Omuz silkti ve sonra bana baktı. "Ne düşünüyorsun doktor?"

"Son kez söylüyorum," dedim, kızgınlıktan çok bıkkınlıkla, "Ben doktor değilim. Bunu gerçekten ama gerçekten açıklığa kavuşturmak istiyorum. Eğer yapıldığını gördüyseniz, benden daha iyi bir uzmansınız demektir. Ama genel tavsiyenin, mümkünse profesyonellerin yapmasına izin vermek olduğunu biliyorum - bir şeyi sıkıştırırsanız veya bir tendonu koparırsanız daha fazla zarar verebilirsiniz."

Dan yüzünü buruşturdu ve Conor omuz silkti.

"Bunların hepsi doğru. Ancak tedavi edilmeden bırakılmasının riskleri var... Sanırım bu, profesyonellerin bizi bulmasının ne kadar süreceğini tahmin ettiğimize bağlı."

Hepimiz bu soruyu düşünürken masanın etrafına bir sessizlik çöktü. Sonra Bayer konuştu.

"Siktir et, yap şunu."

"Emin misin dostum?" Conor sordu. Bayer başını salladı.

"Evet, eminim. Şu denize bak." Hâlâ okyanusun derinliklerinden gelen vahşi dalgaları işaret etti. "Bize ne zaman dönebileceklerini kim bilebilir. Ve ben böyle işe yaramazım."

Angel, "İşe yaramaz değilsin," dedi ama Bayer ayağa kalktı.

"Bu bir hayatta kalma durumu bebeğim ve benim çalışan tek bir kolum var."

"Hey." Elimi uzattım. "Hey, henüz tam olarak İsviçreli Robinson Ailesi olduğumuzu sanmıyorum. Tekne birkaç saat gecikti-"

"Biraz saat gecikti mi?" dedi Bayer. "Kadın, dün gece denizi gördün mü?"

Kadın mı? Dişlerimi sıktım, sesimi sakın kalmaya zorladım.

"Evet, denizi gördüm. İçindeydim, o su villasındaydım, hatırladın mı?"

"Haksız değil," dedi Joel. Sesi sıçan sesiydi ve hepimiz bu ses karşısında sessizliğe gömüldük. "Ve en kötüsünü biz mi yaşadık yoksa diğer adalarda daha da kötüsü mü oldu hiçbir fikrimiz yok."

Uzun bir duraklama oldu. Herkesin birbirine bakıp merak ettiğini görebiliyordum... Gerçek bir tropik kasırga, kilometrelerce kıyı şeridini harap eden bir kasırga... Yardımın gelmesi ne kadar sürerdi?

"Bunu önceden tahmin etmişlerdir, değil mi?" Dan kararsızca konuştu. Ağarmış saçlarını gözlerinden uzaklaştırıp kaşlarını çattı. "Demek istediğim... kasırga tahminlerini bir sanat haline getirdiler."

"Bir fırtına tahmini *vardı*," dedim biraz isteksizce. "Mürettebattan bazılarının bunun hakkında konuştuğunu duydum. Baz'la konuşup konuşamayacaklarını sordular. Ama fırtınanın birkaç gün daha gelmeyeceğini söylediler."

"Bakın, gevezeliği bırakabilir miyiz?" dedi Bayer sabırsızlıkla. "Mesele şu ki, *bilmiyoruz*. Geminin geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyoruz, hastaneye ne zaman gidebileceğimizi bilmiyoruz ve kolum yan tarafıma çivilenmiş ölü bir 1sh gibi ortalıkta dolaşırsam boku yerim, acısından bahsetmiyorum bile.

Piç kurusu." Bu konuda doğruyu söylüyordu. Alnında boncuk boncuk terler vardı, fırtına sonrası esen sert rüzgârın hâlâ kabinin içinden geçmesine rağmen. "Tamam," dedi Conor, başını iki yana sallayarak. "Eğer eminsen, o zaman devam edelim.

Bu. Gömleğini çıkarıp uzansan iyi olur."

Hepimiz Bayer'in, siyah mürekkepli kabile dövmeleleriyle kaplı zeytin bronzluğundaki tenini gösteren tişörtünü beceriksizce çıkarışını izledik. Bunlar bana gençken matematik dersinde Sharpie kalemleleriyle birbirimize yaptırdığımız sahte dövmeleleri hatırlattı - göğsünü ve kollarını kaplayan ve esasen bu kadar çok iğneye ne kadar zor dayandığını göstermek için tasarlanmış gibi görünen anlamsız iç içe geçmiş girdaplar. Gömleği çıkardıktan sonra, Angel'ın sargısını başının altına koyarak kendini yavaşça yere bıraktı.

Conor, "Omzunu mahvedersem beni dava etme kardeşim," dedi.

"Yapmayacağım," dedi Bayer. Hastalıklı bir sırıtma yaptı. "Şimdi ne yapacağım?"

"Sadece rahatlamaya çalış. Kolunu tutacağım..." Bayer'in topallayan, şişmiş kolunu kaldırdı. "... ve çok yavaş ve istikrarlı bir şekilde çekeceğim ve elimden geldiğince nazik olacağım, ama acıtacak."

"Bunu kaldırabilirim," dedi Bayer, ama sesinde biraz inandırıcı olmayan bir şey vardı ve gözlerini kapattığını gördüm. "Yap şunu dostum."

Conor onun yanına oturdu ve bir ayağını Bayer'in göğüs kafesine dayadı. Sonra çekmeye başladı.

Bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra Bayer haykırmaya başladı, birkaç saniye içinde kontrolsüz bir acı çığlığına dönüşen uzun bir acı iniltisi. Bir saniye boyunca kıvranıp durdu, belli ki kolunu Conor'ın demir pençesinden kurtarmaya çalışıyordu. Sonra, tam müdahale etmek için ayağa fırlayıp Conor'a durması için bağırarakken, korkunç, gıcırtılı bir *gümbürtü duyuldu*, bir patlama değil, daha donuk ve daha derin bir şey ve Conor Bayer'in kolunu bıraktı ve şortunun tozunu alarak yerden kalktı.

"İşte böyle. İyi iş, dostum."

Hafifçe etkilenmekten başka bir şey yapamayarak ona baktım. Onun yerinde olsaydım, sağ elini sol omzuna atmış, acıdan kıvranan ve nefes nefese yerde yatan Bayer kadar sarsılır ve terlerdim. Ama Conor tamamen kendine hakim görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi sempatik bir şekilde, "muhtemelen çok acımıştır. Görünüşe göre, çok kaslı insanlarda daha kötü oluyormuş. Bir daha kaymaması için atel gibi bir şey takmalısın."

"Tanrım, dostum," diye inliyordu Bayer, "neredeyse lanet kolumu koparıyordun." Hâlâ kolunu tutarak Roor'un üzerinde yuvarlanıyordu. Angel tozun içinde onun yanına diz çöktü ve doğrulmasına yardım etti. Bayer solgundu ve ter içindeydi ama omzu yerine oturmuştu ve sağ eliyle masadan destek alarak el yordamıyla doğrulmaya çalışırken sol kolunun daha rahat hareket ettiğini gördüm.

"Villada biraz ağrı kesici var," dedi Angel. "Eğer uçup gitmemişlerse."

"Ben giderim," dedim. "Bizim villa-" Durdum, zihinsel olarak kendimi düzelttim. *Benim villam.* "En azından bir tane. Fırtına hasarı yok, demek istediğim, ve bende kesinlikle biraz parasetamol var. Ya da belki ibuprofen, ama iç kanamanız varsa, kanı incelten bir şey istemezsiniz. Morarma nasıl?"

"Çok acıyor, eğer kastettiğin buysa," dedi biraz somurtkan bir şekilde ve ben de başımı salladım.

"Evet, yani, olacak. Ve Conor askı konusunda haklı. Bir eşarp ya da başka bir şey bulabilir miyim diye bakacağım."

"Yani villanız iyi mi?" Conor şimdi söyledi ve ben de başımı salladım. Conor düşünceli görünüyordu.

"Hâlâ ayakta olanlar... bunlar Dan ve Santana'nın ve senin evlerin, değil mi?"

"Ve su villası," dedim. "Ama iskele yok, o yüzden yüzerek çıkman gerekiyor."

Peki ya diğerleri?"

"Joel ve Romi'ninki gitmiş," dedi Conor, parmaklarının ucuyla işaret ederek. "Bayer ve Angel'inki çatısını kaybetti. Benimkinin de fırtınada bütün pencereleri kırıldı. Hiçbiri gerçekten yaşanabilir durumda değil, en azından kısa vadede. Herkesin bu gece uyuyacak bir yeri olduğundan emin olmalıyız ve bu da muhtemelen yatakları kulübelerin etrafına taşımak anlamına geliyor. Ve sonra-"

Durdu.

"Ve sonra?" Ben sordum.

"Ve sonra... sonra mezarları kazmamız gerekiyor."

Ani, kasvetli bir sessizlik oldu. Sanki bir an için dün gece olanların gerçekliğini neredeyse unutmuş gibiydik.

Bayer'in kolunun pratikliği ve nerede uyuyacağımız. Bir an için sanki gece kötü bir rüyaymış gibi geldi - sadece başka bir reality TV senaryosu, üstesinden gelmek için birlikte çalışmamız gereken bir takım oyunu, ödöl potuna katkıda bulunmak için tüm becerilerimizi kullanmamız gerekiyordu.

Sonra Joel boğulurcasına hıçkırdı ve birden her şey yeniden gerçek oldu. Ve bu bir oyun olmaktan çok uzaktı.

Over Easy'yi gördüğümüzden bu yana iki gün geçti ve sanırım hepimiz ciddi şekilde endişelenmeye başladık, ancak herkes diğerlerinin önünde kendini bir arada tutmaya çalışıyor.

Gündüzleri kendimizi meşgul ediyoruz - balık yakalıyoruz, villaları onarmaya çalışıyoruz. Santana'nın bacağı daha iyi görünüyor ve bu da en azından bir şey. Ama hepimizin gizliden gizliye sorduğu soru aynı: Bizim için geri gelmezse ne yapacağız?

Henüz kimse bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. Sanırım hepimiz şüphelerimizi dile getirdiğimizde bunların gerçeğe dönüşeceğini biliyoruz. Conor'a korkularımı söylemedim bile, ama gözlerinde görebiliyorum ve onun da aynı şeyi yaptığını biliyorum - benim için güçlü kalmaya çalışıyor.

Ama soru orada, yüzeyin altında, içimizi kemiriyor ve en kötüsü de geceleri göz ardı edilemez hale geliyor. Gelmezse ne yapacağız?

BÖLÜM 14

Conor konuyu tekrar açtığında, hızla ısınan buzdolabından aldığımız sandviç, peynir ve şarküteri ürünlerinden oluşan eğreti akşam yemeğimizi **neredeyse** bitirmiştik, gölgeler uzuyor, sivrisinekler mızızlanıyor ve güneş batmaya başlıyordu, Raming, şeftali renkli denize doğru.

"Çocuklar, sanırım zamanı geldi."

"Ne için zaman?" Konuşan Santana'ydı. Dan'in yardımıyla villadan kulübeye giden yolda topallayarak ilerliyordu ve şaşırtıcı derecede iyi görünüyordu, yine de endişeyle kalçasına bakmaya devam ettim. Tam olarak ne aradığımı bilmiyorum - belki de enfeksiyon belirtileri, ama bunun neye benzediğini söyleyemezdim. Şimdi onun daha önceki görüşmeye katılmadığını hatırladım.

"Onları... gömme zamanı," dedim, başını ellerinin arasına almış olan Joel'e bakarak. Yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı.

"Ama... kesinlikle yapamayız?" Santana şaşkın görünüyordu. "Cesetleri... bilmiyorum. Polise falan mı?"

Bayer öfkeyle, "Burası suç mahalli değil, kadın," dedi. Omzundaki ağrı belli ki sinirlerini bozuyordu ve herkese bağırıp çağırıyordu. Korkunç, Bambi gözlü küçük Zana bile ona sandviç uzatırken yanlışlıkla omzuna çarptığında aptal bir amcık olarak adlandırılmıştı. Conor hiçbir şey söylememişti ama cevap vermemek için dişlerini sıkarken çenesindeki kasların hareket ettiğini görmüştüm. Şimdi Bayer içiyordu

-Bira, su dışında sahip olduğumuz birkaç sıvıdan biriydi ve bir gece için şımarıldığını görebiliyordum.

"Burası bir suç mahalli değil," dedi Santana heyecanla, "ama ikisi de doğal olmayan ölümler ve sanırım bu da otopsi yapılması gerektiği anlamına geliyor."

"Tanrı aşkına!" Joel sanki daha fazla duymaya dayanamayacakmış gibi patladı. Bu öğleden sonra kısa bir an için Romi'ye ne olduğunu unutmayı başarmış, onun Nico ve diğerleriyle birlikte teknede olduğunu düşünerek kendini kandırmıştı. Şimdi her şey korkunç bir şekilde aklına geliyordu.

"Özür dilerim," dedi Conor. Sesinde sempati vardı ama aynı zamanda ırmness. "Haklısın Santana ama cesetleri orada öylece bırakamayız. Bu doğru değil ve daha da önemlisi, güvenli değil."

"Ne demek güvenli değil?" Bunu soran Angel'dı, yattığı yerden başını kaldırıp kabinin banketine uzanmıştı. Batan güneşin altında inanılmaz derecede güzel görünüyordu, uzun bronz uzuvları derinleşen kırmızı-altın ışıklarda parlıyordu ve Santana'nın bacağından ve Bayer'in kolundan başka bir yere bakarsanız, bu sahnenin bir tatil broşüründen bir kare olduğuna neredeyse inanabilirdiniz. *Tropik Cennet. Sonsuza kadar mutlu.*

"Yani, yırtıcı hayvanları ya da hastalıkları çekmek istemiyoruz."

Joel kalktı ve masadan ayrıldı. Onu kabinin uzak ucunda volta atarken görebiliyordum. Conor sesini alçalttı ve Joel'in söylediklerini duymaması için yeterince sessiz olmaya çalışarak geri kalanımızla konuştu.

"Böcekler, kuşlar ve sıcak arasında, eğer tekne yakında gelmezse, ikisinden de otopsi yapacak pek bir şey kalmayacak ve bu ada çürüyen bir cesedi görmezden gelmemiz için yeterince büyük değil." Angel iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı ama Conor onu görmezden geldi ve devam etti. "Onları şimdi onurlu bir şekilde bir yere gömersek ikisinin de durumu daha iyi olur. Eğer iş o noktaya gelirse, yetkililere bizi bulduklarında nerede olduklarını gösterebiliriz."

"Sanırım Conor haklı," diye isteksizce konuştum, sesimi Joel'in duymayacağı kadar alçak tutmaya çalışarak. "Onları öylece bırakamayız. Ve bence..." Yutkundum, terastan Joel'in durduğu yere baktım, akşam gökyüzüne karşı silueti karanlıktı. "Belki Joel'in bunu kabullenmesine yardımcı olur diye düşünüyorum."

Gün batımında onları kumsalın kenarına gömdük, önce yapımcı, sonra da Romi, kefenlenmiş bedenini Joel'in ellerinden yavaşça çekerek, sanki o

Onu bırakmaya dayanamadık ve elimizden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde çukura indirdik.

Joel ilk avuç dolusu kumu kadının vücuduna atarken güneş henüz ufuk çizgisinin altına inmişti ve yarasarlar şeftali rengi gökyüzünde alçaktan süzölmeye başlamıştı. Zana, Santana ve ben her iki kadın için de elimizden geleni yapmış, onları ayırabildiğimiz tüm yatak çarşafına sarmış ve mümkün olduğunca hava koşullarından korumak için yuvarlayıp durmuştuk. Adadaki kum yumuşaktı ve uygun kürekler olmasa bile Joel, Dan ve Conor'ın mezar için yeterince derin iki kuyu kazması uzun sürmemişti.

Joel ağlarken hepimiz sönmekte olan ışığın altında durduk ve her birimiz ne söyleyeceğimizi düşünmeye çalıştık. Her nasılsa yapımcı için bu daha kolay olmuştu; o hepimiz için tamamen yabancıydı ve hepimiz onun yalnız ölümü için korkunç bir merhamet hissetmemize rağmen, bir isim olmadan, ona olanları gerçekmiş gibi göstermek zordu.

Ama Joel orada dururken, yüzü kir ve gözyaşlarıyla kaplıyken, Romi'nin mezarının dibinde bir Reşit ve kanlı insanın yattığını unutmak imkansızdı - sadece on iki saat önce canlı, yaşayan ve sevilen biri.

Sonunda konuşan Santana oldu, boğazını temizleyerek öne çıktı ve cesede acımasızca baktı.

"Seni çok iyi tanı mıyordum Romi, ama keşke daha iyi tanı saydım. Hayatı seven bir insan olduğunu söyleyebilirim ve buradaki zamanın bu kadar acımasızca kısaltıldığı için çok üzgünüm."

Bir an sessizlik oldu ve sonra Dan bir adım öne çıktı.

"Romi, seni tanıdığım kısa süre içinde odayı aydınlattın ve gülümsemeni her zaman hatırlayacağım. Huzur içinde yat."

Angel Fransızca kısa bir şiir söyledi, en azından ben şiir olduğunu varsayıyordum, sonra sahilden topladığı bir deniz kabuğunu aldı ve mezara attı.

Bayer ve Zana birkaç kelime söyledi. Sonra sıra bana geldi.

"Çok üzgünüm, Romi." Kelimeler boğazımda düğömleniyor gibiydi. Aklımı Romi'de tutmaya çalışıyordum, ama kafamdaki görüntüler Nico'ya aitti: *Over Easy* derin sularda sürükleniyor, Nico kamarasındaki küçük lomboz penceresini suyla doldururken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Ne oldu... o

çok adaletsizdi. Keşke bu hiçbirimizin başına gelmeseydi. Keşke daha uzun yaşasaydın. Keşke seni daha iyi tanısaydım. Keşke bunların hiçbiri olmasaydı."

Boğazım düğümleniyordu ve aslında Romi'yle hiçbir ilgisi olmayan, her şeyi Nico'yla ve bu lanet adadaki durumumuzla ilgili olan gözyaşlarının eşiğinde olduğumu biliyordum. Neden gelmiştik? Şöhret için mi? Hak edilmemiş bir şöhret hayali için mi? Hepimiz bunun için ne büyük bir bedel ödüyorduk.

Tam ne yapacağımı, başka ne söyleyeceğimi düşünüyordum ki Conor bir adım öne çıktı. Elim sertçe sıktı, sonra bıraktı.

"Huzur içinde yat, Romi," dedi, sesi alçaktı. "Hiçbirimiz tarafından asla unutulmayacaksın."

"Hoşça kal Romi," dedi Joel. Sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Özür dilerim. Bütün bunlar için çok üzgünüm. Daha iyi bir erkek arkadaş olmadığım için üzgünüm, bunu durduramadığım için üzgünüm. Seni seviyorum-"

Sesi çatallaştı ve sonra bir kucak dolusu kumu kadının bedenine itti ve dizlerinin üzerine çökerek acı acı ağlamaya başladı.

Santana onu götürürken Bayer, Dan ve Conor mezarın başında bekliyorlardı. Zana dalgaların karaya attığı odunlardan iki küçük haç yapmış ve birinin üzerine Romi'nin adını kazımişti. Şimdi onları hafifçe yuvarlatılmış mezarların üzerine koydu ve yüzünden tek bir damla gözyaşının süzüldüğünü gördüm.

"Neden ağladığımı bilmiyorum," dedi çok alçak sesle, bana değil kendine. "Onları neredeyse hiç tanı mıyordum."

Ama neden ağladığını biliyordum. Benimle aynı sebepten. Romi için ağlıyordu, evet ve kumda yanında yatan isimsiz kadın için. Ama geri kalanımız için de ağlıyordu.

BÖLÜM 15

"BAKIN, bence kendimizi organize etmeliyiz."

Konuşan Conor'dı. Sabahın erken serinliğinde kulübenin etrafında oturmuş, kuşların cıvıltısını ve papağanların çığlıklarını dinliyor ve istasyondaki kırık kutulardan topladığımız kahvaltıyı bitiriyorduk. Sandviçleri atmak zorunda kalmıştık ama kruvasan, konserve meyve salatası ve çörek vardı. Börekten inanılmaz derecede sıkılmaya başlamıştım ve sadece iki gün olmuştu.

"Ne demek istiyorsun?" Dan, son kalan meyve salatasını bir parça mu n ile karıştırdığı kâsesinden başını kaldırdı. "Ne için örgütleneceğiz? Yerel seçimler için mi?"

Bayer güldü ama Conor onu görmezden geldi.

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor. Burada ne kadar kalacağımızı bilmiyoruz-" Bir protesto patlak verdiğinde elini kaldırdı, sesler *o kadar* uzun süre olamayacağını haykırıyordu. "Biliyorum, biliyorum, ama bakın, gemi ayrıldığından beri üçüncü gündeyiz. Bence en iyisini ummalı, en kötüsünü planlamalıyız. Ve en kötü senaryo, bir süre burada mahsur kalmamız. Olmamasını umsak bile plan yapmamız gereken şey bu. Ne kadar suyumuz olduğunu, ne kadar yiyeceğimiz olduğunu, anakarayla iletişim kuracak herhangi bir aracımız olup olmadığını bilmemiz gerekiyor. Belki birileri barakalardan birinde cep telefonu bırakmıştır."

Elimi kaldırdım ve sonra kendi itaatkârlığımdan rahatsız olup indirdim ve konuştum.

"Bir radyo var."

Conor bir kaşını kaldırdı.

"İşe yarıyor mu?"

"Öyle görünüyor. Gerçi pilin ne kadar dayanacağını kim bilebilir. Ama zaten yayın yapmaya çalıştım; kimse gelmedi."

"Pekâlâ, buradaki işimizi bitirelim ve sonra da kamaraya gidip neyin ne olduğuna bakalım. Bize telsizin nasıl çalıştığını gösterebilirsin ve daha sonra düzgün bir envanter yapabilir, neyle uğraştığımızı görebiliriz. Bayer, yardım edebilecek misin?"

Bayer başını salladı. Kolu dövmelemin altında morarmıştı ama hareket ettirebiliyordu.

"Santana, sen burada kalsan iyi olur, etrafı kolaçan et."

"Emin misin?" Santana rahatlamış ve hayal kırıklığına uğramış karışımı bir ifadeyle baktı. "I yürüyebilir, biliyorsun."

"Biliyorum ama ihtiyacımız olan son şey senin o yarayı açman. Lyla oldukça iyi bir iş çıkardı, her şey düşünüldüğünde, ama şansımızı zorlamayalım."

Daha fazla baş sallama. Sırtımdaki ve kollarımdaki ağrıyan kasların gerildiğini hissederek ayağa kalktım. Bildiğimden daha gergindim, dile getirilmemiş bir korkuya karşı 1. kaslarımı sıkıyordum.

En iyisi için umut... en kötüsü için plan. Soru şuydu... İşler ne kadar kötüye gidebilirdi? Ve cevap, korkmaya başlamıştım, oldukça kötü olabilirdi.

NELERLE uğraştığımız ortaya çıktı, hem çok şey vardı hem de... çok şey yoktu. Şişe suyumuz vardı, kabaca sayarsak birkaç yüz litre, ancak şimdiden yirmi ya da otuz litre içmiştik ki bu sadece iki gün içinde endişe verici bir miktardı. Ayrıca tuvalet kağıdı ve bazı temel temizlik malzemeleri de vardı. Ve çok fazla olmasa da biraz yiyeceğimiz vardı. Bozulabilecek her şey boğucu sıcakta bozulmuştu; sandviçler karınca istilasına uğramış tepcikler halinde kıvrılıyor, peynir ve sığuş etler o kadar ekşimişti ki Angel buzdolabının kapağını açıp hızla tekrar kapattığında öğürüyordu.

Elimizde sadece kuru gıda ve teneke kutular kalmıştı. Bu da cipsler, krakerler, kurabiyeler ve bir yığın kutu dolusu ebedi hamur işi ve uzun ömürlü börek anlamına geliyordu. Konserve meyve salatası dışında taze çok az şey vardı. Ayrıca az miktarda bira ve şarabımız da vardı.

Belli ki Baz alkolün çoğunu ve radyoyu adada bırakacak kadar bize güvenmemiştir.

İşin kötü tarafı, yanımızda getirdiklerimiz dışında ilk yardım malzemesi yoktu ve adanın altyapısı hiçbirimizin onaramayacağı kadar hasar görmüş görünüyordu. Conor su hattının aşağısında, bir tuzdan arındırma tesisinin kalıntılarına benzeyen tanklar ve ekipmanlarla dolu parçalanmış bir kulübe keşfetmişti ve elektrik hala kesikti. Fırtınadan önce adaya elektriğin nasıl sağlandığı konusunda hiçbir fikrimiz yoktu - güneş panelleri varsa bile şimdi göremiyorduk ve en yakın büyük adadan ne kadar uzakta olduğumuz göz önüne alındığında su altı kablosu pek olası görünmüyordu. Ne olursa olsun, stal mahallesinde güçlü bir dizel kokusu vardı ve enkaz halindeki tuzdan arındırma tesisinin aşağısında dalgaların yüzeyine yayılan küçük bir yanardöner petrol gölü görülebiliyordu. Eğer tuzdan arındırma kulübesi yedek jeneratörü barındırıyorsa, artık pek de yedek sayılmazdı.

Hayvanlar çoktan kırık kutuları toplamaya başlamıştı, bu yüzden Conor'ın talimatıyla kalan yiyecekleri topladık ve kabine taşıdık.

"Kim öldü de onu kral yaptı amina koyayım?" diye homurdandı Bayer, ben ve o ormandaki ikinci yürüyüşümüze başlarken, elimizde kucak dolusu plastik ambalajlı yiyecek vardı - cipsler, kekler ve çocukken asla izin verilmeyen katkı maddeli kurabiyeler. Hiçbir şey söylemedim. Sorumluluğu üstlendiği için Conor'ı suçlayamazdım; birinin bunu yapması gerekiyordu ve önerdiği her şey mantıklıydı. Yiyeceklerin envanterini çıkarmamız ve onları kuşların gagalamasından ya da farelerin kemirmesinden uzak tutmamız gerekiyordu. Ama Bayer'i kızgın olduğu için de suçlayamazdım. Hepimiz çok yorgunduk. Hava kavurucu derecede sıcaktı, gömleğimin ince pamuğundan sırtımın yandığını ve göğüslerimin arasından ter damladığını hissedebiliyordum ve Bayer'in kolunun onu öldürüyor olması gerektiğini biliyordum. Dahası, Conor bizi hiçbirimizin kabul etmek istemediği bir şeyle yüzleştiriyordu: *Over Easy*'nin yakın zamanda bizi kurtarmaya gelmeyeceği ihtimaliyle.

Conor üçüncü kez kabine gitme emri verdiğinde Angel, stadın yıkıntıları arasında öfke nöbeti geçirerek konuyu zorladı.

"Bunu neden yapıyoruz?" diye bağırdı. "Tekne eninde sonunda geri dönmek *zorunda* ve o zaman mümkün olduğunca çabuk kampı terk etmeliyiz."

"Peki ya olmazsa?" Conor hoş bir şekilde sordu.

Angel inatla, "Tekne geri d6nmek *zorunda*," diye tekrarladı. "Ama bir paket daha lanet olası yiyecek taşımayacağım. Ve sen de bu adanın patronu değilsin ki bana söyleyesin!"

Conor, "Eğer onu yemek istiyorsanız, taşıyacaksınız," dedi. Sesi sıçan tonundaydı ve yüzeysel olarak oldukça gerçekçi görünüyordu ama altında grubun sessizliğe gömölmesine neden olan bir tehdit vardı. Bayer bir adım öne çıktı.

"Kadınım! böyle konuşma," diye hırladı. Conor ona döndü ve gülümsedi ama bu tamamen neşesiz bir gülümsemeydi, olağanüstü solgun gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeydi.

"Yani kendisi hiçbir şey yapmazken herkesin sıkı çalışmasından faydalanmalı mı?"

"Santana öyle," dedi Bayer. Conor'a doğru yaklaşıyordu, omuzlarındaki ve boynundaki kaslar öne çıkıyordu.

"Santana'nın bacağında on santimlik bir kesik var, seni moron," diye tersledim. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Doğruydular ve Angel'ın hepimiz gibi kendi yükünü çekmemesi için hiçbir neden yoktu, ama içten içe, reddetmesinin nedeninin bu olmadığını biliyordum - bu tembellik değildi, bu hazırlık seviyesinin ne anlama geldiğine dair bir dehşet, bu olasılığın gözünün içine bakmayı reddetmekti.

Bayer yine de psikanalizle ilgilenmiyordu. "Bana ne dedin sen?" diye hırladı.

"Hey!" Ellerini uzatarak öne çıkan Joel oldu. "Dostum, sakın ol. Bak" - Conor'a baktı- "belki de biraz ara vermeli, herkese biraz yiyecek vermeli ve öğleden sonra hava daha az sıcakken bitirmeliyiz?"

Conor sanki zamanı hesaplıyormuş gibi gökyüzüne baktı ve sonra omuz silkip başını salladı.

"Tamam. Fena fikir değil."

"Gitmeden önce şu telsizi çözmeye çalışalım mı?" Joel söyledi. Conor tekrar başını salladı.

"Nerede olduğunu söylemiştin, Lyla?"

"Şuradaki kulübede." İşaret ettim ve bir kez daha bakmak için küçük, dağınık, sıcak ve huysuz bir grup olarak karşıya geçtik.

Kulübenin içi karanlıktı ve dışarıdaki güneşin hararetinden sonra neredeyse serindi. Radyo hala orada duruyordu, LED'i hala yeşil yanıyordu ve alıcıyı elime aldığımda ekran daha önce olduğu gibi yandı. Bu kez arkadan çıkan ve araba aküsüne benzeyen bir şeye giden kablolar olduğunu fark ettim.

"Daha önce bunlardan birini kullanan oldu mu?" diye sordum. Herkesin kafası sallandı ve kalbimin biraz sıkıştığını hissettim. "Ben de kullanmadım. Daha önce tahmin etmiştim. Ama bakın, bu"-paraziti azdıran ve azaltan düğmeyi çevirdim

-"Bir tür ses kontrolüne benziyor ve iletmek için alıcıdaki bu düğmeye basıyorsunuz. Ama bu"-başka bir düğmeyi gösterdim-"sanırım kanalı değiştirmek için. Sorun şu ki, hangi kanalı kullanmamız gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Önceden ayarladığım kanalda bıraktım çünkü *Over Easy*'nin bu kanalı izleyeceğini düşünmüştüm ama eğer bölgede değillerse belki de bir Mayday kanalı kullanmalıyız."

"Hangisi?" Angel biraz küçümser bir tavırla sordu. Omuzlarımı biraz savunmacı bir tavırla kaldırdım.

"Hiçbir fikrim yok. Sorun da bu zaten." Uzun bir duraklama oldu.

"Bakın," dedi Joel sonunda, "sanırım yapabileceğimiz tek şey mümkün olduğunca çok sayıda denemek. Kanallar arasında gezinmek ve her seferinde mesajı olabildiğince fazla bilgiyle tekrarlamak. Katılıyor musun?"

"Yani... evet," dedim isteksizce, "ama pille çalışıyor ve ne kadar şarjı kaldığını bilmiyoruz." Masanın altında duran turuncu pili işaret ettim, telsizden gelen kablolar terminallerin etrafına sarılmıştı. "Bu yüzden şimdi mümkün olduğunca geniş bir alana yayın yapmak ve her ihtimale karşı biraz şarj biriktirmek arasında bir denge kurmamız gerekecek..."

Önümüzdeki günlerde ve haftalarda ihtiyacımız olursa diye, söylenmeyen mesaj buydu, ama söylemek istemedim. Eğer fırtına kötü bir fırtına olsaydı, hatta belki de hâlâ Endonezya kıyılarında dolaşıyor olsaydı, tüm teknelerin ve lshing gemilerinin limanda bağlı olması ve güvenli bir şekilde fırtınanın dinmesini bekliyor olması gayet mümkündü. Birkaç gün içinde tra c'ı geçme şansımız daha yüksek olabilirdi. Ama bundan önce tüm bataryayı kullanmış olsaydık, kendi ayağımıza kurşun sıkmış olurduk.

Conor sonunda kararlı bir şekilde, "İkiniz de haklısınız," dedi. "Joel, sen burada kal ve yarım düzine farklı frekansta bir imdat çağrısı yayınla, bakalım yanıt alabilecek misin? Eğer yanıt alabilirsen, frekansların ne olduğunu yaz. Eğer bu işe yaramazsa, güç tasarrufu için telsizi kapatırız ve yarın tekrar deneriz. Lyla, bir şey duyup duymadığını görmek için tarama yaptın mı?"

"Şey... hayır," dedim, biraz utanarak. Conor bu sözleri söyler söylemez, bu çok açık bir adım gibi görünmüştü. Elbette, insanların zaten kullandığı bir kanal varsa, o kanaldan çağrı yapmak mantıklı olabilirdi. "Hayır, bunu düşünmemiştim."

"İlk önce bunu yapmak iyi bir fikir olabilir, bakalım bir şey bulabilecek miyiz? Eğer bulamazsak, hatırlayabileceğin bazı frekanslar seç Joel, yarın farklı frekanslar deneriz."

"Tamam," dedi Joel. Ahizeyi kaldırdı ve kadrani çevirmeye başladı, cızırtı yükselip alçalırken dikkatle dinliyordu.

"Geri kalanımız kabine bir takım daha malzeme götürecek ve sonra öğle yemeği için mola vereceğiz."

Joel başıyla onayladı. Şimdi kadranın tüm spektrumunu çalıştırmıştı ve son bir takım malzemeleri almak için kulübeden uzaklaşırken, yayın yapmaya başladığını duyabiliyordum.

"Merhaba, benim adım Joel Richards, bu... Tanrım, emin değilim. Belki de üçüncü Mayday çağrımızdır? Lütfen, eğer bizi duyabiliyorsanız, acil yardım gönderin. Endonezya'nın yaklaşık yirmi saat güneybatısında bir adada mahsur kaldık. Tekneyle yirmi saat, yani buraya tekneyle geldik."

Bir kutu konserve ton balığı salatası alıp üzerine vakumlanmış kruvasan eklerken sesi gittikçe kısılıyordu.

"Burada ciddi yaraları olan insanlar var...." Açıklıktan uzaklaşıp kulübeye giden patikadan yukarı doğru yürürken duydum. "Beni duyabilen varsa lütfen cevap versin ya da yardım göndersin. Ne kadar dayanacaklarını bilmiyoruz."

Bugün 17 Şubat, fırtınadan bu yana üç gün geçti ve sanırım içinde bulunduğumuz durumun ciddiyeti anlaşılmaya başlandı. Tekneye bir şey olmuş olmalı.

-Bu korkunç bir düşünce.

Dün bir grup toplantısı yaptık ve tüm su ve yiyecek stoklarımızı topladık. Bayer iki yüz litreden biraz fazla suyumuz olduğunu, ayrıca tenekelerden biraz sıvı ve hindistan cevizlerinden toplayabileceğimiz kadarımız olduğunu hesapladı. Bu çok fazla değil. Kendimizi günde bir litreyle sınırlasak bile - ki Lyla bu sıcakta hayatta kalmak için ancak bu kadarına ihtiyaç olduğunu söylüyor - hepimiz için günde sekiz litreden bahsediyoruz, bu da yaklaşık yirmi beş günlük bir tedarik demek. Bir aydan az.

Bugün yeni tahsisi denediğimiz ilk gündü ve Tanrım çok zordu. Kahvaltı iyiydi ama akşam olduğunda o kadar susamıştım ki sudan başka bir şey düşünemiyordum. Hayaller kuruyordum, bir sürahidenden büyük damlalar almayı ya da duşta durup vücudumdan aşağı dökülmesini hayal ediyordum. Güneş adanın batısındaki uzun palmyeye vurduğunda akşam payını dağıtmak üzere anlaşmıştık ama güneşin ormanın üzerinden süzülüşünü izlerken neredeyse çatlayacaktım ve harçlığımı erkenden almak için yalvaracaktım. Sanırım Conor olmasaydı yalvarırdım ama o beni ikna etti. Bir oyun oynadık; gözlerimi kapattım ve kendimi çocukluğumun geçtiği evin odalarında yürürken hayal ettim, her birini ona tarif ettim. İnanılmaz derecede gerçekçi hissettirdi. Gözlerimi açtığımda güneşin batmak üzere olduğunu ve palmye ağacının ucuna değdiğini fark ettim.

Neredeyse kabine koşacaktım. Hayatımda hiç kimseyi Bayer'in su bardaklarını dağıttığı kadar mutlu görmemiştim.

Daha ne kadar zorlaşacağından korkuyorum. Ama henüz bunu düşünmem. Biri gelecek. Birisi gelmek zorunda.

BÖLÜM 16

Ertesi gün **uyandığımda**, tam bir şaşkınlık hissi ve ardından bir korku dalgası vardı.

Şaşkınlık, kendi yatağımda, hatta *bir* yatakta bile olmadığımı, bir kez daha Forest Retreat'in Roor'unda Joel, Dan ve Santana'nın horultularıyla çevrili bir şiltenin üzerinde yattığımı fark etmemden kaynaklanıyordu.

Bir yirmi dört saatin daha geçtiğini ve iyi olup olmadığımı öğrenmek için villanın kapısını yumruklayan bir yapımcının, körfezden patıkaya doğru nefes nefese gelen bir Camille'in olmadığını fark ettiğimde dehşete kapıldım. Ve geçen her saatle birlikte, hem *Over Easy*'nin hem de Nico'nun başına korkunç bir şey gelmiş olma ihtimali daha da artıyordu.

Saatin ne kadar erken olduğundan emin değildim ama bu düşünce bütün uykumu kaçırmıştı.

Kalktım, ayakkabılarımı giydim ve arkamdan kapıyı kapatarak kendimi sessizce villadan dışarı attım.

Yaptığım ilk şey, teknenin ilk gün demirlediği adanın uzak kıyısına doğru yürümek oldu; orada olmasa bile, en azından uzakta bir şekil olabileceği ve yaklaştığı umuduyla. Ama ufukta hiçbir şey yoktu, sadece göz alabildiğine kesintisiz bir mavi ve yukarıda, kavurucu mavilikteki gökyüzünü gölgeleyen tek bir jet izi.

İçimdeki tüm umudun tükendiğini hissettim.

"Ufku da izliyorsun, ha?" diye bir ses geldi arkamdan ve Conor'ın çıplak göğüsle orada durduğunu görmek için döndüm. Elini kaldırmış, gözlerini gölgeliyordu ve bu hareket kartal kanatlarının gövdesi boyunca gerilmesine ve dalgalanmasına neden oldu, sanki sağa doğru havalanmak üzere olan bir kuş gibi.

"Tanrım, beni korkuttun."

"Özür dilerim. Ben de aynı şeyi düşündüm... şey, umut demek istemiyorum, çünkü orada bir şey olacağına gerçekten inandığımdan emin değilim, ama kontrol etmek zorundaydım."

"Ne yapacağız Conor?" Ağzımdan kaçırdım. Sesimdeki çaresizlik beni şaşırtmıştı. Dehşeti kontrol altında tutmak için çok çalışıyordum, ortaya çıkan her engeli çözmenin pratikliklerine odaklanmaya devam ediyordum - ama o acımasız mavi bir şekilde hayal ettiğim her şeyden daha kötüydü. Mavi, göz alabildiğine maviydi. Ne bir tekne, ne bir ada, ne de bir odun parçası. "Tekne gelmezse, yani? Ne bok yiyeceğiz?"

Conor omuz silkti.

"Biz... hayatta kalırsınız, sanırım. Tek yapabileceğimiz bu. Eninde sonunda birileri bizi aramaya gelecektir. Nereye gittiğimizi biliyor olmalılar."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olmalı. Baz bu adayı birinden kiraladı. İngiltere'de bir yapım şirketi olmalı. Hiçbir şey duymadıklarında, *birileri* kontrol edecek, ekmek kırıntılarını takip edecek."

"Peki bu ne kadar sürer? Özellikle de fırtına anakaradaki kadar kötü ya da daha kötüyse. Bir grup aptal reality şov yarışmacısını aramak için yerel kaynaklara sahip olmayabilirler."

"Bilmiyorum," dedi Conor sessizce. "Açıkçası bu kasırganın çok yıkıcı olmamasını umuyorum, ama diğer adalarda büyük bir olay olmadıysa... şöyle söyleyeyim, bu olasılık beni daha çok endişelendiriyor."

"Ne demek istiyorsun?" Şaşırmıştım. "Fırtınanın yeterince kötü *olmadığından mı* endişeleniyorsun? Bu hiç mantıklı değil."

"Yani, fırtına büyük bir olay olsaydı, İngiltere'de haberlere çıkardı. İnsanlar iyi olduğumuzu bilmek isteyecek ve Baz'a ulaşamadıklarında endişelenmeye başlayacaklar. Aile üyeleri yaygara koparmaya başlayacak. Real TV'yle iletişime geçecekler. Ama bu sadece yerel bir şey olsaydı..."

"Kahretsin." Günün yükselen sıcaklığına rağmen ellerim aniden üşüdü. "Birleşik Krallık'ta kimse ne olduğunu bilmiyorsa, arama ekibi göndermeyi de bilmeyebilirler."

"Aynen öyle. Yani... 11ming'in ne kadar sürmesi gerekiyordu? Altı hafta mı? Sekiz mi? Ve herkese adadayken bizden haber beklememelerini söylemiştik."

Birkaç ay boyunca bizden haber alamazlarsa, sizce endişelenirler mi? Yoksa sadece kazanan çifte ulaştığımızı mı düşünürler?"

"Sanırım patronum endişelenirdi," dedim yavaşça. "Endişelenirdi yani. Sadece iki hafta izin aldım." Ama bu sözleri söylerken bile merak ediyordum... endişelenir miydi? Yoksa sadece işimden umudumu kestiğimi ve işi batırdığımı mı düşünürdü? Endişelense bile kiminle irtibata geçeceğini biliyor muydu? Ona prodüksiyon hakkında bir şey söylemiş miydim? Annemi arayabilir diye düşündüm. Üniversitenin emeklilik veri tabanında en yakın akrabam olarak görünüyordu. Gösteriyi ve benim erken ayrılma planımı biliyordu ama aynı zamanda on hafta kadar sürmesi gerektiğini de biliyordu. Ya fikrimi değiştirdiğimi ve kalmaya karar verdiğimi varsayarsa? Telefonumu bırakmadan önce gönderdiğim kısa WhatsApp mesajını düşündüm, birkaç hafta iletişimde olamayacağımı ve benden haber alamazsa endişelenmemesini söylemiştim. Bu şimdi son derece aptalca görünüyordu.

"Baz biriyle görüşüyor olmalı?" Sonunda söyledim. "Eve görüntü gönderiyor olmalı, sence de öyle değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Conor basitçe. "Hiçbir fikrim yok."

"Onu tanıyordun, değil mi?" diye sordum, ama bu sözleri söylerken bile geçmiş zamana kaymış olduğumu fark ettim, henüz Nico'ya uygulamaya hazır olmadığım bir geçmiş zamana.

"Baz?" Conor'ın bakışları ilk kez yüzümden ufka doğru kaydı. Sert ışıktaki gözbebekleri iğne ucu kadar küçülmüştü ve gözleri neredeyse saf buz grisi görünüyordu. Baz'dan bahsettiğim o kadar belliydi ki bu soru ona yersiz geldi, sanki cevabını düşünmek için kendine zaman kazandırmak ister gibiydi. "Yani... evet, sayılır. Ortak noktalarımız vardı sanırım. Ama bu hayatta kalmamızı sağlayacak pek bir şey değil."

Hayatta kalmamız. Bu iki kelime havada asılı kaldı ve diğer tüm düşünceleri bastırdı. Şimdiye kadar kimse bunu bu kadar açık bir şekilde ortaya koymamıştı ama doğrudu, bahsettiğimiz şey buydu. Yaşamımız ya da ölümümüz, her şeyimiz ya da hiçbir şeyimiz, son zarda hayatta kalmamız.

Ve tüm bunların altında, tekne gelmezse Nico'nun muhtemelen çoktan ölmüş olacağı gibi dile getirilmeyen bir gerçek vardı.

Sanki bu düşüncüyü kafamdan atabilecekmişim gibi ellerimi tuzla karışık saçlarımın arasından geçirdim.

"Sence ne kadar dayanabiliriz?" Bunun yerine, dikkatimi Nico'nun düşüncelerinden uzaklaştırmak için "Sence ne kadar dayanabiliriz?" diye sordum. Conor omuz silkti.

"Adadan ne toplayabileceğimize bağlı," dedi sonunda. "Muzlar. Hindistan cevizi. Balık. Belki yarasalar, eğer onları yakalayabilirsek. Geceleri ağaçlarda asılı duran meyve yarasalarını gördünüz mü? Çok büyükler, bir tavşan kadarlar."

Yarasalar. Bu fikir bile beni tiksindirmişti ama bir açıdan haklı olabileceğini de biliyordum.

"Bir ton yiyeceğimiz var ama" dedim, karşı çıkıyormuşum gibi görünmemeye çalışarak. "Yani, kutular dolusu çörek, kruvasan ve tüm o teneke kutular var. Tam olarak gurme mutfağı olmadığını biliyorum ama..."

"Sekiz kişiyiz," dedi Conor oldukça sinirli bir şekilde. "Sekiz. Yani kendimizi günde birkaç parça karbonhidrat ve bir kutu bir şeyle sınırlasak bile, yine de haftada yüzden fazla simit ya da her neyse işte. Kabaca bir sayım yaptım ve birkaç haftadan bahsediyoruz. Eğer öyleyse."

Yüzümün renginin solduğunu hissettim. O böyle söyleyince... durumumuz apaçık ortadaydı. Ben de saymamıştım ama birkaç yüzden fazla mu ns ve Danish olduğundan şüpheliydim ve muhtemelen bundan daha az teneke vardı. Ve günde iki Danimarkalı hayatta kalmak için fazla gelmiyordu. Yiyeceğimiz bittiğinde ne olacağı sorusu düşünmek istemediğim bir şeydi. Ama Conor hâlâ konuşuyordu.

"Aslında ben daha çok su konusunda endişeliyim. Günde en az iki litre ya da o civarda su içmeniz gerekiyor ama diyelim ki bir litrede tutabildik. Bu sıcakta pek eğlenceli olmayacak ama muhtemelen bizi hayatta tutacaktır. Bu hepimiz için sekiz litre eder, günde iki büyük su şişesinden biraz daha az. Ve onlardan kırktan fazla olduğunu sanmıyorum. Dün en az üç tane içtik, belki dört. Yani konuşuyoruz..."

"Yaklaşık üç hafta," diye bitirdim. Midemde bir boşluk hissi vardı. Santana'nın bacağını temizlerken kanalizasyona döktüğüm litrelerce suyu düşündüm ve midemin bulandığını hissettim. "Tabii tuzdan arındırma tesisini çalıştıramazsak."

Conor başını salladı.

"Ona baktın mı? Denize sürüklenmiş olması gereken büyük parçalar eksikti. Bir mühendisin bile bunu çalıştırabileceğini sanmıyorum."

Ancak yağmur yağması ihtimaline karşı su izmaritleri ve stul kurmalıyız."

İkimiz de bulutsuz gökyüzüne baktık. Söylenecek pek bir şey yok gibiydi. Yutkundum. Birden çok susadığımı hissettim.

Kulübeye döndüklerinde diğerleri uyanmış ve kahvaltı hazırlamakla meşguldü. Güvertenin hemen köşesindeki kumda küçük bir odun parçası yanıyordu ve Dan ile Santana siyah kahveye çok benzeyen ve kokan bir şeyden bardak bardak içiyorlardı. Angel bir kutu meyve salatasını karıştırıyordu ve Bayer su şişelerinden birinin kapağını açmış, çenesinden aşağıya akan suyu doğrudan ağzından içiyordu. Joel bir çörek kemiriyordu. Açıklığın uzak tarafında bir kuş ağaçta oturmuş, kimse bakmıyorken çalmış olabileceği bir çöreği kemiriyordu. Sadece Zana yemiyor ya da içmiyordu.

"Bakın, kahve buldum!" Biz yaklaşırken Santana elindeki bardağı kaldırarak seslendi. "Biraz ister misin?"

"Bırak onu," dedi Conor hışımla. Santana kahve fincanını yere bıraktı. "Anlayamadım?"

"Sen değil, o." Su şişesini tehditkâr bir yavaşlıkla indiren Bayer'e başıyla işaret etti.

"Ne dedin sen?" Sesi bastırılmış bir saldırganlıkla doluydu ve merdivenleri çıkarken duraksamama neden oldu ama Conor gözünü bile kırpmadı. Masaya doğru yürüdü ve oturdu, tavrı sakindi.

"Bakın, bunu dün gece konuşmalıydık ama erzaklarımızı karneye bağlamaya başlamalıyız. Özellikle de suyu. Lyla ve ben az önce koydaydık. Tekneden bir iz yok ve bu işin uzun süreceğini varsaymak zorundayız."

"Ne demek istiyorsun, özellikle su mu?" Angel tek kaşını kaldırdı. "Litrelerce suyumuz var. Bütün günümüzü o aptal şeyleri kamaradan yukarı taşımakla geçirdik."

"Aslında o kadar da çok şeyimiz yok," dedim, biraz nazıkçe. Joel'in yanına oturdum. "Conor ve ben sadece matematik hesapları yapıyorduk ve... o haklı.

Hayatta kalmak için günde yaklaşık sekiz litreye ihtiyacımız olacak. Bu hızla gidersek iki ya da üç hafta içinde suyu bitirmiş olacağız."

Santana gülümseyerek, "Üzgünüm ama sekiz litre çok saçma," dedi. "En büyük hidrasyon manyağı bile o kadar içmez. Şişelenmiş suyla yıkanmamıza gerek yok, bunun için denizi kullanabiliriz."

"Kişi başı sekiz litre değil," diye heceledi Conor. "Hepimiz için sekiz litre. Her birimiz için bir litre. Her gün için."

"Ne?" Dan'in kafası karışmış görünüyordu. "Ama bu hayatta kalmak için yeterli değil mi? Bu sıcakta değil."

"Yağmur yağmadığı sürece, öyle olmak zorunda. Adanın her tarafını dolaştım ve hiç su kaynağı yok."

"Bir kuyu kazabilir miyiz?" Santana tereddütle sordu. Conor başını salladı. "Okyanusun ortasında büyük bir kum yığınıyız. Herhangi bir kuyu sadece

deniz suyu olacak ve zaten elimizde bol miktarda var."

"Lanet olsun." Bayer büyük şişeyi masaya öyle sert vurdu ki su sıçradı ve yüzeye sıçradı. Herkes irkildi. Joel'i damlacıklara bakarken yakaladım, ahşabın sıcak yüzeyinden buharlaşmalarını izliyordu.

"Elimizde meyve salatası kutuları var," diyordu Conor. "Suyu doldurmak için kullanabileceğimiz makul miktarda sıvı var. Ama daha fazla kahve yok." Santana ve Dan'in bardaklarına başıyla işaret etti. "Toprakta çok fazla israf oluyor."

"Ama bekle," dedi Santana, "iki ya da üç hafta, tekne o zamana kadar dönmüş olmalı, değil mi?"

Conor'la bakiştık.

"Sanırım..." Yavaş konuşuyordu ve ilk kez söylemek istediklerini nasıl kelimelere dökeceğinden emin olmadığı izlenimine kapıldım. "Sanırım tekne geliyor olsaydı... şimdiye kadar burada olurdu."

Anında bir protesto ve inançsızlık şamatası koptu ve Conor sesini yükselterek diğerlerinin üzerinde konuştu.

"Üzgünüm, kimsenin duymak istemediği bir şey olduğunu biliyorum ama her nereye gidiyorlarsa, on iki saat içinde orada olmaları ve geri dönmeleri gerekiyordu. Yola çıktıklarından bu yana otuz altı saatten fazla zaman geçti ve bunun yirmi dört saatinde deniz bir gölet kadar sakindi. Onlara cömert bir ekstra zaman verseniz bile

Tabii ki, eğer geliyor olsalardı, çoktan burada olurlardı."

"Ya tekne hasar görürse?" Santana söyledi. "Onarım için durmak zorunda kalmış olabilirler."

"O zaman neden yardım göndermediler?"

"Belki herkes meşguldür! Ya da belki yakıtları bitmiştir ve bir yerlerde rolantide insanların gelmesini bekliyorlardır. Ya da belki-"

Conor sabırsızca, "Belki, belki, belki," diye araya girdi. "Bir sürü olası açıklama var ama hiçbirini hayatta kalmamız üzerine kumar oynayacak kadar kesin değil." Hayatta kalmak. Sahilde kullandığı kelimenin aynısıydı ve ikinci kez duyduğumda aynı sarsıntıyı hissettim. "Gelmeyeceklermiş gibi davranmalıyız, aksi takdirde bir hafta içinde burada oturmuş boş şişelere bakıyor olabiliriz."

"Ama uzun vadeli plan nedir?" Zana'nın sesiydi bu, o kadar beklenmedikti ki hepimiz dönüp ona baktık. Masanın köşesinde oturuyordu ve bir gece öncesine göre daha zayıf ve kırılgan görünüyordu; gözlerindeki çaresizlik ve korkuyu görünce içim cız etti. "Demek istediğim, söylediklerin mantıklı. Ama bir hafta sonra burada oturup boş şişelere bakıyor olmamız ya da üç hafta sonra burada oturuyor olmamız ne fark eder? Her iki durumda da sıçtık."

"Bu bize daha fazla zaman kazandırır," dedi Conor. Masanın diğer ucuna geçti ve kızın ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı. "Üç hafta içinde her şey olabilir. Bir gemi geçebilir. İngiltere'den biri sorunun ne olduğunu anlayıp bir helikopter kiralayabilir. *Yağmur yağabilir.*"

Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu. Sonra Joel ellerini saçlarında gezdirdi. ayağa kalktı, tuza bulandı.

"Lanet olsun. Umarım haklısındır. Gerçekten, gerçekten haklı olmanı umuyorum."

Bugün Çarşamba, ayın 21'i. Fırtınanın üzerinden tam bir hafta geçti. Bu sabah uyandığımda teknenin hala orada olmadığını görünce... Bilmiyorum. Umutsuzluğa yakın bir şey. Bir hafta. Tekne bozulmuş olsa bile, şimdiye kadar alarm vermiş olmaları gerekirdi. Korkunç bir şey olmuş olmalı.

Çok fazla düşünürsem delirecekmişim gibi hissediyorum. Aklımı başımda tutan tek şey burada Conor'la birlikte olmam. Böyle bir durumda bile çok sakin, çok güçlü. Ve aynı zamanda pratik biri. Karargâhtaki tüm yiyecek ve suyu toplamayı ve hayatta kalmak için bunları ne kadar süre kullanabileceğimizi hesaplamayı düşünen oydu.

Bunu su villasında yazıyorum; Conor ve ben şu anda orada yaşıyoruz. İdeal değil, iskele çok çürük, ama fırtınadan sonra sadece üç villa ayakta kalmıştı - bizimki, Lyla'nınki ve su villası, bu yüzden fazla seçeneğimiz yoktu. Bazı açılardan Conor ve benim orijinal villamızda kalmamız daha mantıklı olurdu ama Bayer'in omzu fırtınada çıktı ve o zamandan beri durumu pek iyi değil.

Conor'la özel bir konuşma yaptık ve Bayer'le Angel'ı villamızdan çıkarmaya hazır olup olmadığını sordu; ikisini biraz yalnız bırakabilir ve Bayer'e iyileşmesi için biraz huzur ve sessizlik verebilirdim. Sudan pek hoşlanmam ama Bayer'in her gece buraya gelmeye çalışmasının güvenli olmayacağı konusunda hemfikirim. Eğer suya düşerse, omzu sakatken yüzebilir mi bilmiyorum.

Tüm kuşkuvarıma rağmen Conor'a devam etmesini, Bayer ve Angel'a Palm Tree Rest'i almalarını söyledim. Ve biliyor musunuz, iyi ki de öyle yapmışım. Su villası çok güzel. Ve her nasılsa, burada, dalgalarla çevriliyken, artık o kadar da korkmuyorum. Ama evet dememin asıl sebebi Conor'dı. Beni daha iyi bir insan olmaya itiyor. Tanrım, onu çok seviyorum.

BÖLÜM 17

Sonraki birkaç gün boyunca huzursuz bir ritim tutturduk. Sabahları kahvaltı için kabanada toplanıyor, sonra biri, genellikle ben ya da Joel, radyoyu denemek için stal kamaralarına geri dönüyorduk. Günün geri kalanını güneşlenerek, adayı keşfederek geçiriyorduk ve daha sonra sıcak dayanılmaz hale geldikçe herkes öğleden sonra villaların gölgesine çekiliyor, kâğıt oynuyor, uyuyor ve artan susuzluğumuzu görmezden gelmeye çalışıyordu - Conor akşam yemeğini dağıttığında güneşin adanın ucundaki Su Palmiyesi adını verdiğimiz palmiyenin yapraklarına dokunmasını sabırsızlıkla bekliyorduk.

Conor, Zana, Angel ve Bayer ilk başta Nico ve benim sahip olacağımız villa olan Palm Tree Rest'e yerleşmiş gibi görünüyordular, ancak Conor ve Bayer arasında kahvaltı sırasında çıkan tartışmadan sonra, bunun uzun vadede devam edebilecek bir anlaşma olmayacağı hemen anlaşıldı.

Bir çiftin enkaz halindeki villalardan birini yenilemek için harekete geçmesini bekliyordum -muhtemelen Bayer, çünkü mevcut düzenlemeden hiç memnun görünmüyordu ve aslında iki kez geceyi harabe haldeki Ocean Blu'da geçirmiş, yıldızların altında uyumuştur. Ancak gerçekte olan şey oldukça farklıydı - hiçbirimizin tahmin etmediği bir şey.

Bir akşam yemek için kabanada toplanana kadar fark etmedik ve sonra onu fark eden Santana oldu. Kabinin parmaklıklarına yaslanmış, kumsalın ötesinde gün batımını izliyordu ki bir çığlık attı.

"Bekle, iskeleyi kim yeniden inşa ediyordu?"

"O ben oluyorum," dedi Conor sırtarak. "Mağara adamı aletleri -taş ve çivi- ama işe yaradı. Bir nevi."

Hepimiz duvarın dibine toplanıp baktık ve Santana'nın haklı olduğunu gördüm -Birisi, muhtemelen Conor, sahilde yıkanmış güverte parçalarını aramış ve parçaları fırtınadan kurtulan dikmelerin üzerine tekrar tutturmuştu. Pek de mükemmel sayılmazdı; bazı çok büyük boşluklar vardı ve tahtalar kırık ve düzensizdi. Ve halat tırabzan, üzerinde asılı ışıklarla birlikte çoktan gitmişti. Ama bir kez daha yüzmeden su kenarındaki villaya ulaşabiliyordunuz.

"Zana ve ben orada uyuyacağız," dedi Conor. Bayer'e döndü ve hafifçe başını salladı. "Palmiye Ağacı Dinlenme Yeri senin olabilir."

"Yapabilirim, değil mi?" Bayer suratını ekşiterek söyledi. Belli ki bira bulmuş ve içiyordu - onunla masaya oturduğumuz anda nefesinden gelen biranın kokusunu alabilmiştik ve Dan ve ben, şimdi muhtemelen zamanı olmadığına karar vermeden önce, biranın sıvı ödeneğine dahil edilip edilmediği ve edilmediyse nasıl artırılacağı konusunda fısıltıyla tartışmıştık.

"Bayer..." Angel yatıştırıcı bir şekilde söyledi. Bir elini onun bacağına koydu ve Bayer hırlayarak arkasını döndü.

Masanın en ucunda oturan Zana'ya bakıyordum, eli Conor'ın elinin içindeydi. Solgun ve perişan görünüyordu ve ilk seferinde su kenarındaki villaya ulaşırken sergilediği içgüdüsel dehşeti hatırlamadan edemedim. Cılız, derme çatma bir iskele üzerinde nasıl idare edecekti?

"Bu konuda ne hissediyorsun, Zana?" diye sordum ve o da yüzünü buruşturdu.

"İyi." Sesi monotondur ve o kadar zayıftı ki zar zor duyabiliyordum. Aslında sesi neredeyse komik bir şekilde sessizdi. Tüm bunlardan ne anladığını görmek için merakla Conor'a baktım ama ondan bir yanıt gelmedi. Yine de Zana'nın su fobisinden habersiz olamazdı, değil mi?

"Daha neşeli bir şekilde," dedi Dan, grubun havasını geri getirmeye çalışarak, "bakın Lyla ve ben bu öğleden sonra ne bulduk."

Masanın altına uzandı ve bir avuç muz, üç olgunlaşmış ve iki olgunlaşmamış hindistan cevizi ile geldi. Muzları ormanda denemiştik ve evdeki süpermarkettekilerden daha küçük, daha nişastalı ve daha az tatlı olduklarını, tükürmek zorunda kaldığınız kocaman siyah çekirdekleri olduğunu görmüştük, ama yemek için yeterince lezzetliydi ve dilenciler seçici olamazdı. Hindistan cevizlerini yerde bulmuştuk. Ormanın etrafında düzinelerce vardı.

İlkini bulduğumda sevinçten havalara uçmuştum - su sorunumuzun sona erdiğini düşünmüştüm - ama Dan onları sallamış, şırıltı sesini dinlemiş ve başını sallamıştı. Çok olgunlaşmışlardı. Eğer hindistan cevizi suyu istiyorsak yeşil, olgunlaşmamış olanlara ihtiyacımız vardı, ki onlar da sinir bozucu bir şekilde hâlâ ağaçlarda, başımızın üstünde duruyordu.

Dan ve ben muzları paylaştırırken, Joel ve Angel hindistancevizlerini nasıl kıracaklarını düşünürken, Conor suyu ölçmeye başladı. Her sabah ve akşam yarım litre olarak anlaşıştık ama bu sıcakta yarım litrenin akşam yemeğine kadar yetmeyeceği ortaya çıktı ve şimdi kendimi, herkesin payına düşen suyu bu iş için işaretlenmiş bir teneke kutuya doldururken ve sonra dikkatlice bir bardağa boşaltırken açgözlülükle onu izlerken buldum. Benimkini önüme koyduğunda, onu hemen alıp aşağıya dökme dürtüsüne karşı koymam gerekti ama bunu yapmak istemedim. Onu saklamak istedim.

Bayer ise çiğnediği simidi bırakıp kocaman bir yudum aldı, ağzını sildi ve ardından muzunu ısırıldı. Yüzünü buruşturdu.

"İğrenç." Bir avuç tohumu yere tükürdü. "Tadı bok gibi."

Dan ile bakıştık. Bayer'in masaya bir şey getirmediği düşünülürse *teşekkür etmek* daha uygun bir yanıt gibi görünüyordu ama ikimizin de onu kışkırtmak için acele etmediğimizi söyleyebilirdim. Bir dövüş için şımarıyor gibi görünüyordu.

Sessizlik Joel'in tezahüratıyla bozuldu ve Angel ayağa kalkarak zafer kazanmış bir edayla, şimdi tepesinde gözlerine çivi çakmayı başardıkları iki küçük delik bulunan hindistan cevizi havaya kaldırdı.

"Et voilà! Hindistan cevizi suyu!"

"Fincanlarınızı uzatın," dedi Joel. Sırıtiyordu.

Hepimiz öyle yaptık ve Angel sıvının bir kısmını dikkatlice her fincana boşalttı. Bulanıktı ve kabuk ve saç parçalarıyla karışmıştı ama hiçbirimiz bunu umursamadık - yani Angel hindistan cevizi suyunu dökerken fincanını kabaca iten Bayer dışında hiçbirimiz.

"Bu iğrenç. Az önce suyuma bir sürü pislik döktün."

Angel sabırsızca, "*Bok* değil," dedi ve son kelimedede alaycı bir tavırla *r'yi* yuvarladı. "Tamamen temiz hindistancevizi kılıları."

"Sen iç o zaman." Bayer bardağı ona doğru itti, neredeyse devirecekti. Angel tek kaşını kaldırdı.

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim." Bayer'ın sesi hiddetliydi. "İçini pislikle doldurduğun için bunu istemiyorum."

Angel omuz silkti, Bayer'ın fincanını aldı ve boşalttı.

Bayer'ın yaygara koparmasını, şaka yaptığını söylemesini, hatta belki de Angel'ın suyunu ondan almasını bekliyordum. Bütün geceyi susuz geçirme fikri hiç hoş değildi. Ama o bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine, Conor'ın erzaklarımızı dikkatle ölçtükten sonra yere bıraktığı on beş litrelik büyük su şişesini kendine doğru çekti, kapağını açtı ve uzun bir yudum aldı.

Bir an için mutlak bir sessizlik oldu. Hepimiz ne yapacağımızı bilemez bir halde Bayer'e baktık. Sonra, neredeyse istemsizce, gözlerimin Conor'a gittiğini fark ettim.

"Koy. Onu. İndir." Conor çok sessiz bir şekilde söyledi. Kelimeler sessizliğin içine taş gibi düştü.

Bayer şişeyi yere bıraktı ve genişçe sıırttı. Dibinde neredeyse bir litre kalmıştı. Şimdi ancak yarım fincan kalmıştı.

"Elbette," dedi.

"Beni dinle." Conor'ın sesi sakın ama ölümcüldü ve omurgamda bir ürperti yarattı. "Sana üç ihtar veriyorum Bayer ve ikisini aldın. Ama bir daha böyle bir şeye kalkışırsan, oyun dışı kalırsın."

"Dışarı mı?" Bayer alaycı bir kahkaha attı. "Fark ettin mi bilmiyorum dostum ama *çıkış* yok. Gidecek hiçbir yer yok."

Conor ayağa kalkmış, Bayer'ın üzerinde yükselmişti ve şimdi Bayer de ayağa kalkmış, onları burun buruna getirmişti. Hava testosteronla çatırdıyordu ve yanımda Joel'in gergin bir şekilde yutkunduğunu duydum.

"Çocuklar-" diye seslenmeye çalıştı ama diğer iki adam onu fark etmedi bile.

"Beni alabileceğini düşünüyor musun?" Bayer soruyordu. Conor sadece omuz silkti. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Bayer bundan şüphe duyuyormuş gibi h a f i f ç e güldü ama ikisine baktığımda o kadar emin değildim. Doğru, Bayer daha kaslıydı, Conor'a karşı iyi bir taşa sahip olmalıydı ve kirli dövüşmekten çekinmeyecek gibi görünüyordu. Ama

Ayrıca uzun süre demir pompalamış ama kardiyo ya fazla zaman ayırmamış birinin kaslı cüssesine sahipti ve çıkık sol omzu da kesinlikle yardımcı olmuyordu. Öte yandan Conor iyi görünüyordu. Üzerinde bir gram bile yağ yoktu ve kasları sertti, tendonları kırbaç ipi gibiydi. Duruşunda, bu duruma ilk kez düşmediğini ve korkmadığını gösteren bir şey vardı.

Ben de yutkundum, hindistan cevizi suyuna rağmen boğazım aniden kurudu. "Bayer," dedi Angel ayağa kalkarak. "Bayer, sık kafalı olmayı bırak. Conor,

Bakın, Bayer bunu yapmamalıydı, bunu biliyor ama bu bir seferlikti. Bundan sonra istihkakına saygı gösterecek. Değil mi?" Bayer'e ters ters baktı. "*Yapmayacaksın.*"

Bayer dudağını bükerek, "Saygı kazanılmalıdır," dedi. Ama Conor'ın solgun, sarsılmaz bakışlarına sırtını döndü ve gecenin içinde yürümeye başladı. "Hadi bebeğim."

Angel *ne yapabilirim* dercesine gruba bir bakış attı. Sonra Bayer'i takip ederek karanlığa doğru ilerledi.

Çemberin etrafından duyulabilir bir nefes verme oldu ve bir balon yavaşça delinmiş gibi bir his, dağılan bir gerginlik vardı. Conor omuzlarını ve bileklerini gerdi ve boynunun çatırdadığını duydum. Belki de söylediğinden daha fazla gerilmişti.

"Bunun için özür dilerim," dedi. Santana başını salladı.

"Önemli değil. Birinin bir şey söylemesi gerekiyordu."

Dan başını salladı.

"Evet, kuma bir çizgi çekmene sevindim. Kim bilir, onunla dövüşmek üzere değildim ama kuralları çiğneyip durmasına izin veremezdik, değil mi? Değil mi? Yanılmıyorum, değil mi?" Çemberin etrafına bakarak onay aradı ve ben de kendimi başımı sallarken buldum, ancak gelişen *onlar ve biz* zihniyetinden hoşlanmamıştım. İzlediğim tüm reality şovlarda bir sürü vardı, bir de dışarıdakiler. Ve her ikisi de kendinizi bulmanız için tehlikeli bir yer olabilirdi.

Conor'ın teknedeki sözlerini hatırladım. Her *dizinin bir kötü adama ihtiyacı vardır*. Joel'in de *bu işlerin bir formülü olduğunu* söylediğini hatırladım... Her zaman *alfa erkekler vardır, ödül için kapışanlar...*

Ekranada gördüğüm reality TV mecazlarının içine düşüyorduk. Ve bunun sonuçları beni tam olarak ifade edemediğim bir şekilde tedirgin ediyordu. Çünkü buradaki riskler bir kupa ya da para ödülünden çok daha yüksekti. Buradaki bahisler ölüm kalım meselesiydi.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedim sonunda, ayağa kalkıp bardağımdaki son hindistan cevizi suyunu da boşalttım. Akşam boyunca bir yerlerde, belki sıcak ve susuzluk yüzünden, belki de Bayer ile Conor arasındaki tartışmanın tetiklemesiyle şiddetli bir baş ağrısı başlamıştı.

"Ben de geliyorum," dedi Santana ve Dan başıyla onayladı. "Geliyor musun Joel?"

"Takip edeceğim," dedi Joel. "Conor ve Zana'ya ortalığı toparlamaları için yardım et." Başımı salladım.

"Teşekkürler, Joel. Siz iyi olacak mısınız?"

"Bir olacağız," dedi Conor. "Değil mi, Zana?"

"Evet," dedi Zana, neredeyse duyulmayacak bir sesle. Dudağımı ısırdım. Bir şeyler söylemem gerekiyordu. "Zana, dinle, su villasına gitmenin iyi olacağından *emin misin*?"

Çünkü eğer değilsen-"

Conor güven verici bir şekilde, "Bir olacak," dedi. "Değil mi, Zana?"

"*Zana'ya* soruyordum," dedim, sesime sinirli bir tonun karışmasına engel olamayarak. Conor gülümsedi ve ellerini kaldırdı.

"Haklısın. Kabalık ettim. Zana?"

Zana, Conor'ın sözlerini yankılayarak, "Ben 1ne'im," dedi. Ama öyle görünmüyordu. Ölümcül derecede solgun görünüyordu. Dönüp Santana'ya baktım, tedirginliğimi belli etmeye çalışıyordum ama Santana kaşlarını çatmış şeker ölçüm cihazına bakıyor, ekrandaki bir şeyle uğraşıyordu.

"Dan?" Sonunda söyledim ama o sadece omuz silkti. "Çok meşgulüm. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Üzerime bir güçsüzlük dalgasının çöktüğünü hissettim. Ama ne yapabilirdim ki? Zana, Conor'ın önünde korkularını itiraf etmemeye kararlıysa, onları nasıl ortaya çıkarabilirdim?

"Tamam," dedim. "Herkese iyi geceler."

Sonra döndüm ve Dan ile Santana'yı karanlığa kadar takip ettim.

Herhangi birimiz duş almalı, yüzümüzü tatlı suyla yıkamalı ya da susuzluğumuzu gidermek için istediğimiz kadar içmeyi bir haftadan fazla oldu - ve dürüst olmak gerekirse, şu anda, buzla dolu soğuk bir kola ya da buğulanmış kocaman bir sürahi taze limonata için böbreğimi verirdim. Geceleri uyanık yatıyorum ve rüyamda su görüyorum; rüyalarımda suyu yutuyorum; su yüzümden akıyor.

Acı çeken tek kişi ben değilim. Diğerlerinin de aynı derecede zorlandıklarını biliyorum, hatta belki daha da zorlanıyorlardı - özellikle de daha fazla vücut kütesine sahip olan ve muhtemelen daha fazla su alması gereken erkeklerin, her ne kadar eşit olarak paylaşacağımız konusunda anlaşmış olsak da. Conor'ı en azından meyvelerimden biraz alması için ikna etmeye çalıştım ama kabul etmedi. Güçlü kalmak için birbirimize yardım ediyoruz. Size inandıklarını ve üstesinden gelebileceğinizi söyleyen insanlar varken hayatta kalabilmeniz inanılmaz.

Eğer bunu atlatırsam... Tanrım... eğer kurtarılsak, yemin ederim bir daha asla suyu hafife almayacağım.

BÖLÜM 18

"PUTAIN! ELLE EST où, la boule?"

Angel'dı, kabinin ortasında durmuş, açıklığın etrafına serpiştirilmiş ağaçlardaki kuşların çığlık atıp kanatlanmasına, öfkeli bir Rock'ın etrafında dönüp yeniden konmak için havalanmasına neden olan bir sesle kelimeleri haykırıyordu.

İçimi çektim, gözlerimdeki uykuyu sildim ve merdivenleri çıktım. "Fransızca bilmiyorum, Angel."

"Yemek! Lanet olası yemek!" diye bağırdı yüzüme. "Yemek nerede? Ve su da."

Gözlerimi kırıştıtarak etrafıma bakındım. Güneş daha yeni doğmuştu ve gölgeler uzundu, masa ve sandalyelerde kafa karıştırıcı şekiller oluşturuyordu ama yine de Angel'ın haklı olduğunu görebiliyordum. Kabinin sonundaki büyük kutu ve şişe yığını gitmişti. Orada hiçbir şey yoktu. Sadece ayak izleri vardı.

"Tamam, bak, panik yapma." Düşünmeye çalıştım. "Bir açıklaması olmalı. Dün gece yatağa girdiğimizde oradaydı."

Joel arkamdaki merdivenlerden çıkıyor, esniyor ve geriniyordu, ben de döndüm.

"Joel? Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Ne hakkında?"

"Lanet olası yiyecek ve su hakkında!" Angel çığlık attı. "Eğer uyanırsan onlar da *gitti*. Putain de merde, bu adada lanet olası aptallarla birlikteyim."

"Bu lanet olası aptallar tam burada, Angel," dedim biraz sinirli bir şekilde. Dünden kalan baş ağrım geçmemişti ve son birkaç saati bir bardak soğuk su içmek için sabırsızlanarak geçirmiştım. Şimdi ağzım kurumuştı ve Angel'ın attığı her dramatik çığlıkta başım zonkluyordu. Daha da fazlası,

midemin çukurunda bir korku hissi vardı. Malzemelerimiz nereye gitmişti? Biri onları taşımış mıydı? Eğer öyleyse, neden?

"Neler oluyor?" Ses Dan'e aitti ve döndüğümde ağaçların arasından geldiğini gördüm. Yorgun ve endişeli görünüyordu.

"Su yüzünden," dedim kısaca. "Ve yiyecek. Hepsi gitti."

"Siktir." Dan şaşırmış görünüyordu. "Noel Baba için bir şeyler almaya geliyordum. Kan değerleri gece boyunca çok düştü."

"Kahretsin. Bacağı mı?" diye sordum. Dan başını salladı.

"Hiç sanmıyorum. Kesik iyileşiyor gibi görünüyor ama bu sıcakta insülinini doğru şekilde almakta zorlanıyor. Yiyecekleri karneye bağladığımızı biliyorum ama böyle bir şey için bu sayılmaz, değil mi?"

"Yani-" Kutuların olması gereken boş alana bir el salladım. "Olmaz derdim. Ama fazladan hiçbir şey yine de hiçbir şeydir."

"Lanet olası yemek nerede?" Angel bağırdı.

"Ne yemeğı?" sorusu açıklığın uzak tarafından geldi, arkamızdan da "Bende var" cevabı geldi.

Hepimiz sesleri tanımlamaya çalışarak farklı yönlerle döndük. Bayer Palm Tree Rest'ten patikaya doğru geliyordu, yüzü gök gürültüsü gibiydi.

Conor, sakın ve soğukkanlı bir şekilde, iki elinde bir şişe su ve bir kutu muns ile sahilden arkamıza doğru yürüyordu.

Conor eşit bir şekilde, "Bende," diye tekrarladı. Kutuyu havaya kaldırdı.

"Merak etmeyin." "Sen mi?" Angel elleri kalçalarında, merdivenlerden ona doğru yürüdü. Kadın

mağrur bir kraliçe gibi görünüyordu. "Yiyecekleri aldınız mı? Geri kalanı nerede?"

"Güvenli, merak etmeyin. Ancak fareler ambalajların bir kısmına saldırmaya başlamıştı ve bunu ve erkek arkadaşınızın erzak konusundaki esnek tutumunu göz önünde bulundurarak, su villasında daha güvenli olacağını düşündüm."

"Özür dilerim, hissettin mi?" Bayer, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdanırken Dan, "Bekle, yemeğimizi mi *aldın*?" dedi.

Angel konuşma gücünü kaybetmiş gibiydi. Sadece Joel sarsılmamış görünüyordu. Aslında, şok olmamış gibi görünüyordu. Kaypak görünüyordu. "Joel." Ona doğru döndüm. "Bundan haberin var mıydı?"

"I-" Ağzını açtı, kapattı ve sonra tekrar denedi. "Yani, haksız değil.

Yarisını farelere kaptıracaktık. Su villası çok daha güvenli.

saklamak için bir yer."

"O zaman bunu *tartışırız*." Kan basıncımın yükseldiğini hissedebiliyordum. "Biz yatana kadar bekleyip tek taraflı bir karar veremezsin."

"Şimdi bunu tartışıyoruz," dedi Conor. O gülümsedi ama ben karşılık vermedim. Bayer öfkeyle, "Tartışacak bir şey yok," dedi. Adamın damarları

Boynu ve alını öne çıkıyordu ve çenesinden aşağıya doğru inen büyük bir damarın gözle görülür şekilde zonkladığını görebiliyordum. "Kimse ölmedi ve seni bu adanın kralı yapmadı, seni lanet olası pislik. Payımı geri ver yoksa senin *sonunu* getiririm."

Son sözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir vahşilikle söyledi ve sanki bunu gerçekten kastetmiş gibiydi. Bence o anda Conor'ı öldürebilseydi, bunu yapardı.

Ama Conor geri adım atmadı. Hareket bile etmedi. Su şişesini patikaya bıraktı ve kollarını kavuşturdu.

"Güvenilir olduğumu kanıtladığında sana payını vereceğim," dedi. Sonra gülümsedi. Sanırım bunu yapan gülümseme oldu - bunun üzerine Bayer tersledi.

Bir boğa gibi başını eğerek Conor'a doğru koştu ve dizlerimde hissettiğim bir güçle ona çarptı. Conor çarpmanın etkisiyle yere yığıldı ve ikisi de patikaya düştü, profesyonel güreşçiler gibi boğuşuyor, kumun üzerinde bir o yana bir bu yana yuvarlanıyorlardı. Angel yine çılglık atıyordu. Dan bağıırıyordu, "Kesin şunu! İkiniz de kesin şunu!"

Conor kendini toparlamıştı ve şimdi Bayer'den uzaklaşıp kabinin merdivenlerine doğru gidiyordu ama Bayer tekrar üzerine atıldı ve ikisi de tekrar yere düştü, vücutları tüm kabini sarsacak şekilde ahşap merdivenlere çarptı. Birkaç dakika boyunca şaşkınlıktan başka bir şey olmadı, vücutları bir o yana bir bu yana yuvarlandı, önce Conor, sonra Bayer, sonra tekrar Conor. Ve sonra, bir şekilde, Bayer Conor'ın üstüne çıktı. Birinci yumruğunu geri çekti ve Conor'ın suratının ortasına bir yumruk indirdi. Her yere kan sıçradı, kumun üzerine saçıldı ve sonra Conor Bayer'in elinden kurtuldu ve onun üstüne çıktı, bir boğa gibi üzerine bindi. Bayer'in kafasına tekrar tekrar vuruyordu, Bayer'in kafatası her darbede basamaklardan sekiyordu.

"Kesin şunu!" Angel çılglık atıyordu. "Kes şunu, onu öldürüyorsun!"

Ve sonra aniden... aniden haklı olduğunu anladım. Bayer artık karşılık vermiyordu. Aslında Conor onu bir eliyle tişörtünün önünden tutmuş, diğer eliyle vuruyordu ve Bayer'in vücudu Conor'ın her yumruğunda bir bez bebek gibi sallanıyordu.

"Conor!" Bağırdım. "Conor, Tanrı aşkına, *dur*, hemen dur!"

Bir an için Conor'ın beni duyduğundan emin olamadım. Sonra büyük bir gayretle kendini toparladı ve Bayer'in tişörtünü bıraktı.

Bayer duyulabilir bir gümbürtüyle basamaklara geri düştü ve Conor ayağa kalkıp ağzından kan tükürerek çalılıklara doğru sendeledi.

Angel koşarak Bayer'in yanına gitti, ben de onu takip ettim.

"Bayer," diye ağlıyordu, onun yanında diz çökmüştü. "Bayer, iyi misin? Uyan artık! Lanet olsun, Lyla, *yardım et*, uyanmayacak."

"Bayer?" Yanına çömelip yanağına dokundum. Hiçbir tepki vermedi. Aslında, görebildiğim kadarıyla hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Burun deliklerindeki kan fokurdamıyordu ve Angel'ın hıçkırıkları arasında herhangi bir şey duymak zor olsa da, herhangi bir nefes alma izi tespit edemedim.

"Bayer." Yanağına çok nazıkçe bir tokat attım ve sonra bir göz kapağımı geri çektim. Midem huzursuzca döndü. Altında, ela gözünün gözbebeği camısı, tekdüze bir siyaha doğru genişlemişti ve ışık vurdukça küçülmüyordu. Bir elimi bir kulağının üzerine bastırıp diğerini göğsüne koydum ama Angel'ın ağlama sesinden başka bir şey duyamadım. "Angel, özür dilerim, biraz daha sessiz olabilir misin?" Bunu sorduğum için kendimi çok kötü hissediyordum ama diğer kulağımın yanında yutkunurken bir şey duymak imkânsızdı.

"Angel," dedi Dan usulca. "Angel, gel ve bir saniye yanıma otur. Bir saniye, tamam mı?"

Onu birkaç adım öteye götürdü ve ben de kulağımı Bayer'in göğsüne, tam kalbinin üzerine dayadım ve daha iyi duyabilmek için nefesimi tuttum.

Hiçbir şey yoktu. Tanıdık bir gümbürtü ve vınlama yoktu. Kanla dolarken nefes almakta zorlanan ciğerlerin fokurdaması yoktu.

Kendi kalbimin daha hızlı atmaya başladığını hissettim, aslında o kadar hızlıydı ki kulaklarımda çarptığını duyabiliyordum, bu da Bayer'inki olmadığından emin olmamı zorlaştırıyordu. Bunun yerine oturdum ve parmaklarımı Bayer'in boynuna, çenesinin altından aşağıya doğru inen büyük damarın üzerine koydum, birkaç dakika önce öfkeyle attığını gördüğüm damarın üzerine.

Orada hiçbir şey yoktu.

İçimde bir hastalığın yükseldiğini hissettim.

"Joel," diye seslendim. "Joel, bir saniye buraya gelebilir misin?"

Joel telaşla yanıma geldi, yüzü endişeliydi, onu yanıma çektim ve sessizce, "Joel, sanırım... Sanırım Bayer öldü," dedim.

Bembeyaz oldu.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Keşke olsaydım. Bir şey duyabiliyor musun?"

Joel kulağını Bayer'in göğsüne dayadı ve gözlerini kapattı. Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu, sadece Angel'ın kabinin diğer tarafından gelen sessiz hıçkırık sesleri ve Conor'ın şahlanıp kuma kan tükürmesiyle bozuldu. Joel başını kaldırdığında, gözlerinde birkaç dakika önce olmayan bir korku vardı ve çok nazik bir şekilde başını salladı. Midemin bulandığını hissettim.

Angel etkileşimimiz hakkında bir şeyler hissetmiş olmalı, çünkü şimdi ayağa kalktı, ifadesi temkinliydi.

"Bayer? Lyla, o iyi mi?"

"Angel, ben-" Durdum. Bunu nasıl söylersin?

"O iyi mi?" diye sordu, daha güçlü bir şekilde, güverteden bize doğru yürüyerek. Ben de ayağa kalktım.

"Angel, o- Sanırım... Sanırım Bayer öldü."

Çılgılığı açıklıkta yankılandı, kuşlar telaşla masmavi gökyüzüne fırladı ve meyve yarasaları dallarında huzursuzca kıpırdandı.

Conor dönmüş ve şaşkın bir şekilde bize bakıyordu. Söylediklerimi duymamış gibi görünüyordu, belki de duymamıştı, kulakları hâlâ çınlıyordu. Tişörtünün önü kan içindeydi ve sanki bu kanı durdurmaya çalışıyormuş gibi burnunun kenarını sıkıyordu.

"Angel?" diye sordu, sanki kafası karışmış gibiydi.

"Ne oldu?" "Seni lanet canavar!"

Ona doğru koştu, tokatladı, vurdu ve çılgılık attı. Conor geri çekilmeye ya da onu zapt etmeye çalışmadı, sadece geri çekildi, kollarını kaldırıp yüzünü korudu ve Joel ile ben Angel'ı zapt etmek ve Conor'ın gözlerini oymasını engellemek için koşmak zorunda kaldık. Nihayet onu yakaladığımızda nefes nefese kalmış ve ağlıyordu.

Conor'ın yüzü, kanayan burnuna ek olarak birkaç uzun çizikle süslenmişti.

"Tu es un monstre!" diye hıçkırıyordu. "Onu öldürdün. Onu sen öldürdün."

Joel çaresizce, "Bu bir kazaydı," dedi. "Angel, lütfen, çok üzgünüm ama bir kazaydı."

Angel kendini tuttuğumuz yerden çekti.

"Beni yalnız bırak. Beni rahat bırak. Bizi buradan çıkaracağım. *Gideceğim.*"

Sonra dönüp koşarak kabinden uzaklaştı, stal kamaralarına ve muhtemelen radyoya giden patikadan aşağı indi.

Geri kalanımız birbirimize baktık, yüz ifadelerimiz az önce olanların akıl almaz dehşetini sessizce yansıtıyordu. Bayer ölmüştü. *Ölmüştü*. Bu gerçeği idrak etmekte zorlanan tek kişinin ben olduğumu sanmıyordum. Dan kusacakmış gibi görünüyordu. Zana kanlar içindeki Conor'ın yanında, kabinin merdivenlerinin kenarında oturuyordu ve yüzü tamamen renksizdi. Şoka giriyor olabileceğini düşündüm.

Yolun sonunda durmuş, Angel'ın kaybolduğu ağaç kümesine bakan Joel'e, "Angel'la gitsen iyi olur," dedim. "Ona nasıl çalıştığını göster." *Gözünü ondan ayırma*, söylenmemiş *bir* mesajdı. Midemde rahatsız edici bir his vardı ve Angel'ın birine ulaşamazsa öfkeyle telsiz alıcısının üzerinde tepindiğine dair hoş olmayan zihinsel görüntüler görüyordum. Joel başını salladı, arkasını döndü ve onun peşinden yürüdü, ben de Bayer'in cesedine döndüm ve bu işin nasıl bu hale geldiğini merak ettim.

BAYER'i gün batımında gömdük ve Angel'ın ağlıyor olmasını bekliyordum ama ağlamıyordu. Sanki tüm gözyaşlarını dökmüş gibiydi ve şimdi geri kalanımız hızla hastalıklı bir şekilde tanıdık bir ritüele dönüşen bir şekilde onun çarşafı örtülü bedenine avuç avuç kum atarken, taş suratlı bir şekilde öylece duruyordu.

Joel'den telsiz konuşmasının da diğerleri gibi sonuçsuz kaldığını ve onu ahizeyi bırakıp pili korumaya ikna etmenin uzun zaman aldığını biliyordum.

Günün geri kalanında villada öylece yattı, yüzü duvara dönüktü, kimseyle konuşmayı ya da hindistancevizi toplamayı reddetti ya da istihkaktan tasarruf etmek için bölüştüğümüz diğer görevlerden herhangi birini yapmayı reddetti-İshing, meyve toplama ve stal kamaralarında kaba bir yağmur suyu toplama sistemi kurma.

Gün sona ererken, Bayer'in mezarından Joel'in İre'yi karıştırmaya başladığı kabine doğru ilerledik ve Bayer'le ilgili üzüntüme ve Angel'la ilgili endişelerime rağmen, konserve olmayan bir şey yeme ihtimalinin midemi guruldattığını fark ettim.

Santana topallayarak kulübeye doğru ilerlerken, "Çok acıktım," dedi ve ben de başımı salladım.

"Ben de."

Basamaklara yaklaşıyorduk ve kendimi yavaşlarken buldum, sanki basamaklara basmaya isteksizdim. Burası Conor ve Bayer'in dövüştüğü yerdİ. Burası Bayer'in Conor'ın burnunu kırdığı ve Conor'ın ona o kadar sert vurduğu yerdİ ki Bayer yere yığılmıştı. Bayer burada ölmüşü. Kumda hala darbenin izlerini görebiliyor, Conor'ın akan burnunu susturmaya çalıştığı çalıİlardaki kanı görebiliyordunuz. Olaydan beri buraya hiç gelmemiştim, Angel da gelmemişti. Ve şimdi, her nasılsa, hepimizden hiçbir şey olmamış gibi oturmamız bekleniyordu.

Belki de Santana adımlarımın sendelediğini fark etmişti, çünkü "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. Tabii ki kahvaltıda burada değİldi.

"Ben İne. Sadece-" Bir elimi uzatarak basamakları işaret ettim. "Olay orada oldu. Gece."

"Tanrım, çok özür dilerim. Bilmiyordum. Orada mıydınız? Korkunç olmalı. Kafasını mı vurdu?"

Rinched. Sözleri, Conor'ın Bayer'e vururken kafasının basamaklara çarparak çıkardığı *şamarı* geri getirmişti. Ne diyeceğimi bilemedim. Evet, kafasını çarpmıştı. Ama her nasılsa bu, olayın nasıl geliştiğini, Conor'ın sessiz, hesaplanmış şiddetinin hakkını vermiyordu. Tek bildiğim bu konuda konuşmaya hazır olmadığımı. Neyse ki Dan'ın arkamızdaki patikadan gelen ayak sesleri bana konuyu değiştirmek için bir bahane verdi.

"Nasıl hissediyorsun? Dan pompayla ilgili sorun yaşadığını söyledi."

"Çok daha iyi. Bu sıcakta dozajı doğru ayarlamak zor. Vücudunuzun insülini ne kadar hızlı işlediğini etkiliyor."

Sıcakla ilgili sözlerinden sonra aklıma bir şey geldi ve sordum: "İnsülinin buzdolabında saklanması gerekmiyor mu? Ne kadar dayanır?"

Santana omuz silkti, ama *bilmiyorum, umurumda* değil tarzında değil, daha çok, çaresizce, cevabı bilmeyen ve öğrenmenin hiçbir yolu olmayan biri gibi.

"Hiçbir fikrim yok. Sızdırmazsa yaklaşık bir yıl dayanması gerekiyor ama bu buzdolabı sıcaklığında. Zaten sırf villanın geri kalanından daha serin olduğu için buzdolabında tutuyorum ama bozulacağı kesin. Zehirleneceğini falan sanmıyorum, sadece daha az etkili olacağını düşünüyorum, ama bunun ne anlama geldiğini kim bilebilir. Sanırım sadece sinirlerimi çaprazlamam ve gerekirse fazladan kullanmam gerekiyor."

"Peki ne kadar getirdin?"

"Yaklaşık üç aylık. Her zaman fazla eşya alırım. Ama bu normal şartlar altında üç ay eder." İkimizin de açıkça düşündüğü şeyi, yani bunun hiçbir şekilde normal olmadığını söylemedi.

"Ve ne olur-" Durdum, bunu nasıl ifade edeceğimi düşünmeye çalışıyordum ama bunu yapmanın nazik bir yolu yok gibiydi. "Eğer biterse ne olur?"

"Ölürüm," dedi Santana basitçe. "Yaklaşık otuz altı saat içinde. Yani teknenin o saatten önce gelmesini ummak zorundayım, değil mi?" Uzun bir sessizlik oldu, sadece Joel'in közün üzerine koyduğu ahtapotu çevirirken dalgaların karaya attığı odunların çıkardığı çıtırtılarla bozuldu. Sonra Santana kırılgan bir kahkaha attı. "Bu arada, Conor bir bira içmeme izin verir mi acaba?"

"Yemek neredeyse bitti," diye seslendi Joel, diğerleri ortaya çıkınca, Santana'yla birlikte Joel'in mangalda pişirilmiş ahtapot parçalarını, artık bayatlamış simit ve kruvasanlarla birlikte tabaklara koymaya başladığı masaya doğru ilerledik. Angel en büyük porsiyonu aldı ama oturmak için hareket etmedi. Bunun yerine, muhtemelen kendi porsiyonunu villasına götürmek niyetiyle, sözsüz bir şekilde arkasını döndü.

Ağzımı açtım, bir şey söylemek niyetindeydim - belki de iyi olup olmadığını sormak, ama bu umutsuzca kolay görünüyordu - elbette iyi değildi. Erkek arkadaşı bu sabah, şu anda yemek yediğimiz yerden on adım ötede *ölmüştü*.

Ama Conor'ın sesi beni engelledi.

"Onu yerine koy."

"Özür dilerim, *ne*?" dedi Angel. Olduğu yerde durup arkasına baktı, tek kaşı kibirli bir küçümsemeyle kalkmıştı. Conor'a sanki ayakkabısından kazınmış bir şeymiş gibi bakıyordu.

"Beni duyduğun." Conor yaklaştı. Ne kadar uzun boylu olduğunu ilk kez fark etmiyordum; kendisi de uzun boylu olan Angel'dan on beş santim kadar uzundu ve şimdi, görünüşe bakılırsa hiç çabalamadan, Angel'ın üzerinde durup onu kendisine bakmaya zorlarken bir tür fiziksel tehdit yayıyordu. "Onu yerine koy. Bugün hiçbir şeye katkıda bulunmadın; yemekten ilk sen seçemezsin."

"Conor," dedi Joel huzursuzca. "Hadi dostum."

"Ne? Bu bir kolektif. Hepimiz katkıda bulunuruz, hepimiz yeriz."

"Conor, erkek arkadaşı bu sabah *öldü*," dedi Santana. *Elinin altında*, söylenmemiş bir son sözdü, ancak belirtilmesine pek gerek yoktu. Kimsenin unutamayacağı kadar tazeydi. "Biraz ara verse?"

Conor sakince, "Ona bir mola veriyorum," dedi. "Yemek yemesine izin veriyorum. Bütün gün hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen. Ama bu" - porsiyonun büyüklüğünü işaret etti- "dalga geçmektir. İşemesine izin vermeyeceğim."

"Yemek yemesine *izin mi veriyorsun*?" İnanılmaz bir şekilde ağzımdan çıkan sözcüklere engel olamadım.

Conor bana döndü. Solgun gözleri buz gibiydi.

"Evet. Bununla ilgili bir sorunun var mı?"

"Conor-" Ses sessizdi ama her şeyden çok şaşkınlıkla hepimizin durmasına neden oldu. Bu Zana'ydı. Angel'a rahatsız edici derecede yakın durduğu yere doğru ilerledi ve bir elini onun koluna koydu. "Conor, belki... sadece bu seferlik?"

Conor hiçbir şey söylemedi. Yüzü ifadesizdi ama duygularını kontrol altında tuttuğu izlenimine kapıldım.

Sonra döndü ve gülümsedi, ama gülümsemesinde sıcaklık veren hiçbir şey yoktu. Hayatımda gördüğüm en soğuk, en korkutucu ifadeydi.

"Haklısın. Sadece bu seferlik. Devam et, Angel."

"Siktir git," dedi Angel. Onu iterek masaya döndü ve tabağı yere çarparak, küçümseyici bir hareketle Ingers'ını masaya vurdu. "Seni istemiyorum-" Durdu, İngilizce bir kelime aradı ve sonra bir

herhangi bir cümleden daha anlamlı olan bir ses çıkardı, öfkeyle homurdandı ve gecenin içine doğru fırladı.

Toplu bir nefes alış veriş oldu ve hepimiz tabaklarımızı aldık. "Biri onun peşinden gitmeli mi?" Dan biraz tedirgin bir şekilde, "Biri peşinden gitmeli mi?" dedi. "Bunu yapmaktan hoşlanmıyorum.

Onu o villada tek başına düşün."

"Bırak onu," dedi Conor. Dan bana ve Santana'ya baktı, sonra omuz silkip oturdu ve hızla soğuyan ahtapotu didiklemeye başladı.

"Bu gerçekten çok iyi," dedi Conor. Sesi neredeyse neşeliydi, sanki az önce neredeyse gerçekleşecek olan tartışmayı yumuşatmak için çaba sarf ediyordu. "Bravo, Joel."

Joel, "Teşekkürler," diye mırıldandı ve hepimiz koro halinde teşekkür ettikten sonra yemeğe başladık. Ancak açık gerginlikten sahte neşeye geçiş sinir bozucuydu ve iştahı kaybolan tek kişinin ben olmadığımı biliyordum.

Ancak yavaş yavaş, yemekler midelere indikçe ve Conor hızla azalan zuladan bira şişelerini elden ele dolaştırdıkça insanlar rahatlamaya başladı. Dan, Joel'e yakaladığı ahtapotu ve resifin kenarında gördüğü bazı 1sh'leri soruyordu. Joel güvertede kuma bir harita çiziyor ve denemeye değer olduğunu düşündüğü diğer yerleri işaretliyordu.

"Etkilendim," diye fısıldadı Santana konuşmanın altında. Ahtapotumu kesmeye çalışırken başımı kaldırdım.

"Zana tarafından mı?"

"Evet. Kendini savundu! Yürü be Zana."

Başımı salladım. Ama Zana'ya bakıyordum; oturmuş, kendi yemeğine bile dokunmadan Angel'ın boş tabağına perişan bir halde bakıyordu. Yüzü kederli görünüyordu, sanki ne yaptığını merak ediyor gibiydi. Ben de kendimi bu çıkışının ona neye mal olacağını merak ederken buldum.

Bayer öldü. Aman Tanrım, Bayer öldü. Bunu yazarken hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Gerçek gibi görünmüyor.

Bunu kabullenmeyi bu kadar zorlaştıran şeylerden biri de çok ani olması. Son bir iki gündür pek iyi görünmüyordu, kolu çok şişmişti ve sürekli baş ağrısından şikayet ediyordu. Onu biraz daha fazla su içmeye ya da en azından daha fazla hindistan cevizi suyu içmeye ikna etmeye çalıştık ama reddetmeye devam etti - bunun geri kalanımız için adil olmayacağını söyledi.

Ama bu sabah, hepimiz kahvaltıya doğru ilerlerken, gün hakkında konuşurken, kabinin merdivenlerini yarıya kadar çıktı ve durdu, bir tür ileri geri sallanıyordu. Bir adım attı, sonra bir adım daha attı ve sonra boylu boyunca yere yığıldı.

Kafası, duyduğum en korkunç sesle merdivene çarptı; bir tür çıtırtı. Angel çığlık attı. Durumunun kötü olduğunu hemen anladık, çünkü kan vardı, merdivenlerin her tarafına sıçramıştı. Hepimiz ona yardım etmek için koştuk. -İşte o zaman öldüğünü anladık. Sadece... ölmüştü. Nefes almıyordu ve kalbini hissedemiyorduk. Lyla göz kapaklarını geri çekti, gözleri siyahtı ve ışığa tepki vermiyordu. Ve bir anda yok oldu. Hayatı sona ermişti.

Olanları kafamda evirip çeviriyorum, neyi yanlış yaptığımızı, onu nasıl kurtarabileceğimizi bulmaya çalışıyorum. Sıcak çarpması mıydı? Hepimizden daha fazla suya mı ihtiyacı vardı? Yoksa omzuyla ilgili bir şey miydi, belki de kopup beynine giden bir tür pıhtı?

Lyla asla bilemeyeceğimizi, kendimize işkence etmenin bir anlamı olmadığını söylüyor. Conor buna çok üzüldü-Bayer muhtemelen adada benden sonra en yakın olduğu kişiydi. Kendini su villasına kapattı ve ağladığını biliyorum, ancak onu bulmaya geldiğimde iyiymiş gibi davrandı.

Artık tek umudumuz telsiz fakiri Angel'ın günün geri kalanını orada bir gemi bulmaya çalışarak, bir sinyal bulmaya çalışarak geçirmesi. Kendini suçladığını biliyorum, daha önce bağlantı kurmayı başarabilseydi Bayer'i kurtarabileceklerini düşünüyor.

Lütfen Tanrım, biri bizi bulsun. Artık yedi kişiyiz. Sadece yedi. Daha ne kadar dayanabiliriz?

BÖLÜM 19

"TANRIM SUSADIM."

Dördümüzün de yattığımız, terlediğimiz ve gölgeli kırıslara baktığımız villanın karanlığında konuşan Dan'di. Santana'nın yatakta yuvarlanırken iç çektiğini duydum.

"Ben de öyle. Suyu karneye bağlamaya başladığımızdan beri susuzluktan başım ağrıyor. Ama yağmur yağana kadar başka ne yapabileceğimizden emin değilim."

"Kendi tedarikimizden sorumlu olmak yardımcı olacaktır." Dan'in sesi kırılgandı ve nedenini biliyordum. Kahvaltı ile akşam yemeği arasındaki uzun boşluk bugün özellikle zor olmuştu ve Dan'i deniz kenarında ağzını deniz suyuyla birden fazla kez çalkalarken görmüştüm, ancak sert tuzlu tropik suyun herhangi birinin susuzluğunu gidermek için pek bir şey yapacağından emin değildim. Küçük bir yudum tatlı su fikri, akşam yemeği harçlığımızdan kesilecek olsa bile, neredeyse dayanılmaz derecede cazip gelmişti.

Dan, "Eğer dikkatli olmazsak, hepimizin sonu Zana gibi olacak," dedi.

"Pardon, ne dedin?" Joel söyledi. Sesi şaşkıncı. "Zana'nın bunlarla ne ilgisi var? Sonunda onun gibi olmak da ne demek?"

"Yani... oldukça kontrolcü biri," dedi Santana. "Sence de öyle değil mi? Ve sadece onun üzerinde değil."

Uzun bir sessizlik oldu. Kimse Conor'ın giderek artan otokrasisini ve grubun ona karşı koyma isteğinin azaldığını tartışmamıştı. Mesele sadece yiyecek ve su üzerindeki hakimiyeti değildi. Mesele sadece Bayer'i ortadan kaldırmasındaki acımasızlık da değildi. Her şeydi. Başlangıçta hepimiz onun kontrolü ele alma, kuralları koyma ve hepimizi güvende hissettirme isteğine minnettardık ama Conor gün geçtikçe, santim santim, yavaş yavaş kendini daha da kontrollü bir konuma getirmişti. Şimdi, bir şekilde, kendimizi öyle bir durumda bulmuştuk ki

Sadece ne kadar yiyip ieeğimizi değil, ne zaman yiyip ieeğimizi de belirliyordu. Angel'a yemek yemesine *izin verdiğini* söylemesi, hiçbirimizin yüzleşmek istemediği bir şeyin itirafıydı ama şimdi Conor bunu kelimelere dökümüştü ve midemin çukurunda soğuk, ürpertici bir kesinliğin birleştiiğini hissettim. Zana iyi değildi. Hiçbirimiz iyi değildik. Ve ona meydan okumaktan çok korkuyorduk.

"Ondan korkuyor," dedim. Bu bir farkındalık gibi geldi ama kelimeleri söylerken aslında öyle olmadığını biliyordum. Bu, neredeyse adadaki ilk günden beri şüphelendiğim bir şeyin itirafıydı.

"Ne?" Joel'in sesi şaşkıındı. "Bunu nereden çıkardın? Onları hiç karşılıklı konuşurken görmedim."

Santana alaycı bir tavırla, "Hiç birbirlerine laf attıklarını görmedin, çünkü kız ona hiç karşı çıkmıyor," dedi. Başımı salladım.

"Bu akşam Angel'ın yemeğiyle ilgili tartışmada, o lanet olası su villasından iğrenmesine rağmen, onun herhangi bir şeye karşı çıktığını ilk kez gördüm. Ve onun yanında değilken tamamen farklı biri oluyor. Bütün günümü onunla birlikte yağmur tutucu yapmaya çalışarak geçirdim ve sanki başka bir kızla birlikte olmak gibiydi."

"Ne demek istiyorsun?" Joel sordu.

"Sanki..." Kelimelerle ifade etmekte zorlandım. "Bir kere, omzunun üzerinden bakmadığı ve onun ne düşündüğü konusunda endişelenmediği zamanlarda bir kişiliği var. Tartışır, fikrini söyler. Buharlaşmayı en aza indirmek için şişeleri kuma batırmak gibi dahiyane bir fikri vardı. Ama onun yanındayken..." Takip ettim.

"Onun yanındayken korkmuş görünüyor," diyerek Santana benim yerime cümlemi tamamladı ve karanlıkta kimsenin beni göremeyeceğini bildiğim halde başımı salladım. Çift kişilik yatağın diğer tarafındaki şiltesinde Joel'in ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi rahatsızca kıpırdadığını duyabiliyordum.

"Başından beri bilmem gerekirdi," dedi Dan acı acı. "Videolarında her şey apaçık ortadaydı. Ama yüz yüze çok iyi görünüyordu."

"Videolar mı?" Şaşırmıştım. "YouTube kanalını mı kastediyorsun? Telefon olmadan ona erişmeyi nasıl başardın?"

"Herkesin evine gönderdikleri listede adı vardı." Dan söyledi. "Bilgi paketini aldığımızda yaptığım ilk şey listedeki herkesi Google'da aramak oldu. O..."

"O tam bir baş belası."

Kaşlarımı çattım. Ne bilgi paketi? Ama Dan hâlâ konuşuyordu ve sanki düşüncelerini toparlamaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

"O... o *sadece soru soran* adamlardan biri, anlıyor *musunuz*? Tespit etmesi gerçekten zor olan türden, çünkü ırkçı sözleri asla kendileri söylemezler, sadece şöyle derler, *hey, burada bir düşünce deneyi var, ama ya ırkçılık o kadar da kötü olmasaydı?* Kanalımda inanılmaz derecede boktan biri olacak ve şöyle diyecek, *şimdi, Andrew Tate'i desteklemiyorum, açıkçası, ama onun bakış açısıyla ilgileniyorum...* ve sonuçta yirmi dakika boyunca bir erkek hakları delisine görüşleri hakkında meydan okunmadan oturdunuz, çünkü Conor sadece tırnak içinde *soru soruyor*."

"Evet, ama..." Joel'in sesi zorlanıyormuş gibi geliyordu. "Söylemeliyim ki, bazı çalışmalarını gördüm-"

"Bekle, *gördün* mü?" Neden bilmiyorum ama bu haber beni şok etti. Sonra Joel'in tanıştığımız gün gemide Conor'a söylediği sözleri hatırladım. *Kim olduğunu biliyorum elbette*. O zaman sadece basından tanıdığını düşünmüştüm. Şimdi ise bu sözün çok farklı bir yönü vardı. "Onun abonelerinden biri misiniz?"

Joel biraz savunmacı bir tavırla, "Eğer kastettiğin buysa, ben Co-bro değilim," deyince Dan kahkahayı patlattı.

"Co-bro? Hayranları kendilerine böyle mi hitap ediyor?"

Joel, Dan sözünü kesmemiş gibi inatla devam etti.

"Aslında, gerçeği bilmek istiyorsanız, onunla Romi ile karşılaştığı için karşılaştım. Yani eleştirel olmayan bir hayranı olduğum söylenemez."

"*Ne?*" Her şey gittikçe daha da kafa karıştırıcı olmaya başlamıştı. "Özür dilerim, Romi onu *tanıyor muydu?*"

"Hayır, ama kanalında ona seslendi. Bu konuda kesinlikle çok öfkeliydi. Güzellik inRuencer'ları ve vücut imajı üzerine bir bölüm yaptı ve zarar verici mesajları olduğunu düşündüğü bir sürü TikToker'ı çağırdı. Hedef Romi değildi ama alıntı yaptığı kanallardan biriydi. Her neyse, çok kızmıştı ama ben izlediğimde..." Çaresizce omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse... haklı olduğunu düşünmüştüm. Söylediği bazı şeyler-" Acıyla yutkundu ve kendini düzelttiğini gördüm. "*Söyledikleri...* gerçekten düşündüğünüzde zehirli şeylerdi."

"Dur tahmin edeyim," Santana'nın sesi hiç etkilenmemiştir, "seslendiği tüm zehirli insanlar genç kadınlardı, değil mi? Ve 10,4 milyon takipçisi muhtemelen onların akışlarına girip hayatlarını perişan etti, öyle mi? Kadınları savunmak buraya kadarmış. Eğer bir kadın düşmanı gibi görünüyor ve bir kadın düşmanı gibi havlıyorsa-"

"Sadece gerçekten *söylediklerine* baksak olmaz mı?" Joel araya girdi. Sesi sinirlenmeye başlamış gibi geliyordu. "Tamam, tartışmalı konukları oldu ve tamam, takipçileri her zaman mükemmel davranmıyor. Ama bana nerede yanlış bir şey söylediğini ya da yaptığını *göstermediğiniz* sürece, bu biraz suçluluk duygusu uyandırıyor."

"Bak, belli ki onun kanalını benden daha çok izlemişsin," dedi Dan. Sesi yatıştırıcıydı ama yine de Joel'in söylediklerinden pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Yani bu konuda senin sözüne güveniyorum. Ama ırkçı, homofobik bir pislik olmadığını iddia eden biri için, kesinlikle çok sayıda ırkçı, homofobik pislik takipçiyi kendine çekiyor." Joel mutsuz bir ses çıkardı ve Dan elini sallayarak Conor'ın YouTube'unun konusunu geçiştirdi. "Bunu bir kenara bırakalım, aslında YouTube'dan bahsetmiyordum bile. Tartışmak istediğim yiyecek ve su meselesiydi. Tüm bunlardan rahatsız olan başka kimse yok mu?"

"Evet," dedi Santana ve ben, Joel'in "Ama mantıklı," demesiyle aynı anda.

"Mantıklı olan ne?" Santana sordu. "Bütün erzağı villasında istiflemesi mi? Bu nasıl mantıklı olabilir Joel? Anlamama yardım et, çünkü şu anda tek gördüğüm *bazı hayvanların diğerlerinden daha eşit olduğu*."

"Ne?" Dan'ın sesi şaşkıncı ve Santana sabırsız bir ses çıkardı. "*Hayvan Çiftliği*, Dan. Üniversitede birlikte bir derse girmiştik. O yıl *hiç* dikkat ettin mi? Ama ne olursa olsun, bu hiç mantıklı *değil* Joel ve sen de bunu biliyorsun. Farelerin yemeklere saldırması sadece bir bahaneydi."

"Bu nasıl bir bahane olabilir?" Joel söyledi. Sesi yükselmişti ve biraz mağdur olmuş gibiydi. Conor'ın YouTube kanalını savunmaya çalışırken düştüğü durum ve şimdi de yiyeceklerin taşınmasına yardım etmesindeki suç ortaklığı nedeniyle ima yoluyla kendisine saldırıldığını hissettiğini tahmin ediyordum. "Bunu uydurmuyordu. Gördüm; karton kutularda fareler vardı ve her yerde karınca izleri vardı. Su villasında bunların hiçbiri sorun değil."

"Peki suyun bahanesi ne? Farelerin suya ulaştığını göremiyorum."

"Sebebi," dedi Joel, sesi artık sınırlı çıkıyordu, "bazı insanların tayınlarına sadık kalabilecek gibi görünüyor. Ya aşağı indiğimizde Bayer'in hepsini içtiğini görürsek?"

"Öncelikle, Bayer öldü, Joel. Hatırlatmama gerek var mı? Hem de Conor'ın ellerinde. İkincisi, herkese kendi tahsisatını veriyorsun!" Santana'nın sesi de yükseliyordu. "Tek taraflı bir kararla herkesin suyunu rehin alamazsın."

"Sonra ne olacak?" Joel söyledi. Yatağında doğrulup oturmuştu, uzanamayacak kadar sınırlı olduğu belliydi ve gece gökyüzüne karşı silüet halindeki şeklini görebiliyordum, omuzları belli belirsiz de olsa gergindi. "Su tükenmeye başladığında mı? Ya biri biraz daha fazlasını hak ettiğine karar verip zorla almak isterse? Hayır. En güçlü, en güvenilir kişiye verirsiniz ve adil bir şekilde dağıtıldığından emin olmak için onu görevlendirirsiniz."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Dan, Joel dışında herkesin aklından geçenleri dile getirdi.

"Sorun şu ki dostum, ona güvenmiyoruz. İstihkakla ilgili olarak da, dışarıdaki istihkakına sadık kalıp kalmadığı konusunda hiçbir fikrimiz yok, çünkü neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Hayır, üzgünüm, bunun devam etmesine izin verdikçe, buna karşı çıkmak daha da zorlaşacak. Yarın bir şeyler söyleyeceğim."

"Dan..." Santana'nın sesi endişeli geliyordu. "Sence bu akıllıca mı?"

"Hıyarlık yapmayacağım," dedi Dan. "Sadece sakın bir şekilde bunun hiçbir şeyi organize etmenin adil bir yolu olmadığını belirteceğim. Ve herkes beni desteklerse, bu konuda tekme atabileceğini sanmıyorum. Sen de öyle yapacak mısın?"

"Benimle mi konuşuyorsun?" Joel sordu.

"Herkesle konuşuyorum. Yarın onunla konuşursam bana destek olur musun, evet mi hayır mı?"

"Evet," dedi Santana. "Ama keşke yapmasaydın."

"Seni destekleyeceğim," dedim. "Ama Dan, *lütfen* bu konuda dikkatli ol. Yapmamız gereken son şey bir tür kan davası başlatmak. İşler yeterince kötü zaten."

"Dediğim gibi," dedi Dan. "Bu konuda bir pislik gibi davranmayacağım. Sadece buranın bir demokrasi olduğunu ve bunu kabul etmediğimizi belirteceğim. Peki ya sen Joel?"

"Sanırım-" dedi Joel ve sonra durdu. Sesi ikna olmuş gibi gelmiyordu. Hem de hiç. Sesi yenilmiş ve Conor'ın köşesinde yeterince tartışmış gibi geliyordu ama ikna olmuşa benzemiyordu.

"Devam et," dedi Dan, ama zorlayıcı bir şekilde değil, gerçekten bilmek istiyormuş gibi. "Söyleyebilirsin."

"Bence... bakın, bence kız arkadaşının biraz utangaç olmasına ve YouTube'daki bazı yorumcuların ahmak olmasına çok takılıyorsunuz. Adami neye dayanarak yazdığını hissediyorum? Hiçbir şeye. Varsayım. Beğenmediğin bir video. Ve bunların hiçbirinin onun buradaki eylemleriyle bir ilgisi yok, değil mi?"

"Hayır," dedi Dan. Karanlıkta sesi ikna ediciydi. "Hayır, öyle değil. Ve bakın, demek istediğinizi anlıyorum. Bu bir mahkeme olsaydı ve biz de jüride olsaydık, bu kanıtlara dayanarak onu sık kafalı bir karısevici olduğu için mahkûm ederdim demiyorum. Ama dediğiniz gibi, bunların hiçbirisi konuyla ilgili değil. Ondan tek istediğim suyu geri vermesi ve bundan sonra işleri nasıl halledeceğimizi tartışmamız. Tamam mı? Hepsi bu kadar. Mantıklı hiç kimse itiraz edemez."

Joel cevap vermedi ama ay ışığının aydınlattığı ormanın silüetinde başını yavaşça salladığını ve sonra uzanmak için geri kaydığını gördüm.

Ama sabahı beklemek için yan yattığımda, Conor'ın tam olarak ne kadar makul *olduğunu* düşünmeden edemedim. Her halükârda, onda bir yapacaktık. Sadece cevapla yaşayabileceğimizi umuyordum.

BÖLÜM 20

KAHVAlTı gergin bir havadaydı; Joel, Santana ve ben, Dan'in Conor'a bir şey söyleme sözünü tutup tutmayacağını görmek için diken üstünde bekliyorduk. Conor suyu dağıtırken hiçbir şey söylemedi ve biz konserve papaya parçalarını, giderek olgunlaşmayan muzları ve artık belirgin bir şekilde ol tadı vermeye başlayan sonsuz hamur işlerini dolaştırırken de yine hiçbir şey söylemedi.

Ama Conor ayağa kalkıp gerinirken ve Zana tabakları toplayıp muz kabuklarını denize atılmak üzere bir yığın haline getirmeye başlarken Dan öksürdü.

"Um... dinleyin, hepimiz ortadan kaybolmadan önce, bir soru sorabilir miyim?"

"Evet, Angel nerede?" Conor önce etrafına, sonra da tabağının yanında su kabıyla birlikte dokunulmadan durduğu masaya baktı. "O iyi mi?"

Güzel bir soruydu ve bir an için Dan'in söyleyeceklerinden uzaklaştığımı fark ettim ama Dan'in dikkatinin dağılmayacağı açıktı.

"Aslında söyleyeceğim şey bu değildi," dedi. "Conor, dinle, dün gece biraz sohbet ettik-"

Bunu söylememiş olmasını dileyerek içten içe irkildim. Tam da kaçınmak istediğim şey buydu - Conor'a karşı birlik olduğumuz düşüncesinden kaynaklanan bir *onlar ve biz* durumu. Ama belki de bu kaçınılmazdı.

"Ve?" Conor tek kaşını kaldırarak, "Ve?" dedi.

"Ve... yiyecekleri hayvanlardan ve şeylerden koruma ihtiyacını anlıyoruz-" *Bayer* demek üzere olduğunu görebiliyordum ama sonra ölünün arkasından kötü konuşmak istemediğini düşündüm. "Şey, bunların hepsini. Ama... ileriye dönük olarak erzakların en iyi şekilde nasıl idare edileceği konusunda konuşmak istiyoruz."

"Doğru," dedi Conor. Kollarını kavuşturdu ve sandalyesini arkaya yatırdı.

"Şey... Sanırım..." Dan destek almak için etrafına bakınırken Santana'nın da başıyla onayladığını gördüm. "Demek istediğim... kendi yiyecek ve su istihkaklarımız olsaydı hepimiz kendimizi daha rahat hissederdik."

"Evet, bu işe yaramayacak," dedi Conor umursamaz bir tavırla. "Zana, tatlım, aşağı inip Angel'ı kontrol eder misin, iyi olduğundan emin olur musun?"

Zana başını sallayıp arkasını döndüğünde Dan'in derin bir nefes aldığını ve 1. yumruklarını sandalyesinin koluna sıkıştırdığını gördüm. Plana sadık kalabilmesi ve öfkesine hakim olabilmesi için dua ettim.

"Conor, dinle, burası bir demokrasi ve sanırım hepimiz hemfikiriz-"

"Bunun bir demokrasi olduğunu kim söyledi?" Conor hoş bir şekilde söyledi. Santana'nın nefes alışını duydum ve Dan'in çenesinde bir kas seğirmesi gördüm.

"Özür dilerim?" dedi. Conor omuz silkti.

"Beni duydunuz. Kimse bunun bir demokrasi olduğunu söylemedi.

Ben kesinlikle demedim." "Yani bize suyu geri vermeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Dan, kardeşim." Conor elini Dan'in omzuna uzattı ama Dan şiddetle geri çekildi. "Dinle, en güvenli yer su villası. Haşereler tarafından yenmez ya da gece vakti sıkıştırılmaz ve hepimiz adalet konusunda herhangi bir sorun olduğunda paranın nerede duracağını biliyoruz."

"Seninle mi?" Dan söyledi. Öfkesinin patlama noktasına geldiğini söyleyebilirdim. "Bunu mu demek istiyorsun? Sorumluluk sende mi duruyor?"

"Evet," dedi Conor basitçe. "Ben de bunu söylüyorum."

"Conor." Santana'nın sesi her zamankinden yarım oktav daha tizdi ve öfkesine yenik düşmemek için dişlerini sıkıldığını söyleyebilirdim. "Bu saçmalık. Bunu yapmaya kesinlikle hakkın yok."

"Elbette. Peki bu konuda ne yapmayı öneriyorsun?" Conor söyledi. Sesi neredeyse... ilgileniyor gibiydi.

"Lyla? Joel?" Santana bize döndü. "Söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Gözlerimi kapattım. Bu *tam da* korktuğum gibi oluyordu. Onarılması çok zor bir yarık oluşuyordu ve yiyecek ve içeceklerimiz bu yarığın karşı tarafındaydı. Ama konuşmaktan başka çarem yoktu.

"Conor," dedim sesimi ölçülü tutmaya çalışarak. "Bak, bunu neden yaptığını anlıyorum ve tüm yiyecek ve içecekleri güvenli bir yerde tutma fikrinin çok değerli olduğuna katılıyorum, ama bence herkes gerçekten

Her şeyin kontrolünün sizde olması fikrinden rahatsız oluyorum. Size gölge düşürmek istemem ama yiyecek ve içeceklerin tamamının tek bir kişinin kontrolünde olması bizi de rahatsız ederdi. Neden yiyecekleri villanızda tutmuyorsunuz ve suyu herkesin kendi payına düşecek şekilde bölüştürmüyorsunuz?"

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Conor sakince. Öfkemin yükseldiğini hissettim ve masanın öbür ucunda Dan'ın ayağa kalktığını ve Santana'nın elini tutarak onu geri çekilmeye zorladığını gördüm.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?" Onun yerine sesimi alçaltarak sordum. Conor başını salladı.

"Bu çok riskli. Ya biri kendini kontrol edemez ve tüm suyu içerse ne olacak? Gerçekten oturup üç hafta boyunca susuzluktan ölmelerini mi izleyeceğiz? Hayır. O zaman paylaşma baskısı altında hissederiz ve herkes intihar eder. En olası senaryo olan birinin başkasının harçlığını çalması ya da zorla alması konusuna hiç girmiyorum bile."

Senin yaptığın gibi, diye düşündüm. İkiyüzlülük bunaltıcıydı.

"Ben sadece-" diye başladım ama Dan sabrını yitirmişti. Kolunu Santana'nın engelleyici tutuşundan çekti ve ayağa kalktı.

"Conor, dostum, üzgünüm ama bu saçmalık. Ve biz buna katlanmayacağız." "Öyle mi?" Conor söyledi.

"Hayır," dedi Dan usulca. "Bak, bu şekilde ifade etmek istemezdim ama biz dört kişiyiz ve sen de iki kişisin. Yani... hesabı siz yapın."

Conor hoş bir şekilde, "Oh, evet," dedi. Gülümsedi, ayağa kalktı, hiç umurunda değilmiş gibi gerindi ve sonra boynunu şaklattı. "Şimdi, ben 1shing'e gidiyorum. Bana katılmak isteyen var mı?"

"Az önce ne dediğimi duydun mu?" Dan kavgacı bir tavırla sordu. Masanın etrafından dolaşmış ve Conor'a yumruk atacakmış gibi yaklaşıyordu.

"Dan," dedim. "Dan, *lütfen*."

Dan'ın tüm kabadayılığına rağmen, ikisinin neredeyse burun buruna geldiğini görmek, ortada bir yarışma olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Dan etkileyici bir şekilde şekillendirilmişti, gövdesi bir erkek grubu üyesini andırıyordu ama Conor'ın ondan beş santim ve birkaç düzine kilo fazlası vardı ve daha da önemlisi, nasıl dövüşüleceğini biliyor gibi görünüyordu. Kasları farklı bir kaliteye sahipti - yağsız ve sert, sanki sadece çalışmamış, gerçekten *çalışmış* biri gibiydi. O soğukkanlılığı hatırladım.

Bayer'in icabına bakmıştı, 1.'nin suratına indirdiği şamarı hatırladım ve sıcağa rağmen tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"*Dan*," dedim, daha ısrarla.

Ama Conor, Dan'e gülümsüyordu ve terslemekten çok uzak görünüyordu.

"Ne dediğini duydum," dedi hoş bir şekilde. "Ve şimdi 1shing'e gidiyorum."

"Hayır," dedi Dan. "Hayır, gitmiyorsun. Joel?"

Dönüp Roor'un içinde erimek istiyormuş gibi görünen Joel'e baktı.

"Dan," dedi çok sessiz bir şekilde, "bunu halletmenin doğru yolunun bu olduğunu sanmıyorum."

"Siktir *git*," dedi Dan. Ağlamamaya çalıştığına dair güçlü bir izlenim edindim, ancak tuttuğu gözyaşlarının öfke mi yoksa ihanet gözyaşları mı olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Conor'a döndü ve çenesini ona doğru uzattı. "Sen de siktir git. Arkanı kolla, *dostum*."

Sonra ağaçların arasına daldı.

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra karşı yönden uzun, yavaş bir el çırpma sesi duyduk.

Hepimiz döndük ve Angel deniz melteminde dalgalanan uzun beyaz elbisesiyle açıklıkta duruyordu.

"Bravo Dan," dedi ama bunları söylerken Conor'a bakıyordu. "Birisi nihayet katile karşı durmalı."

Conor tüm beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Santana başını ellerinin arasına aldı. Joel gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. Birdenbire daha fazla dayanamadım. Bu sadece kabindeki atmosfer değildi, Conor'ın şu anda çıplak bir şekilde suyumuzu rehin tutması ve aksini iddia etmemesi bile değildi. Her şeydi. Birbirlerini parçalamaya hazırlanan bir grup insanla birlikte bu adada kapana kısılmış olduğum gerçeği. Nico'nun büyük ihtimalle ölmüş olduğu gerçeği. Geçen her günle birlikte durumumuzun daha da vahimleştiği gerçeği.

"Ben radyo kulübesine gidiyorum," dedim. Joel bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben elimi kaldırdım, tek bir hareketle hayır, misafir istemediğimi, onun tavsiyesini istemediğimi, kimseyi istemediğimi belirtmeye çalıştım. Ben sadece

Kendime on dakika ayırmak istedim, dışarıda bir yerlerde birilerinin imdat çağrımızı cevaplayacağı hayalini besliyordum.

Çünkü birileri, *bir yerlerde* bizi arıyor olmalıydı. Öyle değil mi?

Dün gece uyuyamadım. Çok susamıştım ama bundan daha fazlası vardı: Herkesin dikkatle uzak durduğu, düşünmemeye çalıştığı tüm "ya olursa "lar aklımdan geçip duruyordu. Ya tekne gelmezse? Suyumuz ne kadar dayanır? Ya Santana'nın insülini biterse? Ağlamamaya çalışıyordum ama sonunda gözyaşlarım geldi ve Conor'ı uyandırdı ve... Tanrım, o inanılmazdı. Bana sarıldı ve saatlerce en sevdiğimiz ve daha önce hiç duymadığım şarkıları söyledi. Ve tüm bu süre boyunca bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu - her şey yoluna girecekti, sadece güçlü kalmamız, birbirimize göz kulak olmamız, yardım gelene kadar dayanmamız gerekiyordu.

Ve sonunda, şafak sökmeden bir süre önce, o bana sarılırken uykuya daldım. Kendisi uyudu mu bilmiyorum.

Conor'ın kolları şu anda kendimi güvende hissettiğim tek yer - hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi hissettiğim tek yer - ama bu bile beni korkutuyor. Çünkü ya ona bir şey olursa? Bu adada beni dağılmaktan koruyan tek şey o gibi hissediyorum.

Sadece ben değil. Herkesin sinirleri bozuluyor. Bu sabah kahvaltıda Dan kendini kaybetti ve daha fazla su istedi ve herkes bir araya gelip ona alamayacağını, hepimizin en az onun kadar susadığını söyleyince de fırlayıp gitti. Bütün gün onu görmedik. Hepimiz iyi olması için dua ediyoruz.

Gerçek şu ki, bu sadece... daha önce olmadığı bir şekilde bizi etkiliyor.

BÖLÜM 21

"O bir psikopat, tabii ki." Angel *psikopat* sözcüğünü olduğu *gibi* söylemişti ama en tüyler ürpertici etkiyi yaratan *elbette* sözcüğüydü. Daha düşünmeye bile başlamadığım bir şeyin rahatça kabul edilmesi. "Ya da belki bir sosyopat. Bu durumda aradaki fark muhtemelen akademiktir. Ama sonra, o bir İkizler. Seri katiller olarak nam salmışlardır. İki yüzlülük onlara doğal gelir."

Santana'yla birbirimize baktık, sonra da Joel ve Conor'ın sığ kayalıklarda balık tuttıkları denize döndük.

Dan ortalıkta görünmüyordu ve kahvaltıdaki ilk gecedен beri de ortalıkta görünmüyordu. Sabah içtiği suyu bile içmemişti, o da şu anda bir yaprakla örtülü olarak kabinin üzerinde duruyordu ve ben sadece yanına hindistan cevizlerini delmek için bir şeyler almış olmasını umabilirdim, aksi takdirde tekrar ortaya çıktığında tehlikeli bir şekilde susuz kalacaktı.

Angel, Santana ve ben günü Angel ve Bayer'in fırtınada yıkılmadan önce Ocean Blue adlı villalarının bulunduğu küçük burunda geçirmiştik. Angel'in önerisi, yıkılan villanın palmiye yapraklarından çatısını ve kerestelerini kullanarak, bir gemi geçtiğinde yakılmak üzere bir bonfire inşa etmektir.

"Yine de bunun bir imdat sinyali olduğunu anlayacaklar mı?" Santana şüpheyile sormuştu. "Ya sadece plajda barbekü yapan tatilciler olduğunu düşünürlerse?"

Angel omuz silkti.

"Elbette bu mümkün. Ama ne yapabiliriz? Denemek zorundayız."

Ben de onun bakış açısını anladım. Uzun bir atıştı, ama hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi ve radyo ekranı giderek silikleşiyordu, bu da pilin bittiğinden şüphelenmeme neden oldu.

Sahile savrulan çatı parçalarını toplayıp güneşin kavurduğu kayaların üzerinde kurutmak günün büyük bir kısmını almıştı ama artık yorgunduk, güneşten yanmıştık ve uçup gitmesini engellemek için kayalar ve kerestelerle ağırlaştırılmış, umarım yüksek derecede yanabilir bir malzeme yığınınımız vardı. Angel son kirişi yerleştirdikten sonra doğruldu, gerindi ve Zana'nın güvertede oturduğu ve bir şeyler yapmak için gömleklerinden birini parçaladığı görülebilen su villasına baktı.

"Ondan gelip bize katılmasını isteyeceğim," dedi şimdi. "Onun böyle yalnız kalması hiç iyi değil ve yemek yeme zamanımız geldi. Hoy!" Bir elinde sivriltilmiş bir bambu parçasıyla dikkatle resifin içinde ilerleyen ve suya bakan Joel'e seslendi. "Hoy! Joel! Bir şey yakaladın mı? Yemek istiyoruz!"

"Gelip gelmeyeceğini bilmiyorum," dedim. "Sudan korkuyor. Sadece Conor onu zorladığında iskeleden geçiyor."

"Gördün mü?" Angel omuz silkti. "Ne tür bir adam kadınına bile bile bunu yaşatır? Ben size söyleyeyim. Bir psikopat."

Joel kıyıda, üzerinde üç uzun 1sh şiş olan bir sopa tutuyordu. Muzaffer bir edayla sallıyordu.

"Ben kabine çıkıyorum," dedi Santana. "Akşam yemeği için 1re'yi başlat." "Bir saniye sonra orada buluşuruz," dedim. "Tuvaleti kullanmam gerek."

Tuvaletler ada altyapısının hala çalışan tek parçasıydı - muhtemelen geçici olarak, emin değildik, ama çalışır durumda oldukları sürece, düzgün bir tuvaletten en iyi şekilde yararlanacaktım. Acele edecek su yoktu, ama bir kova deniz suyunu tencereye dökmek işi bire bir hallediyordu ve deniz suyu bolca sahip olduğumuz tek şeydi. Muhtemelen adanın bir yerinde eninde sonunda dolacak bir foseptik tankı vardı ama o zamana kadar kurtarılmazsak endişelenmemiz gereken daha büyük sorunlarımız olacağından şüpheleniyordum. Başlangıç olarak su. Ve Santana'nın insülini.

Villaya girdiğimde bir tuhafılık vardı ve ne olduğunu anlamam bir dakika sürdü: Yılanları ve sivrisinekleri uzak tutmak için genellikle dikkatle kapalı tuttuğumuz kapı açık duruyordu. Kaşlarımı çattım. Dan geri mi dönmüştü?

"Dan?" Villaya girerken seslendim ama orada kimse yoktu, sadece Rick bir kertenkelenin kuyruğu kirişlerin arasında kayboldu.

Biraz şaşkın hissederek işedim, duş teknesinde duran deniz suyu kovaşında ellerimi yıkadım ve sonra kabine geri döndüm.

Santana orada tek başınaydı, küçük bir odun parçasının üzerine çömelmiş, köze üflüyordu. Beni görünce başını kaldırdı.

"Hey. Angel'ın çakmağı gittikçe azalıyor, biliyorsun. Sence bir gemi gelirse diye onu ayırmalı mıyız?"

"Feneri yakmak için mi yani?" Bunun hakkında düşündüm. "Sanırım öyle... ama sanırım hafif Ruid sonsuza kadar dayanmayacak, bu yüzden onu sonsuza kadar biriktirmenin bir anlamı yok. Yine de demek istediğini anlıyorum - her halükarda tükenecek. Onun yerine ne kullanabiliriz?"

"Joel'in gözlükleri mi?" dedi Santana ve sonra güldü. "Biraz *Sineklerin Tanrısı*, biliyorum. Ya da şu sopa sürtme işinin nasıl yapıldığını bilen var mı?"

Sahilde Angel'ın su kenarındaki villaya geçtiğini ve çömelmiş Zana'yla konuştuğunu görebiliyordum.

"Sence istismara uğruyor mu?" İçini çekip ayağa kalkan Santana'ya "Sence istismar ediliyor mu?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Tek bildiğim..." Durdu ve ben de şaşkınlıkla ona baktım.

"Ne dedin?"

"Bakın, tuhaf görüldüğü için bir şey söylemedim ama... Eski sevgilisini tanıyordum."

"Kimin? Conor'ın mı?" Şaşırmıştım. Santana başını salladı.

"Onunla aynı okuldaydım - benden bir alt sınıftaydı. Birlikte olduklarında on yedi yaşındaydı. Adam yirmi dört yaşındaydı, o zamanlar kulağa oldukça çekici geliyordu, ama geriye dönüp baktığımda... Yani bana sorarsanız bu ürkütücü bir şey. On yedi yaşındayken yedi yıl çok uzun bir süre."

Başımı salladım. Bunu görebiliyordum. On yedi yaşındakiler yetişkin bile değiller - yasal olarak içki içemezler, oy kullanamazlar, sigara satın alamazlar. Yirmi dört yaşındakiler farklı bir dünyadalar.

"O zamanlar nasıl biriydi?" Ben sordum. Santana omuz silkti.

"Mesele de bu zaten, onunla hiç tanışmadım. Onu sadece Cally'den duydum. Conor şöyle diyor, Conor böyle diyor. Suyun üzerinde yürüyebiliyor sanırdınız."

"Peki noktaları nasıl birleştirdin?" Bunun nereye varacağını merak ederek sordum. Santana'nın ses tonunda hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. "Yani, bir sürü Conor var. Aynı adam olduğuna emin misin?"

"Gösteri için bilgi aldığımızda onun adını bildiğimi fark ettim. Etrafa sordum ve Cally'nin kız kardeşlerinden biri o olduğunu doğruladı. Ve bana Cally'ye ne olduğunu da anlattı."

"Hangisiydi?" Konuya girme konusundaki isteksizliği karşısında biraz şaşırarak sordum. "O öldü," dedi Santana sıçrayarak. Durakladı ve yutkundu, ama ben anlamadım.

Benden sakladığı izlenimini edindim, daha çok üzücü bir şey söylemek için kendini hazırlamaya çalışıyordu. "O, o intihar etti. On dokuzuncu doğum gününden iki gün sonra. Adam onu terk ettikten iki gün sonra."

"Aman Tanrım, Santana, bu korkunç." "Biliyorum. On dokuz, Lyla. *On dokuz.*"

"*Siktir.*" Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. "Neden bir şey söylemedin?"

"Ne diyeyim?" Santana mutsuzca konuştu. Tekrar 1re'ye döndü, küçük bir sopayla onu dürtüyordu ama gerçekten ilgilenmeye ihtiyacı yoktu. Daha çok benim bakışlarımdan kaçıyor gibiydi. "Beni tanımıyorsun ama kendini öldüren eski sevgilinle aynı okula mı gittim? Bu konu yemekte açılacak bir konu değil, değil mi?"

"Hayır." Ellerimi tuzdan yapış yapış olmuş saçlarımda gezdirdim. "Hayır, Tanrım, hayır bunu görebiliyorum. Ama sence-" Düşüncelerimin nereye varacağından emin olamayarak durdum. Santana devam etmemi bekledi ve ben devam etmeyince soruyu benim için tamamladı.

"Kendisini tacizci bir pislik olduğu için mi öldürdüğünü düşünüyorum? Hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Kız arkadaşı trajik bir şekilde ayrılıklarıyla başa çıkamayan örnek bir erkek arkadaş da olabilirdi. Ama en azından bir şablon gösteriyor, değil mi? Duygusal olarak kırılgan genç kadınları seçme ve onları kendisine çok ama çok bağımlı hale getirme modeli."

Denize baktım, Angel Zana'nın kolunu tutmuş, onu kırılgan iskeleden kalas kalas geçiriyordu.

Santana'nın haklı olduğunu inkar edemezdim.

YEMekten SONRA, tabakları kıyıda, hızla bulaşık yıkama istasyonu haline gelen yerde kayaların üzerine diz çökerek yıkadık. Sadece biz kıızlardık - tabii ki hiçbirimiz kız değildik, adadaki erkekler de erkek değildi. Bizler yetişkin erkekler ve kadınlardık. Ama her nasılsa, istemeden de olsa, Mükemmel Çift jargonunun içine düşmüştüm. *Kızlar, Erkekler, Delikanlılar, Adalılar*. Hâlâ takımlara ayrılıyor, yapım şirketi tarafından bize verilen rolleri oynuyorduk. Bazen Bayer ve Romi'nin öldüğünü, Nico gibi yarışmadan elenmediklerini hatırlamak zor oluyordu. Ama sonra... batan güneşle turuncuya dönen uçsuz bucaksız, boş okyanusa bakarken, kendimi itiraf etmeye zorladım: Nico'nun da ölmüş olma ihtimali vardı.

Joel ve Conor kulübede bir şeyler hakkında ciddiyetle konuşuyorlardı. Joel masanın üzerine kumla adanın bir haritasını çizmiş ve çeşitli koyları işaret ediyordu. Conor başını sallıyordu. İkisini birlikte izlemek beni açıklayamadığım bir şekilde huzursuz hissettirdi. Conor ve Zana'nın geri kalanımızdan izole olmasını *istememeliydim*. Ada sakinleri arasında böylesine derin ayrılıkların olması kimse için iyi değildi, özellikle de Conor'ın tüm yiyecek ve suyu hâlâ su villasında rehin tuttuğu düşünülürse.

Ama Joel'in, o adamla bu kadar samimi olduğunu görmek -Malzemelerimizi çalması ve Bayer'in ölümünden sorumlu olması bir şekilde derinden sarsıcıydı. *Umurunda* değil miydi? Dan'in umurundaydı. Aslında hâlâ dönmemişti ve bu da beni tedirgin eden bir başka şeydi. İşte buradaydık, seyahat broşürlerinden fırlamış gibi görünüyorduk, dört bikinili kız, bronzlaşmış, güzel, sörfte diz çökmüş ve şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı gün batımına karşı silüet halindeydik ve yine de tek düşünebildiğim resmin altındaki karanlıktı, küçük topluluğumuzu birbirinden ayıran uçurumlardı.

"Angel," dedim şimdi, son fincanı durulayıp dikkatlice havluya silerken. "Seni Palm Tree Rest'te tek başına düşünmek gerçekten hoşuma gitmiyor. Yatağını bizim villaya getirmek istemediğine emin misin? Orada yer var, değil mi?" Santana'ya baktım ve o da başıyla onayladı.

"Evet! Kesinlikle. Bir sürü oda var." Angel düşünceli görünüyordu.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi sonunda, "dün geceden hiç hoşlanmadım. Yalnız kalmaktan korktuğumdan değil, anlıyorsunuzdur. Ama..."

Bitirmedi. Bitirmek zorunda değildi. Hepimiz onun ne demek istediğini biliyorduk. Binlerce millik boş okyanusun en uzun uzandığı ve korkuların en yoğun yaşandığı zaman geceydi: Ya hiç kurtarılamazsak? Ya su tükenirse? Ya burada ölürssek, Romi gibi, Bayer gibi, adını bile bilmediğimiz o zavallı kadın gibi, isimsiz bir mezarda yatarsak?

Bir başkasının horultusunun sizi o keşkelerden uzaklaştırması... şey, sadece başka bir sıcak beden varlığı bile son derece rahatlatıcıydı.

"Peki ya sen, Zana?" Santana sordu. "Biliyor musun, eğer Angel bize taşınırsa, sen ve Conor o su villasında kalmak zorunda kalmazsınız. Palm Tree Rest'i geri alabilirsiniz."

Ama Zana başını sallıyordu ve o konuşmadan önce cevabı biliyordum: Conor buna asla izin vermezdi. Yiyecek ve sudan asla vazgeçmeyecekti, bu neye mal olursa olsun, su villasına geçme ihtimalinden dolayı zaten sinirleri bozulmuş görünen Zana'ya.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de pek hoşlanmazdım ve sudan hiç korkmazdım. Burada, suyun kenarında, Conor'ın derme çatma iskelesinin ne kadar çürük olduğu çok net bir şekilde görülebiliyordu - sadece kurtarılmış tahtalar ve bir kaya kullanılarak çakılmış çivilerle bir araya getirilmiş dalgaların karaya attığı odun parçaları. Daha önce Zana ve Angel'ı iskeleden geçerken görmüştüm, bir tahta parçasından diğerine sallanmalarını izlemiştim, Zana'nın eli sanki onu ölümden koruyan tek şeymiş gibi Angel'ın elini kavramıştı. Güvenli olması bir yana, neredeyse hiç işlevsel değildi ve su korkusu olan biri için tam bir kâbus olurdu.

"Zana, seni orada tutamaz," dedi Santana şimdi. Zana'nın elini tuttu, başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama Zana'nın bileğini kabaca değil ama bir kez daha kavrayınca Zana irkildi ve bileğini geri çekti.

Üçümüz de -ben, Santana ve Angel- Zana'nın eline baktık. Elini yumak haline getirmişti ve şimdi suya daldırarak son bulaşıkları gereksiz bir enerjiyle ovuyordu.

Ama artık çok geçti. Hepimiz görmüştük. Bileğinin iç tarafında küçük, belirgin siyah bir çürük vardı, sanki biri onu çok sert bir şekilde çimdiklemiş gibiydi.

"Zana-" diye başladı Santana ve sonra ne diyeceğini bilemiyormuş gibi durdu. Sanki araya girmemizi istemiş gibi ikimize baktı ama Angel onun bakışlarına karşılık vermedi.

Şaşkınlıkla Zana'nın bileğine bakıyordu, yüzü hayalet görmüş gibi solgundu.

"İyi misin?" Sonunda sordum. Acınacak derecede yetersizdi. Söylemek istediğim bu değildi. *Sana zarar mı veriyor?* Sormak istediğim buydu.

"Ben 1ne'yim," dedi Zana. Hepimizin bakışlarından korunmak istercesine tabakları göğsünde tutarak ayağa kalktı. "Yani, bu durumda birinin olabileceği kadar yalnızım. Ve hareket etmeme gerek yok. Ben çok-" Yutkundu, sanki yalan söylemek zormuş gibi. "Çok mutluyum. Su villasında. Çok mutluyuz. Çok güzel bir yer."

Ama sesi hiç de inandırıcı değildi.

Sahilde Conor ve Joel'e doğru yürürken, elleri titriyormuş gibi taşıdığı tabakların birbirine çarptığını duyabiliyordum.

Angel'ın battaniyeleri koluma asılmış, giysileri ve el çantası kendi çantasında, Palm Tree Rest'ten çıkıllı patika boyunca ilerlerken güneş tamamen batmış, ada hışırtılı mehtaplı bir karanlığa bürünmüştü. Santana ilerideydi, Dan'in suyunu ve akşam yemeğinden kalan yiyecekleri taşıyordu. Hâlâ dönmemişti.

Patikadaki bir dönemeci dönüyorduk, ayın keskin gölgeleri zemini keserek rotayı garip ve öngörülemez hale getiriyordu, o sırada ilerideki çalılardan bir ses geldi ve ağaçlara karşı siluet halinde, karanlığa karşı karanlık bir 1gure belirdi.

"Joel?" Kararsızca söyledim ama şekil doğru değildi. Bir adamdı ama Joel değildi; daha tıknaz, daha kaslı biriydi.

"Dan?" Santana gölgelerin içine bakıyordu ve sonra bir tür rahatlama hissiyle boğazı düğümlendi ve ileri doğru koştu. "Dan! Seni aşağılık herif. Nerelerdeydin? Aklımı kaçıracaktım."

"Ben Bir'im," dedi Dan ama sesi Bir'e benzemiyordu. Sesi kaba ve boğuktu. "Bu su benim mi? Çok susadım."

"Evet, senin. Yemek de öyle. Akşam yemeğinden kalan istihkakınız. Hey, öyle yeme. Kendini hasta edeceksin." Dan teneke kutuyu dudaklarına götürmüştü ve kahvaltıdan beri bir damla bile içmemiş bir adam gibi suyu yutuyordu - ki muhtemelen içmemişti. "Hangi cehennemdeydin?"

"Adanın diğerk ucunda. Conor nerede?" Dan'in sesi hâlâ boğuktu. Santana'yla tedirgin bir bakış alışverişinde bulundum.

"Hâlâ kabinde," dedi Santana sonunda. "Joel ve Zana ile konuşuyor."

Gerçi bu tam olarak doğru değildi. Zana bulaşıkları yıkadığımızdan beri tek kelime etmemişti ve üçünün yanından ayrıldığımızda oturmuş, idama mahkum edilmiş birinin darağacına bakması gibi su kenarındaki villaya bakıyordu.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Dan. "Hiç hoşuma gitmiyor. Kendi tarafını tutuyor. Dün gece onu duydun mu? Benim söylediklerimi hiç dinlemedi. Conor'ı savunmaya devam etti."

İçim acıyarak Joel'den bahsettiğini anladım. "Dan, bu hiç adil değil," diye başladım ama Dan'in dinleyecek hali yoktu.

"*Adil* olmayan şey," diye tükürdü, "o şerefsizin tüm yiyecek ve suyumuzu istiflemesi ve Joel'in ona arka çıkması. Eğer bizim tarafımızı tutmuş olsaydı..."

Ugh. İşte oradaydı. *Bizim tarafımız. Onlar ve biz.* Yarıklar onarılamaz hale geliyordu.

"Kimsenin tarafını tutmaya çalıştığını sanmıyorum," dedim umutsuzca. "Herkes karşı adil olmaya çalışıyordu. Bakın" -Dan'ın yine patlamak üzere olduğunu gördüğümde

-"Demek istediğinizi anlıyorum. Katılmadığımı da söylemiyorum. Conor hakkında, Zana hakkında, yemek hakkında, her şey hakkında kendimi çok rahatsız hissediyorum. Ama öngörülebilir gelecekte birbirimizle yaşamak zorundayız. Bu adayı ikiye bölmeyi göze alamayız."

"Sana hatırlatabilir miyim," dedi Angel, aksanı hiç duymadığım kadar Fransızcadı, "Conor erkek arkadaşımı *öldürdü*? Onun aptal YouTube videolarını sikeyim. O bir katil."

Gözlerimi kapadım, dişlerimi sıktım. Bu doğrudu ve bunu Angel'ın yüzüne karşı inkâr edemezdin. Bayer'i Conor öldürmüştü. Bunun iki yolu yoktu. Ama katil biraz abartılı gibi geldi. Çünkü Bayer'in ilk vuruşu seçtiği ve Bayer'in ilk vuruşu yaptığı *da* doğrudu. Bir mahkemede... Conor'ın nefsi müdafaadan ceza alma ihtimaline bile şans tanırdım. Ama bir mahkemede değildik. Her türlü adaletten çok uzaktaydık. Ve hepimiz Conor'ın bir adamı öldüresiye dövmesine seyirci kalmıştık.

"Bakın, bu gece bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Santana. "Ve bildiğimiz kadarıyla Joel hâlâ burada uyuyor, o yüzden lütfen buraya geldiğinde başka bir kavga çıkarmamaya çalışalım. Bizim sorunumuz Conor'la, Joel'le değil. Ve kesinlikle Zana ile de değil."

Angel başıyla onayladı. Dan sadece isyankâr görünüyordu.

Neredeyse villanın açıklığına varmıştık ki Santana konuyu değiştirmeye çalışır bir havayla, "Bu kadar yeter. Angel, nerede uyumak istersin? Benimle yatmak ister misin?"

"Sen ve Dan yatağı istemiyor musunuz?" Angel şaşkın bir ifadeyle sordu ve ben onun hâlâ bilmediğini fark ettim. Dan hafif acı bir kahkaha attı.

"Duymadın mı? Diğer takım için vuruş yapıyorum. Kimsenin bilmemesi gerekiyordu ama artık bir önemi olduğunu sanmıyorum. Eşcinsel ya da heteroseksüel, gemi buraya gelmeden hepimiz ölmüş olacağız."

"Dan-" diye araya girdi Santana ve ona döndü.

"Ne? Bu doğru. Kendimizi kandırmanın bir anlamı yok. Kurtarılacak olsaydık şimdiye kadar çoktan kurtarılmış olurduk. Gemi gelmiyor. Muhtemelen Hint Okyanusu'nun dibindedir ve burada olduğumuzu kimse bilmiyordur."

"Dan, ne zamandır buradayız-" Durdum, emin olmadığımı fark ettim ve zihnimden saydım. "Dokuz... on gün, belki? Hepsi bu kadar. En az iki ya da üç hafta daha yetecek kadar suyumuz var. Neredeyse bir ay. Bir ay içinde çok şey olabilir. Yani, foseptik tankı ne olacak? Muhtemelen birinin gelip onu boşaltması gerekecek. Ya da tuzdan arındırma tesisine servis için. *Biri* gelecektir. Bundan eminim. Sadece dayanmamız gerekiyor."

Artık villaya varmıştık ve Santana kapıyı açtı. Fırtınadan beri her gece olduğu gibi içerisi karanlıktı elbette, ama açıklığı aydınlatan bir dolunay vardı ve Santana eliyle odanın içinde, banyonun yanındaki köşeye sıkışmış benim yatağımdan, Dan'le paylaştığı büyük çift kişilik yatağa ve Joel'in verandanın yanındaki yatağına kadar bir el salladı.

"İşte geldik. Evim güzel evim. Kendine ait bir yer istiyorsan, yatağın ayak ucuna üçüncü bir yatak koyabiliriz ya da Palm Tree Rest'ten buraya kadar büyük boy bir yatak getirmek istemiyorsan, Dan'i dışarı atabilirim ve sen de benimle çift kişilik yatabilirsin."

"Ya da ben," diye gönüllü oldum. "Tek başıma bir çifte ihtiyacım yok."

Angel kararlı bir ifadeyle, "Bu gece Lyla'yla paylaşacağım," dedi. "Dan'in Joel ile paylaşmak istemediğinden eminim."

Hepimiz bakıştık. İyi bir noktaydı ama alt metin şuydu... Joel geri dönmezse. Belki de artık Conor Takımı'ndaydı.

"Tamam," dedi Santana. "Yarın da üçüncü bir yatak için yer olup olmadığına karar veririz."

Hepimiz başımızı salladık ve Santana Angel'la bana biraz daha yer açmak için eşyaların yerini değiştirmeye başladı. Tam küçük buzdolabını duvarın arkasına doğru itiyordu ki durdu.

"Huh. Bu garip."

"Garip olan ne?" diye sordum ama Santana cevap vermedi. Dizlerinin üzerine çökmüştü ve küçük buzdolabının içine bakıyordu. Sonra duvardan çekip çıkardı ve iki elini içine sokarak etrafı yokladı. Ayağa kalktığı anda, ay ışığında bile yüzünün solgun ve kederli olduğunu görebiliyordum.

"Dan, Lyla, ikinizden biri insülinime dokundu mu?" "İnsülininize mi?" Şaşırmışım. "Hayır, tabii ki dokunmadım." "Ben de," dedi Dan. "Nasıl olur?"

"Çünkü o... o orada değil." Sakin kalmaya çalıştığı belliydi ama sesindeki titreme sakın tonunu yalanlıyordu.

"Orada değil mi?" Dan odanın öbür ucuna fırladı, buzdolabını kaldırdı ve Santana'ya inanmıyormuş gibi eğdi, ama tabii ki Santana haklıydı; düşen tek şey metal bir raftı. Dan küfrederek buzdolabını yere fırlattı ve Angel'ın irkilmesine, Santana'nın da itiraz etmesine neden oldu.

"Dan, Tanrı aşkına, burayı darmadağın etmene gerek yok. Bir açıklaması olmalı. Benden başka kimseye faydası yok."

"Ama neden biri onu yerinden oynatsın ki?" Angel sordu. Kaşları çatılmıştı. "Kim başkasının ilacıyla oynar ki? Bu çok tuhaf görünüyor."

"Bu o." Dan'in yüz ifadesi öldürücüydü. "Conor. Bu o. Bu sabah Santana'yı cezalandırarak benden intikam alma yolu bu."

Bu olasılığı anlamaya çalışırken hepimiz sessiz kaldık ve o da dönüp önce bana, sonra Angel'a, en sonunda da Santana'ya baktı.

"Bu o. İtiraf et! Mantıklı olan tek şey bu."

Angel kollarını kavuşturdu ve Galyalıları özgü bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Seninle aynı fikirdeyim Dan. Adada sadece bir psikopat var ve o da kendisi."

"Akşam yemeğinden önce döndüğümde," dedim yavaşça. "Kapı açıktı. Patlayarak açılmış olmalı diye düşündüm ama her kim aldıysa o yapmış olmalı."

"*Kim olursa olsun, onu sikeyim,*" diye bağırdı Dan. Alnında bir damar belirmişti. "Onunla yüzleşeceğim."

"Dan, hayır," dedi Santana ısrarla. "Beni dinle, pompam dolu, endişelenmeye başlamadan önce en az üç günüm var, belki daha fazla. Bu geceyi 1gure out için kullanalım-"

"Hiçbir şey almıyorum." Dan öfkeden titriyordu. "Onunla yüzleşmeye gidiyorum."

"Dan, *lütfe*!" Santana söyledi ama Dan çoktan kapıya doğru yönelmişti. "Dan!"

Elini tutarak onun peşinden koştu.

"Santana, kes şunu." Dan'in sesi sertti. "Bu benimle onun arasında-" "Bu benim lanet olası insülinim!"

"Bu insülinle ilgili değil. İnsülin onun hepimizi kontrol etmesinin bir başka yolu ve ben buna izin vermeyeceğim."

Santana umutsuzca, "O olduğunu *bilmiyoruz*," dedi. "Dan, lütfe. Dan!"

Ama Dan onun elini sıktı ve geceye doğru yola çıktı.

Santana gözyaşlarına boğuldu. Angel onu teselli etmeye gitti ve ben de kararsız bir şekilde durup ağlayan Santana'dan Dan'in kaybolduğu karanlık ormana doğru giden yola baktım. Siktir. *Lanet olsun*. Her şey çok yanlış gidiyordu. Peki Joel neredeydi?

Ağaçların arasında hareket eden bir şekil gördüğümde bu soru aklıma bile gelmemişti. İlk aklıma gelen Dan'in ikinci kez düşündüğü oldu ve rahatlardım ama şekil yaklaştıkça Joel olduğunu gördüm. Ona doğru koştum.

"Joel, Dan'i gördün

mü?" "Dan'i mi? Hayır.

Nasıl olur?"

"Siktir. Conor'la yüzleşmeye gitti. Conor'ın Santana'nın insülinini aldığını düşünüyor."

"Ne?" Joel her şeyden çok şaşkın görünüyordu.

"İnsülini. Kayboldu. Dan, Conor'ın bu sabahki tartışmalarına misilleme olarak aldığını düşünüyor. Conor'la kavga etmek için aşağı indi. Peşinden gidip onu durdurmalıyız."

Ama Joel rahatsız görünüyordu.

"Bak, yani, bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Dan bana çok kızgın, ona sakın olmasını söylemek için ortaya çıkmamın gerçekten yardımcı olacağından emin değilim."

"Peki, ne yapacağız? Burada oturup onun parçalanmış bir suratla geri gelmesini bekleyemeyiz."

"Hayır, haklısın. Kahretsin." Joel elini saçlarının arasında gezdirdi. "Peki ne yapacağız? Mesele şu ki, eğer müdahale edersem, bu onu sakinleştirmez. Belki de söyleyeceklerini söylemesine izin vermeliyiz."

"Bu Bayer için pek de iyi olmadı," dedim kısaca. Nabzım hızla atıyor, ağzım kuruyor ve başım dönüyordu; Dan için duyduğum korku ve günün yorgunluğunun bir karışımıydı bu. Artık hepimizin kronik olarak susuz kaldığından ve günlerdir susuz olduğumuzdan emindim. Bunun gergin sinirlerimize ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hey," dedi Joel sertçe. Ay ışığında kaşlarını çatarak bana baktı. "Bayer Conor'a *yumruk attı*, hatırladın mı? İlk o salladı. Dan kimseye saldırmazsa, eminim 1. olacaktır."

Ama Dan'ın sesini hatırlıyordum, gecenin karanlığında öfkeyle titriyordu. Ve Bayer'in yaptığı gibi öfkesinin onu alt etmesine izin vermeyeceğinden emin olamıyordum.

"Aşağı ineceğim," dedim, kararımı vermiştim. "Başka bir şey yoksa-"

Hiç değilse varlığım hem Conor'ı hem de Dan'i aptalca bir şey yapmaktan alıkoyabilir diye düşünüyordum, gerçi bu Bayer'e pek yardımcı olmamıştı.

"Başka bir şey yoksa?" Joel sordu.

"Hiçbir şey. Sadece Noel Baba'ya göz kulak ol. Ben geri geleceğim. Umarım yakında." Joel başını salladı ve ben de karanlığa doğru yola çıktım.

AÇIKLIKTA ay şaşırtıcı, neredeyse doğaüstü **bir şekilde** parlak görünüyordu. Ama ormana girdiğimde palmiye ağaçları ve muz çalıları gökyüzünün çoğunu kapatmış, ay ışığı ve gölgeden oluşan kafa karıştırıcı bir çaprazlama içinde sadece beyaz ışığın Rickers'ının geçmesine izin vermişti. Yolumu görmekten çok hissettiğimi fark ettim ve ağaçlarda bir mola fark edip el yordamıyla kalın örtüden ay ışığının aydınlattığı sahile çıktığımda rahatladım.

Sahilde istediğimden daha uzağa çıkmıştım -karanlıkta yanlış bir yola sapmış olmalıydım- ve şimdi kum boyunca yavaşça yürürken kulaklarımı su villasından gelen herhangi bir anlaşmazlığı dinlemek için zorladım, ama hiçbir şey duymadım, sadece dalgaların ritmik sessizliğini.

İskeleyle vardığımda durmak ve başıma geleceklere karşı kendimi çeliklemek zorunda kaldım. Derme çatma, eğreti kalaslar gün ışığında yeterince kötüydü, ama şimdi, güvenilmez ay ışığında, kesinlikle ölümcül görünüyorlardı.

"Conor?" Geniş su boyunca seslendim ama villadan ses gelmedi. Hiçbir kapı açılmadı. Verandada bir baş görünmedi. Derin bir nefes aldım ve ilk tahtaya ayak bastım. Kaydı ve gıcırdadı ama dayandı ve bir sonrakine adım attım.

Bir yolculuk olarak, Joel'le birlikte fırtınanın ardından kükreyen, rüzgârla savrulan suda yüzdüğümüz zamanki kadar korkutucu değildi, çünkü bu sefer düşersem, karaya geri yüzebileceğimden oldukça emindim. Ama yine de, muhtemelen batık kargılar ve fırtınada harap olmuş iskelenin kırık dökük enkazıyla dolu karanlık suya düşme fikri cazip değildi ve sallanan tahtadan gıcırdayan kazığa adım atarken nefesimi tuttum, çıplak ayaklarımın altında kıymıkları ve uyumsuz bağlantıları hissettim, bir sonraki adımın topuğuma derin bir çivi çakan mı yoksa beni altındaki kara dalgalara düşüren mi olacağından asla emin olamadım.

Su villasına vardığımda titriyordum ve Zana'nın her sabah bu yolculuğu yapmaya nasıl cesaret edebildiğini merak ediyordum. Her seferinde dehşete düşüyor olmalıydı. Belki birkaç kez yapınca daha iyi hissediyordunuz ama benim sudan hiç korkum yoktu ve aynı yolculuğu geri dönme düşüncesi

Daha da kötüsü, artık derme çatma tahtaların gerçekten ne kadar kaygan ve bükülebilir olduğunu biliyordum.

Ama bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Buraya 1. Dan için gelmişim ve en azından şimdilik verandanın sağlam yüzeyinde güvendeydim. Öne doğru bir adım atarak su villasının cam kapısına hızla vurdum.

Uzun bir an boyunca hiçbir şey olmadı. Tekrar vurdum ve sonra ellerimi yüzüme götürerek içerideki karanlığa baktım. Hiçbir şey hareket etmiyordu ve bir endişe hissettim. Sonra yataktan bir şeklin yükseldiğini gördüm.

-Bir erkeğe benziyordu, ortasına beyaz bir şey dolamıştı. Kapıya geldi, açtı ve Conor'ın orada durduğunu gördüm, saçları ıslak ve dağınıktı, kalçalarına bir havlu sarmıştı.

"Lyla?" Sesi gerçekten şaşkın geliyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Ben de sana aynı şeyi sormaya geldim." Dan'le ilgili korkularım azalıyor ve yerini çok farklı bir endişeye bırakıyordu. "Dan'i gördün mü?"

"Dan mi? Hayır. Neden?"

"Çünkü-" Durdum. Söylemeli miyim? *Çünkü seni Santana'nın insülinini çalmakla suçlamak için buraya geliyordu.*

Hayır. Bu yüzden burada değildim. Dan için buradaydım, iyi olduğundan emin olmak için. İnsülini yarın halledebiliriz. Bu gece Dan ve Conor'ın kavga etmediğinden emin olmak içindi.

"Buraya geliyordu," dedim onun yerine. "Seninle konuşmak için."

"Onu hiç görmedim." Conor şaşkın görünüyordu. "Gördüğünüz gibi uyuyordum." Elini villanın iç kısmına doğru salladı; orada Zana'nın yatakta oturduğunu, çarşafı çıplak göğsüne çektiğini seçebiliyordum.

"Her şey yolunda mı?" dedi. "Kim o?"

"Benim, Lyla. Dinle, bana Dan'in buraya gelmediğini mi söylüyorsun?"

"Buraya hiç adım atmadı," dedi Conor. "Yemin ederim." O da benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu. "Buraya geleceğini gerçekten söyledi mi?"

"Aşağı yukarı." Su kenarındaki villadan uzaklaşmış, sahili tarıyordum ve her geçen saniye daha da endişeleniyordum. "Hangi cehennemde olabilir?"

"Belki de fikrini değiştirdi ve geri döndü. İskeleler geceleri korkaklara göre değildir."

"Belki." Dudağımı ısırđım, ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. İskelenin karanlıkta korkunç görüldüğü doğruydu. Ayrıca sahile inen en kestirme yoldan gelmediğim de doğruydu. Dan ve ben ormanda mı karşılaşmıştık? Belki de şu anda villadaydı ve nerede olduğunu merak ediyordu. Adaya geri dönmek için yarı döndüm, sonra durakladım ve "Dinle, eğer Dan buraya gelirse-" dedim.

Durdum. Ne diyebilirdim
ki? "Evet?"

"Söyle ona..." Dan'in Conor'la kavga etme niyetini bozacak bir şey, herhangi bir şey bulmak için beynimi zorladım. "Ona burada olduğunu ve Santana'nın ona villada ihtiyacı olduğunu söyle, tamam mı?" Aklıma gelen tek şey buydu, eğer Santana'nın başının dertte olduğunu düşünürse Dan'i durdurabilecek tek şey buydu.

"Ben ona söylerim," dedi Conor. İskeleye geri dönerken ve ilk tahtanın üzerine temkinli bir şekilde adım atarken beni izledi. Endişe verici bir şekilde sallandı ve ben donup kaldım, dengeye gelmesini bekledim. "İyi olacak mısın? Yani karşıya geçerken?"

"Evet, bir tane olacağım," dedim biraz ters bir şekilde. Daha fazla zaman kaybetmek istemiyordum. Geri dönmek, 1. Dan'i bulmak ve iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Yine de, tahtaları birer birer geçerken Conor'ın gözlerini üzerimde hissettim, ağırlığım altında gıcırdayıp inlemelerini dinledim ve ben kuma ayak basana kadar yerinden kıpırdamadı. Sonra bir kolunu sallayarak arkasını döndü ve villaya doğru ilerledi, ben de kumsaldan eve doğru yürüdüm.

BÖLÜM 22

"Hayır, sen neden bahsediyorsun? Tabii ki burada değil." Santana'nın yüzü ay ışığında bembeyaz ve gergindi ve ben de karşılık vermek istediğim şeyi ısırdım; lütfen bana küfretme, onu bulmak için elimden geleni yapan kişi bendim. "Özür dilerim," dedi, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Özür dilerim, sana küfretmemeliydim. Ben sadece-ne halt ediyor bu, ormanda işiyor? Önce bütün gün ortadan kayboldu, şimdi de bu."

"Asıl mesele, su iskelesine gitmenin daha iyi olacağını düşünmüş olması," dedim, olumlu yönleri elimde tutmaya çalışarak. "Yani Conor'la kavga etmiyor. Her şey bundan daha iyidir."

"Haklısın... Sanırım." Santana'nın sesi mutsuz geliyordu. "Ne kadar aptalım ama."

Kapıya doğru yürüdü, açtı ve gecenin içinde bağırdı, "Dan! Daaaaan! Neredesin sen?"

Yanıt gelmedi, sadece ağaçlardaki rüzgârın ve denizin sesi duyuldu.

"Dan?" Yine bir şey yok.

"Daniel!" Bu Angel'dı, sesi kuşların öfkeli bir sempati içinde gaklamasına neden olan bir kızgınlık çılgılığıydı. "Buraya gel, seni aptal espèce de merde. Yatmak istiyoruz!"

Hepimiz bekledik. Bu benim benimseyeceğim bir yaklaşım değildi, ama kabul etmeliydim ki, onu ağaçların arasından hışımla geri getirecek bir şey varsa, o da buydu - Angel'a defolup gitmesini söylemek için bile olsa. Ama orman sessizliğe gömülürken, karanlıktan hiçbir ayak sesi gelmedi. Kimin kime pislik dediğini soran sinirli bir ses de cevap vermedi.

Hiçbir şey. Sadece... hiçbir şey.

Sonunda Joel boğazını temizledi.

"Bakın... Yani... Sabaha kadar yapabileceğimiz bir şey yok. Peşinden gitmek istesek bile karanlıkta onu asla bulamayız. Yatmaya gidelim mi?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Santana gözyaşlarına çok yaklaşmış gibi titreyen bir nefes verdi.

"Tamam. İstemiyorum ama başka ne yapabiliriz bilmiyorum. Haklısın, onu bu işe bulaştırmayacağız. Dan, ne yapıyorsun sen?"

Son kelimedede sesi titredi ve ben de kolumu ona doladım. Conor ve Zana dışında adada kalan son çiftin o ve Dan olduğu aklıma geldi. Diğer herkes diğer yarısını kaybetmişti. Ama bu geceye kadar Santana'nın yanında hep Dan vardı. Ve şimdi o da ortadan kaybolmuş gibiydi.

"Eminim o bir tanedir," dedim, sözlerime gerçekten hissetmediğim bir güven yüklemeye çalışarak. "Daha önce adanın diğer ucundaydı, değil mi? Muhtemelen sakinleşmek için oraya geri dönmüştür."

"Neden peki?" Santana söyledi. Sesi gergin geliyordu, sanki sözlerinin kenarlarında gezindiğini duyabildiğim gözyaşlarına yol vermemeye çalışıyordu. "Neden buraya geri gelmedi? Kayboldu mu?"

Omuz silktim. Olası görünmese de imkânsız değildi. Ada büyük değildi ama geceleri kıvrımlı patikalar ve sık ağaçlar yolların yönünü şaşırtıyordu.

"Bilmiyorum. Ama ada o kadar büyük değil - eğer geri dönmek istiyorsa, eninde sonunda yolunu bulacaktır. Eğer dönmezse, en kötü ihtimalle bir geceyi açıkta geçirir."

Kim bilir ne tarafından ısırılmak alt metindi, ama bu şüpheleri dile getirmedi. İlk gün gördüğüm ince yeşil yılan kafamın içinde dönüp duruyordu. Zehirli olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu öğrenmek de istemiyordum.

"Lyla haklı," diye söze girdi Joel, ama sesi tedirgindi. "Böyle oturup endişelenerek bir şey yapamayız. Palm Tree Rest'te güven içinde yatıyor olabilir, tüm bildiğimiz bu. Biraz uyuyalım ve ilk ışıpta kalkıp onu arayalım."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra Santana yenilmiş gibi bir sesle şöyle dedi "Tamam." Sadece tek bir kelimeydi ama sesi titriyordu.

"Öyle mi?" Omuzlarını tekrar, daha sıkı bir şekilde sıktım ve başını salladığını hissettim. "Hadi o zaman, yatağa gidelim. Bire on var, Dan sabaha karşı yanında yatıyor ve horluyor olacak."

"Evet," dedi Santana. "Umarım haklısındır."

Ama haklı değildim.

Ertesi gün uyandığımda Santana'nın verandada bir ileri bir geri volta attığını, ayak seslerinin ahşap tahtaları titrettiğini duydum ve daha gözlerimi açmadan bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Kendi terimin kokusunu alabiliyor, dudaklarımın kuru çatlamasını ve bir haftadan uzun süredir tatlı su görmemiş cildimin tuzlu kaşıntısını hissedebiliyordum ve duş almak için içimde ani bir özlem duydum - vücudumdan aşağı akan, yüzüme sıçrayan ılık su için - ama bu düşünceyi bir kenara ittim, kendimi ayağa kaldırdım ve Santana'nın hala volta attığı yere gittim.

"Anlıyorum-" dedim ve sonra boğazımın toz gibi kuru olduğunu ve sesimin zar zor duyulduğunu fark ettim. Öksürdüm, dudaklarımı ıslatmaya çalıştım ve tekrar denedim. "Sanırım Dan dönmedi?"

Santana öksürüğümü duyunca başını çevirmişti ama beni görünce durulmuş gibiydi. Şimdi başını sallıyordu.

"Hayır." Sesi benimki kadar kısıktı. "Adanın erişilebilir tüm kısımlarını gözden geçirdim; stal'in odaları, boş villalar, kabana, hiçbir şey yok. Gerçekten endişeleniyorum, Lyla. Ya ona bir şey olduysa?"

Dudağımı ısırdım. Söylemek istediğim şey, eğer ona bir şey olduysa, muhtemelen boku yemiş olduğuydu. Ama sonra, bu giderek hepimiz için doğruymuş gibi görünmeye başladı - tek soru ne kadar hızlı olduğuydu.

"Günaydın," diye bir ses duyduk arkamızdan ve Santana'yla birlikte döndüğümüzde Angel'in gökyüzüne doğru uzanmış bir şekilde orada durduğunu gördük. İnanılmaz derecede güzel görünüyordu, saçları yüzüne bir kraliçe görünümü veren bir başörtüsüyle sarılmıştı: yontulmuş elmacık kemikleri ve eğik gözleri.

"Angel. Nasıl uyudun?"

"Tamam. Arkadaşımin olması güzeldi." Yüzü kasvetliydi. "Dan'den haber aldın mı?"

Santana başını salladı. Gözlerinin kenarlarında yaşlar vardı ve belki de konuşmak için kendine güvenmiyordur diye düşündüm.

"Gerçekten korkuyorum," dedi sonunda. "Ya Conor'ın peşinden gittiyse ve bir şey olduysa?"

"Gerçekten yaptığını sanmıyorum, Noel Baba." Elimi koluna koydum. "Dün gece oraya gittim ve gerçekten uyuyormuş gibi görünüyordu."

"Ona insülini sordun mu?" Santana sordu, ben de başımı salladım. "Hayır, bunu düşündüm ama ortada bir şey başlatmak istemedim. Biz hâlâ Dan'i arıyorduk." "Ama aynı zamanda..."

Angel dedi ve sonra durdu. "Ama aynı zamanda?" Ben sordum.

"Ama aynı zamanda... şey, insülin hakkında düşünüyordum. Buradaydı, değil mi? Villada mı?"

Santana başını salladı.

"Lyla haklıysa ve insülini alan kişi aynı zamanda villanın kapısını açık bırakan kişiye, kahvaltıdan sonra ve akşam yemeğinden önce alınmış olmalı. Doğru mu?"

Santana'ya baktım ve ikimiz de başımızı salladık. Angel'ın bununla nereye varmaya çalıştığından pek emin değildim. Ama Angel ellerini iki yana açtı, yüzünde bu kadar aptalca davrandığımıza dair pantomimsel bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Mais, dis donc, Conor olamaz. Bütün gün sahildeydi, değil mi? Onu bon1re'yi inşa ettiğimiz yerden görmüş olmalıydık."

Kaşlarımı çattım. Beynim yarı hızda çalışıyormuş gibi hissediyordum; uykusuzluk ve susuzluğun bir karışımı olduğundan şüpheleniyordum ama kendimi bir gün öncesini düşünmeye zorladım ve hatırlayabildiğim kadarıyla Angel haklıydı. Angel, Santana ve ben bütün gün burnun üzerinde denizi seyretmiştik ve Conor ormana doğru gitmiş olsaydı onu görebilirdik. Santana da kaşlarını çatmıştı.

"Ben... Hatırlamaya çalışıyorum ama... Bakın, bir yere gitmiş *olmalı*. İşemeye falan gitmiş olmalı, değil mi? Gerçekten bütün gün suda mıydı?"

"Su villasına girdi," dedi Angel. Sesi sanki küçük ama aptal bir çocukla konuşuyormuş gibi sabırlıydı. "İki kez. Ama ormana girmedi. Fark ederdim. O adama güvenmiyorum. Gözüm onun üzerinde." Gözünün ucuyla akıllıca bir işaret yaptı ve sonra sanki bu söylediğini kanıtlarmış gibi kollarını kavuşturdu.

"Haklısın," dedim yavaşça. "Gittiği yere kadar. Ama kapı konusunda haklı olup olmadığıma bağlı. Bir bağlantısı olmayabilir. Ya dün aldıysa?"

"Dan onunla su konusunda tartışmadan önce mi?" Angel şüpheli görünüyordu ama Santana başını sallıyordu.

"Hayır, mümkün değil. Dün sabah kahvaltıdan hemen sonra pompamı yeniden doldurdum. O zaman tüm şişeler oradaydı. Bonfire'yi inşa etmek için burna gitmemizden bir süre sonra çekilmiş olmalı. Ve biz oraya vardığımızda Conor çoktan 1shing yapıyordu." Angel konuşmak için ağzını açtı ama Santana onun temasına ısınıyordu, "Ama aynı *zamanda*, ve belki de daha önemlisi, Conor orada olduğunu nereden bilebilirdi? Bildiğim kadarıyla villamıza hiç gelmedi, başka bir şey taşındı mı Lyla?"

Omuz silktim.

"Görebildiğim kadarıyla hayır. Çantalarımızdan herhangi biri aranmış gibi görünmüyordu." "Doğru. Yani, kim aldıysa, doğruca insüline gitmiş. Sanki *biliyorlarmış* gibi.

nerede olduğunu."

Ani, çirkin bir sessizlik oldu ve gözlerimiz, hepimiz, Joel'in yatağının üzerine yayılmış, mıknaatısla çekilmiş gibi uyuyan formuna döndü.

"Hayır," diye fısıldadı Santana. "Hayır. Yapmaz."

"O ve Conor çok yakınlar," dedi Angel düşünceli bir ifadeyle. "Ne de olsa yiyecekleri almasına yardım etti. Onlar... domuz gibi arkadaşlar için kullanılan İngilizce deyim neydi?"

"Domuz gibi arkadaşlar mı?" Santana ona boş boş baktı.

"Evet, ils sont copains comme cochons. Çok iyi arkadaşlar. Hırsızlar gibi sıkı dostlar, işte deyim bu!"

Santana, "Hırsızlar *kadar* kalın," diye düzeltti ve Angel gözlerini devirdi. Onu suçlayamazdım. Onun İngilizcesi benim Fransızcamdan -ya da muhtemelen Santana'nınkinden- yüz kat daha iyiydi.

"Kim bu hırsızlar kadar kalın kafalı?" Joel'in uykulu sesi arkamızdan geldi ve hepimiz suçlulukla yerimizden sıçradık. Gözlerim Santana'nınkilerle buluştu, ne diyeceğimi merak ediyordum. O da gözlerini açtı.

Ağzını kapattı, sonra tekrar kapattı ve onun da benimle aynı şeyi merak ettiğini biliyordum: Ona doğrudan insülin alıp almadığını sormalı mıydık? Ama aynı zamanda, günlerdir bizimle yan yana uyuyan *Joel-Joel*'di bu. Romi için ağlayan, bize sarılan ve geceleri kötü rüyalar görüp ağladığımızda bizi dinleyen Joel.

Dün gece insülin hakkında bir şey bildiğini inkâr etmişti ve şimdi ona doğrudan sormak, aşağı yukarı yalan söylediğinden şüphelendiğimizi yüzüne söylemek anlamına geliyordu.

Daha da önemlisi, Joel gerçekten Santana'nın insülinini aldıysa, muhtemelen Conor'a vermek için, istediğimiz için geri almamız pek olası değildi.

"Biz de tam İngilizce deyimlerden bahsediyorduk," dedi Angel sonunda. Bana ve Santana'ya bir bakış attı, sanki bizi ona destek olmaya davet eder gibiydi. Kalbimin etrafında bir soğukluk hissettim. Joel'e güvenmiyordu. Ve en kötüsü de... Artık ben de güvendiğimden emin değildim. Çünkü mantığı mantıklıydı. Birisi o insülini almıştı ve bunun Conor olabileceğini düşünemiyordum. Bu da adadaki birinin bize ihanet ettiği anlamına geliyordu.

Dan geri döndü. Tanrıya şükür. Hepimiz onun için çok endişelenmiştik. Hepimiz balık tutup yüzerken ormandan çıkıp geldi ve herkesi endişelendirdiği ve suda kendini kaybettiği için gruptan özür diledi. Sonra o yokken onun için biriktirdiğimiz tüm tahsisatı içti.

Ona anladığımızı söyledik, tabii ki anladık. Zavallı Dan. Hiçbirimiz onu suçlamıyoruz. Bu çok zor. Bir sonraki kaybedecek kişi ben olabilirim, ya da Lyla. Ya da Conor, gerçi bunu hayal etmek bile zor.

Hepimiz ona sarıldık ve Conor dedi ki, "Bunu bir daha yapma, tamam mı dostum? Bu kalbimizi kırar-"

Durdu ama hepimiz ne söyleyeceğini biliyorduk. Romi ve Bayer'den sonra bir kişiyi daha kaybetmek.

Dan hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı. Ama ağladığını görebiliyordum. Umarım iyidir.

BÖLÜM 23

DÖRDÜMÜZ günün geri kalanını Dan'i arayarak, adaya yayılıp adını çağırarak geçirdik, ama anlayabildiğimiz kadarıyla orada değildi.

Elbette emin olmak mümkün değildi. Adanın villa ucunda orman nispeten bakımlıydı, patikalar ve küçük yapay açıklıklarla noktalanmıştı. Ancak adanın diğer ucu daha vahşi ve el değmemişti ve bazı çalılıklara pala ve koruyucu giysi olmadan girmek imkansızdı. Hiçbirimiz şort ve Rip-Rop'larla el değmemiş ormanda yolumuzu kesmek istemedik

-Bizi hangi yılanların ve örümceklerin beklediğini kim bilebilirdi ki?

Yine de Dan'in orada olabileceğine inanmak zordu. Olsa bile, bizi duyduğunda mutlaka seslenirdi. Kesin olan bir şey vardı, eğer adadaysa, bulunmak istemiyordu.

Gün batımı geldiğinde kulübeye geri döndük, Santana artık biraz topallıyordu ama bacağı eskisinden çok daha iyiydi ve artık benim geçici bandajımı takmıyordu. Yetersiz miktardaki suyu içtik ve masanın ortasındaki ekmek ve kruvasan yığınınına baktık. Bir tanesinin üzerinde küf olduğunu gördüm. Günler önce olgunlaşmış tüm muzları ayıklamıştık ve hepimiz Dan'i aramaya o kadar odaklanmıştık ki bugün kimsenin 1sh almaya vakti olmamıştı. Elimizde bayat hamur işleri ve son birkaç kutu meyve salatası kalmıştı. Santana öylece oturup önündeki tabağa baktı ve sonra başını ellerinin arasına alıp gözyaşlarına boğuldu.

Hepimiz etrafında kümelendik, onu rahatlatmak için elimizden geleni yaptık ama onu sakinleştirmeyi başaran, önünde diz çöküp ellerini yüzünün iki yanına koyarak doğrudan onunla konuşan Zana oldu.

"Hey," deyip duruyordu. "Hey, Santana, dayan, tamam mı? Sadece dayan. Her şey yoluna girecek."

"Bunu bilemezsin," dedi Santana. Gökyüzüne baktı, şimdi koyu çivit rengine dönmüştü, Londra'da gördüğüm her şeyden daha parlak ve daha güzel yıldızlarla doluydu. Gözleri kocaman ve yaşlarla doluydu. "Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrin yok. Burada öleceğiz."

"Telsiz hâlâ bizde," dedi Zana. "Ve Lyla *fosseptik* ve adadaki hizmetler konusunda haklı, eninde sonunda birileri geçecek, geçmek zorundalar, biz sadece onlar gelene kadar dayanmalıyız."

Ama Angel *radio* kelimesini duyunca irkildi.

"Bugün telsizle haberleşemedik," dedi. "Dan'le ilgili her şeyi düşününce-denemek için kulübeye gidiyorum."

"İyi fikir," dedi Conor. "Ben kıyıya iniyorum. Teknelerin geceleri ışıklarıyla daha kolay fark edilebileceğine dair bir teorim var. Ve eğer işaret vermeye çalışırsak bizim fenerimizi de daha iyi görürler."

Zana ve ben Santana'yı bir şeyler yemeye ikna etmeye çalışırken Angel başını salladı ve telsiz kulübesine doğru yola çıktı. Sadece Joel hiçbir şey yapmadı. Başını ellerinin arasına almış oturuyordu ve Romi öldüğünden beri onu hiç görmediğim kadar umutsuz görünüyordu.

Santana ağlamayı bırakmış, küflü kısımları ayıklanmış bir kruvasanı yutmayı ve birkaç parça hindistancevizi yemeyi başarmıştı ki Angel'ın kulübeden patıkaya doğru geri geldiğini duyduk. Nasıl oldu bilmiyorum ama sadece ayak sesleri bile uğursuzluk getiriyordu ve başımı kaldırıp baktığımda Ire'ye doğru gelirken yüzünün sert ve acımasız olduğunu gördüm.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"O öldü." Angel'ın sesi Fare'ydi. "Ne?"

"Radyo. Lanet olası radyo. Pili bitmiş!"

"Emin misin?" Joel sordu ve Angel vahşice ona döndü.

"Emin misin? Tabii ki eminim, seni aptal. Dün ışık vardı, bugün yok! Ve evet, bağlantıyı kontrol ettim, ama hepimiz pilin sonsuza kadar dayanmayacağını biliyorduk."

"Kahretsin." Santana yine tüm rengini kaybetmişti. "Yapabileceğimiz bir şey yok mu? Yapamaz mıyız? Bilmiyorum. Hani meşalen biter ve sen de

ısıtmak için koltuk altına koyuyorsun. Biz... biz pili ısıtamaz mıyız?"

"Yarın öğlen tekrar deneyebiliriz," dedim bıkkınlıkla. "Güneş kulübenin üzerindeyken. Ama o büyük araba aküleri böyle mi çalışıyor bilmiyorum. Onlar kurşun asitli, değil mi?"

"Radyoaktif olabilirler," dedi Angel. Sesi taş gibiydi. "Ve bu gerçekleri değiştirmez. O şey öldü ve yarın ondan bir damla şarj almayı başarsak bile, ondan sonra ölmüş olacak. Hepimiz tamamen mahvolduk."

"Bak-" dedi Joel, aynı anda hepimiz sahilden gelen bir bağırış duyduk.

"Hey! Hey, buraya gel, çabuk gel."

Durduk, heykelcilik oynayan çocuklar gibi yaptığımız hareketlerde donup kaldık. Conor'ın sesiydi ama sanki bir gemi görmüş gibi heyecanlı değildi. Sesi korkmuş gibiydi.

"Lütfen biri gelsin!" Conor tekrar bağırdı.

Ve sonra, sanki onun sözleriyle serbest kalmış gibi, hepimiz harekete geçtik ve kalın kadife karanlıkta olabildiğince hızlı bir şekilde sahile doğru patikadan aşağı koşmaya başladık.

Angel'ın solgun elbisesinin önümde dalgalandığını görebiliyor ve Joel'in arkamda nefes nefese kaldığını duyabiliyordum. Sadece birkaç dakika sürdü ve sonra ay ışığına çıktık ve Conor'ın kıyıda uzakta durduğunu gördük, ayaklarının dibinde karanlık bir şekil vardı.

"Ne oldu?" Zana seslendi. Birkenstock ayakkabılarını çıkarmış, kumların üzerinde şaşırtıcı bir hızla koşuyordu. "Bir şey mi buldun?"

"Bir şey mi yıkandı?" Joel sordu. Ama Conor hiçbir şey söylemedi, öylece durdu ve ayaklarının dibindeki şeye baktı.

İlk gören Santana'ydı ve o zaman bile boğazından kopan çığlığı, eteklerini toplayıp sahilde Conor'ın durduğu yere doğru koşmaya başlamasını anlamamıştım.

Sonra anladım ve ben de koşmaya başladım, Dan'in olduğu şeyin yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Kötü bir şekilde parçalanmıştı - köpekbalıkları tarafından mı yoksa mercanların etkisiyle mi, emin değildim. Yüzü tanınmaz haldeydi ama giysileri ona aitti; bermuda şortundan bileğindeki ince kırmızı ipe kadar. Bir kolu

Biri yalvarırcasına kumların üzerine uzanmış, diğeri ise kendini bir darbeden korurcasına vücudunun içine doğru kıvrılmıştı. En yürek parçalayıcı olanı da gömleğinin yırtıldığı yerde, kalçasının hemen üzerinde çok küçük bir dövme görebiliyordum. Mickey Mouse

-Santana'nın Minnie'siyle eşleşen bir arkadaşı.

Beni çözen bu basit, küçük şey oldu ve elimi ağzıma götürerek patlamak üzere olan hıçkırıklarımı tuttum. Santana kendini tamamen kaybetmişti; onun üzerine diz çökmüş, uzattığı elini tutuyor, Zana onu teselli etmek için nazikçe uzaklaştıran kadar şiddetli, boğulurcasına nefes nefese ağılıyordu.

Joel, Conor, Angel ve ben cesedi sahile kadar sürükledik. Artık aşına olduğumuz ürkütücü ritüele, diğerlerinin yanındaki açıklıkta bir mezar kazmaya başlamaktan başka yapacak bir şey yoktu. 1sh'in başlattığı şeyi kuşların devam ettirmesi için onu gece boyunca burada bırakamazdık.

Çukur yeterince derinleştğinde, dördümüz de birer uzvumuzu alarak cesedi derme çatma mezara indirmeye hazırlandık. Conor ve Angel ayak bileklerini, Joel sol kolunu ve ben de sağ kolunu tutuyorduk.

Onu yavaşça mezara indiriyorduk, onu basitçe bırakmaktan daha saygılı bir şey yapmaya çalışıyorduk ki bileğini kavrayışım bozuldu, eli elimden kaydı ve ölüm katılığını kırmak için 1 parmaklarını kavradım. Eklemler korkunç bir çatırdama sesiyle kırıldı ama elini tutmayı başardım ve bunu yaparken içinde bir şey hissettim, sert, yuvarlak ve pürüzsüz bir şey avucuma değişiyordu, sanki Dan onu bana uzatıyordu. Belki bir çakıl taşı. Ya da kaydığı kayalardan bir parça.

Ancak Dan'ın bedeni altımızda bir çarşafıla örtülü olarak uzandığında, şimdi elimde tuttuğum şeye baktım. İlk başta onu tanıyamadım ve tanıdığım da anlamadım. Hesaplamaktan çok içgüdüsel olarak onu hızla şortumun cebine soktum ve gözlerden sakladım.

Derme çatma tören boyunca bu nesne zihnimi kemirdi, Santana'nın hıçkırık seslerinin altında sorular fısıldadı. Dan'ın bedeni denize sürüklenirken çaresizce tutunduğu bu şey ne anlama geliyordu?

Hiç mantıklı değildi. Hiçbiri mantıklı değildi. Soru şuydu, şimdi ne yapmalıyım?

BÖLÜM 24

HIÇBİRİMİZ uyuyamadık. Santana, kendisinin ve Dan'in yatağı olan yatakta yatıyor, yastığa doğru yavaş ama istikrarlı bir şekilde ağlıyor, kederden inliyordu.

Angel onun arkasında yatıyor, yumuşak bir ritimle sırtını okşuyor, hiçbirimizin anlayamadığı, ama bu yüzden daha az rahatlatıcı olmayan bir Fransızcayla yumuşak sözler fısıldıyordu.

Joel'in villanın dışında durduğunu, verandanın parmaklıklarına yaslanmış, karanlığa baktığını görebiliyordum.

Ve orada yatıyordum, tamamen uyanıktım, Dan'in elinde bulduğum ve şimdi kendi elimde tuttuğum nesnenin küçük, sert varlığını hissediyordum.

Sonunda Santana'nın üzüntüsünden bitkin düşmüş bir halde kalktım ve Joel'e katılmak üzere dışarı çıktım, kapıyı arkamdan nazikçe kapattım.

Dışarıda sivrisineklerin vızıltısını ve daha uzakta, mercanlara çarpan dalgaların sesini duyabiliyordum. Bir zamanlar huzur vericiydi; şimdi ise Dan'in ölümünün korkunç bir hatırlatıcısıydı.

Belki Bayer'i uzun zamandır tanımadığım için, belki de Conor'a saldıran o olduğu için, ama her nasılsa Bayer'in ölümü beni Dan'inki kadar etkilememişti. Neredeyse gerçek dışı hissettirmişti - hayatlarımızın gerçekliğinden elenen bir başka yarışmacı.

Yine de bu gece açıklıkta, ay ışığında dört haç bembeyaz dururken, bir şeyi anlamaya zorlanmıştım - hepimiz eleniyorduk. Ve ne pahasına olursa olsun bu oyunu kazanmaya kararlı biri tarafından. Ama ödül artık şöhret ve para değildi. Hayatta kalmaktı.

"İyi misin?" Joel yanına geldiğimde sordu ve ben başımı salladım. "Pek sayılmaz. Ya sen?"

"Hayır. Uyuyamayacağımı biliyordum."

"Ben de öyle."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra bir uçuruma adım atmak üzere olduğumu hissederek, "Joel, dinle. Bir şey buldum."

Korkunç, korkunç bir hata yapmak üzere olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, eğer bu konuda biriyle konu mazsam delirecektim ve Joel, Conor'la olan tüm ba larına rağmen, en ba ından beri bana karşı nazikti.

"Bir şey mi buldun?" Joel ay ışığında bana döndü, kaşlarını çattı ve ses tonumu ayır tırmaya  alı tı ını, bu şeyin iyi bir haber mi yoksa kötü m  olduğunu ve nasıl tepki vermesi gerektiğini anlamaya  alı tı ını söyleyebilirim.

Başımı salladım, korkunun bir hastalık gibi içimde kabardı ını hissediyordum. Sonra elimi cebime attım ve Dan'in sahile vurdu unda elinde tuttuğu nesneyi çıkardım. Santana'nın insülin  ı esi.

Joel bir an için neye baktığını anlamamı  gibi baktı. Sonra karnına yumruk yemi  gibi bir ses çıkardı ve ben de onu tanıdığını ve neye baktığını bildiğini anladım.

"Bu-bu-" Durdu. Yüzündeki tüm renk kaybolmuştu. Cümleyi onun yerine ben tamamladım.

"Santana'nın insülini. Evet. Dan'in elindeydi. Onu mezara indirirken buldum."

"Ve ne-" Sanki söyleyecek bir şey bulamamış gibi tekrar durdu.

"Bu ne anlama geliyor? Bilmiyorum. Dan'in bunu kabul ettiğini sanmıyorum, eğer kastetti in buysa. D n geceki öfkesi gerçekti. Bu da demek oluyor ki..."

Konuşmayı kestim, sessizliğin uzamasına izin verdim, Joel'in ikiyle ikiyi bir araya getirmesini ve ne dedi imi anlamasını bekledim. Eğer Dan  ı eyi almadıysa, biri ona vermiş ya da eline tutu turmu  olmalıydı.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı, Joel?"

"Hayır," dedi yeniden, ama hasta görünüyordu. Çok hasta.

"Joel, benimle konu abilirsin," dedim sesimi alçaltarak. Ama Joel başını salladı. Bana bakmıyordu. Sanki karanlıkta acilen bir şey arıyormu  gibi gözlerini ormana dikmi ti.

"Joel?" Dedim ve o da başını salladı.

"Lyla, sadece... beni biraz yalnız bırakabilir misin? D   nmem gerek."

"Tamam," dedim. Döndüm, verandanın kapısını açtım ve içeri süzıldüm. Angel hâlâ Santana'ya Fransızca mırıldanıyordu; Santana başını Angel'in kucağına koymuş, gözleri kapalı, yüzü hâlâ gözyaşlarıyla lekeli bir halde yatıyordu.

Oda ter kokuyordu ve kirişlerde bir kertenkelenin sıçrayışını ve kulağımın dibinden geçen bir sivrisineğin vızıltısını duydum. Yatağımın üzerine kaydım ve ince çarşafı omuzlarımın üzerine çektim. Sonra gözlerimi kapattım ve Joel'in hangi tarafta olmak istediğine karar vermesini bekledim.

Gözlerimi açtığımda sabah olmuştu, güneş ince tül perdelerin arasından içeri süzülüyordu... ve Joel'in yatağı boştu. Doğrudum ve bakışlarım otomatik olarak kapıya gitti, hala ayakta olup olmadığını kontrol ettim, veranda parmaklığına yaslanmıştı, ama orada değildi. Villa temizliğinde de yoktu. Banyoda da değildi. Hiçbir yerde yoktu.

Angel ve Santana hâlâ uyuyorlardı ve ben kalktım, sessizce bir tişört ve Rip-Rops giydim ve ormana doğru yola çıktım.

Sabah sakindi ve günün ilk sıcaklığı henüz etkisini göstermemişti ama güneşli açıklıklarda yürürken burnumun derisinin şimdiden itiraz ettiğini hissedebiliyordum. Diğer her şeyle birlikte güneş kremi de azar azar kullanmaya başlamıştık; ilk başta olduğu gibi faktör 1ft'y'i sürüp durmak yerine elimizden geldiğince örtünmeye çalışıyorduk.

Kabinin güneşli ışığına çıktığımda iki şey dikkatimi çekti. Birincisi sabah güneşinin tüm gücüydü. İkincisi Joel'in orada olmadığı gerçeğiydi.

Ormanın içinden sahile doğru yürüyüp etrafı tararken içimdeki huzursuzluk hissi giderek artıyordu. Hiçbir şey yoktu. Kimse yoktu. Sadece önceki geceden kalan ayak izlerimiz; Dan'in cesedini kumsalda çekiştirerek taşıdığımız uzun, mide bulandırıcı kum sıyrıkları; su seviyesinin altındaki düzlük.

Uzaktan su villasını görebiliyordum. Perdeler kapalıydı ve verandada kimse yoktu. Joel geceyi Conor ve Zana'yla geçirmediyse, ki bu pek olası görünmüyordu, orada değildi.

Sonra diğer villaları kontrol ettim. Önce Bayer ve Angel'in, Angel geri kalanımızla birlikte Forest Retreat'e taşınana kadar uyudukları Palm Tree Rest'e baktım. Hayır.

herhangi birinin işareti.

Ardından, bonfire için malzeme sağlamak amacıyla soyduğumuzdan beri bir villadan çok bir iskelet olan Ocean Blu'a çıktık. Joel'in orada ufka bakıp gemileri gözlediğini görsem şaşırmazdım ama orada kimse yoktu ve dünden beri herhangi bir hareket olduğuna dair bir işaret de yoktu. Her şey Dan'in ölümünden önce bıraktığımız gibiydi.

Sonra korkuyla ormana, Joel ve Romi'nin ilk günlerini geçirdikleri, Romi'nin öldüğünde uyuduğu villaya, Ada Rüyası'na doğru ilerledim.

Neden bilmiyorum ama oraya geri dönmekle ilgili bir tür batıl inanç hissediyordum. Fırtınadan sonraki ilk gün Romi'nin cesedini enkazdan çıkardığımızdan ve daha sonra aynı gün Joel'in eşyalarını kurtardığımızdan beri oraya gitmemiştim. Şimdi diğer hasarlı villadan oldukça farklı, garip, perili bir havası vardı. Joel oraya Romi'nin kendisinden ne yapmasını isteyeceğini anlamaya çalışmak, tüm bunlar başlamadan önce olduğu kişiyle bağlantı kurmaya çalışmak için mi gitmişti?

Oraya vardığımda cevap hayır gibi görünüyordu. Görebildiğim kadarıyla villa sessiz ve boştu; sadece uzun kahverengi bir yılan çökmüş çatının üzerinde güneşleniyordu. Ayak seslerimi duyunca telaşsızca sarmalını çözdü ve güçlü kaslı vücudu parçalanmış palmye yaprakları arasında sinsice kıvrılarak açıklığa doğru kaydı.

Beynimin mantıklı tarafı bana korkacak pek bir şey olmadığını söylese de nabzımın biraz hızlandığını hissederek gidişini izledim. Bir sivrisinekten ölme ihtimaliniz bir yılandan ölme ihtimalinizden on kat daha fazladır, bu istatistiği kariyerim boyunca birçok kez dile getirmişt看. Ancak insan beyni riski değerlendirmede kötüdür ve etrafımızdaki gerçek tehlikeleri değerlendirmede daha da kötüdür - ve ben de buna bir istisna değildim. İçimdeki bilim insanı, yılanın çalılıkların arasında kaybolmasını izlerken yaşadığım küçük atavistik adrenalin atımını geçersiz kılamazdı.

Ve boş açıklığa baktığımda, bunun sadece yılan olmadığını fark ettim. Ever After Adası'na ayak bastığım günden beri tehlikeyi değerlendirme konusunda kötüydüm. Yanlış insanlara güvenmiş, yanlış kararlar vermiştim. İçgüdülerimin önümdeki kanıtların önüne geçmesine izin vermiştim.

İşimden öğrendiğim bir şey varsa, o da her şeyin farklı olmasını ne kadar dilersem dileyeyim gerçeği kabul etmektir. Sadece birkaç hafta önce, Nico'nun bana *Mükemmel Çift'ten* bahsettiği ve benim de orada oturup dikkatim dağılmış *bir şekilde* yarı onun konuşmasını dinlerken, aslında dizüstü bilgisayarımın sonuçlarımın grafiğini izlediğim o güne keskin bir geri dönüş yaşadım. Konuştuğu süre boyunca noktaların farklı bir desen oluşturmasını, güzel, düzgün bir korelasyon görmeyi umuyordum. Ama öyle olmadı.

Verileri görmezden gelmeye çalışabilirdim. Sonuçlarımı değiştirebilir ya da orada olmasını istediğim örüntüyü daha ikna edici göstermek için birkaç noktayı sessizce silebilirdim.

Ama ben öyle yapmadım. Önümdeki bilgiye baktım ve ne anlama geldiğini kabul ettim, çünkü bu benim işimdi. Çünkü bir bilim insanı olarak tek ve öncelikli görevim gerçeklerle yüzleşmektir.

Ve şimdi burada da aynı şeyi yapmam gerekiyordu. Gerçeklere bakmalı ve Ever After Adası'nda olanlarla yüzleşmeliydim. Gerçeği öğrenmem gerekiyordu.

Dan öldü. Buna inanamıyorum. Bir kaza daha... Bu da hayatlarımızın ne kadar kırılgan olduğunu, bir şeyler ters gittiğinde ne kadar güçsüz olduğumuzu gösteriyor.

Ve o kadar güzel bir gündü ki. Hepimiz denizdeydik, gülüyorduk, yüzüyorduk, dalgalarla oynuyorduk... Bir an için durumumuzun gerçekliğini neredeyse hepimiz unutmuştuk. Sadece yedi genç insandık, takılıyorduk, eğleniyorduk... bir tür eğlence, gerçekten.

Büyük boş su şişelerinden yaptığımız derme çatma bir topu etrafa atıyorduk ve Dan topu yakalamaya hazır bir şekilde çok uzaklara yüzmüştü ve sonra birdenbire gerçekten çok uzaklara gitmişti.

Angel ona geri dönmesi için seslendi, o da duyar gibi oldu ve dönüp kıyıya doğru yüzmeye başladı ama bize yaklaşıyordu. Bize doğru çılgınca yüzüyordu ama şekli gittikçe küçülüyordu. Anlayamıyordum. Sonra Joel aniden, "Dalgaya kapıldı, dalgaya kapıldı" dedi.

Bağırıp çağırmaya başladı, "Yana doğru yüzün! Akıntıya karşı yüzmeyin, kıyı boyunca yüzün!" diye bağırmaya başladı ama Dan'ın duyup duymadığını bilmiyorum. Çok açıktaydı ve rüzgar şiddetlenmişti. Dalgalar başının üzerinden geçmeye başlamıştı.

Conor soyunmaya başladı ve Joel, "Hayır, bana bırak, ben daha güçlü bir yüzücüyüm" dedi ve tişörtünü çıkardı. Suyu daldı ama daha birkaç metre bile gitmeden umutsuz olduğunu görebiliyorduk. Ve sonra Dan gözden kayboldu.

Joel'in başı suyun üzerine çıktı, yönünü kontrol etti ve durdu. "Nerede o?" diye kıyıya doğru seslendi. "Onu göremiyorum. Bana nerede olduğunu göster. nedir?"

Ama Dan gitmişti, denizin o kadar açığındaydı ki onu ne zaman gözden kaybettiğimizden bile emin olamadık.

Joel kendini kaybetmişti. Santana da öyle elbette, tamamen yıkılmıştı ama Joel kendini sorumlu hissediyordu. Sanki daha önce fark etmeliymiş gibi, tabii ki ona durumun böyle olmadığını anlatmaya çalıştık.

"Ona yırtıktan bahsetmeliydim," deyip duruyordu. "Onu uyarmalıyım."

Bir kişiyi daha kaybettik. Bunu yüksek sesle söyleyip duruyorum, gerçek kılmaya çalışıyorum. Bir kişiyi daha kaybettik - her zaman gülen, şakalaşan ve diğer herkesin daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışan sevgili Dan'i.

Onu kaybettik.

BÖLÜM 25

"BAK, seninle konuşmam gerek."

Sahilde Conor ve Zana'nın uyanmasını ve sabahki su istihkakımızı getirmesini bekliyorduk ama ilk kez susamış olmama rağmen Conor elinde su şişesiyle iskeleye gelene kadar saniyeleri saymıyordum. Çünkü o gelmeden önce Angel ve Santana'yla konuşmak istiyordum.

"Bana mı? Yoksa Angel'a mı?" Santana bana döndü, yüzü kayıtsız ve ilgisizdi. Dan'in ölümünden bu yana bambaşka bir insan olmuştu, sanki içindeki tüm canlılık ve kahkaha tükenmişti.

"İkinize de." Cebimi karıştırdım ve Dan'in elinde bulduğum insülin şişesini çıkardım. "Bunu dün buldum."

Angel küçük şişeye baktı, yüzü anlamsızdı ama Santana'nın nefesi anında kesildi ve insülini elimden kaptı.

"Ne? Bunu nerede buldun?"

"Dan'in elinde. Sanırım..." Yutkundum. "Sanırım öldüğünde onu tutuyordu."

"Bu senin insülinin mi?" Angel anlamaya başlayarak sordu. Büzülmüş dudaklarının arasından uzun bir nefes aldı ve sonra bunun ne anlama geldiğini -ya da gelebileceğini- fark eder gibi oldu. "Bekle, hırsızın *Dan* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Saçmalık!" Santana benimle aynı anda, "Hiç sanmıyorum, hayır," diye bağırdı. "Ama eğer insülini varsa-" Angel başladı ama Santana onun sözünü kesti.

"Hayır. Hayır, buna inanmıyorum. Bu saçmalık, Dan asla yapmaz. Asla yapmaz! Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor. Conor yaptı. Conor ona karşı çıktığı için onu cezalandırıyordu. Öyle olduğunu biliyorum!"

"Conor değildi," dedi Angel sabırla. "Bunu daha önce de yaşadık Santana."

"Joel olduğundan oldukça eminim," dedim. "Dün gece ona şişeyi gösterdim-"

"Ne yaptın?" diye araya girdi Angel, ama ben inatla devam ettim, onun üzerinden konuştum.

"-ve tepkisi gerçekten çok iyiydi. Suçlu gibi görünüyordu. Ama aynı zamanda... kederli görünüyordu. Tam olarak anlayamadığım bir şekilde. Ama sanırım şimdi anlıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Santana ağladı. "Ve daha da önemlisi, lanet olası insülinimin geri kalanı nerede? Şişenin yarısı dolu." Elimdeki, kapağında bir iğne deliği olan küçük şişeyi işaret etti.

Derin bir nefes aldım ve elimden gelen tüm berraklığı topladım. Villada olayların üzerinden geçerken olaylar dizisi çok net görünüyordu ama şimdi kendi mantığımdan şüphe ediyordum. Yine de mantıklıydı. Mantıklı olduğunu *biliyordum*. Sadece bunu Angel ve Santana'ya iletmem gerekiyordu.

"Sanırım Joel insülini aldı ve Conor'a verdi. Nedenini bilmiyorum. Muhtemelen Conor ondan çalmasını istedi çünkü ondan şüpheleneceğimizi ve villamızın etrafında dolaşmaya başlarsa tetikte olacağımızı biliyordu. Belki de Dan'ın serseri mayın olduğu ve herkesin onu kontrol altında tutmasının daha güvenli olacağı gibi bir argüman ortaya attı. Ya da belki de Joel'e rüşvet olarak biraz su vermiştir. Sizi bilmem ama şu anda fazladan bir litre için yapmayacağım şey yok."

"Ben olsam kimsenin ilacını çalmazdım," diye homurdandı Santana ama Angel'ın dilini bilinçsizce çatlak dudaklarında gezdirdiğini gördüm ve ne demek istediğini anladığını, doğru bir teklifle hepimizin baştan çıkabileceğini bilecek kadar dürüst olduğunu düşündüm.

"Ama nasıl oldu da Dan'ın eline geçti?" diye sordu Angel. "Bunun... comment on dit, mise-en-scène-staged olduğunu mu söylüyorsun? Conor cesedi bulunduğu onu oraya mı koydu?"

"Hiç sanmıyorum," dedim başımı sallayarak. "Dan'de ölüm katılığı vardı. Eli şişenin etrafına tamamen kenetlenmişti. Hayır, sanırım Dan geçen gece Conor'ı görmeye gitti."

"Ama Conor ve Zana'nın yalnız olduğunu söylemiştin?" Santana itiraz etti. "Dan'ın geri döndüğünü görmüş olabileceğini söylemiştin."

"Sanırım yanılmışım. Sanırım Dan su villasına gitti ve bir şekilde bir şişe ele geçirdi. Nasıl olduğunu bilmiyorum - belki o buldu, belki de Conor onu yatıştırmak için şişeyi ona verdi ve şişe geri tepti. Her iki durumda da, sanırım sonunda boğuşular ve Conor onu boğdu, sonra da cesedini denize taşınması için akıntıya itti. Akıntının cesedi insülinle birlikte geri taşınması onun kötü şansıydı."

"Bunların hiçbirini bilemezsin," dedi Angel kuşkuyla ve ben başımı salladım. "Hayır, bilemem. Ama elimizdeki az sayıdaki veriye dayanarak, yapabileceğim tek şey bu."

Dan'ın öldüğü anda insülini tutması mantıklı. Onu öldüren kişiden almış olmalı ve bunun Joel olmadığını biliyoruz. Joel bütün gece bizimle villadaydı. Ve başka bir şey daha var. O gece su villasına gittiğimde Conor'ın saçları ıslaktı."

"Islak mı?" Santana boş boş konuştu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, ıslak. Duş almış gibiydi. Havlu da giyyordu. Yatmadan önce serinlemek için son dakikada yüzmeye gitmiş olabilir...."

"Ama Dan'i boğarken ıslanmış olması çok daha muhtemel," dedi Santana. Sesi çatallaştı. "Oh, sevgili Dan, seni aptal herif. Ona yalvardım. Oraya gitmemesi için yalvardım."

"Biliyorum," dedim sessizce. Angel kolunu Santana'nın omuzlarına doladı ve Santana kuru hıçkırıklarla ağlamaya başladı. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Yani onunla yüzleşecek miyiz?" Angel şimdi sesini yükselterek konuştu. "Joel'e yaptıklarını itiraf ettireceğiz, küçük solucan, sonra da psikopatla mı yüzleşeceğiz?"

"Şey..." İsteksizce söyledim. "Endişelendiğim diğer şey de bu. Dün gece Joel'e bunu sordum."

"Ve?"

"Ve enayi gibi görünüyordu... yumruk yemiş gibi. Beklediğimden daha fazla şok olmuştu. Onu çok fazla kelimeyle suçlamadım ama ne söylediğim gayet açıktı. Ama onu şok eden şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Yani, ne yaptığını biliyordu - ikiyle ikiyi bir araya getirme şansımız olduğunu biliyor olmalıydı. Hayır, bence şok oldu çünkü ona Dan'in elinde bir insülin şişesi olduğunu söylediğimde benim yaptığımı fark etti - Dan öldüğünde şişeyi tutuyorsa, bu geçen gece Conor'ı gördüğü anlamına geliyordu. Ve bu muhtemelen Conor'ın onu öldürdüğü anlamına geliyordu."

"Yani psikopat arkadaşının gerçek doğasıyla hesaplaşmak zorunda kaldı. Ve şimdi de ormanda orta yaş krizi geçirmeye mi gitti?" Angel küçümseyerek söyledi. Sesi tiksintiyle doluydu. Omuz silktim.

"Yani... bu mümkün. Ve ben de bunu umuyorum."

"Umduğun şey bu mu?" Santana başını kaldırdı. Gözleri dökülmemiş yaşlarla kızarmıştı.

"Umduğum şey bu çünkü alternatifi daha kötü." Sorun şu ki, bu aynı zamanda daha akla yatkındı. Joel'in ormanda yılanlarla takılacak bir tip olduğunu sanmıyordum.

"Ne demek istiyorsun?" Santana şaşırmış görünüyordu. "Joel'in Conor'ın tarafına geçtiğini mi söylüyorsun?"

Başımı salladım. Yüksek sesle söylemek istemesem de, gerçek şu ki Joel zaten Conor'ın tarafındaydı, sadece bunu fark etmemiştik. Ama kastettiğim bu değildi.

"Diğer seçenek ise... Joel önerdiğim şeye inanmak istemedi. Güvendiği adamın soğukkanlılıkla birini öldürdüğüne inanmak istemedi. Alternatif olarak, Conor'la yüzleşmeye gitti. Ve Conor da onu öldürdü."

Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu. Üç çift göz su villasına çevrilmişti. Sonra kapının açıldığını ve Conor'ın iskelede yürümeye başladığını gördük.

Kumun üzerinde ayağa kalktım. Kalbim küt küt atıyordu.

Conor Dan'i öldürmüştü, bundan emindim. Ve Joel'in ortaya çıkmadığı her an, onun Joel'i de öldürmüş olma ihtimali artıyordu.

Bu da bir katille birlikte bir adada olduğumuz anlamına geliyordu. Acımasızca güçlü ve giderek vicdansız olduğu anlaşılan bir katille. Asıl soru, bu konuda ne yapmamız gerektiği idi? Karar vermek için on beş dakikadan az vaktimiz vardı.

Santana ve Angel'ın da aynı düşünce sürecinden geçtikleri belliydi. Conor tahtaların üzerinde ilerlemeye başladığında Santana bize döndü, gözleri irileşmiş ve paniklemişti.

"Ne yapacağız? Bir şey söylemeli miyiz?"

"Dieu." Angel kelimeyi bir lanet gibi tükürdü. "Sanki bu durum daha da kötüleşemezmiş gibi. Hayır, hiçbir şey söylememeliyiz. Adam psikopatın teki. Sen

bizi de öldürmesini mi istiyorsun?"

"Ama insülinimi geri almalıyız! Dan konusunda onunla yüzleşmeden bunu nasıl yapabiliriz? Joel hakkında?"

"Adam senin insülinini çalıp erkek arkadaşını öldürdüyse, istediğinde geri vereceğini mi düşünüyorsun?" Angel talep etti. Düşünmeye çalışırken ellerimi kulaklarıma götürüp atışmalarını duymama isteğime direndim. Çünkü gerçek şu ki, bu bir münakaşa *değildi*. Bu bir ölüm kalım kararıydı ve Conor neredeyse sahile varmak üzereydi.

"Kaç günlük insülinin var?" Santana'ya sordum. "Burada, yani Conor'ın elindeki şişeleri saymıyorum."

Santana gözlerini kırptırdı.

"Lanet olsun. Bilmiyorum. Pompamda iki, belki üç. Bulduğun şişede belki on beş gün. Ama kullanılabilir mi bilmiyorum, içinde deniz suyu olabilir."

"Bak" -hızlı bir karar verdim- "şimdi köprüleri yakmayalım. Eğer geri alamayacağımız bir şey söylersek... bunun sonu iyi olmayabilir." Conor kumun üzerindeydi. Şimdi hızlıca konuşuyordum, sesim kısıktı. "İnsülini geri vermek istemesini sağlamalıyız. Bunu onun için kolaylaştırmalıyız. Eğer insüline sahip olmasını Dan ve Joel'i öldürdüğü suçlamasına bağlarsak... ne demek istediğimi anlıyor musun? İnsülinin onda olduğunu asla kabul edemez. İnsülini geri almak için makul bir inkâr edilebilirlik sağlayacak bir yol bulmalıyız."

"Tamam," dedi Santana ama yüzü solgundu ve argümanımın onu ikna ettiğinden emin değildim. "Peki... Joel'in nerede olduğunu soralım mı?"

"Evet. Gerçeklere bağlı kalacağız. Joel'in nerede olduğunu soruyoruz ve-"

Ama Conor neredeyse gruba ulaşmıştı ve şimdi başka bir şeyin farkına vardım. Suyu o taşıyordu.

"Merhaba Conor," dedim yaklaşırken. Yeterince hoş bir şekilde gülümsedi ve dudaklarının diğerlerimiz gibi kuru ve çatlamış değil, dolgun ve nemli olduğunu gördüm.

"Günaydın hanımlar. Joel nerede?"

"Biz de tam sana bunu soracaktık." Sesimi dengede tutmaya çalıştım; endişeliydim ama aşırıya kaçmadım. "Dün gece villadan ayrıldı. Sizi görmeye geldi mi?"

"Hayır." Conor ya gerçekten endişeliydi ya da çok iyi bir rol yapıyordu. Gerçekten şaşırmış ve biraz da telaşlanmış görünüyordu. "Ne zaman ayrıldı?"

"Gece yarısı olabilir mi? O zamandan beri onu görmedik."

"Korkarım ne yaptığınızı biliyorum." Conor ellerini iki yana açtı. "Hiçbir şey." "Eh, bu konuda anlaştığımıza göre." Angel'ın sesi Conor'ın küçümsemesiyle doluydu.

saklanmaya zahmet etmiyordu. "Belki suyumuzu içebiliriz?"

"Ah." Conor ellerini arkasına koydu, bileklerini birleştirdi ve eklemleri tıkırdayacak ve omuzlarındaki güçlü kaslar kasılacak şekilde gerindi. "Şey, evet. Bir sorun var."

"Bir sorun mu var?" Angel'ın sesi bir tavanın yapışmazlığını bile alabilirdi. *Sorunun* içinde yuvarlanan *r* sesi, öfkesini güçlkle kontrol edebilen bir kaplan gibi çıkıyordu. "Bir sorun mu var?"

"Evet, benim hesabıma göre Şubat'ın yirmi biri, on beşi. Bu da on günden biraz fazla süredir burada olduğumuz anlamına geliyor."

"Ve?"

"Ve suyun neredeyse yarısını tükettik. Gerçeklerle yüzleşmeliyiz, on gün sonra tek haneli litrelerle karşı karşıya kalabiliriz."

"Ama bekle-" Bir elimi uzattım. "Su oranını hesapladığımızda sekiz kişiydik. Şimdi sadece altı kişiyiz." Joel gitmiş olsaydı belki on beş kişi olacaktık ama bunu yüksek sesle söylemeye hazır değildim. "Bu da bize fazladan yüzde yirmi on beşlik bir boşluk bırakıyor."

"Tamam o zaman." Conor sabırsızlıkla konuştu. "Fazladan on iki gün. Ne fark eder ki? Mesele şu ki, suyumuz tükeniyor. Sıvı ihtiyacımızı karşılamak için hepimizin biraz daha fazla çalışması gerekecek."

"Bu ne anlama geliyor?" Santana kısık gözlerle ona baktı. Omuzlarının dün güneşin vurduğu yerlerinin acımasızca soyulduğunu gördüm.

"Bu, sıvı yardımına hak kazanmak için herkesin her sabah masaya iki yeşil hindistan cevizi getirmesi gerektiği anlamına geliyor."

"Ne?" Hepimizin bastırdığı soruyla patlayan Angel oldu. "C'est quoi, ces conneries? Hiç yeşil hindistancevizi kalmadığını çok iyi biliyorsunuz. Tüm adada onları aradık, düşenlerin hepsi kurudu."

"O zaman ağaçlara tırmanman gerekecek," dedi Conor hoş bir şekilde.

"Ağaçlara tırmanmak mı? Delirdiniz mi siz? Mümkün olan her yere tırmandık. Geriye kalanlar kırk metre yüksekliğinde!"

"Ya da hindistan cevizlerini devir. Nasıl yaptığınız umurumda değil, bu sizin bileceğiniz iş. Ama katkıda bulunmuyorsan, içmeyeceksin."

"Peki ya sen?" Santana talep etti. "Hindistan cevizlerin nerede?" "Ben lshing olacağım. Tabii yemek istersen."

"Conor, bak," diye araya girdim, çaresizliği sesimden uzak tutmaya çalışarak. Boğazım aniden çok kurudu - birkaç dakika öncesine göre bile daha kuruydu. Acıyla yutkundum. "Demek istediğinizi anlıyoruz, başka sıvı kaynaklarına da ihtiyacımız var. Ama şimdi bize harçlığımızı verin, biz de dışarı çıkıp hindistancevizlerini nasıl indireceğimizi bulalım."

"Hiç sanmıyorum," dedi Conor. "Bence çoğu insan biraz teşvikle daha iyi çalışır."

"Conor..." Arkasından yumuşak bir ses geldi ve hepimiz döndüğümüzde Zana'nın kumsal boyunca ilerlediğini görerek şaşırdık. Solgun görünüyordu ve adaya ilk geldiği zamankinden daha da zayıflamıştı ama yüzünde bir tür kararlılık vardı. "Conor... Sanırım Lyla haklı."

"Öyle mi, öyle mi?" Conor söyledi. Sesi yumuşaktı ama altında yatan bir tür tehdit vardı. Zana bir adım geri çekildi, sonra kendini toplar gibi oldu ve başını sallayarak daha uzun bir şekilde ayağa kalktı.

"Evet, öyle. Şimdi herkese sularını verin ve akşam yemeği harçlıklarını hak etsinler."

"Buraya gel," dedi Conor gülümseyerek. Elini uzattı. Zana şaşkın görünüyordu ama elini onun elinin içine koydu ve Conor onu kendine yaklaştırdı. Bir an için onu kucaklamaya getirdiğini düşündüm ve Bayer'in ölümünden sonra Zana'nın yemek konusunda Angel'ı nasıl savunduğunu ve Conor'ın nasıl geri adım attığını hatırladım. Ama sonra Zana kıpırdanmaya başladı, sonra bir çığlık attı, sonra da acıdan inledi. İlk başta anlamadım ama sonra elini Conor'dan çekmeye çalıştığını fark ettim. Aşağıya baktım ve Conor'ın Zana'nın elini kendi elinin içine aldığı ve tırnağını Zana'nın başparmağının dibindeki beyaz yarım aya öyle bir batırdığını gördüm ki Zana acıdan dizlerinin üzerine çökmüştü.

Nico'nun pantolonunun paçasını tadilat için iğnelediğim ve onun bir adım geri çekilip elbise ayakkabılarıyla başparmağımın sıçanına bastığı zamana keskin ve acı verici bir şekilde geri döndüm. Damgasını basmamıştı.

sertçe, sadece ağırlığını kaydırdı, ama hepsi tam olarak Conor'ın Zana'nın tırnağına bastırıldığı yere dayanmıştı. Bu -abartmıyorum- hayatımda yaşadığım en acı verici şeylerden biriydi. Çılgılık atmıştım ve Nico irkilerek tabureden düşmüştü ve sonrasında beni dram kraliçesi olmakla suçlamıştı. "Bir iz bile yok!" demişti ama bu tamamen doğru değildi. Daha sonra tırnağımın dibinde belli belirsiz morumsu bir çürük oluşmuştu.

Ama o zamandan beri bunun yakıcı acısı içimdeydi ve şimdi Conor'ın bunu Zana'ya kasten yaptığını, Zana acıdan dizlerinin bağı çözülürken onu tuttuğunu ve kaçmaya çalıştığını düşündüm...

"Ne yapıyorsun lan sen?" Bağırdım ve Conor Zana'nın elini bırakıp bana döndü ve bir an için soğuk sakinliği kayboldu ve yüzü geri adım atmama neden olan bir öfkeyle doldu.

"Kız arkadaşımın elini tutuyorsun, ne yapıyorsun?" diye hırladı.

"Ona zarar veriyordun." Kalbim güm güm atıyordu ve elim geri çekilmişti ama ne yapmak için olduğunu söyleyemezdım. Yumruğumun Conor'ı kızdırmaktan başka bir işe yarayacağını sanmıyordum.

"O 1ne," diye mırıldandı Conor. "Sen değil misin?"

Ama Zana kıvrılmış, elini tutuyordu ve cevap vermedi.

"Villaya geri dön," dedi ama ben onların arasında durmak için hareket ettim ve şimdi Angel ve Santana'nın da orada, benimle yan yana olduklarını gördüm.

"Onu rahat bırak," dedi Angel. Kelimeleri çok sessiz söylemişti ama her biri zehirli bir şey gibi tükürülmüştü. Conor uzun bir süre orada durdu, Angel'in üzerinde yükseldi, omuzlarındaki kaslar saldırmak üzere olan bir boğa gibi öne çıktı ve sonra gülümsedi.

"Ben 1shing olacağım. Bana ihtiyacın olursa, Zana. Ve unutmayın... ikişer hindistan cevizi, hanımlar. *Eğer* içmek isterseniz."

"Oh, hatırlayacağız," dedi Angel. Sesi öfkeyle titriyordu. Conor küçük bir el sallayarak topuklarının üzerinde döndü ve muhtemelen 1shing mızrağını almak için su villasına doğru yürüdü. Yanımda Santana'nın titrek nefes verişini duydum ve titrediğimi fark ettim, kaslarım yoga pozunu çok uzun süre tutmaya çalışan biri gibi titriyordu.

Bu sadece Conor'dan korkmak değildi - gerçi bu da bir parçasıydı. Angel'in ne yapabileceğinden ve Conor'ın nasıl misilleme yapabileceğinden korkuyordum. Birini daha kaybedemezdik.

kişi. Yapamazdık. Sanki Conor'ın peşinden gitmesini bir şekilde engelleyebilecekmifim gibi Angel'ın bileğini tuttuğumu fark ettim ve bırakıp titrek bir kahkaha attım.

"Vay canına. Tamam. Zana, iyi misin?"

"Ben lne," dedi ama sesi sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi titriyordu. "O normalde böyle değildir."

"Son erkek arkadaşım da öyle," dedi Angel acı acı. "İlk seferine kadar öyleydi. Sonra ikinci kez. Ve sonra her içtiğinde ya da takımı kaybettiğinde ya da işte kötü bir gün geçirdiğinde."

"Taciz içeren bir ilişkiniz mi vardı?" Şaşırmış bir halde sordum. Neden şaşırdığımı bilmiyorum - Angel'ın olağanüstü güzel olması dışında, sanki dokunulmazmış, sadece en iyi ve en nazık erkekleri seçebilirmiş gibi görünüyordu. Bunun saçma olduğunu, tacizcilerin genellikle ödül kız arkadaşlarını seçtiklerini ve sonra da onları yere serdiklerini biliyordum. Belki de zaferin yarısı en uzun gelinciği kesmekti. Ama Angel *çok* güzeldi. Sıfır tolerans ve sıfır bok. Belki de nedenini anlamaya başlıyordum.

"İki yıl boyunca," dedi Angel kesin bir ifadeyle. "Fransa'yı terk etmemin nedenlerinden biri de bu. Çok ikna ediciydi, ayrıldığımızda bazı arkadaşlarım bile onu seçti. İz bırakmama konusunda çok iyiydi."

Ne dediğini anlamam bir anımı aldı ve sonra günün sıcağına rağmen tüm vücudumla ürperdim. Sanki kendi geçmişinden bir hayalet görüyormuş gibi Zana'nın bileğindeki ize nasıl baktığını hatırladım ve şimdi nedenini anlıyordum.

"Durmayacak, biliyorsun," dedi Zana'ya sohbet eder gibi bir ses tonuyla. "Sadece daha da kötüleşecek."

Zana başını salladı.

"Öyle bir şey değil. O öyle biri değil."

Angel hiçbir şey söylemedi. Sadece gülümsedi ama alaycı ya da tepeden bakan bir şekilde değil. Sanki Zana'nın tam olarak nerede olduğunu ve nereye varacağını biliyormuş gibi üzgün görünüyordu.

"Şey..." Santana uzun ve garip bir duraksamadan sonra şöyle dedi. "O hindistancevizleri kendi kendine yetişmeyecek. Seni bilmem ama ben çok susadım. Bir başlangıç yapalım mı? Yoksa önce Joel'i mi aramalıyız?"

Angel ve ben Zana'nın başının üzerinden birbirimize baktık ve ikimizin de ne düşündüğünü biliyordum: Ya Joel kendi isteğiyle saklanıyordu, bu durumda açıkçası dördümüzü Conor'la baş başa bıraktığı için canı cehenneme. Ya da ona bir şey olmuştu. Muhtemelen Conor'ın elinden. Bu durumda hiçbir arama bir şeyi değiştirmeyecekti.

"Hissediyorum..." Angel nazikçe, "Belki de önceliğimiz hindistan cevizleridir, değil mi? Hepimiz çok susadık. Eğer Joel saklanıyorsa, hazır olduğunda geri dönecektir. Ve eğer değilse..."

Uzun bir duraklama oldu.

"Eğer değilse, hindistancevizi ararken ona göz kulak olabiliriz," dedim, canlı bir iyimserlik denedim, ama hedefi vurduğumdan emin değildim.

Zana başını salladı, sonra yavaşça Santana da salladı, ama yüzünde Angel'la benim söylememeye çalıştığımız şeyi bildiğini düşündüren bir hüznün vardı. Sonra dördümüz ayağa kalktık ve sahilde ormana doğru yürümeye başladık.

BÖLÜM 26

Adadaki keşiflerimizden palmiye ağaçlarının çoğunun villalara yakın olduğunu **zaten biliyorduk**. Adanın daha yabani ve çalılık kısımlarında ağaçlar ve hatta palmiyeler olmasına rağmen, bunlar çoğunlukla hiçbirimizin tanımadığı türdendi ve pek meyve vermiyorlardı. Kesinlikle ihtiyacımız olan su ile dolu değillerdi.

Hindistan cevizi palmiyeleri, adanın güney ucu villalar için peyzaj düzenlemesi yapılırken ithal olarak dikilmişti ve o kadar da çok değillerdi. Rüzgâr güllerini çoktan yemiş ve düşük asılı meyveleri soymuştuk. Birkaç gün önce Angel, Romi ve Joel'in villasına çarpan ağaçtan olgunlaşmamış fındıkları bile toplamıştı, ancak Romi'nin cesedinin yattığı yerden sadece birkaç metre ötede molozların arasından yolunu bulmasını izlemek bir tür ihlal gibi hissettirmişti.

"Ne?" demişti beni geri çekilirken gördüğünde. "Onu geri getiremeyiz ki." Omuz silkmişim ama ne demek istediğini anlamıştım. Joel'e payının nereden geldiğini söylememiştik.

Tüm kolay meyveler gittiğinden, sadece iki seçeneğimiz kalmıştı: fırlatmak ya da tırmanmak.

Başlangıçta onları devirmeye çalıştık. Santana ilk olarak şaşırtıcı derecede sert ve isabetli bir taşla vurdu ve vurduğu hindistan cevizinden sekerek ormana düştü. Hindistan cevizi titreyerek sallandı ama düşmedi. Sonraki yarım saat boyunca hepimiz farklı ağaçlar ve teknikler denedik -büyük taşlar, küçük taşlar, sopalar ve çakıl taşları, hatta hindistan cevizi düştüğünde tam altında duracağınız için riskli olsa da gövdeyi sallamak- ve sonuçta salladığımızda sallanan üç yeşil hindistan cevizi ve biraz daha olgunlaşmış bir tane

içinde hiç su yokmuş gibi görünüyordu. Hiç yoktan iyiydi ama Conor'ın suyumuzu serbest bırakmak için talep ettiği sekiz değil.

Hepimiz sıcaktan halsiz düşmeye başlamıştık ve bir açıklıkta durup nefes nefese bir sonraki hamlemizi düşünürken, gözlerimin ormanın içinden görünen sahil şeridine kaydığını fark ettim. Orada, dizlerine kadar masmavi denize batmış Conor, dikkatle suyun içindeki bir şeye bakıyordu. Muhtemelen 1shing yapıyordu, ama aynı zamanda aramızdaki en uzun ve en güçlü kişi olmasına rağmen, dört kadın yakıcı güneşin altında durmuş, aydaki hindistancevizlerine bakarken, serin denizde dolaşma işini kendisine verdiğini fark etmeden edemedim.

Zana konuştuğunda ben hâlâ onu izliyor, ayak parmaklarımın arasındaki kumun kuruluşunu hissediyor ve bu akşamki su istihkakını özlemle düşünüyordum.

"Ben şuna tırmanacağım." Sanki denize doğru uzanıyormuş gibi villadan geriye doğru eğilmiş bir palmiyeyi işaret etti.

"Delirdin mi sen?" Angel bunu kesin bir ifadeyle söyledi. "Çok yüksek. Düşersen ölürsün."

"*Hepsi* çok yüksek," dedi Zana makul bir şekilde. "Mesele de bu zaten; bu yüzden hâlâ meyveleri var. Öleceğimi de sanmıyorum. Bak, altında düşmemi engelleyecek bir sürü çalı ve yeşillik var."

"Tamam ama düşersen bacağını kırarsın," dedi Angel omuz silkerek. "Bu da aynı şey, çünkü tıbbi yardımımız yok ve on gün içinde kangrenden ölmüş olursun."

"Daha fazla su bulamazsak on gün içinde *hepimiz* ölmüş olacağız," diye karşılık verdi Zana. "Tabii yağmur yağmazsa," diye araya girdi Santana ama onun sözlerini karşılayan sessizlik hepimizin bunun ne kadar olası olduğunu düşündüğünü gösterdi. Sevgililer Günü fırtınasından beri gökyüzünde tek bir bulut bile görmemiştik.

Yine de Zana'nın hindistancevizlerini alma kararlılığının ardında ne olduğunu bildiğimi sanıyordum ve bu sadece bizim daha fazla suya olan ihtiyacımız değildi. Herkesin Conor'ın hedefine ulaşması için çaresizdi, belki de hepimizden daha çaresizdi. Eğer sekiz hindistan ceviziyle dönersek... tehdidini yerine getirip bizi susuz bırakmaya niyetli olup olmadığını kimsenin bilmesine gerek yoktu. Zaten hidrasyon sınırlarında çalışıyorduk-ağızlar

Sürekli kuru, dudaklar çatlak, sürekli baş ağrısı ve baş dönmesi. Herhangi birimizin çöküşe geçmesi için fazla bir şey gerekeceğini düşünmüyordum.

Zana, Conor'ın ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmek istemiyordu. Ve onu test etmekten kaçınmak için kendi hayatını riske atmaya hazırды.

"Bak..." Tişörtünü çıkarmıştı ve bikini üstüyle ayakta duruyor, tişörtünü kaldırmış, bir şeyi ölçüyormuş gibi ağaca bakıyordu. "Bir keresinde TikTok'ta birinin bunu yaptığını görmüştüm. Gerçekten işe yarayacağını düşünüyorum." Konuşurken tişörtünü bir ip haline getiriyordu.

"Zana-" diye başladı Santana ama Zana çoktan ağaca çıkmıştı. "Lyla, gömleğini ödünç alabilir miyim?"

Başımı salladım ve tişörtü başımın üzerine çektim; Zana tişörtü dikkatlice kumlu zemine serdi ve ayaklarını fırçalayarak tüm kum ve kalıntıları temizlemeye başladı. Ayakları tamamen temizlendiğinde, tişört ipinin iki ucunu birbirine bağladı ve yaptığı halkanın içine girerek malzemeyi ayak tabanlarının ve bileklerinin etrafına doladı.

"Umarım bu işe yarar." Endişeyle ağaca baktı. "İzlediğim videoda ip kullanılıyordu ama bu o kadar da farklı olamaz, değil mi?"

"Zana, bunu yapmak zorunda değilsin-" Başladım ama Zana bitirmeme izin vermedi.

"İstiyorum." Omuzlarının duruşunda saf bir kararlılık vardı. "İçmek zorundayız." "Altında durmalı mıyız?" Santana biraz çaresizce konuştu. Cevap arar gibi bana ve Angel'a baktı. "Onu yakalamaya mı çalışacaksın?"

"Dieu, non!" Melek'in sesi neredeyse komik bir şekilde dehşete düşmüştü, aynı anda Zana da "Hayır, sana hindistan cevizi çarpabilir. Ve eğer düşersem, senin üzerine düşmektense kum ya da çalıların üzerine düşmem daha iyi."

"Zana, bekle," dedim. "Bak, diğer villadan bir yatak getirebiliriz. Sadece lütfen, on dakika."

Ama Zana başını salladı. Ağaca doğru bir adım attı, kollarını ağaca doladı ve büyük bir sıçrama yaparak bacaklarını beline doğru kaldırdı ve ayaklarını kullanarak derme çatma tişört desteğini ağacın gövdesine doğru itti.

Bir an için işe yaramayacağını düşündüm. Ayaklarının kaydığını, pürüzsüz gövdeden aşağıya doğru kaydığını görebiliyordum ve daha fazla tutunamayıp kollarını bırakması sadece birkaç saniye sürecek gibi görünüyordu.

Bu şekilde de. Ama sonra, mucizevi bir şekilde, malzeme ağaç kabuğuna takıldı. Ben izlerken, Zana ayak parmaklarının ucuna bastı ve bükülmüş tişört ipine dayanarak pozisyonunu korudu.

İnanılmaz bir kahkaha attı, doğruldu ve ağacın gövdesinin daha yukarısına sarıldı ve sonra tekrarladı.

İşe yarıyordu. İnanılmaz bir şekilde işe yarıyordu. Yanımdaki Santana yarı korku yarı sevinçle bir çığlık attı.

"Yürü Zana!" diye bağırdı Angel. Ve Zana bir dizi garip, neredeyse tavşan sıçrayışıyla ağacın gövdesine tırmanmaya *başladı*. Garip ve hantaldı ama sanki her sıçrayış ona bunu yapabileceğine, zirveye ulaşabileceğine dair daha fazla güven veriyordu. O yükseldikçe, avuçlarımın kaybetmeye dayanamayacağım bir nemle terlediğini ve kalbimin güm güm attığını fark ettim. Düşmesinin çürüklere neden olacağı noktayı geçmiş, kırık kemiklere ya da daha kötüsüne neden olabilecek yüksekliğe ulaşmıştı.

"Yapabilirsin!" Santana bağırdı ve Zana boğuk bir kahkaha attı.

"Ben iyiyim! Yapacağım!"

"İnanılmazsın!" diye seslendim. Neredeyse tepeye varmıştı, son birkaç metreyi tırmanmak için dallardan birine uzanmaya çalışıyordu ama daha kolunu dalın üzerine atar atmaz bir şey fark ettim. Dal kahverengileşmiş ve kurumuştu, üzerine ağırlığını koymaya başladığında çatladığını görebiliyordum.

"Zana!" Bağırdım. "Yapma-"

Ama artık çok geçti. Bir çatırtı koptu ve dalın tamamı ıslık çalarak yere düştü, kuşların ve yarasaların ağaçların arasında dağılmasına neden olan bir gürültüyle yere indi. Zana korkunç bir çığlık attı ve ağaç gövdesine tutundu. Ayakları ağaçtan birkaç metre aşağı kaymıştı ama mucizevi bir şekilde düşüşünü durdurmayı başarmıştı. Oraya tutunurken uzun, gergin bir sessizlik oldu. Kollarının titrediğini görebiliyordum.

"Zana?" Santana aradı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Sesi titriyordu. "Ben iyiyim." Bu kez temkinli bir şekilde yukarı uzandı ve tavşan sıçramasını tekrarladı. "Ben iyiyim." Sesi şimdi daha istikrarlıydı. Bir kez daha zıpladı ve tekrar gölgelikteydi. Bu kez yukarı uzandı, dalları teker teker test etti, sonra yeşil bir dala tutunup kolunu dalın üzerinden geçirdi. "Ben buradayım. Ben sadece..." Eğiliyordu,

Kendisine en yakın yeşil hindistancevizlerinden birine uzandı. Onu bükmeyi başardı... bükte... ve sonra bir gümbürtüyle aşağıdaki kuma düştü.

Hepimiz hafif histerik haykırırlar ve çığlıklar attık. "İşte bu!" Angel bağırdı. "Sen bir tanrıçasın, Zana!"

Bir hindistan cevizi daha. Olgunlaşmamış olanı da sayarsak altı tane olmuştu. Sonra bir tane daha.

Yedi.

Hepimiz tezahürat yapıyorduk ve Zana son hindistan cevizini almak için tam uzanmıştı ki durdu ve uzaktaki bir şeye baktı.

"Zana?" Seslendim ama cevap vermedi, sadece orada donmuş bir şekilde asılı kaldı, ormanın tepesinden denize doğru bakıyor ve güneşe karşı kaşlarını çatıyordu. "Zana? İyi misin?"

Sonra aniden, avuç içlerinin derisini yüzecek kadar hızlı bir şekilde aşağıya doğru kayıyor ve ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler bağıırıyordu.

"Ne? Ne diyorsun sen?" Angel ağlamaklı bir sesle bağırdı. "Lütfen telaffuz et!" "Bu bir gemi!" Zana bağırdı. Neredeyse son altı metreyi de düşerek yere çakılıyordu.

Ayakları hâlâ yırtık tişörtüne dolanmış halde kumlu zemindeydi. "Bir gemi gördüm."

Hepimizin anlaması bir dakika sürdü ve sonra Santana buhar makinesi gibi bir çığlık attı.

"Lanet olsun! İşaret!"

Her şeyi bırakıp sahile doğru koşmaya başladık, ancak Angel yarı yolda çakmağının kabinde olduğunu hatırladı. O geri döndü ve geri kalanımız Santana'nın villamızın önünden geçerken kaptığı *10 Numaralı Kulübedeki Kadın* kitabının sayfalarını yırtarak koşmaya devam ettik.

Ocean Blu'nın kalıntılarına ve yaptığımız işarete ulaştığımızda nefes nefese kalmıştık. Zana'nın ağaçtan aceleyle indiği için ayaklarının kanadığını gördüm. Santana elleri titreyerek yırtık sayfaları işaretin ortasına yerleştirmeye başladı.

"Angel nerede?" diye bağırdı ve ben de güneşin parıltısına karşı gözlerimi gölgeleyerek tekrar sahile baktım. Angel yoktu ama Conor oradaydı, su villasının önünde dizlerinin dibinde okyanusa dalmıştı, elinde de 1shing mızrağı vardı. Bize bakıyor, kaşlarını çatıyordu.

"Orada bir gemi var!" Ona doğru bağırdım ve parmağımı denizin çok uzağındaki sisli şekle doğru uzattım. "Bir gemi var, feneri yakmamıza yardım edin!"

Cevap vermedi ama sonra Angel'ın ormandan çıkıp elinde bir çakmakla kum tepelerinin arasından bize doğru koştuğunu gördüm. Küçük tepeyi aştı ve sonra fenerin önünde dizlerinin üzerine çöktü ve çılgınca çakmağa vurmaya başladı.

"Işık. Işık! Allume-toi, espèce de merde!" diye yalvarıyordu. Sonra birden çakmak canlandı ve Santana'nın enkazın üzerine serpiştirdiği ciltsiz sayfalara doğru tuttu. Önce biri tutuştu... sonra bir diğeri... ve sonra tüm kütle yanıyordu, Rames somurtkan bir şekilde duman çıkarmaya başlayan saman çatıyı yalıyordu.

Hepimiz kollarımızı sallamaya başladık, geminin bizi duyması imkansız olsa da çılgılık atıyorduk. Neredeyse ufukta görünüyordu ve eğer Zana ormandaki tüneğinden onu fark etmemiş olsaydı, fark edip edemeyeceğimizden bile emin değildim.

"Haydi!" Santana bağııyordu. "Haydi seni bok parçası, arkanı dön. Arkanı dön!"

Bonfire şimdi gerçekten tütüyordu. Büyük bir beyaz duman bulutu durgun havaya yükseliyordu. Geminin onu fark etmemesi imkânsız görünüyordu.

Aşağıda, sahilde, Conor ayakta durmuş, gözlerini kapatmış denize bakıyordu, ama burundaki dördümüz gibi dans etmiyor ve çılgılık atmıyordu. Kıpırdamadan duruyor, sanki geminin ne yaptığını anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatle ufka bakıyordu.

"Dönüyor," dedi Santana, sesi yalvarırcasına, nefessizdi. "Dönüyor mu? Dönüyor, gerçekten döndüğünü düşünüyorum."

Ama biz izledikçe, öyle olmadığı giderek daha açık hale geldi. Dönmüyordu. Ufuk boyunca devam ediyordu, ta ki sonunda tamamen kaybolana kadar.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HESAPLAŞMA

BÖLÜM 27

"**SIKTIR.**" İnlemeye devam eden Santana'ya. Şimdi kükreyen fenerin yanında dizlerinin üzerindeydi, güneşten yanmış yüzü gökyüzüne dönüktü ve şimdi sanki Tanrı'nın kendisine haykırır gibi sonsuz maviliğe haykırıyordu. "**FUUUUUUUUUCK!**"

"Dönmedi." Zana hâlâ inanamıyormuş gibi boş ufka bakıyordu. "Bizi görmedi."

"Bakın," dedim, birkaç dakika önce hepimizin hissettiği pozitifliğin kırıntılarına tutunmaya çalışarak. "Bakın, bu gemi bizi görmedi ama önemli olan şu ki, bir gemi *vardı*. Bu muhtemelen çobanların fırtınadan sonra dışarı çıkıp dolaştıkları anlamına geliyor. Bildiğimiz kadarıyla burası bir nakliye rotası bile olabilir. Başka bir geminin geçmesi an meselesi."

"Evet, ama ne *kadar* zaman?" Santana umutsuzca bana doğru döndü. "Ne kadar zaman, Lyla? Birkaç hafta içinde ölmüş olacağız. Conor bana insülinimi vermezse ben de birkaç *gün* içinde ölmüş olacağım. Zamanımız yok."

"Santana!" Angel gözlerini Zana'ya dikerek tısladı ve bugün bu konu hakkında konuşmamaya karar verdiğimizizi hatırladım - Conor'ı insülini çaldığını itiraf etmeye zorlayarak onu kızdırmamaya karar vermiştik.

Ama Conor'ın adının geçmesi bir şeyi fark etmemi sağladı. Conor'a *ne olmuştu*? Neden ateşi yakmamıza yardım etmek için sahile koşup gelmemişti? Neden orada öylece durmuş, ufka bakıyordu? Kurtarılmak *istemiyor* muydu?

Bu soru günün geri kalanı boyunca, geminin neden olduğu umutsuzluk batağından kurtulduktan ve Angel'in çakmağının son kalıntılarıyla barbeküde 1sh ızgara yaparken Conor'la yan yana durmaya zorlandıktan sonra bile kafamı kurcaladı.

Akşam yemeği boyunca sürdü, gerçi o zaman bu soruyu soracak cesareti kendimde bulamadım. Conor'dan su hakkımızı alırken de devam etti ve sonra Zana'nın cesaretini toplayıp su villasına giden çürük köprüyü geçmesini izledik, Conor bileğini artık koruyucu değil, sadece kontrol edici görünen bir tutuşla tutuyordu.

Santana, Angel ve ben karanlıkta tepeye doğru ilerlerken Joel'in yokluğu bir bulut gibi üzerimize çökmüştü.

Hızla kararan villada oturuyorduk, her zaman var olan susuzluk yavaş yavaş geri geliyordu ve onu uzak tutmaya çalışmak için yeşil hindistancevizlerinin Reş'ini çiğniyorduk, o zaman bunu daha fazla kendime saklayamayacağımı fark ettim. Bir şeyler söylemem gerekiyordu.

Yutkundum ve boğazımı
temizledim. "Bugün... gemiyi
gördüğümüzde..."

"Hatırlatma bana." Santana başını ellerinin arasına aldı. "Tanrım, bu hayatımın en kötü anlarından biriydi."

"Sence geri gelecek mi?" Angel sordu. Omuz silktim.

"Umarım öyledir. Ama dinleyin, söyleyeceğim şey bu değildi. Conor'ın davranışının tuhaf olduğunu düşündünüz mü?"

"Tuhaf mı?" Angel arkasına yaslandı ve dişlerinin arasından bir parça hindistancevizi kopardı. "Şahsen ben olsam psikopat kelimesini seçerdim. Kontrolcü. Son derece tehlikeli. Ama tuhafı tercih ederseniz..."

"Gemiyi kastetmiştim. Neden feneri yakmaya çalışmadı? Neden hiçbir şey yapmadı?"

"Huh." Santana bacak bacak üstüne attı, yarasının üzerindeki kabuk çekiştirilirken biraz yüzünü buruşturdu ve kaşlarını çatarak doğrulup oturdu. "Haklısın. Bu çok garipti. Hiçbir şey yapmadı. Sanki..."

"Sanki bizi görmesini istemiyormuş gibi," diye bitirdim. "Evet. Demek istediğim de buydu. Tuhaf. Ve endişe verici."

"Ama kurtarılmak istiyor *olmalı*," dedi Santana. Şaşkın görünüyordu. "Tehlikeli olabilir, hatta bir katil bile olabilir ama intihara meyilli değil. O da en az bizim kadar ölmek istemiyor. Tüm bunların nedeni de bu değil miydi zaten - tüm bunlardan onun kazançlı çıkacağından emin olmak? Emin olmak

Hayatta kalmak için ihtiyacı olan tüm yiyecek, su ve malzemeyi aldı ve geri kalanımızı sikti mi? Kurtarılmak istemiyorsa neden tüm bunları yaşasın?"

"Ama cinayetten yargılanacaksan neden kurtarılasın ki?" dedim. Santana ve Angel bu soruyla boğuşurken uzun bir sessizlik oldu. Önerdiğim şeyin artılarını ve eksilerini tartarken beyinlerinin çalıştığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Ne diyorsun sen?" dedi Angel sonunda. Aslında bu bir soru değildi. En azından öyle ifade etmemişti. Sesinde sorgulayıcı bir tını yoktu, sadece bir Sıçan ifadesi vardı. "Çünkü kesinlikle kendisinin ve Zana'nın kurtarılmasını istiyor." "Sanırım onun ve Zana'nın kurtarılmasını istiyor, evet." Midem bulanıyordu ve bunun tek nedeni bugün yediğim tek şeyin Conor'ın 1sh'ı ve olgunlaşmamış hindistan cevizi olması değildi. Brioche yenemeyecek kadar küflenmişti ve elimizde sadece bir avuç kurabiye kalmıştı. "Sadece bizim de yapmamızı istediğinden emin değilim. Bu onun için çok daha uygun olur-"

Durdum. Kelimeleri yüksek sesle söyleyemiyordum ama gerek yoktu. Santana benim için söyledi.

"Hepimiz ölseydik onun için çok daha uygun olurdu. Kahretsin. Sanırım haklısın."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Angel konuştu, ne Santana'nın ne de benim kabul etmeye hazır olmadığımız sözler söyledi.

"Yani o bizi öldürmeden biz onu öldürmeliyiz. İş o noktaya geldi."

"Kimseyi öldürmüyoruz," dedim otomatik olarak. "Değil mi Santana?" Ama Santana hiçbir şey söylemedi. Boş buzdolabına, bir zamanlar insülinini koyduğu buzdolabına bakıyor ve dizlerine sarılıyordu.

"Lyla, canım," dedi Angel ve şimdi yüzü şefkat doluydu, "beni dinle. Belki sen Conor gibi bir adamla hiç yaşamadın. Ama ben yaşadım. Ve bunun doğru olduğunu biliyorum, o ya da sen, her seferinde kendini seçecektir. Ve daha önce de öldürdü. Erkek arkadaşımı öldürdü. Onu soğukkanlılıkla, tanıkların önünde öldürdü. Ve sanırım ikimiz de Dan'i ve muhtemelen Joel'i öldürdüğünü biliyoruz, değil mi? Sence seni ve beni öldürmeden önce ne kadar tereddüt eder? Bunu tam burada, villada yapardı; bizi birbiri ardına boğardı ve yapabileceğimiz hiçbir şey olmazdı."

"Ama yapamaz," dedim, hissettiğimden daha kararlı bir şekilde. "Mesele de bu. Bunu düşünüyordum ve bizi burada öldürmeyecek. Dikkatli davranıyor

bu konuda."

"Ne demek istiyorsun?" Santana şaşkınlıkla, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Derin bir nefes aldım ve odanın köşesindeki göz kırpmayan siyah gözü, yani kamerayı işaret ettim.

Angel ve Santana'nın neyi işaret ettiğimi anlamaları bir dakika, ne söylediğimi anlamaları ise bir dakika daha uzun sürdü. Ama sonra Santana kaşlarını çatı.

"Kameralar mı? Ama Lyla, hâlâ çalışıyor olmaları mümkün değil. Elektrik yok."

"Pille çalışıyorlar. Ve görüntülerin nerede ya da ne kadar süreyle saklandığı hakkında hiçbir fikrim yok. Sizin var mı?"

"Eğer merkezi bir sürücüdeyse hiçbir kayıt olmaz..." Angel yavaşça söyledi. "Çünkü Wi-Fi çalışmıyor. Ama eğer kameranin kendisinde depolanmışsa... bu, kabul ediyorum, onun için bir risk olabilir. Ama kameraları yok edebilir, Lyla."

Başımı salladım.

"Birinin adadaki tüm kameraları indirdiğini, ancak iki hafta sonra hayatta kalan tek kişi olarak bulunduğunu hayal edebiliyor musunuz? Nasıl bir açıklama yaparsa yapsın, bu resmen dumanı tüten bir silah olurdu. Hayır. Bunu yapmayı göze alamaz. Yapabileceği tek şey olan her şeyin -her tehdidin, her şüpheli ölümün- kamerada olmasını sağlamak. Ölen herkesin ya ormanda ya da sahilde öldüğünden eminim. Orada hiç kamera yok."

"Bayer'le 1. Dünya Savaşı ne olacak?" Angel sordu. "O kabindeydi ve orada iki kamera var."

"Evet. Ana masanın her iki ucunda birer tane. Ama Bayer orada öldürülmedi, merdivenlerde öldürüldü ve orada herhangi bir koruma yok. Bunun önceden planlanmış olduğunu söylemiyorum-" Angel'in şüpheli bakışına cevap olarak hızlıca söyledim. "Bence tamamen şanstı. Ama bence bu Conor'ın kıl payı kurtulduğunu fark etmesini sağladı ve o zamandan beri dikkatli davranıyor."

"Ama konuşmalarımız," dedi Santana. "Onun hakkındaki tüm şüphelerimiz. İnsülinimi çalmasıyla ilgili tartışmalar. Hepsi kaydedilecek. Tamam, bu cinayet değil ama Conor için suçlayıcı bir durum. Eğer hepimiz ortadan kaybolursak, bu onun hakkında şüphe uyandırmak için fazlasıyla yeterli olur."

"Mikrofonlar çalışmıyorsa olmaz," dedim. Santana bir an boş boş baktı ve sonra gözlerinde bir farkındalık belirdi.

"Lanet olsun. Ses olayını tamamen unutmuşum. Kameraları hiç değiştirmediler, değil mi?"

"Hayır." Beynimi yokladım, o ilk günü ve Camille'in tehlikeli kameralar hakkında söylediklerini düşünmeye çalıştım. "Benim ve Nico'nunkinin dışarıda olduğunu biliyorum. Ve kesinlikle kabin kameralarından birinden ve en az bir başka villadan bahsetti."

"Bizimki bitmişti," dedi Santana. Boyun eğmiş görünüyordu. "Camille denen kızın gelip 1 katını almaya çalıştığını hatırlıyorum. Lanet olsun." Yatağın ayakucunu öfkeyle tekmeledi ve ardından yanından geçen bir sivrisineğe doğru hamle yaptı. "Lanet olsun, lanet olsun, *lanet olsun*. Neden her şey aleyhimize geliyor? Nasıl bu kadar şanslı olabiliyor?"

"Yapamaz," dedi Angel. Bunu sakince söyledi ama ses tonunda hoşuma gitmeyen bir acımasızlık vardı. "Lyla, bu bozuk mikrofonlar iki şekilde çalışıyor. Evet, bizi öldürmesini kolaylaştırıyorlar. Ama bizim de onu öldürmemizi kolaylaştıracaklar."

Dişlerimi sıkarak, "Onu öldürmeyeceğiz," dedim.

"Başka seçeneğimiz olmayabilir," dedi Angel. "Orada oturup Santana'nın insülin olmadan ölmesine izin vermeye hazır mısınız?"

"Böyle bir şey olmayacak," dedim. "Biz üç kişiyiz ve o sadece bir kişi-"

"Zana'yı da sayarsak iki kişi," diye araya girdi Angel ama ben devam ettim.

"Ve eğer o aşamaya gelirse, insülini bize vermesini sağlayacağız."

"Ne demek istiyorsun?" Artık tam karanlıktı, gökyüzünü birkaç dakika içinde sütlü limondan koyu geceye çeviren hızlı tropikal alacakaranlık, bu yüzden Santana'nın yüzünü göremiyordum ama sesi merak uyandırıcıydı. "Ne demek istiyorsun, kayıp mikrofonlar onu öldürmemizi kolaylaştıracak mı?"

Birincilerimi sıktım. Bu *iradeyi* sevmedim. *Olacak* değil, *olacak*.

"Çünkü ölürse, cinayet nedenini kanıtlamak zorunda kalacaklar," dedi Angel sakince. "Ve mikrofonlar olmadan, elimizde mikrofon da olmayacak."

"Onu öldürmeyeceğiz," dedim. Yatağıma uzandım, sivrisineklerden korunmak için ince çarşafı yukarı çektim. "İş oraya varmayacak. Gelmeyecek."

Ama orada yatıp karanlığa bakarken, aklıma pek de rahatlatıcı olmayan bir resim geldi.

Sahilde duran Conor'dı, yüzünde rahatlama olmayan bir ifadeyle tekneye bakarken gözlerini gölgeliyordu.

Hesaplamaydı.

Ve uykuya dalmam uzun zaman aldı.

BÖLÜM 28

"ZANA NEREDE?" Santana ayakta durmuş, elleri kalçalarında, Conor'a doğru bakıyordu. Peştemalı beline dolanmıştı ve bulunduğum yerden fırtınada kesildiği yerdeki kırmızı yara izini görebiliyordum. İlk yardım becerimin ve insan vücudunun hayatta kalma ve kendini iyileştirme gücünün kanıtı olan bu yara beni bir şekilde daha iyi hissettirmeliydi ama öyle olmadı. Yara izi başka bir şeyin kanıtıydı: bu adada ne kadar uzun süredir bulunduğumuzun. Böyle bir kesiğin iyileşmesi ve iz bırakması için yeterince uzun bir süre. Ve bu giderek daha korkutucu bir hal alıyordu. Ne kadar olmuştu? İki hafta mı? Üç hafta mı? Tek bildiğim zamanın nasıl geçtiğini anlamamaya başladığım, banyo, acele tuvalet ya da sıcak yemek gibi şeylerin uzak bir anı gibi gelmeye başladığı ve Conor'ın bugün için suyumuzu hâlâ vermediği idi. Şimdi elleri boş ve yüzünde sinir bozucu derecede sakın bir ifadeyle karşımızda duruyordu.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi. "O lne."

"Evet, bu benim işim!" Santana bağırdı. "Ve sana inanmıyorum!" Conor'ı geçip su villasına giden iskeleye doğru ilerlemeye çalıştı ama Conor tek eliyle onu kolayca geride tuttu ve ben de kararımı verdim. Onu geçemeyecektik, bu yüzden etraftan dolaşacaktım.

Tiştörtümü çıkarıp kumun üzerine bıraktım ve Conor'ın arkasından sessizce denize girdim, su vücudumun yarısına kadar gelir gelmez uzun kulaçlar attım.

Conor Santana'yla tartışmakla o kadar meşguldü ki, ne olduğunu anlayana kadar su kenarındaki villanın yolunu yarılamıştım. Arkamdan suya daldığında sıçrama sesini duydum, arkama baktım ve göz kamaştırıcı turkuaz suda ilerleyen karanlık şeklini gördüğümde nabzımın hızlandığını hissettim.

"Zana!" Islak saçlarımı gözlerimden uzaklaştırarak bağırdım ve su villasının pencerelerinin önünde bir siluetin hareket ettiğini gördüm. "Zana!"

Omzumun üzerinden tekrar baktım. Conor başını eğmiş, kolay ve güçlü kulaçlarla suyu tırpanlıyordu. Sürünmeye başladım ama Conor daha hızlı ve daha güçlüydü ve yanıma geldiğinde elinin omzuma yaklaştığını ve beni suyun içine doğru ittiğini hissettim.

Bir an için gerçekten beni boğacağını düşündüm. Deniz başımın üzerine kapandı, burun deliklerim tuzlu suyla doldu ve işte bu diye düşündüm. Dan'i öldürdüğü gibi, muhtemelen Joel'i öldürdüğü gibi beni de öldürecek. Ama bunu tam burada, herkesin önünde yapacaktı. Ama sonra, tam panikle çırpınmaya başlamıştım ki, saçlarımda bir el hissettim ve beni sürükleyerek sudan çıkardı.

"Bırakın beni!" Yüzüm yüzeye çıkar çıkmaz hırladım ve kendimi onun pençesinden kurtardım. Conor alaycı bir şekilde güldü.

"Hayatını kurtarıyordum, Lyla. Yüzme bilmiyorsan belki de boynunu aşan işlere kalkışmamalısın."

Nefes nefese kalmış, suda debeleniyordu ve panikle saldırırken onu yakaladığım yerde kaşında bir kesik vardı.

"Bir yüzebilirim." Öksürdüm ve su tükürdüm. "Beni yalnız bırak. Zana nerede? Santana ve ben onun iyi olduğunu öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

Bir duraklama oldu, Conor açıkça bir şeyler hesaplıyordu ve sonra iç çekip kararını verir gibi oldu.

"Zana..." diye seslendi. "Zana, dışarı çık. Görünüşe göre Lyla seni görmezse bütün günü denizde geçirecek."

Su villasının pencerelerinin arkasında bir hareket daha oldu ve sonra cam yavaşça geriye kayd ve Zana verandaya çıktı.

Nefesim kesildi, öyle ki neredeyse tekrar deniz suyu yutacaktım ve öksürüp boğulmak zorunda kaldım.

Zana'nın gözü morarmıştı. Yüzünün yan tarafının yarısına kadar uzanan, çok dikkat çekici bir morluk. Biri ona vurmuştu. Hem de çok sert.

Kumsaldan, benimkinden birkaç dakika sonra Santana'nın da soluğunu tuttuğunu duydum, çünkü o da benim hemen görebildiğim şeyi fark etmişti.

"Buraya gel!" diye seslendi bana. "Lyla, sahile geri dön. Hemen. Ve Zana, buraya gel."

Ama Zana başını sallıyordu. Conor'la aramda ihtiyatlı bir mesafe bırakarak öylece kaldım.

"O 1ne," diye seslendi Conor. "Değil mi, Zana? Dün gece iskelede kaydı ve yüzünü çarptı."

Ama düşmeden kaynaklanan bir kesik gibi görünmüyordu. Bir erkeğin 1. yumruğuna benziyordu. Ve sabahlığını tutuşuna bakılırsa, tek çürüğün bu olmadığından emindim.

Bu, Zana'nın dün bizimle birlikte olduğu, hindistancevizi bulmamıza yardım ettiği ve ateşi yaktığı için ödediği bedeldi.

"Lyla!" Santana endişeden çılgına dönmüş bir halde bağırdı. "*Hemen* buraya gel."

Tereddüt ettim. İçgüdülerim Zana'nın yanına gidip iyi olup olmadığını kontrol etmektir ama yanımda Conor varken okyanusun ortasında suda ilerlerken yapabileceğim pek bir şey yoktu. Kendimi kesinlikle iskeleye çekemezdim. Su seviyesinin çok üzerindeydi ve susuzluktan çok zayıf düşmüştüm.

"Zana," diye sesleniyordu Santana. "Zana, anakaraya gel. Bize neler olduğunu anlat."

"Sana ne olduğunu anlattım," Conor'ın sesi sıçan gibi sertti, olağanüstü soluk gri gözleri kadar soğuktu. "Ayağı kaydı. Değil mi, Zana?"

Zana titreyerek başını salladı ve sonra dönüp suda kayboldu. Bir süre arkasından bakarak suya girdim ve sonra yapabileceğim başka bir şey olmadığını fark ederek döndüm ve Conor'ın gözlerinin her kulaçta sırtımı deldiğini hissederek kıyıya doğru yüzdüm.

SANTANA VE ben sıcak, susuz ve çok kızgın bir şekilde Forest Retreat'e geri döndük. 1. Angel yeşil bir hindistan cevizini kesiyordu. Açıklığa geldiğimizde başını kaldırıp baktı ve yüzü düştü.

"Su nerede?"

"Biz almadık." Onun yanında kuma atladım. Conor'la karşılaşmanın adrenalini üzerimden atmıştım ve kendimi hasta ve sersemlemiş hissediyordum. "Bunu tartışma şansımız bile olmadı."

Santana Angel'a olanları anlatırken, nabzımın boğazımda attığını hissederek arkama yaslandım.

Tahmin edebileceğim gibi, patladı, hindistan cevizini yere attı ve açıklığı adımlamak için ayağa fırladı.

"Ve sen hâlâ bana onu öldürmememiz gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordu bana. Tuzlu suyun kornealarımına battığını hissederek gözlerimi kapattım. Zana'nın morarmış, hırpalanmış yüzü gözlerimin önünden geçti. Artık hiçbir şey bilmiyordum.

Santana yumuşak bir sesle, "Pompamda belki iki günlük insülinim kaldı," dedi. "Ve o şişeden ne koparabilirsem, ondan sonra da beni ölüme terk edeceğinden eminim. Bunu kendin söyledin, Lyla. Bizim hayatta kalmamızı istemiyor. Yaptığı şeyi halka açıklamamıza izin veremez."

"Peki ne yapacağız?" Doğrulduğum, ellerimi tuzdan yapış yapış olmuş saçlarımda gezdirdim. Artık hayatta kalma oyunu oynamıyormuşuz gibi hissediyordum. Bunun gerçekten olduğunu hissettim. Ya o ya biz. Ama belki de Conor bunu en başından beri biliyordu. "Çünkü birini soğukkanlılıkla öldüremem, Santa. Öldüremem. Belki nefsi müdafaa ama-"

Angel öfkeyle, "Bu nefsi müdafaa," *diye* araya girdi. Açıklığın uzak tarafındaydı ve gözleri ışıltı ışıltı. Raming kılıcı olan bir intikam meleğine benziyordu. Ama elinde sadece çalılara sapladığı bir bambu parçası vardı. Kesik. Kes. "Ya o ya biz, Lyla." Slash. "Kendini kandırmayı bırak." Slash. "İlk günden beri kazanmak için bu işin içindeydi. Sadece oyununun kurallarını anlamamız biraz uzun sürdü."

"Peki ne öneriyorsun?" Tersledim. "Onu bir bambu parçasıyla döverek öldürmeyi mi? Dan'e yaptığı gibi onu boğmak mı?"

"Bilmiyorum," dedi Angel. Yine huysuzca çalılıklara vurdu ve bu kez yapraklarda ani bir kargaşa oldu. Angel geri sıçradı ve hepimiz büyük kahverengi bir yılanın yuvasından fırladığını gördük. Bir an için saldırmaya hazırlanıyor gibi göründü ve Angel küçük bir çığlık attı. Sonra şok edici bir hızla ormanın içine doğru sürünerek uzaklaştı.

Angel elini göğsüne bastırmıştı. Solgun görünüyordu ve üst dudağında nemli bir ter sızıntısı vardı.

"Grâce à Dieu. Zehir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tanrı bilir." Santana korkmuş görünmüyordu, daha çok meraklıydı.

"Belki de yapmamız gereken budur," dedi Angel. Yılanın şokunu atlatmış, biraz daha iyi görünüyordu. "Onu zehirleyin ve yılanmış gibi davranın."

"Özür dilerim." Ellerimi açtım, inanamıyordum. "Halüsinasyon mu görüyorsun? Sen resmen kafayı yemişsin."

"Zehir iyi bir fikir..." Santana sanki ben hiç konuşmamışım gibi düşünceli bir ifadeyle konuştu. "Onu fiziksel olarak alt edebilmemiz pek mümkün değil. Bu olay başlamadan önce hepimizden daha güçlüydü ve bize verdiği tayınlara sadık kalmadığından eminim."

Conor'ın denizde benimkine yakın duran yüzünü düşündüm ve hak vermek zorunda kaldım. O da hepimiz gibi güneş yanığı ve sivrisinek ısırtığıydı ama Angel ve Santana'da görmeye başladığım ve kendi kuru ve çatlayan derimde ve kavrulmuş dudaklarımda hissedebildiğim o çökmüş, susuz görünüm onda yoktu. Ama Santana hâlâ konuşuyordu.

"Ne kullandığımıza dikkat etmeliyiz. Organik bir şey olmalı, otopside şüpheli görünmeyecek bir şey olmalı."

"Uyku haplarım var," dedi Angel. Bütün seçenekleri değerlendiriyor gibi görünüyordu. "Hâlâ çantamdalar. Ama onu öldürmeye yetecek kadar olduğunu sanmıyorum. Ölümcül dozun ne olduğunu bilmiyorum. Ve eminim öldükten sonra da tespit edilebilirler."

Arkama yaslanmış, izliyor ve dinliyordum ve birden garip bir kopukluk hissine kapıldım. Belki de konuşmanın gerçeküstü tonundan, Angel'in bir adamı öldürmekten en sevdiği üstündeki lekeyi çıkarmak gibi bahsettiğindeki gerçekçi sesinden kaynaklanıyordu. Belki de susuzluk beni daha iyi hale getiriyordu, ama tüm bu durum artık tamamen gerçek görünmüyordu.

Kendimi bedenimin dışındaymış gibi hissediyor, tüm bu senaryoyu izliyordum; yerde çember şeklinde çömelmiş zayıf, çaresiz kadınlarla, adaya ilk kez iki, üç hafta önce ayak basmış şık, cilalı yaratıkları karşılaştırıyordum. Sadece çatlamış dudaklarımız ve yırtılmış giysilerimiz değil, her şeyimizdi. Santana'nın uzatmaları dökülmeye başlamış, çilek sarısı saçlarına garip bir orantısızlık vermişti. Angel'in akrilik tırnakları kırılalı çok olmuştu ve şimdi kenarları tırtıklı bir karışım ve küçük parmağında kalan uzun bir tırnak vardı. Ve ben... bana ne olmuştu? Onların güzelliğine, parlaklığına hiçbir zaman sahip olamadım ama en azından temiz ve sağlıklıydım. Şimdi bacaklarımda iyileşmeyen kesikler, tuzun cildimi çatlattığı yerlerde kabarcıklar vardı, omuzlarım güneş yanığından çiğdi ve dudaklarımı her yaladığımda kan tadı alıyordum.

İçimdeki bilim insanı bunun vücuduma ne yaptığını merak etti. Muhtemelen cildim çatlıyordu çünkü vücudum beynimi, kalbimi, böbreklerimi korumak için gerekli olmayan organlarımdan suyu geri çekiyordu. Ama bu sonsuza kadar süremezdi. Bir su sınırında çalışıyorduk, bunu biliyordum. Her gün biraz daha fazla kaybediyor ve biraz daha az içiyorduk. Her gün ağzımız daha kuru, idrarımız daha koyu, dudaklarımız daha yırtık pırtık oluyordu.

Ve her gün içimdeki bilim insanı biraz daha küçüldü. Artık kariyerim umurunda değildi. Buraya geldiğimizden beri Profesör Bianchi'yi neredeyse hiç düşünmemiştim. Artık tek bir şeydim: Hayatta kalmak. Angel gibi. Santana gibi.

Conor gibi.

"Bir fikrim var," dedi Santana, sesi beni şimdiki zamana geri sürükledi. Sessizliğe gömülmüştük, açıklığın kuru gölgesinde bile artan sıcaktan bitkin düşmüştük ve şimdi bir sarsıntıyla kendime geldim ve tuzdan cızırdayan gözlerimi açtım. "Conor hakkında. Bir fikrim var." Daha dik oturdu, keçeleşmiş saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "İnsülin. İnsülin şişesi. Çok fazla alırsan zehir olur. Sağlıklı bir insana o şişenin tamamı enjekte edilse... Birkaç dakika içinde öldüreceğinden eminim. Ve... Otopside tespit edilebilir mi bilmiyorum. Öyle mi?" Bir duraklama oldu. "Lyla, sence tespit edilebilir mi?"

Başladım ve benimle konuştuğunu fark ettim.

"Tanrım, bilmiyorum. Yani..." Moleküler biyolojide insülin hakkında öğrendiğim her şeyi hatırlamaya çalışarak beynimi zorladım. Korkunç derecede uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Ve şu anda bulunduğumuz yerden bir dünya uzakta. "Muhtemelen bu konuda benden daha çok şey biliyordur Santana, ama hatırladığım kadarıyla sentetik insülin biyolojik olarak insan insüliniyle aynı. Kimyasal yapısı tamamen aynı. Yani şey gibi değil..." Bir örnek bulmaya çalıştım. "Bu eroin ya da alkol gibi toksin testinde ortaya çıkacak bir şey değil. Kandaki insülin... dikkat çekici olmayacaktır. İnsülininiz olması gerekiyor. Sadece bu kadar fazla olmaması gerekiyor."

"Yani tespit edilebilir mi?"

Başımı salladım.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Belki gerçekten iyi bir patolog önseziye sahipse ve çok fazla parçalanmamışsa? Ölü bir bedende ne kadar stabil olur bilmiyorum.

vücut." Sonra ne söylediğimi fark ettim. Ne yaptığımı. Bir cinayete ortak oluyordum. "Ama Santana-"

"Bu bizim en iyi şansımız," dedi Angel. Ses tonunda çelik vardı.

Santana alçak bir sesle, "Sadece bir sorun var," dedi. "Aslında birden fazla sorun var. Demek istediğim, kameralara yakalanmadan ilacı ona vermemiz gerekiyor." Odanın diğer tarafını gösteren kameranın hâlâ durduğu villaya doğru başıyla işaret etti. "Ama benim açımdan en büyük sorun, insülin stoğumun sonuncusu olması. Conor insülinin geri kalanını sakladıysa -ki aptal değildir, villasının etrafında bıraktığından şüpheliyim- ve onu öldürmek için şişeyi kullanırsam... Günlerim kalır. Belki saatler."

"Onun aldığını *bilmiyoruz*," dedim. Çaresiz hissettim. "Ya yanılıyorsak? Ya her şeye rağmen almadıysa? Ya masum bir adamı öldürüyorsak?"

"Joel'in kayıp olduğu doğru..." Angel düşünceli görünüyordu. "Conor'ı öldürdükten sonra Joel'in hayatta olduğunu ve insülinin başından beri onda olduğunu öğrenmemiz korkunç bir ironi olurdu."

"Angel, Lyla, odaklanın," dedi Santana. Öne doğru eğildi, elleri sıcak kumun üzerindeydi. Yüzü asıktı. "Gerçeklere bak. Bayer'i o öldürdü. Suyumuzu çaldı. Zana'yı dövüyor. Ve eğer Joel kayıpsa, su kaynağı olmayan bir adada susuz bir şekilde kayıptır, yani ölüyor ya da ölmüştür. Bunların hiçbirisi spekülasyon değil. Hepsi doğru. İnkâr edilemez şekilde doğru. İlk önce onu öldürmezsek Conor bizi öldürecek."

"Bu doğru," dedi Angel. "Katılıyorum. O öldürülmeli." Sesi çok kesin geliyordu. İşin bu noktaya geldiğine inanamıyordum.

"Ben sadece-" diye başladım ama Santana ayağa kalktı. Yüzünde korkunç bir şey vardı, öyle derin bir öfke ki, en azından onun için geri dönüş olmadığını biliyordum. "Lyla, beni dinle. Eğer o insülini alamazsak iki gün içinde öleceğim. Ölürüm.

Bunu anlıyor musun? Ya o ya ben. O yüzden seç. Hemen şimdi seç. Çünkü ikinci bir şansın olmayacak."

Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu.

"Seni seçiyorum," dedim. Ama tek hissettiğim korkunç bir önseziydi.

BÖLÜM 29

Günün geri kalanında, hızla dayanılmaz hale gelen susuzluğumuzu gidermek için hindistan cevizi aradık ve Conor'la nasıl başa çıkacağımızı tartıştık.

Sorun enjeksiyonun kendisi değildi -Santana'nın bol miktarda yedek şırıngası vardı ve damar açmasına gerek olmadığını açıklamıştı- insülin doğrudan mide ya da uyluk gibi yağlı dokulara enjekte edilerek veriliyordu. Bunu yapmak sadece saniyeler alırdı ve bir kez enjekte edildiğinde insülinin kendisi hızlı etki eden türdendi ve on dakika içinde etkisini gösterirdi.

Asıl sorun Conor'a yeterince yaklaşıp bunu nasıl yapacağıydı.

Santana'nın Zana'nın hindistan cevizi toplama tekniğini taklit etmeye çalışmasını izlerken Angel düşünceli bir şekilde, "Bir hindistan cevizinin içine uyku hapları koyabiliriz," dedi. İkinci kez, gövdenin ancak yarısına kadar tırmandığında, tutuşunu kaybetti ve çalılıklara çarparak yere düştü. Düşüşüyle sarsılan tek bir hindistan cevizi arkasından düştü. En azından bir şeydi.

"Yaralandın mı?" diye sordum ve o da acıklı bir gülümsemeyle başını salladı.

"Sadece kıcıımı çürüttüm, neyse ki oldukça dolgulu. Zana bunu nasıl bu kadar kolay gösterdi?"

Üç hindistan cevizinden az önce düşünle birlikte artık üç hindistan cevizimiz vardı. Conor'ın dün su karşılığında talep ettiği kişi başına iki kotasından üç eksikti ve bu da akşama kadar onları içebileceğimizi varsayıyordu.

"Bilmiyorum," dedim yorgun bir sesle. Başım zonkluyordu ama Angel ya da Santana'dan daha kötü durumda olmadığımı biliyordum. Tek düşünebildiğim şey suydı. Ağaçtan yeni düşmüş hindistancevizi salladım, içindeki kışkırtıcı şırıltıyı dinledim.

"Bence hapları öğütelim," dedi Angel, konuya inatla bağlı kalarak, "ve tozu tepedeki deliğe koyalım. Herhangi bir kalıntının tadını almak zor olacaktır, Conor muhtemelen bunun sadece kabuk parçaları olduğunu düşünecektir."

"Ama bu çok büyük bir risk değil mi?" Santana talep etti. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve saçlarını yüzünden geriye doğru itti. Yanakları kıpkırmızıydı ve burnuyla omuzlarının arkasındaki deri korkunç bir şekilde soyuluyordu. "Haplar ölümden sonra tespit edilebilir."

"Yani onu köpekbalıklarına yem ederiz," dedi Angel omuz silkerek. "Ya da kötü uyuduğunu ve benim ona hapları ödünç verdiğimi iddia ederiz. Ölümcül bir doz için yeterli değilse, kendisinin almadığını kanıtlamak zor olur."

Başımı yorgunca salladım.

"Zana bunu asla kabul etmez. Yapmayacağını biliyorsun. Conor'ın 1ne ile yattığını çok iyi biliyor ve kesinlikle hiçbirimizden uyuşturucu kabul etmeyecektir."

"Biz üç kişiyiz," diye belirtti Santana. "Eğer bir araya gelir ve evet, Conor'ın Angel'dan hapları istediğini gördük dersek... Yani, üçe karşı bir, değil mi?"

"Evet, ama bu oldukça zorlayıcı, özellikle de (a) kız onun kız arkadaşıysa ve (b) Conor *öldüyse*," dedim, ses tonumu eşit tutmaya çalışarak.

"Peki ne öneriyorsun?" Angel sordu. Sesi sertti. "Pek çok soruna işaret ettin Lyla, ama pek çözüm önerisi duymadım."

Gözlerimi kapattım. O haklıydı.

"Tamam, tamam. Tamam, özür dilerim. Planımız ne o zaman? Conor'a uyuşturulmuş hindistan cevizini verip uyuyana kadar bekleyeceğiz ve su villasına mı gireceğiz? Ya Zana uyanırsa?"

"Umarız yapmaz?" Santana teklif etti. "Yani, başka ne yapabiliriz bilmiyorum. Ona ilaç da verebiliriz ama bu onun gerçekten bir sıçan kokusu almasına neden olur." "Ya da... belki de yapmayız?" Angel söyledi. Çok düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Ne *hepimiz* ertesi gün uyandığımızda kendimizi çok kötü hissettiğimizi ve uyanamadığımızı söylersek. Yemekte ya da 1sh'de toksin olabilir, değil mi? Ve sonra Conor ölürse..." Omuz silktili.

Hepimiz susmuş, onun planını düşünüyorduk. Saçma görünmüyordu.

"Peki ya kamera?" Santana sonunda sordu. "Villalarında yani. İçeri girdiğimizi görecek."

"Ben de bunu düşünüyordum," dedim. Aslında sabahın erken saatlerinden beri, Zana'yı su villasının penceresinde gezinirken gördüğümüzden beri bunu düşünüyordum. "Sanırım Conor onu indirmiş olabilir."

"Nereden biliyorsun?" Angel sordu. Başımı salladım.

"Kesin olarak bilmiyorum ama orada kaldım, unutma. Kameranın nerede olduğunu hatırlıyorum ve bugün Zana pencereyi açtığında kameranın orada olmadığından oldukça eminim. Birkaç gün önce Dan'i aramak için dışarı çıktığımda orada olduğundan bile emin değilim." Zihnimi geriye götürmeye çalışıyordum, villayı o gece gördüğüm gibi hayal etmeye çalışıyordum, Conor belinde havluyla orada duruyordu, Zana yatakta oturuyordu, karanlıkta endişeli bir hayalet. Emin olamıyordum ama yatağın sol tarafındaki duvarda artık tanıdık gelen beyaz bloğu gördüğümü hatırlamıyordum. Ve bu sabah orada olmadığından neredeyse emindim. Zana'ya ve kendi başımı suyun üstünde tutmaya odaklandığım için hatırlamak zordu ama düşündükçe orada olmadığına daha çok inanıyordum. "Sanırım Conor onu indirdi," dedim. "Çünkü orada ne yaptığını kimsenin görmesini istemiyordu."

"Yaptığı şey," dedi Santana. Ağzı buruşmuştu, sanki kelimelerin tadı çürümüş gibiydi. "Zana'ya."

Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Melek konuştu ve bu kez sesi sertti.

"Anlaştık, değil mi? Uyku haplarının yarısını Conor için, yarısını da Zana için hindistan cevizine koyacağız. Tamam mı?"

"Kaç tane var?" Santana sordu. "Zana'yı kazara öldürmek istemeyiz."

"Altı tabletim var," dedi Angel. "Onları sadece jetlag için kullanıyorum ama bir tanesi bebek gibi uyumam için yeterli. Yani üç...?" Omuz silkti.

"Peki toksik doz nedir?" Dedim.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok." Angel'ın sesi ekşiydi. "Bu araştırmak istediğim bir şey değil. Ama elimdeki tablet en güçlüsü değil. Doktorum bana en düşük dozdan başlamayı tercih edeceğini söyledi. O yüzden üç dozun sorun olmayacağını düşünüyorum."

"Zana'ya iki tane ver," dedi Santana. "Gerisini de Conor'a ver. Zaten onun iki katı büyüklüğünde ve bir kısmının hindistan cevizinin içinde kalma ihtimali yüksek."

Angel ciddiyle başını salladı. Ben etmedim. Santana'nın Conor'ı öldürmek için insülin kullanmayı önermesinden beri midemde bütün gün biriken huzursuz bir his vardı. Bunu gerçekten yapacak mıydık? Gerçekten birini soğukkanlılıkla zehirleyecek ve hayatımızın geri kalanında bununla mı yaşayacaktık?

"Dinle," dedim. "Bence son bir kez daha denemeyi kendimize borçluyuz. Bu işi Conor'ı öldürmeden çözmenin bir yolu olmalı. Onu uyuşturup bu fırsatı suyu geri almak ve villasında insülin aramak için kullansak nasıl olur?"

Ama Santana çoktan başını sallamaya başlamıştı. Angel kollarını kavuşturmuştu.

"Peki ya uyanırsa?" diye sordu. "Ya insülin orada değilse? Ya da suyu başarıyla kaçırırsak ama ertesi gün uyanıp geri almak için bizi öldüresiye döverse? O zaman ne olacak? Çünkü sana hatırlatmama izin ver Lyla, o hepimizden daha büyük ve daha güçlü. Daha büyük, daha güçlü ve daha psikopat. Ve *sonra*, eğer sen, Lyla, *nihayet* kendimizi savunmamızın ve onu öldürmemizin ahlaki açıdan doğru olduğuna karar verirsen, o zaman çok geç olacak. Uyku hapları da gitmiş olacak ve son şansımız da. Conor bize iki şans vermeyecek. Bunu biliyorsun."

Cevap vermek için ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. Sorun şuydu ki, o haklıydı. Bunu biliyordum. Conor'ın onu alt etmemiz için bize iki fırsat vermesine imkân yoktu. Ya şimdi... ya da asla.

Ama hiç olmamasını ne kadar isterdim.

"Yani karar verdik, öyle mi?" Santana benden Angel'a bakarak konuştu. "Bu gece Angel Conor'a dört, Zana'ya iki tablet verecek ve sonra onların uykuya dalmasını bekleyeceğiz. Onlar uyuduktan sonra ben villaya gidip insülini uygulayacağım."

"Kararımızı verdik," dedi Angel usulca. "Şimdi geriye kalan tek şey hindistan cevizlerini almak."

BÖLÜM 30

Santana ve benim elimizde ikişer, Angel'ın elinde bir hindistancevizi olduğu halde nihayet kabine doğru yola koyulduğumuzda neredeyse akşam olmak üzereydi. Üzerlerine delikler açmıştık ve Angel uzun bir süre boyunca hapları toz haline getirip küçük deliklerden içeri sokmuştu. Angel Conor'inkini tutuyordu. Santana kendi hapını ve Zana için olanı tutuyordu.

Kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyordu ki aşağıya baktığımda bikini üstümdeki pembe bağcıkların her atışta titrediğini görebiliyordum ama bunun Conor korkusundan mı, yapmak üzere olduğumuz şeyden duyduğum dehşetten mi yoksa aşırı susuzluğun fiziksel yan etkilerinden mi kaynaklandığından artık emin değildim. Hepimizin başı dönüyor, açlık ve susuzluktan midemiz bulanıyor, başımız dönüyordu ve Santana'nın kan şekeri monitörü bütün gün sapıtmış, pompasının artık kontrol edemediği ani yükselişler ve glikoz tabletlerinin bile etkilemediği düşüşler göstermişti.

Kabin açıklığına geldiğimizde güneş su avucunun birkaç santim ötesindeydi ve Conor çoktan oradaydı, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi umursamaz bir şekilde masaya yaslanmış, elinde bir sürahi su tutuyordu. Üzerine düşüp elindeki kabı yırtmamak için kendimi zor tuttum ama o suyu dikkatle üç bardağa paylaştırırken biz de neredeyse heyecandan titreyerek öylece durduk. Bardakları masanın üzerine koydu ve sıvıyı yudum yudum içtik. Su dudaklarımdaki kanlı çatlakları acıttı ve kaptaki Sıçan plastiği kokuyordu ama hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olmamıştı. Bittiğinde, bardağı itmek ve daha fazlası için ona yalvarmamak için her şeyimi harcadım.

"Hindistan cevizi getirdik," dedi Santana, sesi boğuklaşmıştı. Suyunu içerken Angel'ın kuma bıraktığı hindistancevizlerinden birini aldı. "Korkarım sadece on beş tane, sonuncusu kırıldı. Ama bu senin için."

Conor başını salladı ama bizim suda yaptığımız gibi hindistan cevizine saldırmadı. Onu Reş'te yakından gördüğümde, bize verdiği su istihkakını kendisine vermediği her zamankinden daha açtı. Santana ve Angel'ın tehlikeli derecede susuz kalmış, dudakları çatlamış ve kurumuş, derileri kaslarına yapışmış, damarları kordon gibi öne çıkmış görüldüğü yerde Conor güneş yanığı ama nispeten taze görünüyordu.

Bunun yerine hindistan cevizini aldı ve diğerlerinin yanına, kuma geri sıkıştırdı, ardından sörf şortunun ceplerine uzandı ve birkaç paket simit, bir paket kurabiye ve üç muz çıkardı.

"Kraker mi?" Santana umutsuzca konuştu. "Ciddi misin sen? İçi tuz dolu. Daha fazla susuz kalma riskini göze alamayız." Conor omuz silkti.

"Geriye bir tek onlar kaldı. Ve 1sh işbirliği yapmıyordu. Bugün dört saatimi güneşin altında pişerek geçirdim, ama biraz yakalamayı denemek isterseniz, buyurun." Güneş ufkun altına battıkça turkuaz rengi daha da derinleşen karanlık okyanusa el salladı. Uzun zamandır ilk kez bulutların orada olduğunu gördüm, gün batımıyla Rame'e dönüşmüşlerdi.

Santana gözlerini kapattı. Vücudunda nem olsaydı, gözyaşları akmaya başlardı diye düşündüm.

"Zana nerede?" Angel "Zana nerede?" diye sordu ve şimdi bir şeyi fark ettim: Zana burada değilse, uyuşturulmuş iki hindistan cevizinden hangisini alacağını kontrol etmemizin hiçbir yolu yoktu.

"Kendini iyi hissetmiyor," dedi Conor. "Düşüp yüzünü çarptığı için baş ağrısı var." *Benimle çeliş*, dedi yüz ifadesi, bakalım *seni ne kadar ileri götürecektir*.

Angel'ın ağzını açtığını gördüm ve birden, söylemek üzere olduğu şeyi bitirmesine izin veremeyeceğimi anladım. Conor hakkında gerçekten ne düşündüğünü, onun Zana'ya ne yaptığını söylerse, bu her şeyin sonu olabilirdi, *onun da* sonu.

"Dinle," dedim aceleyle. "Su için teşekkürler Conor. Ve şimdiye kadar yakaladığın tüm balıklar için. Bunun kolay bir iş olmadığının farkındayım. Bugünün de kolay geçmediğini biliyorum. Hiçbirimiz için. Ama bunu ancak birbirimize destek olursak atatabiliriz. O yüzden... şerefe."

Taşıdığım hindistan cevizlerinden birini elime aldım. Dudağındaki küçük çipi tanıdım.

"İşbirliğine içelim."

Santana irkilerek bana baktı ve sonra ne yaptığımı ve neden yaptığımı anladı. Eğer Conor'a hindistan cevizini şimdi içirmezsek, Zana'nın ikisiyle de birlikte olmayacağından asla emin olamayacaktık.

"İşbirliğine," diye yineledi ve Angel'a neredeyse ölümcül bir bakış fırlattı. Bir an için Angel'ın hepimize siktir olup gitmemizi söyleyeceğini, bırakın böyle zehirli bir ironiyi, Conor'la asla kadeh kaldırmayacağını düşündüm.

Ama sonra aniden bir şeyler tıklar gibi oldu ve başını salladı.

"Pekâlâ. İşbirliğine," dedi ve uzanıp bir hindistan cevizi aldı. "Conor?"

Uzun bir duraklama oldu. Sonra Conor'ın ağzı geniş bir sırtışla yarıldı, gemiye bindiğimiz ilk gün elimize tutuşturulan broşürdeki vesikalık resimde takındığı gülümsemeye o kadar yakındı ki midem bulandı. O vesikalık fotoğrafı gördüğümde, onunla ilk kez tanıştığımda, ne kadar hoş bir gülümsemesi olduğunu düşünmüştüm - ne kadar açık, ne kadar samimi görünüyordu. Ama şimdi, olağanüstü buz gibi gözlerine ulaşmayan o geniş, sıcak gülümseme, dünyanın en korkutucu şeyi gibi görünüyordu.

"İşbirliğine," dedi. Kalan iki hindistancevizini aldı, biri onun için, diğeri de Zana içindi, birini kolunun altına sıkıştırdı ve diğerini arkaya yatırdı. Hareket, sönmekte olan ışıktaki o kadar hızlıydı ki hangisinin kolunun altına girdiğinden emin olamadım. Doğru olanı içtiğinden yüzde doksan emindim ama *emin* değildim ve şimdi boğazındaki kaslar çalışıp ince, hastalıklı sıvıyı boşaltırken büyülenmiş bir halde ona baktığımı fark ettim. Santana'nın da aynı yoğunlukla baktığını gördüm ve onun da aynı şeyi anlamaya çalıştığını ve muhtemelen benim gibi ikisini de aynı seviyede uyuşturmuş olmayı dilediğini biliyordum.

Conor ağzını sildi, hindistan cevizini yere bıraktı ve sırtıttı.

"Sizinle iş yapmak bir zevkti. Şimdi izin verirsiniz Zana'ya dönsem iyi olacak."

Döndü ve iskeleye doğru yürümeye başladı, silueti gün batımının gökyüzünü hala boyayan limon sarısı kalıntılarına karşı karanlıktı.

Onu bir keçi gibi çevik bir şekilde tahtadan tahtaya adım atarken izledik.

Onu su villasının verandasına adım atarken, kapıyı açarken ve arkasından kapatırken izledik.

Sonra döndük ve ellerimizde muzlar ve krakerler, içimizde bir önsezi hissiyle Forest Retreat'e doğru yol aldık.

Belki bir saat sonra, yatmaya hazırlanıyor, terden sıırılsıklam olmuş ve nemli çarşafları silkeliyor ve odadaki son sivrisinekleri kovalıyorduk ki bir şey fark ettim: Tuvaleti temizlemek için deniz suyu kovasını doldurmayı unutmuştum. Ve Angel banyodaydı. Aslında uzun zamandır oradaydı. *Gerçekten* uzun bir süredir.

"Angel?" Dedim. Kapıyı çaldım ve cevap gelmeyince Tekrar. "Angel, iyi misin? Daha önce deniz suyu kovasını doldurmayı unutmuşum. Şimdi yapmamı ister misin?"

Cevap yoktu. Sadece dışarıdaki rüzgârın sesi vardı. Bütün gün devam etmişti ve şimdi ağaçların hışırtısını duyabiliyordum.

Kaşlarını çatmış olan Santana'ya baktım, belli ki Angel'ın orada kaldığı süre boyunca benim yaptığım hesaplamaları yapıyordu.

"Angel?" dedi, yanıma gelerek. "Angel? Beni duyabiliyor musun? Bir şey söyleyebilir misin?"

Cevap yok. Artık ciddi şekilde endişelenmeye başlamıştım. Angel susuzluktan mı bayılmıştı? Kafasını mı çarpmıştı?

"Angel," dedim. "Angel, içeri geliyoruz. Eğer gelmemizi istemiyorsan, şimdi söyle."

Hâlâ cevap yoktu ama kapının arkasından bir ses duydum... midemin huzursuzca zonklamasına neden olan garip bir tıkırtı.

Santana bana bakıp başını salladı, ben de elimi tokmağa götürdüm.

Kapı kilitliydi ama mandalı Rimsy'ydi ve yerinden oynatmak için omzumla itmeme yetti. Birkaç dakika içinde içerideydik ama gözlerimizin ana odadan bile daha derin olan karanlığa alışması daha uzun sürdü.

Geldiğinde Angel'ın tuvalete yığılmış, başı göğsüne düşmüş bir halde oturduğunu gördüm.

Boğulurcasına bir ılık attım, ona doğru koştım ve omuzlarından tutarak sarsmaya başladım. Yavaşça öne doğru düştü, kollarımın arasında sürünerek Roor'un üzerine düştü. Sadece başını yakalayıp sert fayanslara çarpmasını engelleyebildim.

"Angel!" Bir panik duygusu beni yutmak için yükseliyordu. Omzunu tekrar, bu kez daha sert bir şekilde salladım. "Angel, iyi misin?"

Aptala bir soru. Tabii ki değildi.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağırıyordu Santana. Kapı aralığında durmuş, ellerini ağzının üzerinde kenetlemişti. "Aman Tanrım, Lyla, o öldü mü? Lütfen bana ölmediğini söyle."

Ama parmaklarımı boynuna götürdüğümde ölmediğini fark ettim. Ve dahası, bir sonraki yavaş, titreyerek aldığı nefeste, banyonun dışından duyduğum sesin ne olduğunu anladım. Bu bir horlamaydı.

"Uyuyor," dedim Santana'ya bakarak. Yüz ifadesi bir anda benim hissettiğim kadar şaşkın bir ifadeye dönüştü.

"Uyudu mu? Bayıldı mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Angel!" Onu yarı dik konuma getirdim ve yanağına hafifçe bir tokat attım. "Angel."

"Laisse-moi tranquille..." Angel söyledi, ancak sesi o kadar bulanıktı ki kelimeleri güçlükle seçebildim. "Yorgunum..."

Omuzlarını bıraktığımda, tekrar yere yığıldı ve kendini bir topun içine kıvrıldı, açıkça uykuya geri dönmeye niyetliydi.

"Ne oluyor lan?" Santana'ya döndüm. "Neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Santana. Sonra elini ağzına götürdü. "Lanet olsun, Lyla... sence de... sence de yanlış hindistan cevizini almamış mıdır? Onun için olanı?"

Bu öneriyi değerlendirirken uzun bir sessizlik oldu. Conor'ın hindistan cevizini Angel taşıyordu, bu konuda ısrar etmişti. Onu içmiş olması mümkün değildi, hepimizin 1 kez yediği tek hindistan ceviziydi ve Angel hepimiz arasında onun nereye gittiğini fark edebilecek en iyi konumda olan kişiydi. Ama Zana'nınkini içmiş olması mümkündü.

"Onunkini alabileceğini sanmıyorum," dedim sonunda. "Ama sen Zana'nın - ve hepimiz onu uyuşturulmuş olanı almaya zorlamaya o kadar odaklanmıştık ki, sanırım... belki de sen ve ben bizimkini ayarlarken dikkatini vermiyordu.

Aşağı. Kahretsin, her birimizin güvenli olanlardan birer tane aldığından emin olmalıydık, böylece nerede olduklarından emin olabilirdik."

"Yani bu, ben villaya gittiğimde Conor'ın uyanık olabileceği anlamına mı geliyor?" "Bu mümkün," dedim. Gözlerimi kapattım ve umutsuzca Conor'ı gözümde canlandırmaya çalıştım.

Conor'ın iki hindistan cevizini alıp birini kolunun altına sıkıştırdığı an. Korkum daha az ilaçlı olanı içmiş olmasıydı. Ama ya hiç ilaç verilmemişse? "Gerçekten bilmiyorum. *Sanırım* içmesi gerekeni içti ama çok hızlı oldu ve ışık çok kötüydü, gördün mü?"

"Emin olmak için yeterli değil. Ve açıkça bir tanesini mahvettik, değil mi? Yani yüzde yüz, yüzde yüz çuvalladık."

"Kahretsin." Sesim titrek çıkıyordu. "Peki ne yapacağız?"

"Plana devam etmek zorundayız, değil mi?" Santana söyledi. "Yani başka uyku hapımız kalmadı, ya şimdi ya hiç. Ve içlerinden *biri* bile uyusa, diğer seçenekten daha iyidir."

Yavaşça başımı salladım. Haklı olduğunu biliyordum. Ama bunu artık tek başına yapamayacağını da biliyordum.

"Haklısın. Bu gece gitmeliyiz."

"Biz mi? Planın benim yalnız gitmem olduğunu sanıyordum." "Artık değil. Ben de seninle geliyorum."

"Lyla, sevgilim, bunu yapmak istemediğini biliyorum. Peki ya Angel?"

"*Geliyorum*," dedim, gerçekten hissettiğimden daha büyük bir ciddiyetle.

"Angel bir olacak.

Ama Conor'a ilaç verilmediyse, uyanma ihtimali çok yüksek ve seni bu ihtimalle baş etmen için oraya tek başına göndermeyeceğim. Hayır, ya ikimiz de gideriz ya da hiçbirimiz."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Santana başını salladı.

"Tamam. Peki bunu nasıl halledeceğiz? Onunla ne yapacağız?" Başını hâlâ Roor'un üzerinde horlayan Angel'a doğru salladı. "Onu bırakmak güvenli mi? Onu kusturmaya çalışmalı mıyız?"

Soruyu düşündüm ve sonra başımı salladım.

"Bence bu çok riskli. Haplar zaten vücudunda, yani büyük ihtimalle çoktan emilmişlerdir. Ve içinde bulunduğu durumda, boğazına bir şey sokmaya çalışırsak kendi kusmuğunda boğulma ihtimali çok yüksek."

"Ama onu öylece bırakabilir miyiz?" Santana şüpheyle konuştu. "Güvenli mi?"

"Çarşaflarımızı banyoya çekiyoruz," dedim. "İyileşme pozisyonunda yattığından, kendi kusmuğunda boğulmadığından ya da başka bir şey olmadığından emin olmak için onu sıkıştırıyoruz. Sonra da şuradan çıkacağız." Banyo penceresine doğru başımı salladım. "Bir bakıma bu iyi bir mazeret. Biri kameraları kontrol ederse, tek görecekları Angel'ı kontrol etmek için banyoya girdiğimiz ve sonra da ona göz kulak olmak için geceyi orada geçirdiğimiz olur. Hasta olduğunu falan söyleyebiliriz. Tehlikeli bir hikâye olur."

"Ama kameralar bizi banyo penceresinden çıkarken görmeyecek mi?" Santana sordu. "Bu kapıdan çıkıp gitmekten daha kötü görünecek, değil mi?"

Başımı salladım.

"Camille bana banyoda kamera olmadığını söyledi. Ve villanın arkasından dolanırsak, yatak odasındaki kamera bizi pencerenin önünden geçerken yakalayamaz. Hikâyemize sadık kalırsak -ikimiz de geceyi banyoda Angel'ı emzirerek geçirdik- kimsenin bunu nasıl çürütebileceğini göremiyorum."

"Eğer Conor uyuyorsa," dedi Santana. "Ve eğer su villasındaki kamerayı devre dışı bıraktıysa. Çok fazla "eğer" var."

Ayık bir şekilde başımı salladım. Bir sürü "eğer" *vardı*. Ama çoğu için umut etmekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Hızlı bir şekilde çalışarak yatakları soyduk ve çarşafları banyoya sürükledik, orada Angel'ın etrafına sıkıştırdık, biz dışarıdayken kusarsa intihar etmesin diye onu yan yatırmaya çalıştık. Çalışırken, geri döndüğümüzde onu ölü bulacağımız korkusundan kendimi vazgeçirmeye çalışıyordum. Genç ve sağlıklı biri için çift doz - kesinlikle bu kadar büyük bir mesele olamazdı. Toksik ve tedavi edici doz arasında bu kadar dar bir aralık olan ilaçlar, bilinen nedenlerden dolayı nadirdi. Ama öte yandan Zana... Angel'ın bayılma hızı hesaplamalarımıza olan güvenimi sarsmıştı ve eğer Zana Conor için olan hindistancevizini içtiyse, o zaman onun vücut ağırlığındaki biri için dört kat doz...

Yutkundum, boğazım kurudu. Yaptıklarımız birdenbire büyük bir sorumsuzluk gibi gelmeye başladı ve villaya gittiğimizde onu Conor'ın yanında ölü olarak bulursak neler olacağını hayal etmemeye çalıştım.

Angel olabildiğince güvende olduğunda eğildim ve omzunu sıktım.

"Angel," diye fısıldadım. "Angel, dışarı çıkıyoruz. Dene-" Durdum. *Uykuya dalmamaya çalış* diyecektim ama o çoktan horlamaya başlamıştı. Onun yerine "Güvende kalmaya çalış," dedim. "Tamam mı?"

"Şşş..." Angel söyledi. Sesi bulanıktı ve omzunu silkerek elimi sıkmaya çalıştı. "Je dors."

İç çektim. En azından hâlâ konuşabiliyordu. Bu iyiye işaret gibi görünüyordu. Sadece daha derine kaymayacağını ummak zorundaydım.

"Hadi," dedi Santana. "Bence artık gitmeliyiz. Conor'a ilaç verildiyse bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Ve bu işi ne kadar çabuk bitirirsek Angel'a o kadar çabuk dönebiliriz."

Başımı salladım ve banyo penceresinden çıkıp ormana doğru yol aldık.

BÖLÜM 31

Ağaçların arasından sahile doğru ilerlerken rüzgâr şiddetini **artırıyordu** ve çakıl taşlı patikada yavaşça yürürken, çalılıklar esintiyle bir ileri bir geri savrulurken, fırtına gecesine, yardım çağırmak için telsiz kulübesine koştuğum geceye keskin bir geri dönüş yaşadım. Keşke o zaman biri telefonu açsaydı. Keşke tekneyi telsiz menzilinden çıkmadan önce yakalayabilseydim. Her şey ne kadar farklı olabilirdi.

Santana insülin dolu şırıngayı 1. şişesinde sıkıca tutuyordu. Biz ayrılmadan önce ağzına kadar doldurmuş, şişede kalan her damlayı emmişti.

"Sence hâlâ işe yarayacak mı?" Şırıngaya hafifçe vurup havasını boşaltmasını izleyerek sordum. "Yani, şişe açıktı. Denizin içindeydi."

Santana sadece başını salladı.

"Bilmiyorum. Sadece başka seçeneğimiz olmadığını biliyorum."

Şimdi, sallanan ağaçların arasında yan yana yürürken onu izliyordum. Birkaç hafta önce buraya gelen kadından farklı bir kadına benziyordu. Güzelim saçları keçeleşmiş ve uzantılarının koparıldığı yerlerden dağılmıştı. Cildi yanmış ve soyulmuştu ve burada bulunduğumuz kısa süre içinde mümkün görünenden daha fazla kilo vermişti - gerçi çoğunun su olduğundan şüpheleniyordum. Yüzü bile farklıydı; elmacık kemikleri daha keskin, göz çukurları daha derin, dudakları çatlamıştı ama en çok da ifadesi değişmişti. Tanıştığım kızın o tembel, çekingen neşesi gitmişti. Şimdi tek görebildiğim, ne pahasına olursa olsun hayatta kalmaya yönelik acımasız bir kararlılıktı.

"İyi misin?" diye sordu patikanın köşesini dönüp sahile çıktığımızda. Merakla bana baktı. "Tereddütlerin mi var?"

Başımı salladım. Bunlar ikinci düşünceler değil, ilk düşüncelerdi. Bu planı hiç istememiştim, işin bu noktaya gelmesini hiç istememiştim. Ama bunu yapmanın Santana'nın hakkı olduğunu kabul etmişim ve Santana ya da Conor söz konusu olduğunda her seferinde Santana'yı korumayı seçecektim.

"Hayır, tereddüt etme," dedim. "Bunu yapmak zorundasın. Anlıyorum. Keşke..."

Arkasından gittim. Santana başını salladı. Cümlemi tamamlamasına gerek yoktu. İkimiz de ne düşündüğümü biliyorduk. İşlerin bu noktaya gelmemesini diledim. Keşke o telsiz konuşması gerçekleşseydi. Keşke bu adaya hiç gelmeseydik, hiçbirimiz.

Ve yine de, eğer yapmasaydık.

Belki de böyle olması gerekiyordu. Belki de bitmesinin tek yolu buydu.

Artık iskeleye ulaşmıştık ve Santana'nın bir ayağını yavaşça tahtaların üzerine koymasını izledim.

"Tanrım, bu çok çürük," diye fısıldadı ve o ilk günden beri su villasına hiç gitmediğini fark ettim. Ben birkaç kez, Angel da en az bir kez çıkmıştı ama Santana hiç çıkmamıştı.

"İyi olacak mısın?" diye sordum. Düşünceler zihnimde huzursuzca dönüyordu - ya Santana karşıya geçemezse? Ya insülini ben yapmak zorunda kalırsam? Yapabilir miydim? Birini soğukkanlılıkla öldürebilir miydim?

Ama Santana sadece başını salladı ve bir sonraki tahtaya adım attı.

Dalgalar iskeleye vuruyordu, fırtına gecesi kadar şiddetli değildi ama o zamandan beri deneyimlediğimiz her şeyden daha yakın bir enerjiyle vuruyordu ve kendi ayağımı yürüyüş yoluna koyduğumda Santana'nın yüzünde gördüğüm aynı korkuyu hissettim. Kalaslar Conor'la yüzleşmeye gittiğim günkü kadar dengesizdi ve şimdi de tuz serpintisiyle ıslanmışlardı, dalgalar kalaslara köpük sıçratmak için yalayıp geçiyordu.

Önümde Santana'nın bir tahtadan diğerine geçtiğini, rüzgâra karşı neredeyse çömeldiğini ve ağırlık merkezini aşağıda tutmaya çalıştığını görebiliyordum ve ben de onu takip ederek dizlerimi büktüm ve spreye karşı gözlerimi gölgeledim. Bu havanın tek avantajı, eğer Conor uyuşturulmamışsa, geldiğimizi duymasını zorlaştıracak olmasıydı. İskeledeki ayak seslerimiz ve kapının kayarak açılma sesi dalgaların şıptısı altında boğulacaktı.

Nihayet verandaya ayak bastığımda dişlerimin konsantrasyondan sıkıldığını fark ettim ve nefes alıp omuzlarımı ve çenemi kilitleyen gerginliği atmak için bilinçli bir çaba sarf etmek zorunda kaldım. Santana gözlerimi yakaladı ve kapıyı işaret etti, sonra küçük bir başparmak işareti yaptı, ifadesi sorgulayıcıydı. Anlamı açıktı: Hazır mısın?

Başımı salladım, derin bir nefes aldım ve sonra birlikte Sonsuzluk Villası'na doğru yürüdük.

Büyük cam pencereden, yatağa yayılmış Zana'yı ve onun yanında, görünüşe göre dünyaya ölü gibi bakan Conor'ı seçebiliyordum. Hangisinin uyuşturulmuş olduğunu söylemek imkânsızdı. Odanın köşesinde bir hindistan cevizi duruyordu ama boş mu dolu mu olduğunu, hatta Santana'nın Conor'a verdiği hindistan cevizinin hangisi olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Odanın uzak köşesinde yığın yığın su şişelerini ve yanlarında ezilmiş boşları görebiliyordum. Karanlıkta ayırt etmek zordu ama boş kapların sayısı olması gerektiğini düşündüğümünden çok daha fazla görünüyordu. Herkes istihkakına sadık kalırsa günde bir şişeden daha az su içiyorduk ama eksik olan sayı bundan çok daha fazla görünüyordu.

Diğer tarafta ise çok daha küçük bir yığın olan, çoğunlukla kutular ve tenekelerden oluşan yiyecekler vardı.

Ve köşede... Kameranın olması gereken yere otomatik olarak baktım ve titreyen bir nefes verdim.

Köşede kamera yoktu. Conor onu indirmişti. Bu da... bu işi gerçekten yapacağımız anlamına geliyordu.

Santana şırıngayı tutuyordu, bu yüzden ellerim boş olduğu için büyük çift kapıyı benim açmam mantıklı geldi ve kapılar kilitli değildi. Kenara çektiğimde biraz gıcırdadılar, raylar kumla çıtırdadı ama nefeslerimizi tutarak eşikten geçerken ne Conor ne de Zana kıpırdadı.

İçeride dalgaların sesi kesilmişti ve sadece Conor'ın hafif horultularını ve Zana'nın kötü bir rüya görüyormuş gibi iniltilerini duyabiliyorduk. Sessizce Conor'ın başına doğru ilerledim, ona dokunmuyordum ama uyanır ve Santana'ya saldırırsa onu tutmaya hazırdım. Eğer uyanan kişi Zana ise... bunun için bir planımız yoktu. O köprüye geldiğimizde geçmemiz gerekecekti.

Santana yavaşça, çok yavaşça çarşafı geri çekti ve Conor'ın sarı saçlarla bezenmiş, bronzlaşmış uzun kalçasını ortaya çıkardı. Yağlı dokuya insülin enjekte etmeniz gerektiğini söylediğini hatırlıyordum ve Conor'ın kalçası daha çok saf bir kas yığınınına benziyordu. Ama iki hafta önce olabildiğince zayıf ve sertti ve o zamandan beri hepimiz kilo vermiştik. Hiçbir yerinde zerre kadar yağ yoktu. Kalçası iş görürdü.

Derin bir nefes aldı, şırıngayı havaya kaldırdı ve elinin titrediğini görebiliyordum. Bu onun için çoğu insan için olmayan bir şekilde rutin olsa da, muhtemelen bunu ilk kez bir başkasına yaptığını fark ettim.

Yola çıkmadan önce banyoda konuşmuştuk. EpiPen verir gibi olabildiğince hızlı gir ve çık. Sok, bastır ve kaç.

"Hazır mısınız?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Üç." Dikkatle Conor'ın kalçasına bakıyordu, dudakları sessizce hareket ediyordu. "İki."

Bir tanesinde şırıngayı adamın kalçasına saplamış.

Sonrasında olanlar göremeyeceğim kadar hızlıydı, tepki veremeyeceğim kadar hızlıydı, Santana'nın pistona basacak zamanı olup olmadığını anlayamayacağım kadar hızlıydı.

Conor'ın yaralı bir yaban domuzu gibi büyük bir böğürtü çıkardığını duydum ve yataktan doğrulduğunu gördüm. Onu zapt etmek şöyle dursun, kıpırdayamadan Santana'nın suratının tam ortasına vurdu ve onu geriye, kafasının mide bulandırıcı bir sesle çarptığı fayans döşeli Roor'a savurdu. Yine de ayağa kalktı, şakağındaki yaradan kan akıyordu ve sendeleyerek kapıya doğru koşmaya başladı ama Conor daha hızlıydı. Bir hayvan gibi dört ayak üzerinde yataktan fırladı ve onu bir ayak bileğinden yakaladı. Kadın kendi kanıyla kayarak yere düştü ve Conor ona tekrar vurdu, sırtına öyle bir yumruk indirdi ki kadın acı dolu bir iniltiyle yere yığıldı. Kadın orada baygın bir şekilde yatarken, adam elini saçlarına doladı, başını kaldırdı ve sonra hesaplanmış bir şiddetle Roor'a kasten vurdu.

Santana hareketsiz yatıyordu.

İlk birkaç saniye boyunca şaşkınlıktan hareket edemeyecek kadar donup kalmıştım. Ama o son, korkunç *tokatla* uzuvlarım çözülür gibi oldu ve kendimi odanın diğer ucuna fırlatarak Conor'ı arkadan yakaladım, kolumu boğazına doladım.

Aptalca bir hareketti. Gözlerine ya da taşaklarına saldırmalıydım. Ama kendimi savunmayı hiç öğrenmemiştim ve sanırım filmlerde gördüklerimi taklit ediyordum.

Öte yandan Conor bir dövüşçüydü, eğitimliydi ve onu zapt etme girişimim birkaç saniyeden fazla duraksamasına neden olmadı. Omzunun üzerinden uzanarak saçlarımı tuttu ve sonra beni omzunun üzerinden yarı içeride yarı dışarıda su villasına çarpacak şekilde fırlattı.

Bir an için hareket edemedim, nefes bile alamadım. O kadar kötü sarsılmış ve bitkin düşmüştüm ki, Conor ayağa kalkıp Santana'nın kafasına tekme atıp şırıngayı kalçasından çıkarırken, nefesimi tutmaya çalışarak orada öylece yatmak elimden gelen tek şeydi. Öfkeyle hırladı, sonra bana doğru sendeleyerek yürümeye başladı.

Nefes alamıyor gibiydim. Ciğerlerime hava girmiyordu ama bir şekilde, büyük bir gayretle yüzüstü yuvarlandım, kendimi denize doğru çektim ve verandada kendimi sürükleyerek villadan uzaklaşmaya başladım. Ne yapmaya çalıştığımdan ya da nereye gittiğimden emin değildim. Ellerim ve dizlerim üzerinde iskeleden anakaraya geçmeyi başarabilmemin hiçbir yolu yoktu. Tek bildiğim Conor'ın beni öldüreceği, ikimizi de öldüreceğiydi ve kaçmam gerekiyordu - bu boğulmak anlamına gelse bile, kaçmam gerekiyordu.

"San-" diye başardım, sesim tuhaf ve boğuktu. "Noel Baba... sen..."

İyi misin, sormaya çalıştığım şey buydu. Cümleyi tamamlayamayacak kadar bitkin düşmüştüm ama ondan gelen bir inilti bile bana hayatta olup olmadığını, onu çıkarmaya çalışmama değip değmeyeceğini ya da artık sadece kendimi kurtarıp kurtaramayacağımı söyleyebilirdi.

"Noel Baba-" Tekrar denedim.

Ama daha fazla kelime söyleyemeden Conor'ın elinin bacağıma yaklaştığını hissettim.

Umutsuzca parmaklarımı verandanın kenarına geçirdim, kendimi ondan uzaklaştırmaya, ayağa kalkmaya çalıştım ama nafile. Daha dizlerimi bile kendime çekememiştim ki, bir koluyla soluk borumu ezerek beni devirdi ve üzerime çıktı.

"Seni küçük amcık," diye hırladı. Boştaki elinde tuttuğu şırıngayı yüzüme yaklaştırarak sallıyordu. "Nedir bu? Siz kaltaklar bana ne yaptınız?"

Cevap veremedim. Sadece çaresizce nefes alabiliyordum. Ağırılığı muazzamdı, dayanılmazdı. Kaburgalarım çatlayacakmış gibi hissediyordum, kalbim çaresizce çarpıyordu,

Umutsuzca, çaresizce beynime oksijen gitmesini sağlamaya çalışıyordum ama Conor'ın kalçaları ciğerlerimdeki tüm nefesi sıkıyordu ve ön kolu boğazımdaki atardamarları sıkıştırıyordu, öyle ki nefes alabilseydim bile kan geçemeyecekti.

Vücudum hayatta kalmak için savaşıırken, her bir oksijen atomunu önemli olan tek şeye, beynime geri çekmek için savaşıırken uzuvlarımın uyuştüğunu hissedebiliyordum. Görüşüm aydınlık ve karanlık parçalara ayrılıyordu.

"San-" Tekrar denedim. "Sa-"

Yaşıyor muydu? Yoksa vücudu benimki gibi hızla gevşeyen Roor villasında çoktan kan kaybından ölmüş müydü?

Çünkü ölüyordum. Bunu kesinlikle biliyordum. Çırpınan uzuvlarım artık zar zor seğiriyordu. Görüşüm Irework parçalarından ve bulanık karanlıktan oluşan bir sisten ibaretti.

Ve sonra, karanlığın dağılmış zerreciklerinin arasından, Conor'ın omzunun üzerinden onu gördüm. Ona doğru sendeleyerek gelen birinin karanlık şekli. Bir kadındı, kollarını kaldırmıştı ve kollarında bir şey vardı. Ne olduğunu anlamam bir anımı aldı; bir su şişesi, bir silah gibi salladığı on beş litrelik büyük bir su şişesi.

"Sa..." Başardım ve bu bir ölüm çingırağı gibi, verecek başka bir şeyi olmayan birinin son nefesi gibi çıktı.

Ama şişeyi bize doğru salladığında elinde kimin olduğunu fark ettim. Santana değildi. Zana'ydı.

BÖLÜM 32

AĞIR SU ŞİŞESİ Conor'ın kafasının yan tarafına, kafatasının bir tarafa doğru sarsılmasına neden olan bir çatırtıyla çarptı ve sonra, yüzü şoktan bomboş, ona doğru dönmekten başka bir şey yapamadan, Zana ona tekrar vurdu, bu sefer ağır şişeyi karnına doğru savurdu.

Geriye doğru yuvarlandı ve ben daha ne olduğunu tam olarak anlayamadan müthiş bir su sıçraması oldu, iskeleden yukarı ve aşağı su fışkırdı. Conor suya düşmüştü.

Umutsuzca, inatla, uzuvlarımı çalışmaya zorlamaya çalıştım, ciğerlerime biraz hava çekmeye çalıştım, kendimi döndürmeye, dizlerimin üzerine çökmeye ve suya doğru sendelemeye çalıştım. Çünkü emin olduğum tek bir şey vardı, eğer Conor sudan çıkmayı başarırsa hepimiz ölmüş olacaktık. Hepimiz ölmüştük.

Ama yapamadım. Yan dönmekten, kaburgalarımı tutmaktan ve morarmış boğazımdaki acıya karşı nefes almaktan başka bir şey yapamıyordum.

Bulanık gözyaşlarının arasından Zana'nın iskelenin kenarında durduğunu görebiliyordum. Gözleri kapalıydı ve dua ediyor gibi görünüyordu. Dudakları hareket ediyordu ama ne dediğini anlayamıyordum.

Ve sonra atladı.

Bunun ona neye mal olduğunu Tanrı bilir. Verandanın kenarında otururken onun korkudan titrediğini defalarca görmüştüm. İlk gün söylediği sözleri hatırladım. *Her zaman aşağıda bir şeylerin beklediğini düşünürüm. Karanlığın içinde. Beni yakalamak için... bekliyor.*

Conor çırpınırken ve nefes nefese kalmışken kendini o siyah, dalgalı suya sokmak... Bu bende olmadığını bildiğim bir cesaret gerektiriyordu. Ama Zana başardı.

Bir sıçrama oldu ve onu dalgaların arasından Conor'a doğru yüzerken gördüm. Bir an için ne yapacağını gerçekten bilmiyordum. Acaba

Onu kurtarmaya mı çalışıyorsun? Onu iskeleye geri sürüklemek için mi? Sadece ona ulaştığında, kollarını ona doğru uzattığında anladım.

İki elini adamın kafatasının üstüne koydu ve başını suyun altına doğru itti. Onu boğmaya çalışıyordu.

Ancak bunun o kadar basit olmayacağı açıktı.

Conor, karanlığın içinde, geri çekilmeye çalışıyordu. Pek bir şey seçemiyordum ama Zana'nın hıçkırıklarını, soluk soluğa nefes alışlarını duyabiliyor, Conor'ın yüzeye vuran uzuvlarını görebiliyordum. Bir keresinde dalgaları yararak büyük bir öfke çığlığı attı ve Zana yarı öfke yarı çaresizlik ve keder dolu bir çığlıkla onu geri itti.

Savaşıyorlardı ve ölümüne savaştıkları giderek daha açık hale geliyordu.

Kendimi dizlerimin üzerine çökmüş bir halde bulmuştum ve ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Villanın içinde Santana kendi kanıyla dolu bir havuzda yatıyordu, muhtemelen ölümle yaşam arasında gidip geliyordu.

Ama karşımda Zana vardı, üstünlüğü ele geçirirse onu öldüreceği kesin olan bir adamla yaşam savaşı veriyordu. Bizi kurtarmak için öldürmeye çalıştığı bir adam. Ama ona fiziksel olarak yardım edebileceğimden emin değildim. Nefesim hâlâ boğazımda düğümleniyordu. Bacaklarım sürünmeme zar zor izin veriyordu. Bırakın yüzmeyi, yürüyebileceğimden bile emin değildim. Ama denemek zorundaydım.

Yavaşça, acı çekerek kendimi iskelenin kenarına kadar sürükledim ve sonra muhtemelen çok aptalca bir şey yaptığımı bilerek kendimi suya bıraktım ve Zana'nın hâlâ Conor'la boğuştuğu yere doğru yüzmeye başladım. Artık su yüzeyine çıkmayı bırakmıştı. Hâlâ boğuşuyordu. Zana'nın çırpındığını, Conor onu aşağı çekerken başının dalgaların altına girdiğini ve sonra bir solukla yeniden yüzeye çıktığını görebiliyordum. Gittikçe uzaklaşıyor gibiydiler. Conor Zana'dan yüzerek uzaklaşmaya mı çalışıyordu?

Emin değildim. Ama her halükarda gücünü kaybediyordu. Kafasına aldığı darbeden mi yoksa insülinin etkisini göstermeye başlamasından mı bilemiyordum. Ama Zana kazanıyordu.

Sadece bir sorun vardı ve bunu omzumun üzerinden şimdi şaşırtıcı derecede geride kalmış olan villaya baktığımda fark ettim.

Denize çekiliyorlardı. Dalganın içindeydiler. Ve eğer biraz daha yüzersem, ben de öyle olacaktım.

"Zana," diye bağırdım ama sesim o kadar kısıktı ki ancak cılız bir fısıltı olarak çıkıyordu ve beni duymadı. "Zana, bırak onu."

Kıyıdan uzağa doğru çekiliyordu ve ben de akıntıya doğru yüzmezsem ona asla yetişemeyecektim.

Ben dindar bir insan değilim; hiç olmadım. Ama öyle olsaydım, o anda dua ederdim.

Bunun yerine derin bir nefes aldım ve kendimi dalgaya bıraktım.

İlk başta garip bir şekilde sakinleştiriciydi. Rip akıntısındaki deniz fark edilir derecede daha az dalgalıydı, dalgalar daha hafifti ve Joel'in dediği gibi insanların neden daha sakin sular zannederek yüzdüklerini anlayabiliyordum.

Ancak omzumun üzerinden kıyıya baktığımda ve ne kadar korkutucu derecede uzak olduğunu gördüğümde paniklemeye başladım. Eğer resifin ötesine, köpekbalıklarının olduğu, dalgaların mercanlara çarparak taşıdığı her şeyi kanlı bir karmaşaya dönüştürdüğü yere çekilsek, tüm bahisler olacaktı. "Zana!" Daha yakındayken tekrar seslendim ve bu sefer sesim daha güçlüydü. Zana'nın başı döndü ve iki şeyi fark ettiğinde şaşkınlığının şoka dönüştüğünü gördüm; beni ve kıyıdan ne kadar uzaklaştığımızı. "Zana, dalgaların içindeyiz. Yana doğru yüzmelisin. Kıyı şeridi boyunca."

Titreyen kolumla işaret ettim ve Zana'nın başını salladığını gördüm. Kendimi giderek daha bitkin hissediyordum ve şimdi ne yaptığımı, ikimiz için de bundan bir çıkış yolu olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Conor artık savaşıyordu, dalgaların arasında karanlık bir şekil olarak sürükleniyordu ve bir an için Zana'nın gözlerini kapattığını, onu kendine çektiğini gördüm ve bir an için onu sahile geri sürüklemeye çalışacağını düşündüm. Ama sonra bıraktı ve kıyı boyunca yanlara doğru gitmeye başladı.

YÜZDÜK. Kollarım ağrıyana ve nefesim morarmış boğazımda yırtılana kadar yüzdük ve yüzdük. Sonunda akıntıdan kurtulduk ve okyanusta sürüklenmeye başladık, ama korkunç, anlaşılmasız derecede uzakta, daha önce yüzdüğümde çok daha büyük dalgalar vardı.

Zana birkaç dakika suya basıp beni izledikten sonra "İyi misin?" diye seslendi. Yüzü bembeyazdı ve sürekli altımızdaki karanlık sulara baktığını gördüm ama dayanıyordu. Dürüst olmak gerekirse benden daha iyiydi.

"Sanırım," diye bağırdım ama bu doğru değildi. Hiç de iyi değildim. Yine de başka seçeneğim yoktu. Bunu yapmak zorundaydım. Başka bir seçenek yoktu.

Birlikte yüzümüzü kıyıya döndük ve sahile doğru ilerlemeye başladık.

Yolun yarısına geldiğimde başaramayacağımı anladım. Çok yorgundum, uzuvlarım çok yara bere içindeydi, ciğerlerim çok bitkin düşmüştü. Bugün zaten bir kez hayatım için savaşmışım ve bunu tekrar yapamazdım. Yüzmeye devam etmek zorundaydım. Yüzmeye devam etmeliydim. Ama kollarımdaki ve bacaklarımdaki karıncalanmalar, Conor beni boğduğunda hissettiğim uyuşukluk geri gelmişti ve görüşüm bir kez daha aydınlık ve karanlık parçalara ayrılıyordu.

Seslenmeyi düşündüm ama Zana şu anda benden çok ilerideydi ve bunu neredeyse kolaymış gibi gösteren bir kulaçla suyun içinde ilerliyordu. Önde gittiği için onu suçlamıyordum; denizden korktuğu için sudan çıkıp güvenli bir şekilde karaya dönmeyi ne kadar çok istediğini biliyordum. Ama artık çok uzakta olduğunu biliyordum. Kıyıya vuran dalgalar ve benim çürük, kırık sesimle beni asla duyamazdı.

İlk dalga başımın üstünden geçtiğinde, karşı koydum. Nefes nefese kalarak ve boğularak yüzeye çıkmaya çalıştım. Ama ikinci dalga beni ele geçirdiğinde, her şeyin bittiğini biliyordum. Böyle biteceğini biliyordum. Öleceğimi biliyordum.

BÖLÜM 33

Gözlerimi açtığımda bir sahildeydim. Bizim plajımızda. Beyaz kum başımın altında yumuşak ve sıcaktı ve gökyüzünde şafağın ilk pembe ışınlarının doğmaya başladığını görebiliyordum.

Yuvarlandım ve bir galon deniz suyu gibi gelen ama muhtemelen balgamla karışık bir çay kaşığından fazla olmayan bir şeyi öksürerek çıkardım. Ciğerlerim çiğ ve yıpranmış hissediyordum, Conor'ın beni boğduğu yerden her öksürdüğümde boğazım acıyordu. Ama kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Lyla?" Arkamdan nefes nefese bir ses duydum ve başımı çevirmeye çalıştığımda Zana'nın endişeli bir yüz ifadesiyle üzerime eğildiğini gördüm. "Lyla, Tanrı'ya şükür. Hayır, oturmaya çalışma-"

Ama artık çok geçti. Kendimi dik tutmaya çalışıyordum, her hareketimde başım zonkluyordu.

"Santana nerede?" Başardım. "O iyi mi?"

"O yaşıyor. Angel kabinde onunla birlikte ve insülini var. Oldukça kötü durumda ama konuşuyor ve akli başında. Sanırım iyileşecek. Dürüst olmak gerekirse biz daha çok senin için endişelendik. Uzun süredir baygındın."

"İyiyim," dedim ama boğazım o kadar bozuktu ki kelimeler neredeyse komik bir şekilde boğuk ve cırtlak çıktı ve Zana titrek bir kahkaha attı. Sonra ağlamaya başladı ve her hıçkırığın bana verdiği acıya rağmen kendi gözyaşlarımın sempati içinde yükseldiğini hissettim. Birkaç dakika sonra birbirimize sarılmıştık, yüzüm Zana'nın saçlarındaydı.

"Çok cesurdun," diyordum. "Benim için mi döndün?"

"Elbette," diye hıçkırdı. "Tabii ki yaptım. Kahretsin, beni kurtardın, Lyla. Eğer yüzerek çıkmasaydın-"

Durdu ama ben başımı salladım. Onu ben kurtarmamıştım. O kendini kurtarmıştı. Hepimizi kurtarmıştı.

"YAPMA. YAPMA. HAREKET ETME." Angel'ın sesi her zamanki gibi sertti ve su şişesine uzanmak gibi bir hata yapan Santana'ya hitap ediyordu. "Sana söylüyorum, kafanı şu anda o bandaj bir arada tutuyor." Elini Santana'nın başının etrafına bağlanmış kanlı sargı bezine doğru salladı. "Eğer bir şey istersen, benden iste ve getireyim. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Santana uysalca ve Angel büyük şişeden bir bardak suyu dikkatle ölçerken yastığına geri yattı.

Her nasılsa, nasıl olduğunu hâlâ bilmiyordum, Angel ve Zana ben uyanmadan önce sersemlemiş, kanlar içindeki Santana'yı su villasının karşısına geçirmeyi başarmışlardı ve şimdi dördümüz de kulübede kamp kurmuş, palmiye şemsiyelerinin gölgesindeki yataklarımızda ne yapacağımıza karar vermeye çalışıyorduk.

Dördümüz arasında Santana tartışmasız en kötü durumda olanımızdı. Boğazım hâlâ jilet yutuyormuşum gibi hissediyordum ve Conor'ın beni boğmaya çalıştığı yerde, derimin altında oluşan morlukları hissedebiliyordum. Ama Santana Teksas Testere Katliamı'ndan kurtulmuş gibi görünüyordu, keçeleşmiş kızıl-sarı saçlarına kan bulaşmıştı ve Conor'ın ona vurduğu yerde dev bir mor şişlik vardı.

Ama en çok şoka girmiş görünen Zana'ydı.

İlk enerji patlamasından sonra - beni sudan çıkardıktan, Santana'yı su villasından kurtardıktan, ikimizi de kabinde dinlenmek için sahile sürükledikten sonra - kendi içine gömülmüştü ve şimdi oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş ve hem dikkatli hem de garip bir şekilde görmeyen gözlerle denize bakıyordu. Ne aradığını bilmiyordum, bir tekne olabilir miydi? Ya da başka bir şey. Conor'ın güçlü adımlarıyla dalgaları yaran şekli. Ve bu sonucu umuyor muydu yoksa korkuyor muydu bilmiyordum.

Ancak Angel tamamen şarj olmuş ve biriyle dövüşmeye hazır bir şekilde uyandı ve sanki doğuştan gelen patronluğu hepimiz için her şeyi yoluna koyabilecekmiş gibi etrafımızda bir ana tavuk gibi telaşla dolaşıyordu. Bu garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Biri bize ne yapacağımızı söylüyor. Conor olmayan biri. Onun bağıarak verdiği emirleri hatırlayınca içim ürperdi ve güneşin sıcaklığına rağmen titredim.

Santana'nınkiyle birlikte benim su bardağımı da doldurdu.

"İç şunu!" dedi ve ben de itaat ettim, karaya ayak bastığımızdan beri ilk kez tatlı suyu bir daha asla hafife almayacağımı düşündüm. Hayatımda tattığım en lezzetli şeydi. Santana sanki her bir zerresinin tadını çıkarmak istiyormuş gibi gözlerini kapatmıştı. Sadece Zana, susamış olması gerektiğini bildiğim halde, sanki gerçekten susamamış gibi kendi suyunu yudumluyordu. Fincan boşaldığında onu kuma bıraktı ve sonra ayağa kalktı.

"Meyve bulabilir miyim diye bakacağım," dedi. "Yiyeceğimiz gerçekten çok az." "Gelip sana yardım edeyim mi?" Angel sordu ama Zana başını salladı.

"Hayır, ben iyiyim. Burada Lyla ve Santa ile kalmanı tercih ederim."

Anlamı açtı - bize göz kulak olmak, hiçbirimizin aptalca bir şey yapmadığından emin olmak, gerçi yapacağımızı gerçekten düşünmemiştim. Ama Zana'nın sözlerinin ardındaki gerçeğin farklı olduğunu düşündüm. O yalnız kalmak istiyordu.

Ağaçların arasında gözden kaybolana kadar bekledik ve sonra Angel uzun bir iç çekti.

"Onun için endişeleniyorum. Zombi gibi görünüyor."

"Yani... çok şey yaşadı," dedi Santana makul bir şekilde. "Zavallı kız -" Durdu ve sesini alçalttı, ancak Zana'nın duyamayacak kadar uzakta olduğundan ve duysa bile umursamayacağından oldukça emindim. "Zavallı kız erkek arkadaşını öldürdü, Tanrı aşkına. Bunu sindirmek çok zor."

"Onun *tacizci katil* erkek arkadaşı," diye araya girdi Angel. "Unutmayalım."

"Yine de," dedim. "Noel Baba'ya katılıyorum. Böyle bir şeyle nasıl başa çıkarsınız? Onun kötü niyetli bir pislik olduğu gerçeği, yaşananların ağırlığını değiştirmiyor."

"Belki de tam tersi," dedi Santana sessizce. Conor ona vurduğunda nasıl hissettiğini hatırlar gibi yüzünün şişmiş tarafına dokundu. "Yani... onun ne kadar kontrolcü olduğunu düşün. Her gün bununla yaşadığını düşün ve aniden... o gitti. Bence o büyüklükte bir boşluğu kabullenmek zor olurdu."

"Ama yasal olarak," diye ısrar etti Angel. "Yasal olarak işler değişir. Yasal olarak yaptığı şey nefsi müdafaaydı."

Ama sözleri sessizlikle karşılandı ve Santana ile ben tedirgin bir bakış alışverişinde bulunduk.

Bu konu hakkında hiçbirimiz gerçekten konuşmamıştık - kısmen de Zana'nın önünde konuşmak istemediğimiz için. Ama kurtarıldığımızda, *eğer* kurtarılırsak, ne olacağı sorusu aklımı kurcalamaya başlamıştı ve bu konuda yalnız olmadığımı biliyordum. Conor'ın ölümünü nasıl açıklayacaktık? Bayer'in ve Dan'in ölümünü? Bir de Joel vardı, Angel onu sahilin yarısında bir palmye ağacında asılı bulmuştu, boğazına bir çarşaf dolanmıştı. Bu baş döndürücü, dehşet verici olaylar dizisini hepimizi töhmet altında bırakmadan nasıl açıklayabilirdik? Çünkü gerçek şu ki, bu bir nefsi müdafa değildi. Gerçekten değildi. Zana beni savunuyordu. Ve yasaların bu konuda ne dediğinden emin değildim. Özellikle de hangi yasal yetki alanında olduğumuzu bilmediğim için.

Santana sonunda, "Seni anlıyorum Angel, ama bunların hiçbirisi söz konusu bile olmadan önce kurtarılmamız gerekiyor," deyince Angel başını salladı.

"Telsizi düşünüp duruyorum," dedi. "Pil hakkında. Eminim onu şarj etmenin bir yolu vardır?"

Santana'ya bakıyordu, o da bana baktı ve ben de ellerimi kaldırdım.

"Bana bakmayın. Ben bir virologum. Elektrik hakkında her şeyi bilirim. O fizik. Ya da belki kimya. Her iki durumda da, okuduğum İngiliz Edebiyatı kadar uzak."

"Bunu daha önce sorduğumu biliyorum," dedi Santana biraz çaresizce, "ama *hiç* ısıtmak için ne kadar yol kat ettiniz? Sence bu araba akülerinde işe yarar mı?" "Son zamanlarda o kulübeye gittin mi?" diye sordum. "Yedinci kattan daha sıcak.

Güneş o teneke çatıya vurduğunda cehennem çemberi gibi oluyor, bu yüzden hayır, aküyü gerçekten yakmak dışında, daha fazla ısıtabileceğimizi sanmıyorum."

"Onu yakabilir miyiz?" Santana sordu. Sesi neredeyse yalvarıyormuş gibi çıkıyordu. "Yani, şimdi boku yedik, denemeye değer mi? Kumda 1re yapabiliriz ve sonra söndüğünde pili sıcak kuma gömüp erimeden önce biraz daha şarj edip edemeyeceğimize bakabiliriz."

"Belki," dedim şüpheyle. "Yani, haklısın, denemeye değer olabilir. Ama bu aynı türden bir pil mi? Araba akülerinin normal AA akülerle aynı şekilde çalışıp çalışmadığını bilmiyorum."

Angel kaşlarını çatarak, "C'est une batterie au plomb," dedi ve sonra Fransızca'ya kaydığını ve bizim için tercüme ettiğini fark etti. "İngilizcesi nedir, kurşun akü. Asitle doldurulurlar. Şarj kurşun ve asit arasındaki reaksiyondan gelir, bu yüzden eğer asidi ısıtırsanız.... biraz daha fazla reaktiviteyi teşvik etmenin mümkün olabileceğini düşünüyorum. Çalışmayı neden durdurduğuna bağlı. Eğer kurşun sülfatla kaplıysa..." Arkasından gitti.

"Eğer mesele asit ve kurşun arasındaki reaksiyon ise..." Yavaşça, "Aküye daha fazla asit koymamızın bir yolu var mı?" diye sordum.

"Bunun sülfürik asit olması gerekiyor," dedi Angel. Fransızca bir kelime gibi telaffuz ediyordu-suul-four-eeek, vurgu son hecedeydi. "Fin, sülfürik asit ve su karışımı. Adada buna eşdeğer bir şeyi nerede bulabileceğimizden emin değilim."

"Angel," dedi Santana, "bunu nereden *biliyorsun*? Kusura bakma ama birden Bilim Adamı Bill Nye'a dönüştün ve bu biraz rahatsız edici."

"Bu Bill'i tanımıyorum ama babamın bir garajı vardı," dedi Angel. Eskiden tertemiz olan ama şimdi kütük gibi kırılmış akrilik tırnaklarına baktı ve içini çekti. "Küçük bir kızken hafta sonları tamirhanede ona yardım ederdim. Arabalara kafayı takmıştım; çalıştırdığı adamların hepsinden daha hızlı lastik değiştirebilmem babamın gurur ve sevinciydi."

Tanışma toplantısında, büyüdüğünde Formula 1 yarış pilotu olmak istediğini söyleyen ve hepimizin bu uyumsuz görüntüye nasıl güldüğümüzü anlatan Angel'a keskin bir şekilde geri döndüm. Şimdi anlıyordum ve Angel'ın yaşlarla dolu gözlerinden dışarı bakan küçük kızı gördüm. Uzandım ve elini tuttum.

"Eminim hâlâ onun gururu ve neşesisindir, Angel."

Başını salladı, gözyaşları hâlâ kirpiklerinin kenarlarında parlıyor olsa da o da gülümsüyordu.

"Hayır. Babam beni çok severdi ama o öldü. Ve bana öğrettiği neredeyse her şeyi unuttum. Ama piller hakkında biraz bir şeyler hatırlıyorum. Kurşun piller, sofistike değildir. Kimyasal bir madde üretmek için tasarlanmışlardır.

reaksiyonu, sonra elektrikle reaksiyonu tersine çevirirsiniz ve tekrarlırsınız. Bu roket bilimi değil."

"Bak," dedim. "Belli ki bu konuda hepimizden daha fazla şey biliyorsun. Noel Baba ve benim sana yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey varsa, söylemen yeterli. Ama bence bu senin suçun Angel. Sen bizim en iyi şansımızsın."

"Dieu," dedi Angel. Bunun onu neşelendirmek için bir iltifat olması gerekiyordu ama öyle algılamadığı belliydi. Aslında yüzü her zamankinden daha kasvetliydi. "Ne korkunç bir düşünce."

BÖLÜM 34

O GECE Forest Retreat'te uyuduk, Zana Joel'in sürükleyerek getirdiği şilteye, Santana da yatağa uzandı. Gün boyunca ateşi yükselmişti ve şimdi Zana ve ben yatmış, onun kesik kesik nefes alışını ve tam olarak anlayamadığımız kelimeler mırıldanan sesini endişeyle dinliyorduk.

Sadece Angel burada değildi. Bütün öğleden sonrasını kamaraların enkazında ve parçalanmış tuzdan arındırma tesisinde aküyü onarmak için kullanabileceği bir şeyler arayarak geçirmiş, akşam yemeğinden sonra da gün ışığından faydalanmak için oraya geri dönmüştü.

Santana'nın telaşlı yüzüne ve donuk gözlerine bakarak, "Ben hemşire değilim," demişti bana özel olarak. "Ama bunu yapabilirim."

Karanlık çöktükten sonra geri geldi, giysileri kimyasal madde kokuyordu ve omuzları bana yapmak istediği şeyi başaramadığını söyleyecek şekilde çökmüştü. Kapının koluyla oynadığını gördüğümde ayağa kalkıp kapıyı açtım ve Santana'nın uyuduğuna işaret etmek için parmağımı dudaklarıma götürdüm. Ama Angel'ın ellerindeki yanıkları görünce sessizliği bozan ben oldum.

"Kahretsin, Angel, ne oldu?" Angel omuz silkti.

"Asit hala reaktifti." "Aküyü açtın mı?"

"Denedim. Aletler olmadan bu bir kült. Gün ışığında tekrar denemem gerekecek."

Odanın öbür ucundan Santana uykusunda huzursuzca kıpırdanarak seslendi ve ikimiz de sustuk. Tekrar sakinleştiğinde Angel fısıldadı, "Daha iyi değil mi?" Zana başını salladı.

"Ona ibuprofen vermeye çalışıyorduk ama hapları kustu. Çok ateşi var."

Angel Fransızca küfürler etti, anlamadığım ama başka bir dilde bile kulağa iğrenç gelen kelimeler ve sonra başını ellerinin arasına alarak yatağına çöktü.

"Kahretsin, hiç bitmeyecek mi? Hiç ara vermeyecek miyiz?"

Boğazımdaki acıya karşı yutkundum. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Ama ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk.

Onun yerine, başını yorgun bir şekilde yastığa koyup gözlerini kapatmasını izledim. Bitkin görünüyordu ve birkaç dakika sonra gelen hafif horultular da bunu destekliyordu.

Daha fazla olmasa bile benim de aynı derecede yorgun olmam gerekirdi. Hepimiz arasında dün gece uyuyabilen tek kişi Angel'dı, bense aradan geçen saatleri önce yarı boğulmuş, sonra yarı boğulmuş bir halde yaşam mücadelesi vererek geçirmiştım. Ama kendimi bırakamadım. Angel'ın hafif horlamalarını ve Santana'nın sığ, ateşli nefeslerini dinleyerek orada uzandım ve sonra bir şey fark ettim - sadece Zana benim kadar sessiz ve dikkatliydi. Ona bakmak için dirseğimin üzerinde doğrulduğumda, onun orada yattığını, bir tarafa kıvrılmış, karanlığa baktığını görebiliyordum. Ve izlerken, tek bir damla gözyaşının yanağından aşağı yuvarlanıp yatağı süzölüğünü gördüm.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım *-iyi misin? Yapabileceğim bir şey var mı?* -ve sonra tekrar kapattım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Söyleyebileceğim hiçbir şey.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde kendimi yatağı bıraktım ve sonra döndüm, sanki uykumda savruluyormuşum gibi görünmeye çalıştım. Sonra gözlerimi kapattım ve gerçek şeyin gelmesini bekledim.

Ertesi sabah uyandığımda pencerelerden şafak ışığı süzölüyordu ve Santana ile Zana'nın hâlâ baygın olduklarını gördüm ama Angel uyanmış ve ayaktaydı. Kalçalarına bir şal sarmış, saçlarını tepeden düğümlemiş ve ayakkabılarını arıyordu.

Ayağı kalktım, dün gece giydiğim gömleği üzerime geçirdim ve "Yardım edebilir miyim?" diye fısıldadım.

Angel Santana ve Zana'ya baktı ve iki kaşını da kaldırarak omuz silkti. Ne sordüğünü biliyordum. Burada bana ihtiyaç var mıydı?

Elimden geldiğince sessizce, parmak uçlarımla çift kişilik büyük yatağın yanına gittim ve parmak uçlarımla Santana'nın yanağına dokundum. Dün gecenin nemli sıcağından sonra teni serindi ve elmacık kemiklerindeki telaş gitmişti.

"Sanırım iyi," dedim Angel'a. Angel yine omuz silkti, ama bu kez çok farklı bir şekilde, "*Tamam, sen bilirsin,*" demek istiyordu. Omuzlarındaki güneş kreminin son kırıntılarını da ovaladı ve ormana doğru yola çıktık.

Nedendir bilmem, belki ağaçlar daha az ve daha geniş aralıklı olduğu için, belki de beton günün sıcağını ormandaki Roor'un yapmadığı bir şekilde emdiği için istasyon bölgesi her zaman adanın en sıcak bölgesi gibi gelirdi. Ağaçların arasından çıkıp stadın açıklığına geldiğimizde, denizden gelen esintiye rağmen hem Angel hem de ben terliyorduk.

Açıklığı geçmeden önce bile akü asidinin kokusunu alabiliyordum ve telsiz kulübesinin gölgesine vardığımızda Angel'ın dün bütün gününü ne yaparak geçirdiğini görebiliyordum - çivi, tornavida ve kırık bir mutfak bıçağı karışımıyla hücrenin kalın dış kaplamasını keserek. Üst kapağın bir köşesini kısmen açık bir sardalya tenekesi gibi neredeyse serbest bırakmayı başarmıştı ve içerideki asidin sıvı parıltısını seçebiliyordunuz. Ayrıca asidin büyük bir kısmının betona ve muhtemelen Angel'ın üzerine döküldüğü yer de görülebiliyordu.

Angel gereksiz yere, "Kolay olmadı," dedi ve ben de başımı salladım. Duman çok güçlüydü ve her nefes alışında morarmış boğazıma takılıyor, öksürmek istememe neden oluyordu.

"Dışarı çıkalım mı?" Ben sordum. "Nefes almanın pek güvenli olduğunu sanmıyorum."

Angel başını salladı ve birlikte, dikkatlice, bataryayı kulübeden çıkarıp bir ağacın gölgesine sürükledik, burada Angel bir çivi ve derme çatma bir çekiçle tekrar saldırmaya başladı, daha önce açtığı deliği genişletmeye çalışıyordu. Ancak yanmış elleri onu sakarlaştırdı ve birkaç dakika sonra hedefini ıskaladı ve akü muhafazasına çarparak içindeki asidin şıprıdamasına neden oldu. Birkaç damla yukarı püskürdü ve 1 parmaklarının üzerine düştü ve çiğ cildini yaktığı için nefesini emerek yüzünü buruşturdu.

"Tanrım, Angel, dur," dedim neler olduğunu fark ederek. "Bırak beni." Angel dişlerini sıkarak, "Ben 1 ne'im," dedi.

"Belli ki değilsin. Ellerin zaten paramparça. Cidden, bırak bu kısmı ben yapayım. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"İçerideki kurşuna saldırabilmek için yeterince büyük bir delik açmaya çalışıyorum," diye açıkladı Angel. Bana bataryanın üst kısmı boyunca açtığı delikleri gösterdi, tıpkı bir pul yaprağındaki delikler gibi. "Bunları birleştirmeye çalışıyorum. Bıçağı kullanıyordum ama kırıldı. Sanırım oraya kadar getirebilirsek" -deliklerin yaklaşık yarısını işaret etti- "metali geri sıyrabiliriz, görüyor musun?"

Başımı salladım.

"Ve sonra açık olduğunda, kurşundan sülfatı kazımaya çalışacağım. Yeterince taze kurşun açığa çıkarabilirsek, belki biraz daha şarj yaratabiliriz."

"Tamam." Çiviye ve çekiç olarak kullandığı tornavidayı aldım ve noktaları birleştirmeye çalışmaya başladım.

Göründüğünden çok daha zordu ve Angel'ın ellerinin neden bu kadar yırtık pırtık olduğunu hemen anlamaya başladım. Birincisi, uygun bir çekiç olmadan çiviye yeterince sert vurmak ve her yere asit damlaları saçmak son derece zordu. İkincisi, eğer ıskalarsanız, metalin pürüzlü kenarı parmaklarınızı deriyle kaplamaya meyilliydi. Çok geçmeden ellerim deniz suyuyla çalkalamama rağmen Angel'inki kadar kızarmış ve şişmişti, ağzım da kimyasal dumanları solumaktan kurumuş ve acı bir tat almıştı.

Ama sonunda, saatlerce çekiçle vurduktan sonra, sivri kesik yan tarafın yarısına kadar uzandı ve tornavidayı metal Rap'in altına itip geri itebildim, böylece akünün iç kısmının üçte biri ve içindeki kurşun levha ortaya çıktı.

"Angel!" diye seslendim. Kıyıya, harap olmuş tuzdan arındırma tesisinin yanına inmiş, acıyan ellerini suya batırmış ve denize bakıyordu. "Angel, sırada ne var?"

Döndü, gözlerini güneşe karşı gölgeledi ve sonra ifadesi değişti ve aceleyle ayağa kalkıp açıklığa doğru koşmaya başladı.

"Vay canına! Açmışsın!"

"Yeterli mi?"

"Evet, bu kadar yeter." Tornavidayı geri aldı ve pilin iç işleyişine baktı, içindeki kıvrımlara ve metal kıvrımlara baktı. "Tanrım, umarım bu çalışır." Alnını sildi ve ilk kez ne kadar bitkin görüldüğünü gördüm. Angel hepimiz arasında adaya en az yenik düşen kişi gibi görünüyordu,

Göz alıcı güzelliği ve asil duruşuyla güneş yanığına, susuzluğa ve çaresizliğe hepimizden daha iyi dayanıyordu. Ama şimdi, cilasası bile çatlamaya başlamıştı, altındaki çaresizlik açıkça ortaya çıkıyordu.

Yanına çömeldim ve akünün içindeki metal kıvrımları özenle kazımaya başlamasını izledim. Zor bir işti, kurşun o kadar sıkı paketlenmişti ki, tabakaları deforme etmeden bazı kısımlarına ulaşmak zordu. Bütün amacın, kurşunun saldırmaması için mümkün olduğunca fazla yüzey alanı yaratmak olduğunu fark ettim ve bu yüzden tabakaları birbirine çarpmak ters etki yaratacaktı. Ama Angel ustalıkla ve sabırla çalıştı, kurşun matlaşmış yüzeyde parlak görünüme kadar kazıyıp çizdi ve sonra bir sonraki yamaya geçti.

Bir süre sonra yardım etmek için yapabileceğim fazla bir şey olmadığını fark ettim ve Santana ile Zana'yı kontrol etmek için villaya geri döndüm. Oraya vardığımda Santana'yı hâlâ büyük yatakta yatarken buldum, Zana da yanına çömelmiş ona içecek bir şeyler hazırlamaya çalışıyordu.

"O nasıl?" diye sordum. diye sordum ve Zana başını kaldırdı, ifadesi bir anda şaşkınlıktan teslimiyete dönüştü.

"Bilmiyorum. Onu bir türlü uyandıramıyorum. Santana." Santana'nın yanağına hafifçe vurdu. "Santana, tatlım, hadi. Uyanman gerek. Bir şeyler içmelisin."

Santana'nın gözleri bir an için açıldı ve bir şeyler geveledi ama sonra göz kapakları tekrar kapandı. Yüz ifadesi umutsuzluğa yakın olan Zana'ya baktım.

"Siktir. Ne yapacağız?" diye sordu. "Sence beyin sarsıntısı mı?"

"Hiçbir fikrim yok." Santana'nın yanına çömelip artık sıcak değil, soğuk ve nemli olan alnına dokundum. Parlak, ateşli Rush yanaklarını terk etmişti ve solgun ve kansız görünüyordu. Elini tuttum. Parmakları buz gibiydi. "Hiç sanmıyorum. Beyin sarsıntısının seni böyle titreteceğini sanmıyorum." Sonra kolundaki kan şekeri monitörünü gördüm ve kalbim sıkıştı. "Bekle, kan şekeri olabilir. Dün neredeyse hiç yemek yemedi."

"Elbette." Zana dudağını ısırıldı. "Haklısın. Tanrım, bunu neden düşünemedim bilmiyorum. Ne yapacağız?"

"Hiçbir fikrim yok. Bir okuma yapmayı denemeliyiz. Nerede o... okuyucu şeyi?" Yatağın içinde arıyordum ve sonra onu buldum; gün boyunca birkaç saatte bir kontrol ettiğini gördüğüm küçük dijital kutu. Ekrandaki sayı benim için pek bir şey ifade etmiyordu - 2.1'in iyi mi kötü mü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu - ama

Ekranın altındaki küçük grafikte hata yoktu. Küçük dijital çizgi son birkaç saattir sürekli olarak düşüyordu, ta ki şu anda grafiğin tam altında olana kadar.

"Lanet olsun. Durumu kötü. Bence gerçekten çok düşük olabilir. Hipoglisemik insanlara şekerli içecekler vermeniz gerekir; meyve suyu ya da kola gibi şeyler. Ama bizde öyle bir şey yok."

"Hiç konserve meyve salatası kaldı mı? Meyve suyu var." Başımı salladım.

"Hiç sanmıyorum." Sonra aklıma bir şey geldi. "Glikoz tabletleri var. Bir keresinde alçaldığımda onları aldığımı görmüştüm. Nerede olabilirler?"

Santana'nın eşyalarını karıştırmaya başladım ama Zana'nın beti benzi atmıştı. "Şekere benziyorlar mı? Küçük çocukların kullandığı Pez'lerin büyük versiyonları gibi.

var mı?"

Başımı salladım.

"Tanrım, çok üzgünüm. Conor aldı onları. Su villasının oradalar." "Ben giderim," dedim ama Zana başını salladı.

"Hayır. Gitmem gerek. Her şeyi nereye koyduğunu biliyorum." Hasta görünüyordu. "Zana, ben giderim. Sadece bana nerede olduklarını söyle."

"Hayır, bunu yapmak zorundayım." Yüzü bembeyazdı ama ifadesi sabitti. "Anlıyor musunuz? Oturdum ve bunu yapmasına izin verdim. Hepinizi aç bırakmasına, suyunuzu almasına ve Santana'nın hayatını tehlikeye atmasına izin verdim. Onun bu durumda olması benim suçum. Bunu düzeltmek zorundayım."

Derin bir nefes aldım, tartışmaya hazırdım, Zana'nın da en az onun kadar tuzağa düştüğünü

Conor'ın hareketleri yüzünden hepimizi üzdü ve sonra bunun bir anlamı olmadığını fark etti. Çünkü günün sonunda benim ne düşündüğümün bir önemi yoktu. Önemli olan Zana'nın ne hissettiği idi. Ve bunu yapmak zorunda olduğunu hissetti.

"Tamam, anlıyorum" dedim sonunda. "Git. Ama... çabuk ol." Zana başını salladı.

"Yapacağım."

Ve sonra ortadan kayboldu.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Bildiğim tek şey, Santana'nın buz gibi

elini tutarak oturduğum, sığ ve kesik kesik nefes alışını dinlediğim ve her nefesin son nefes olup olmadığını merak ettiğim o anın hayatımın en uzun zamanı gibi geldiği. Ben

Umutsuzluğa kapılmaya, bir Şeylerin ters gidip gitmediğini merak etmeye başlamıştım ki, kumda koşan ayakların sesini duydum, uzaktaydı ama yaklaşıyordu. Birisi koşuyordu ve sabırsızca yana savurduğu dalların çatırtılarını duyabiliyordum. Santana'nın elini yavaşça bıraktım ve ayağa kalktım.

Ama açıklıkta beliren, yüzü kıpkırmızı kesilmiş ve göğsü kabarmış olan Zana değildi. Angel'dı.

"Lyla," diye nefes nefese kaldı. İki büklüm olmuş, ellerini dizlerine koymuş, nefesini tutmaya çalışıyordu. "Lyla, bir sinyal aldım. Biriyle konuştum. Orada-" Sesi kesildi, nefesi boğazında düğümlendi ve sessizce toprağa doğru ğrd. "Bir tekne var."

BÖLÜM 35

"NE DEDİN?"

Ses açıklığın diğer tarafından geldi ve ikimiz de Zana'nın orada durduğunu görmek için döndük, bir elinde bir tüp glikoz tableti, diğerinde bir paket kurabiye, yüzü beyaz ve şok olmuş.

"Zana," dedi Angel, yüzü kocaman bir sırtışla yarılmıştı. "Zana, bir *tekne* var. Bir tekneyle temas kurdum. Kurtarılacağız!"

"Aman Tanrım," dedi Zana. Verandaya doğru ilerledi ve sanki bacakları onu taşıyamayacakmış gibi baston sandalyelerden birine oturdu. "Aman Tanrım. Gerçekten mi? Bu gerçek mi?"

"Evet, bu gerçek. Akü tekrar bitince bağlantımız kesildi ama nerede olduğumuzu biliyorlardı. Adayı biliyorlardı. Kendileri gelemeyecek kadar uzaktaydılar; sadece küçük bir tekneydiler ve bize ulaşıp geri dönmek için yeterli yakıtları yoktu ama telsizle yardım isteyecekler. Kurtarılacağız!"

Beni yakaladı ve açıklığın etrafında dans etmeye başladı. Beni çekmesine izin verdim ama garip bir şekilde uyuşmuş hissediyordum. Hâlâ hasır sandalyede sessizce oturan Zana da benzer şekilde sersemlemiş görünüyordu.

Sonra kendine gelir gibi oldu ve ayağa kalktı. "Santana."

"Kahretsin." Kendimi Angel'dan uzaklaştırdım. "Angel, özür dilerim, Noel Baba. O iyi değil. Ona biraz glikoz vermeye çalışıyorduk."

İkimiz de Zana'yı villanın içinde takip ettik, Santana hâlâ yatakta yatıyordu, yüzü ağdalanmıştı. Zana onun yanına oturdu ve omuzlarını hafifçe sarsmaya başladı. "Santana. Santana, hadi, uyan. Bunu yemen gerek." Tableti Santana'nın dudaklarına götürdü, ama Santana hiçbir şey yapmadı, sadece kollarında sallanıyordu, gözleri kapalı kapaklarının altında huzursuzca hareket ediyordu.

"Ez onu," dedim endişeyle. "Tableti dişlerine doğru ez, diş etlerine sür, belki ağzında çözülür."

Zana birkaç parça koparıp Santana'nın dudaklarının arasına sokmaya çalıştı ama Santana sadece başını çevirmekle yetindi.

"Noel Baba," diye havladı Angel ve hepimizi yerinden sıçrattı. Santana'nın gözleri hızla açıldı ve bir an Angel'a odaklanıp dudaklarındaki kireç beyazı parçaları otomatik olarak yaladı. "Santana, sakın uyuma. Beni duyuyor musun?" Zana ve beni iterek karşıya geçti, tabletin geri kalanını Santana'nın dişlerinin arasına sıkıştırdı ve sonra bir bardak suyu dudaklarına götürdü. "Bunu iç, tamam mı?"

Santana ağır ağır bir yudum aldı ve glikoz tabletinin geri kalanını çiğneyip yutarken çıkardığı yavaş çıtırtıları duydum.

"Ona bir tane daha ver," dedim. Zana'nın yatağın üzerine bıraktığı paketi okuyordum ve şimdi bir tablet daha uzattım. "En az üç taneye ihtiyacı var, belki daha fazla."

"Onları sevmiyorum..." Santana kalın bir sesle söyledi. "Tadı... tebeşir..."

"Santana, bunu yiyeceksin," dedi Angel sert bir sesle. "Bu saçmalıkların hiçbirini duymak istemiyorum. Bu tableti yiyeceksin." Ona uzattığım tableti iki çenesinin arasında eziyordu ve şimdi parçaları Santana'nın dudaklarının arasına sıkıştırıyordu. "Ve bu suyu yutacaksın." Bardağı tekrar Santana'nın dudaklarına götürdü ve Santana yüzünü buruşturdu ama küçük bir çocuk gibi itaatle yuttu. Gözleri şimdi tamamen açıktı, biraz buğuluydu ama odaklanmıştı. "Ve bir tane daha," dedi Angel sertçe. Santana bu kez başını salladı ve Angel'ın parmaklarının arasındaki tableti alıp çiğnedi. Yutkundu ve tekrar yastıklara gömüldü ama bu kez gözleri kapanmadı. İçimde biriken paniğin, dizlerimi güçsüz ve titrek bırakarak akıp gitmeye başladığını hissettim.

"Tanrım." Bacaklarımın tutmayacağını düşündüm ve ağır bir şekilde yatağın ucuna oturdum. "Santana, *yapma* bunu, beni duyuyor musun? Gerçekten düşündüm-"

"Tam olarak kendi seçimim değil," dedi Santana biraz hıçkırarak. Yanaklarına biraz renk gelmişti ve gülümsemeyi başardı. "Ama evet... Zayıfladığımı fark etmeliydim. Dün gece bir şey yememekle aptallık ettim."

Yastığının yanına bıraktığım şeker ölçüm cihazını eline aldı, ekrana baktı ve sonra yüzünü buruşturdu.

"Eyvah. Tanrım, bu gerçekten alçakçaydı. Kahretsin."

"Tırmanıyor mu?" diye sordum. Santana başını salladı.

"Evet. Bana glikoz tabletlerinin kalanını ver. Daha fazlasına ihtiyacım olabilir."

Onları uzattım ve Santana sudan bir yudum daha aldı, dördüncü tableti içti, sonra komodinden glikoz kan striplerini aldı.

"Haberleri duydun mu?" Santana neşterle karnına bir bıçak saplarken Angel sordu. Panik sona erdiğinde gözleri yeniden parlıyordu. Santana şaşkınlıkla başını sallayınca Angel kaymağı yiyen kedi gibi gülümsedi. "Pille yaptığım numara işe yaradı. Bir tekneyle bağlantı kurdum. İngilizce konuşuyorlardı. Kurtarılacağız."

Uzun, inanmayan bir sessizlik oldu. Sonra Santana'nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Kurtarılacak mıyız? Gerçekten kurtarılacak mıyız?"

"Çok erken konuşma," dedim uyararak. Neden bilmiyorum ama olanlardan sonra bu kadar emin olmak kadere meydan okumak gibi geliyordu. "Başka bir gemi bulmalılar, adanın yerini tespit etmeliler... Yani, beni yanlış anlama ama kurtarma botunu gerçekten görene kadar buna inanmayacağım."

"Ne kadar kalacaklarını söylediler mi?" Santana sordu. Angel başını salladı.

"Hayır. Ana limanlarından en az üç saat uzakta olduklarını söylediler. Sanırım bu telsizle haberleşmeyi başarıp başaramadıklarına bağlı."

"Ve bunu yapsalar bile," dedim yavaşça düşünerek, "o teknenin muhtemelen telsizle haber verdiğiniz yere kadar en az üç saat yol kat etmesi ve oradan bizi bulması gerekecek. Muhtemelen en az... kaç... dört saate bakıyoruz? Beş mi? Belki daha fazla."

"Beş saat," dedi Santana. Sanki kelimelerin tadını çıkarıyormuş gibi konuşuyordu. "Beş saat. Bu lanet adada sadece on beş saatimiz kaldı."

Ama sonra Zana konuştu ve sesi bir kuyuya düşen taşın sesi gibiydi; içi boş, soğuk, kasvetli.

"Yani 15 saatim kaldı."

"Ne demek istiyorsun?" Angel önce Zana'ya, sonra da şaşkınlıkla bana baktı. "Neye beş saat kaldı?"

"Özgürlüğe beş saat kaldı. Yani, onu öldürdüm. Erkek arkadaşımı öldürdüm. Bundan kaçış yok."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Santana konuştu.

"Zana, bizi ilgilendirdiği kadarıyla..." Yutkundu ve destek almak için bana ve Angel'a baktı.

"Bildiğimiz kadarıyla," dedim, "bu bir kazaydı. Conor şiddetli rüzgâr sırasında denize düştü. Hepimiz onu kurtarmaya çalıştık. Sen ve ben denize sürüklendik ve zar zor hayatta kalabildik. Değil mi?"

Santana ve Angel'a döndüm ve ikisi de şiddetle başını salladı.

"Kesinlikle!" dedi Angel. "Olan şey bu."

Ama Zana başını sallıyordu. Gözlerinde yaşlar vardı.

"Adanın her yerinde cesetler var. Santana'nın kafasının yan tarafındaki büyük sarsıntıdan bahsetmiyorum bile. Tüm bunları nasıl açıklayacağız? Olanlar hakkında nasıl konuşacağız - su, istifleme ve Santana'nın insülini hakkında

-Onlar farkına varmadan mı? Her şey kamerada, Tanrı aşkına!" Elini odanın köşesindeki göz kırpmayan siyah göze doğru salladı. "Ne yani, CCTV olmayan tek yerde Conor'la *yüzleşmeye* gittin ve ben orada durup izlerken o denize düşüp boğuldu mu? Buna milyon yıl geçse de inanmazlar, hepimiz İncil ve annelerimizin hayatı üzerine yemin etsek bile."

"Ama bu bizim davamızı haklı çıkarmıyor mu?" Santana söyledi. "Eğer onun nasıl biri olduğunu açıklarsak-"

Zana acı bir şekilde, "Eğer onlara onun nasıl biri olduğunu anlatsam, kendi itirafımı imzalamış olurum," dedi. "Tayland ya da Endonezya mahkemesinin bana vurup vurmadığını umursayacağını mı sanıyorsun? Ya da telefonuma casus yazılım yüklemesini? Ya da kredi kartlarımı kesip beni işimden istifa ettirmesini ve beni kullanılmış kibritlerle yakmasını? Yaptığım şey yine de cinayet!"

Hepimiz rinched. Santana şaşkın görünüyordu. Angel ölümcül görünüyordu.

"Bak..." Yavaşça söyledim. "Zana haklı. Sorun şu ki Conor'a zarar vermek için bir nedenimiz var - sadece Zana değil, hepimizin var. Öyle ki, birbirimizi desteklese bile yapmadığımızı söylesek kimse bize inanmaz. Yapmamız gereken de bu. Conor'ın kimsenin zarar vermek istemeyeceği bir kişi olmasını sağlamalıyız."

"Ne demek istiyorsun?" Zana söyledi. Şaşkın görünüyordu.

"Burada geçirdiğimiz zamanın bir kaydını oluşturmamız, olan her şeyi açıklayan bir şey -Bayer'in ölümü, Dan'in, Joel'in kayboluşu, hepsini- ama Conor'ın üzerine yıkmayan bir şey. Yemek ve su konusunu açıklayan ama sanki hepimiz aynı fikirdeymişiz gibi gösteren bir şey. Onu kimsenin öldürmek istemeyeceği bir adama dönüştürecek bir şey. Ve bunu yapmak için muhtemelen sadece altı saatimiz var." Gökyüzüne baktım. Güneş çoktan palmiye ağaçlarının üzerine çıkmıştı. "Kâğıdı olan var mı? Ve kalemi?"

"Var," dedi Santana. Bavulunun ön cebini işaret etti, ben de içini karıştırıp çizgili bir defter ve bir kalem çıkardım. Onları Zana'ya uzattım.

"Bence bunu yapmalısın, Zana. İnsanların inanma olasılığı en yüksek hesap seninki. Fırtına hangi gündü?"

Herkes hatırlamaya çalışırken bir sessizlik oldu.

"Sanırım ayın on dördüydü," dedi Zana sonunda. "Biri Sevgililer Günü'nden bahsetmemiş miydi?"

"Evet, öyleydi," dedi Santana. "Dan'in bununla ilgili bir şaka yaptığını hatırlıyorum. Ama haftanın hangi günü olduğunu hatırlayamıyorum, eğer kastettiğiniz buysa."

"Çarşamba günüydü," dedi Zana. "Regl olmuşum. Bunun bir gün olduğunu ve stresli olmam gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum."

"Tamam, o zaman fırtınadan sonraki güne başlayalım," dedim yavaşça. "Sevgili Günlük, bugün Perşembe, Şubat'ın on biri. Bunun gibi bir şey."

"Ama neden?" Zana çaresizce sordu. "Bunu neden yapayım ki? Tanrı aşkına, lanet olası bir ıssız adada mahsur kaldık. Gerçekten günlük tutmaya başlayacak mıyım? Hepimizin öleceğini düşünürken bunun ne anlamı olabilirdi ki?"

"Zamanı takip etmek için mi?" Santana önerdi.

Angel biraz alaycı bir tavırla, "Akıl sağlığı için," dedi.

"Belki de mesele budur," dedim alçak bir sesle. "Belki de hepimizin öleceğini düşünmüş olmamızın anlamı budur - bunu olanları kaydetmek için yazıyorsun. Adadan canlı çıkamazsak diye."

Zana bunun üzerine başını salladı. Yüzü kasvetliydi.

"Tamam. Evet, haklısın, bunu yapmayı hayal edebiliyorum. Hepsini, ama özellikle sonuncusunu, ama belki de bunu henüz söylememeliyim. Demek istediğim, biz hala

o noktada kurtarılacak. Tamam... yani..." Yavaşça yazmaya başladı, yazarken kelimeleri okuyordu. "Bugün Perşembe, Şubat'ın on biri ve ben bir günlük yazmaya karar verdim - dün geceki fırtınadan bu yana kafam olan biten her şeyle dolu ve hepsini anlamlandırmak için bir yola ihtiyacım var. Sorun olur mu?" Başını kaldırıp hepimize baktı ve biz de başımızı salladık.

"O gün başka ne oldu?" Santana sordu. "O ilk birkaç güne dair pek bir şey hatırlamıyorum, sadece bacağımın ne kadar acıdığını ve ölmekten ne kadar korktuğumu hatırlıyorum." Sanki acı ve kafa karışıklığıyla geçen o ilk birkaç günü yeniden yaşıyormuş gibi elini uyluğundaki yara izine götürdü.

"Romi'yi gömdük," dedim. "O ilk gün- Romi'yi gömdüğümüz gündü. Ve yapımcıyı."

Zana gözlerini ovuşturdu.

"Tanrım, tabii ki." Sesi çatallaştı. "Bunu hatırlamadığıma inanamıyorum. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor."

Öyle oldu. Sadece iki hafta oldu ama sanki başka bir gezegende, bizimle çok az akraba ve çok daha masum olan uzak bir grup insanın başına gelmiş bir şey gibiydi.

"Hepimiz sarsılıyorruz," dedi Zana yüksek sesle, kelimeleri yazarken. "Teknemizi rotasından çıkarmış gibi görünen fırtınanın yanı sıra zavallı Romi'nin ölümünün korkunç şokunu da yaşıyoruz - bir palmiye ağacının villasının üzerine devrilmesi ve onu paramparça etmesiyle hayatını kaybetti."

"Joel hakkında bir şeyler yazmalısın," dedim yavaşça. "Ne kadar üzgün olduğun hakkında. Ama sanki onunla ilgilenen Conor'mış gibi anlatmalısın. Joel ve Romi'nin villasındaki kamera yok edildi, bu yüzden onu kimin çıkardığına dair hiçbir kanıt yok. Conor yapmalısın. En başından kahraman olmaya başlasın."

Zana başını salladı ve yavaşça yazmaya devam etti, bazen bir kelimeyi düşünmek için durakladı ve sonra ilk sayfanın sonuna geldi, orada durdu, sanki güdük kalmış gibi.

"Günü tamamlamak için bir şeyler koymalıyım," dedi başını kaldırarak. "Bir tür sonuç. Sadece ne olduğundan emin değilim."

"Olumlu bir şey olmalı," dedi Angel. "Hepimizin birleşmiş gibi görünmesini sağlayacak bir şey."

Çatlaklar çoktan ortaya çıkmaya başlamış olsa da, kelimeleri yüksek sesle söylemesem de düşündüm. Hepimizin bunu düşündüğünü biliyordum.

"Kaç kişi kaldığımızı söylemelisin," dedi Santana yumuşak bir sesle. "Ve yaralı olduğumuzu."

"Birbirimize göz kulak olduğumuzu söylemelisin," dedi Angel.

"'Sekiz kişiyiz,' dedi Zana yazarken. "'Sadece sekiz. Ve iki yaralı." Başını kaldırıp baktı, sonra yutkundu ve gözlerinde yaşlar olduğunu gördüm. "'Tekne bizim için geri dönene kadar birbirimize göz kulak olmamız.... her zamankinden daha hayati bir önem taşıyor. Sadece güçlü kalmalıyız."

Artık hangi gün olduğundan emin değilim. 27'si mi? 28'i mi? Saymayı unuttum, umurumda değil. Çünkü dünyadaki en kötü şey oldu ve artık kurtarılmak isteyip istemediğimden bile emin değilim.

Conor gitti.

Her şey çok hızlı oldu. Geç olmuştu ve su villasındaydık. Santana ve Lyla da oradaydı. Angel iyi değildi ve hiç ağrı kesicim kalıp kalmadığını sormak için gelmişlerdi.

Sonunda gitmeleri gerektiğine karar verdiler ve Angel'ın yanına dönüp iyi olup olmadığını kontrol etmek için ayağa kalktılar.

Akşam boyunca rüzgâr şiddetini artırmıştı ve iskeleye vardıklarında Santana tereddüt etti.

"Bu şey güvenli mi?" diye sordu ve nedenini anlayabiliyordum. Dalgalar tahtaları titretecek ve gıcırdatacak şekilde onu dövüyordu. Conor omuz silkti. Yapabildiği kadar güvenliydi ama bu adada hiçbir şey güvenli değil -arkadaşlarımızın ölümleri bunu kanıtladı.

"Bilmiyorum," dedi. "Ortalık sakinleşene kadar beklemek ister misin?"

Ama Santana başını salladı.

"Angel'ın yanına dönüp iyi olduğundan emin olmalıyız."

Conor ve ben başımızı salladık ve onlar da iskelenin karşısına doğru yürümeye başladılar.

Bir şey olduğunda karşıya geçmek için yolu yarılamlışlardı. Ne olduğunu hala bilmiyorum - belki bir tahta devrildi, belki de beklemedikleri bir anda bir dalga onlara çarptı, ama aniden Santana'nın ayakları altından çıktı ve düşerek başını sert bir şekilde direklerden birine çarptı.

Düşerken Lyla'yı yakaladı, sanırım kasıtlı olarak değil içgüdüsel olarak, ve ikisi de Conor ya da ben tepki veremedi suya düştüler.

Bir an için ne yapacağımı bilemedim. İkisi de güçlü yüzücülerdi ve verandadan çok uzakta değillerdi. Kenarda diz çöktüm, onları güvenli bir yere çekmek için kollarımı uzattım, ama sonra sudaki kanı gördüm ve ne olduğunu anladım - Santana düştüğünde kafasını kırmış olmalıydı ve zar zor

Bilinçli. Lyla onu suyun içinde tutmaya çalışıyor, her dalgada onları denize çekmeye çalışan akıntının çekimine karşı mücadele ediyordu. Ben itiraz edemedim Conor suya daldı.

Santana'ya hızla ulaştı ve onu akıntının çekiminden kurtarıp bana getirmeyi başardı ve bir şekilde -hâlâ nasıl olduğunu bilmiyorum- onu verandaya sürükledi. Ama sonra Lyla için geri döndü ve ikisinin de akıntının çekimine kapıldığını gördüm.

Yanımda Santana deniz suyuyla boğuluyordu. En azından bilinci yerindeydi. Ama Lyla mücadele ediyordu. Denizin çok açığındaydı ve Conor onun peşinden gidiyordu. Onları yüzerken gördüm, yüzüyorlardı - ve sonra, hala ne olduğunu bilmiyorum - Conor gitmişti.

Köpekbalığı mıydı? Baz yıllar önce bize resifin içine giremediklerini söylemişti ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Pek çok konuda yanılıyordu, zavallı Baz. Tek bildiğim Conor'ın bir dakika önce orada olduğu, güçlü sürünüşüyle suyu yararak Lyla'ya doğru ilerlediği ve bir dakika sonra da kaybolduğu. Ve Lyla hâlâ denize çekiliyordu.

Muhtemelen hayatımın en kötü anıydı. Conor gitmişti, Santana güvertede boğuluyordu -belki de ölüyordu, tüm bildiğim buydu- ve Lyla denize doğru sürükleniyordu. Onu kurtarabilir miydim bilmiyordum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Dizlerimin üzerine çöküp Tanrı'ya haykırmak, bizi neden böyle cezalandırdığını sormak istedim.

Conor'ı kurtaramadım. Artık nereye battığını bile söyleyemiyordum.

Ama Lyla'yı kurtardım. Lyla'yı kurtardım ve Santana yaşadı. Ve Angel bugün uyandı ve o iyi. Ama Tanrım, Conor öldü. Conor - benim kayam, aşkım, hayatım - o gitti. O öldü. Belki bunu söylemeye devam edersem, gerçekmiş gibi hissettirebilirim.

Conor gitti ve ben nasıl devam edebilirim bilmiyorum.

BÖLÜM 36

ZANA günlüğünün son yazısını bitirdiğinde **AĞLIYORDU**. Defteri kapattı ve ne yazdığını görmemize izin verip vermeyeceğini merak ettim.

Anlardım. Ondan yapmasını istediğimiz şey -hepimizi kurtarmak için kendi korkularını ve duygularını kullanması- herkes için çok fazlaydı. Ama ne söylediğini bilmeliydik, bize sorulduğunda hikayesini destekleyebilmeliydik.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım - belki de iyi olup olmadığını sormak için - ama ben konuşmadan, kitabı bana doğru itti, villanın Roor'unu geçti ve sonra ayağa kalkıp dışarı çıktı, sırtı kapıya dönüktü, sanki biz okurken bize bakamayacakmış gibi ormana bakıyordu.

Kitabı elime aldım, Angel ve Santana'ya bir göz attım ve sonra okumaya başladım.

Bayer'in ölümü... artan susuzluğumuz ve çaresizliğimiz... Dan'in boğulması... su kısıtlaması... Joel'in ortadan kaybolması... ve nihayet Conor'ın kendi ölümü. Hepsini bu şekilde, birbiri ardına görmek, yaşadığımız her şeyin içgüdüsel bir hatırlatıcısıydı. Ama bunları Zana'nın yapmaya çalıştığı şeyin merceğinden okumak garip bir çarpıtmaydı. Yanlış gözlüğü almak gibiydi - her şey tanıdıktı ama yanlıştı. Bakış açısı çarpıktı, mesafeler yanlıştı. Yazdığı her şey gerçekleşmişti... ama tam olarak anlattığı gibi değil. Onun versiyonunda, Bayer bir tür 1T geçirmişti. Dan'in ölümü kazara boğulmaydı. Joel intihar etmişti, hayatta kalmanın verdiği suçluluk duygusuyla, ne yaptığına hiç değinmeden. Zana her nasılsa anlatıyı Conor'ın kahraman olduğu, her şeyi bir arada tutan kişi olduğu bir anlatıya kaydırılmıştı.

En yalanı olmasına rağmen en büyük dürüstlük çağrışımına sahip olan son yazıydı. Ama belki de bunun nedeni yalanların birbirine eklenmiş olmasıydı.

acı gerçeklerle. Zana'nın Conor'a olan aşkı, kederi, suçluluk duygusu...
Bunların hepsi gerçektir.

Conor gitti ve ben nasıl devam edebilirim bilmiyorum.

Bu sözlerdeki gerçeği ve acıyı da duyabiliyordum.

Bitirdiğimde gözlerimin dolduğunu fark ettim ve kitabı Santana'ya doğru ittim, kolumla gözlerimi sildim ve zorlukla yutkundum.

Santana mektubu sessizce okuduktan sonra Angel'a uzattı, o da okudu ve sonra başıyla onayladı.

"Evet," dedi. Sesinde sanki o da gözyaşlarıyla mücadele ediyormuş gibi bir tutukluk vardı. "Evet. Bu iyi." Boğazını temizledi. "Okuması zordu. Yazması da zor olmalı."

"Çok zeki biri," dedi Santana. "Yani... her şey orada, değil mi? Kameraların çalıştığı ortaya çıkarsa, her şey açıklanmış olacak. Su karnesi, Dan'in Conor'a karşı çıkması, her şeyin bir açıklaması var. Sadece..."

"Çarpık," diye bitirdim. "Evet."

Ve öyleydi. Conor'ın kötü adam değil, kahraman olduğu bir anlatıya dönüştürüldü. Hepimiz için hayatını feda eden bir kahraman.

Hepimiz oturmuş Zana'nın yazdıklarını düşünüyorduk ki birden ağaçların arasından onun sesini duyduk. Sesi çok uzaktan geliyordu ama yaklaşıyordu, kelimeleri sanki koşuyormuş gibi sarsıntılıydı.

"Ne dedi?" Angel ağlamaklı bir sesle konuştu ve ben de dinlemek için gözlerimi kapattım.

"... burada!" Duydum. Ve sonra, çok daha yüksek sesle. "Gemi burada! Tekne burada!"

Gözlerimi açtım. Önümde Angel piyango kazanmış gibi sırıtiyordu ve Santana bir ıııık atıp gökyüzünü yumrukladı.

"İşte burada." Zana ağaçların arasından açıklığa fırladı. Orada durdu, elleri kalçalarında ve bir an için onu gördüm, gerçekten gördüm, denizcilerin göreceği gibi; tuzlu saçları, toz ve kirin parlaklığı, kollarındaki ve bacaklarındaki yara izleri, morluklar ve morarmış göz, derisinin kaslarına yapışması, suya hasret kaslarındaki her damarın öne çıkması. Vahşi görünüyordu.

Bir deri bir kemik. Hayatta kalan biri gibi. Ama sonra gülümsedi ve sırtışı Angel'inki kadar genişti. "Tekne. Gemi burada. Kurtulduk. Eve dönüyoruz."

37. BÖLÜM

Gerçeğe dönüşün uzun ve yavaş tekne yolculuğu nasıl tarif edilir? İlk duşu, daha da iyisi ilk *banyoyu*, sadece istediğimiz kadar içebilmenin değil, kendimizi suyun içine sokabilmenin, içinde yuvarlanabilmenin, sıılsıklam olabilmenin katıksız, hayal edilemez lüksünü nasıl tarif edebilirim? Saf, temiz suyun tenimizden aktığını hissetmek. Hiç çıkmak istemedim.

Ormandan toplanmış meyveler ya da küflü hamur işleri olmayan ilk yemek nasıl tarif edilir? Ağızda eriyen patates kızartması, dondurma ve buz küpleri çınlayan ve bardaktan hafifçe ter damlayan Coca- Cola nasıl tarif edilir.

Hiçbirimizin nasıl tarif edeceğini bilemediği başka şeyler de vardı. *Over Easy'nin* gittiği, fırtınada denizde kaybolduğu haberi. Bize hemen söylemediler, belki de bilmiyorlardı, emin değilim. Ancak birkaç gün sonra Cakarta'daki İngiliz Büyükelçiliği'nden bir adam otelimize geldi ve bize nazikçe çok az umut olduğunu, *Over Easy'nin* muhtemelen fırtınada battığını söyledi. Geminin kara kutusuna eşdeğer olan deniz vericisi, okyanusun derinliklerinin ortasında kesilmişti ve görülebilecek hiçbir enkaz yoktu. Ne olduğundan asla emin olamayabilirdik.

Ve sonra ailemle, çatırdayan bir uzak mesafe hattı üzerinden hıçkırığa ağlayarak yaptığımız ilk telefon görüşmesi vardı. Ve Nico'nun annesiyle ilk Zoom görüşmesi, kuru gözlü ve tam olarak işlemeye başlamadığı bir acıyla sarsılmıştı.

Ne söyleyebilirdim? Kaybını katlanılabilir kılmak için ne yapabilirdim? Hiçbir şey yoktu.

Hastaneden taburcu olduğumuzda, evrak ve pasaport işlerimiz halledildiğinde bize birer oda vermişlerdi ama yalnız kalmak istemediğini söyleyen Santana'ydı.

benim için de geçerliydi. Uyuyarak, yemek yiyerek, birlikte hayatta kalmak için mücadele ederek geçirdiğimiz onca zamandan sonra, tek başıma bir odaya kapanmak istemiyordum ama henüz dış dünyayla yüzleşmeye hazır değildim. Yaralarımın bir kısmı iyileşene kadar olmazdı.

Böylece küçük bir oturma odasıyla birbirine bağlanan iki yatak odalı bir aile dairesine sahip olduk. Birinde Santana ve Angel, diğerinde Zana ve ben kalıyorduk. Akşamların klimalı serinliğinde ortadaki küçük ortak alanda bir araya gelip mucizevi oda servisi yemeklerini yiyor, istediğimiz kadar su içiyor ve konuşuyorduk. Bir şekilde adada yapamadığımız gibi konuştuk ve konuştuk.

Onlara Nico'dan, aramızda giderek büyüyen uçurumdan ve fırtına olmasaydı bile Sonsuzluk Adası deneyiminden sağ çıkabileceğimizden emin olmadığım gerçeğinden bahsettim. Onlara geceleri nasıl uyanık kaldığımı, Nico'nun bunu bilip bilmediğini, ölmeden önce son düşüncesinin ben olup olmadığımı ve onu sevip sevmediğimi merak ettiğimi anlattım.

Angel bize çocukluğunu, henüz on yedi yaşındayken ölen babasını ve onu ne kadar özlediğini anlattı. Onu her gördüğünde kilo aldığını ve kendini bırakırsa hiçbir erkeğin onu istemeyeceğini söyleyen Parisli annesi hakkında. Tacizci eski sevgilisini ve onu terk edip Bayer'le tanıştığı ve bir süre için her şeyin iyi görüldüğü Londra'ya gelme gücünü bulmasının ne kadar uzun sürdüğünü. "Belki de Paris'e geri dönerim," dedi umutsuzluğa varan bir omuz silkmeye. "Bilmiyorum."

Santana çoğunlukla Dan hakkında konuşuyordu. Okulda birlikte geçirdikleri zamanlardan, öğretmenlere nasıl yanak attığına dair komik anekdotlardan ve kadın kıyafetleri giyip sözde oğlu Anthony için okulu gezmek istediği zamandan. Onu gezdiren resim öğretmeni idi, yetmişli yaşlarında bir adamdı, 1980'lerden beri okulda öğretmenlik yapıyordu, o zamanlar sadece erkek öğrenciler vardı ve çift gözlüğünün arkasından Dan'e miyop miyop bakıyordu, "Seni tanıdığımı eminim canım. Babana ben mi öğrettim?"

Ve Zana... Zana Conor hakkında konuştu. Henüz on yedi yaşındayken Instagram'da ona nasıl ulaştığını, mesajlaştıklarını, şakalaştıklarını ve nihayet on dokuzuncu yaş gününde Londra'da bir barda buluştuklarını anlattı. Arkadaşlarını yanına almıştı - aptal değildi - ama hiçbiriyle konuşmamıştı.

Bütün gece orada öylece oturdu, Conor'ın büyüüne kapıldı, sanki orada başka kimse yokmuş gibi gözleri kamaştı. Bize ilk başta ne kadar harika olduğunu ve daha sonra ne kadar kötüleştiğini anlattı. Sonlara doğru Conor'ın yaptıklarından ve hala yapabileceklerinden ne kadar korktuğunu anlattı.

"Benim hatam," diye boğuldu, elini yüzüne götürdü. "Bütün bunlar. Gelmeyi kabul etmeseydim, yaptığı her şeyi yapmasına izin vermeseydim-"

"Öyle değil," dedi Angel ve sesinde şefkatten başka bir şey yoktu. "Bu senin hatan değil, chérie. Sana söz veriyorum. Onun ne kadar ileri gidebileceğini nereden bilebilirdin? Hepimiz onun gibi bir adam tanıdık. Bazen hayatta kalmak için yapabileceğin tek şey budur."

Ama Santana üzüntüyle başını sallayınca bunun doğru olmadığını anladım. Gerçekten doğru değildi. En azından benim için. Conor gibi tanıdığım tek erkek Conor'ın kendisiydi. Nico ve ben mükemmel bir çift olmayabilirdik ama o tatlı, komik ve nazik biriydi ve beni saygı ve nezaketten başka bir şeyle sevmemişti.

Ama Angel, Zana ve Santana, hepsi de Conor gibi bir adam tanımişti. Bazıları birkaç tanesini tanıyordu.

Bunu düşünürken, aklımın bir köşesinde uzun zamandır, belki de Joel'le tanıştığım ve bana işinden bahsettiği o ilk günden beri kaşınan bir şey daha canlandı.

"Düşünüyordum...." Şimdi biraz çekingen bir şekilde söyledim. Santana başını kaldırıp Zana'nın sırtını ovduğu yerden baktı. Zana gözlerini sildi, ben de yutkundum ve tekrar başladım. "Adadan döndüğümüzden beri tüm bu olanları düşünüyorum. Tüm bu *Tek Mükemmel Çift* kurgusu. Joel'in söylediği bir şey vardı... o zaman kafamı karıştırmıştı. Bildiriyi görmek ve işini doğru yapmaya çalışmakla ilgili. Sonra Dan de bundan bahsetti. Hatırlıyor musun?" Santana'ya baktım. "Bilgi paketini aldığı anda Conor'ın videolarına bakmakla ilgili bir şeyler söylemişti. Neyi kastettiğini biliyor muydun?"

Santana başını salladı.

"Evet, o tür bir dosya. Ayrılmadan yaklaşık üç ya da dört hafta önce elimize geçti."

"Evet, ama *biz yapmadık*," dedim. "Nico ve ben. Bir tane bile alamadık. Yelken açmadan sadece birkaç hafta önce kayıt yaptırmıştık."

Bir an için diğer üçü de şaşkın şaşkın baktı ve sonra Angel'ın yüzü aydınlandı.

"Tabii ki! Tamamen unutmuşum. İçinde sen yoktun. Başka bir çift vardı... neydi o... aptalca bir adı vardı. Avcılık ya da öyle bir şey."

"Hunter," dedi Santana. "Hunter ve Lucy. Adını hiç duymamıştım ama aslında onu biraz tanıyorum. Kuzenimin bir arkadaşı ve teknede olmadıklarını fark ettiğimde ne olduğunu öğrenmek için ona mesaj attım."

"Peki ne oldu?" Ben sordum.

"Görünüşe göre erkek arkadaşı dosyayı alınca çekilmiş. Diğer yarışmacılardan biriyle büyük bir sorunu varmış. Lucy hangisi olduğunu söylemedi."

"Hangisi olduğunu biliyorum," dedi Zana alçak bir sesle. Bana baktı. "Conor'dı, değil mi?"

Başımı salladım.

"Sanırım öyle. Hunter'ı tanıyor muydun, Zana?" Zana başını salladı.

"Hayır ama Conor istedi. Dosyada onun adını gördü ve onu görmeyi dört gözle beklediği izlenimini edindim. Aslında, tekneye vardığımızda ilk sorduğu kişi oydu. Camille'e Hunter'ın henüz gelip gelmediğini sordu. Camille, Hunter ve Lucy'nin ayrıldığını söyleyince Conor güldü. "*Hunter hep korkaktı.*" gibi bir şeyler söyledi.

"Bunun ne anlamı var anlamıyorum," dedi Angel, ama küçümseyerek değil. Sesi Şaşkın. "İpimi kaybettiniz."

"Bunu bir düşün," dedim usulca. Angel'a cevap veriyordum ama Zana'ya bakıyordum. "Bütün çiftlerin ortak noktasını bir düşün. Ben ve Nico hariç herkesin. Gerçekten düşün."

Angel şaşırmış görünüyordu.

"Chérie, hiçbir ortak noktamız yok. Zaten mesele de bu değil mi? Hepimiz çok farklıyız. Modeller. Aktörler. Fitness koçları. Öğretmenler. Bilim insanları. Bütün fikir çeşitlilik içeren bir oyuncu kadrosuna sahip olmaktı."

"Hayır." Başımı salladım. "Herkesin ortak bir noktası vardı. En azından her çiftten bir kişinin. Hepinizin Conor'la bir tür geçmişi vardı."

Santana kaşlarını çattı, ben de devam ettim.

"Santana, kendini öldüren eski kız arkadaşıyla aynı okuldaydın. Onun tacizci geçmişı hakkında konuşabilirsin. Romi onun YouTube kanalının kurbanıydı, tüm takipçileri ona vücut utandırıcı ya da sorunlu ya da her ne idiyse demek için üzerine çullanmıştı. Hunter'a ne olduğunu bilmiyorum ama belli ki bir şeyler olmuş. Belki de Conor sevdiği birini mahvetmişti."

"Peki ya ben?" Angel söyledi. Sesi şüpheli geliyordu. "O adamla hiç tanışmadım."

"Hayır, ama taciz içeren bir ilişki içinde olduğunuza dair kişisel bir deneyiminiz var. Baz'ın bunu bilmesinin bir yolu var mı?"

"Yani... Bu konuda tweet attım," dedi Angel omuz silkerek. "Red Rags ilişkisi hakkında viral olan bir başlık açmıştım."

"İşte böyle," dedim. "Conor'ın ne olduğunu anlamak için ideal kişi sendin. Bayer ise Conor'ı kızdıracak, iyi adam rolünü bırakıp gerçek yüzünü göstermesini sağlayacak mükemmel kişiydi. Herhangi bir gerginlik olduğu ilk anda yaptığı da tam olarak buydu. Sen, Santana, Bayer, Romi, yani adadaki herkes Conor'ın geçmişıyle konuşmak ya da bugününü itiraf etmesini sağlamak için özel olarak seçilmişti. Nico ve ben, kısa bir süre içinde buraya bırakıldık, bu yüzden Santana'nın kadar iyi bağlantıları olan birini araştırarak zamanımız yoktu. Yapabilecekleri en iyi şey benim gibi, onunla politik olarak çatışabilecek birini bulmaktı." Baz'ın mülakatta sorduğu soruları hatırladım, kafamı o kadar çok karıştırmışlardı ki. *Kendinize feminist der misiniz? Ve politik görüşünüzü. Ortanın solunda olduğunu söyleyebilir misin?* Şimdi anlıyordum. Conor'ın kafa tutabileceği birini bulmaya çalışıyordu, ideal olarak da bir kadını. "Çarkları yağlamak için bol miktarda içki ve herkesin paçavrasını kaybetmesi için tasarlanmış bazı stresli görevler ekleyin... Fırtına asla planın bir parçası değildi elbette. O sadece korkunç derecede kötü bir şanstı."

"Ama neden?" Santana şaşkın bir sesle, "Ama neden?" dedi. "Baz neden bütün bunları ne kadar boktan olursa olsun, bir yabancıyı alt etme zahmetine katlanmak?" Başımı tekrar salladım.

"Yabancı *olduklarını* sanmıyorum. Dan bana her şeyin başında Baz'ın Conor'ı tanıdığını söylemişti. Conor'ın Baz'ın yeğeniyle çıktığını söyledi. Ve merak etmeye başladım... Ya o da bu işten yara almadan çıkmadıysa?"

Uzun bir duraklama oldu. Diğer üçünün sözlerimi düşündüklerini, kafalarında evirip çevirdiklerini görebiliyordum. Sonra Santana'nın yüzü değişti. İfadesinde bir tür korku belirdi.

"Bir dakika, adı neydi?" "Baz'ın mı?"

Angel şaşkınlıkla sordu.

"Evet." Santana yeni telefonunu telaşla tuşluyordu -İngiliz Büyükelçiliği'nin bizim için hazırladığı acil durum paketinin bir parçasıydı, böylece ailelerimizle iletişime geçebilecektik. "Soyadı neydi? Bana kendini sadece Baz olarak tanıttı. E ng Productions'tan Baz."

Ben de kendiminkini çıkardım ve Ari'den gelen e-postaları gözden geçirmeye başladım. Baz'ın sadece ilk adıyla imza attığı doğrudu; e-posta adresinde soyadı bile yoktu. Ama sonunda, sözleşmelerden birinin derinliklerinde, onu buldum.

"Basil Ferrier," diye okudum. "Kulağa biraz havalı geliyor, değil mi? Halk adamı rolüne pek uymuyor. Baz ismini tercih etmesine şaşmamalı." Ve sonra, bağlantıyı fark ettiğimde. "Oh, şimdi anladım. E ng Productions. Ferrier'in *F'si*."

"Aynen öyle. Ve adı buydu. Birlikte okula gittiğim kız, Cally. Kendini öldüren kız. Tam adı Calista Ferrier'di. Bir keresinde bana Avustralya'da bir amcası olduğunu söylemişti. Baz'ın yeğeniydi."

Ben ona baktım, Santana da bana baktı; son parçalar yerine otururken birbirimize baktık ve aptallığına, hepimize yalan söylemesine rağmen Baz'a karşı içimde derin, korkunç bir şefkat hissettim.

On dokuz yaşındaki güzel yeğeninizin erkek arkadaşından ayrıldıktan sonra kendini öldürmesi yeterince kötü olmalı, ama o erkek arkadaşının yıllar geçtikçe daha da büyümesini ve daha da ünlü olmasını izlemek. YouTube abonelerinin önce bir milyona, sonra iki milyona, sonra da on milyona ulaşmasını izlemek.

-Takipçilerinin söylemlerini yalayıp yutmasını, giderek daha fazlasının *beğen ve abone ol* butonlarına basmasını izlemek... Adadan ayrıldığımdan beri Conor'ın bazı videolarını tuvalette oturup kapıyı kilitleyerek ve sesi bastırmak için duşu çalıştırarak izlemiştim ve giderek daha fazla rahatsız olmaya başlamıştım. Sahte makul üslubunun altında, destekçilerinin açıkça kutladığı bir zehir damarı vardı.

yorumlar. Evet, Baz gibi bir adamın buna seyirci kalamayacağını tahmin edebiliyorum.

Joel *Tek Mükemmel Çift* için "araba kazası televizyonu" demişti ve tahmin ettiğinden çok daha haklıydı. Araba kazası tam da Baz'ın hedeflediği şeydi.

-Direksiyonda Conor'ın olduğu, tasarlanmış bir araba kazası. Ancak Conor'ın destekçilerinin sosyal medyada ağırlığını koymasıyla, bu sadece araba kazası televizyonu değil, *viral* araba kazası televizyonu ve Baz için çifte kazanç olurdu: onun için bir reyting bonusu ve Conor için kariyer yıkıcı bir erime. Baz, bir YouTube gurusunun ne kadar sorunlu bir kadın düşmanı olduğunu ortaya çıkaran ve yılın izlenmesi gereken programını yaratan bir kahraman olarak oradan ayrılırdı. Geri kalanımız... biz sadece top yemiydik.

Uzun bir sessizlik oldu. Diğer üç kadının önerilerini yavaşça kafalarında evirip çevirdiklerini görebiliyordum.

Santana yavaşça, "Bu neden satmadıklarını açıklıyor," dedi. "Eğer çekiciliği, tanınmış bir YouTuber'ın ekranda erimesi olacaksa... bunu bir USP olarak sunmadan önce bunun gerçekleşmesini beklemeleri gerekirdi. Ama... Tanrım. Bu doğru olabilir mi? Bu... çılgınca görünüyor."

Omuz silktim.

"Bilmiyorum. Ama Conor ve Baz'a uzanan tüm bu ipuçlarını anlamlandırabilmemin tek yolu bu. Yani, arkadaşın Cally, bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Santana başını salladı. Yüzü solgundu.

"Reality TV hakkında çok fazla bilgim yok ama bana öyle geliyor ki Baz'ın yapmaya çalıştığı şey, *hepsinin* yaptığı şeyin bir uzantısı, değil mi? Uçucu insanları, kameralar için performans sergileyecek insanları seçiyorlar, onları olabildiğince sıkı bir şekilde sarıyorlar, birinin kendini kaybetmesi için neredeyse garanti olan bir dizi yüksek stresli durum tasarlıyorlar, biraz alkol atıyorlar ve sonra arkalarına yaslanıp kameraların dönmesine ve tweetlerin yağmasına izin veriyorlar."

"Kahretsin," dedi Angel. "Yani, bu çılgınlık, ama haklısın - Cally'yle olan tüm bu bağlantılar, başka türlü bir anlam ifade etmiyorlar. Yani Baz düşmanını yok ediyor ve yılın televizyon olayını yaratıyor. Ve bu süreçte hepimizin canı cehenneme."

"Tanrım," dedi Santana. Çenesi sıkılmıştı, bir kası karıncalanmıştı. Tekrar konuştuğunda sesi dişlerini gıcırdatarak çıkıyormuş gibiydi. "Tanrım!"

Tanrım. Başından beri bu işin boktan olduğunu biliyordum. Ben bile yapmak istemedim, Dan'ın fikriydi. O hiçbir zaman 'sadece' bir model olmak istemedi." Kelimenin etrafına tırnak işareti koydu. "O her zaman bir aktör ya da sunucu olmak istedi. Yani..." Hatasının farkına vararak sözünü kesti. "O her zaman istedi."

"Siktir et onu," dedi Angel. Sesinde daha önce hiç duymadığım gizli bir öfke vardı. "L'homme de ma vie-zavallı Bayer'im, o öldü. Peki ne için? Bir hiç uğruna! Baz o aptal planını yapsın diye! Cidden, siktir et onu!"

Zana öne doğru eğilmişti ve elleri yüzünün üzerindeydi. Ağlayıp ağlamadığını, ağlıyorsa bunun şoktan mı, kederden mi yoksa rahatlamadan mı olduğunu anlayamadım. Belki de üçü birden.

Ama ayağa kalktığında güldüğünü gördüm; gözyaşları arasında bir tür acı, neşesiz bir öfkeyle gülüyordu.

"Eğer bu doğruysa-" Kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordu. "Eğer bu doğruysa, o zaman en kötü şey ne biliyor musun?"

Bir tür hıçkırık gibi bir kahkaha attı ve ben başımı salladım. Angel ve Santana ona korku ve sempati karışımı bir duyguyla bakıyorlardı.

Zana, "Ondan bir *kahraman* yarattık," demeyi başardı. Başını ellerinin arasına almış, neredeyse çömelmiş bir halde ileri geri sallanıyordu ama şimdi başını geriye attı. "O günlük, yazdığım o lanet günlük. Onu bir *aziz* haline getirdik. Manşetleri gördünüz mü?"

Cebinden telefonunu çıkardı, arama çubuğuna bir şey yazdı ve telefonu uzattı.

"Bak. *Bak.*"

Öne doğru eğildim ve küçük ekrana baktım. Siyah beyaz manşetler vardı; çoğu Conor'ın sevimli, sırıtan yüzüyle resmedilmişti.

Youtuber'ın Trajik Ölümü Dostlarını Kurtardı

İngiliz Youtuber Conor Brian'ın Öldüğü Açıklanırken Rol Arkadaşları

Kahramanlarının Yasını Tutuyor

Conor Brian: Olağanüstü Bir Yaşam. Kendini Aşan Bir Ölüm. Dünyaya

Son Bir Hediye.

Telefonu ittim.

"Baz'ın başardığı buydu," diye tükürdü Zana. "Sırf düşmanını kutsallaştırmak için hepimize cehennemi yaşattı. Ve şimdi hepimiz sonsuza dek bu *yalanla* yaşamak zorundayız. Ve ben de yaptığım şeyle, olmasına izin verdiğim şeyle yaşamak zorundayım."

Yüzünden yaşlar süzülüyordu ve bunun Conor yüzünden mi yoksa diğer her şey yüzünden mi olduğunu bilmiyordum. Belki de hepsinden.

"Bak," dedim. Telefonu Zana'nın elinden aldım ve ekranı açtım. "Bak, Zana. Baz öldü, Conor öldü, hepsi öldü." Dan'i, Joel'i, Bayer'i, Romi'yi, zavallı isimsiz yapımcıyı ve Nico'yu, bana söylediği son sözleri düşününce boğazımda bir yumru oluştu. *Bana tuzak kurdun. Olması gereken bu değildi. Anlaştığımız şey bu değildi!* Ve bu doğrudu - o anda hiçbirimizin bilemeyeceği kadar doğrudu. Hepimiz tuzağa düşürülmüştük. Hiçbirimiz Baz'ın aptalca planını kabul etmemiştik. "Onlar öldü," dedim tekrar, sesim istediğimden daha sert çıkmıştı, "ve bunu değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Onlara yardım edemeyiz. Yaptıklarının 1 katını yapamayız ya da çektiklerini değiştiremeyiz. Tek yapabileceğimiz yaşayanları korumak - *bizi korumak*." Çemberin etrafına baktım. "Ve ben de bunu yapacağım. Bedeli ne olursa olsun. Tamam mı?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Angel başını salladı.

"Evet. Baz'ın canı cehenneme. Conor'ın mirasını sikeyim. Yani bu bir yalan. Birçok insan için öyle.

Önemli olan yaşamaktır. Anlaştık mı?"

"Katılıyorum," dedi Santana. Yüzü ıslaktı ve gözlerini kırıştırdı. "Zana?"

"Tamam," dedi Zana. Sesi alçaktı. "Ama bunu senin için yapıyor olmaktan nefret ediyorum.

Ben."

"Bunu senin için yapmıyoruz," dedi Angel. Sesi sertti. "Bunu kendimiz için yapıyoruz. Hepimiz için. Hayatta kalanlar için."

Önünde duran boncuklu limonata bardağını eline aldı. "Hayatta kalmaya."

"Hayatta kalmak için," diye yineledi Santana.

"Hayatta kalmak için," dedim. Döndük ve Zana'ya baktık. "Hayatta kalmaya," dedi usulca. Ve sonra gülümsedi.

BÖLÜM 38

Yedek SIM postayla geldi. Yeni bir telefon, çünkü eski telefonum Güney Pasifik'in dibindeydi. Ama numara aynıydı. Arkadaşlarımın arkadaşları aracılığıyla benimle çılgınca iletişim kurmaya çalışan o kadar çok insan vardı ki, onlara iyi olduğuma dair güvence vermek için eski numaramı yeniden etkinleştirmem gerektiğini biliyordum.

Geldiğinde yalnızdım, bizim sıçanda. Nico olmadan orada olmak hâlâ garipti. Hâlâ yatakta *döndüğümde* kendimi onu ararken buluyordum, hâlâ ön kapıdan içeri girdiğimde nefesim boğazımda düğümleniyordu, ona seslenmek üzereydim, *Tatlım, ben geldim!*

Bir Cumartesi günüydü ve Jakarta'dan döndükten kısa bir süre sonra annem ve babam nihayet eve gitmişlerdi, en azından bir şekilde yemek yediğime ve uyuduğuma ve bir kez daha parmaklarının arasından kayıp gitmeyeceğime ikna olmuşlardı. Ama ellerim hala cılız ve güneş yanığıydı, hala sadece kısmen iyileşmiş kesikler ve asit yanıklarıyla kaplıydı. Zarfı yırtıp Rap'in üzerinde başparmağımı keserken onlara baktığımı hatırlıyorum; ne kadar acıdığımı ve hepimiz o kadar şey yaşamışken aptal bir kağıt kesiğini düşünmenin ne kadar ironik olduğunu düşünüyordum.

Telefonumu bir ataşla açtım, SIM kartını taktım ve mesajların gelmesini bekledim. Düzinelerce... ve düzinelerce... ve düzinelerce... Gemi kazası haberi İngiltere'ye ulaştıkça ve arkadaşlarım kaybolduğumu duymaya başladıkça artıyordu.

İnsanların çoğu beni e-posta yoluyla ya da annem aracılığıyla bulmuştu ve listeyi aşağı doğru kaydırırken, yanıt vermek zorunda olmadığını bildiklerimin işaretini kaldırdım ve duymamış olabilecek kişilere hızlı bir "merhaba, geri döndüm-en kısa zamanda iletişime geçeceğim" mesajı gönderdim. En kötüler Nico'nun arkadaşlarıydı.

onlara bu korkunç haberi tekrar tekrar vermek zorunda kalacaktı. Zamanda geri gitmek gibiydi. Her şeyin yolunda olduğu bir zamana.

Ve sonunda, hepsinin en sonuncusuna ulaştım... ya da belki de en birincisine, listede en sonda olmasına rağmen. Tarih damgasına bakılırsa, eski telefonumu kapatıp Baz'ın kasasına koyduktan sadece birkaç saat sonra gönderilmiş olmalıydı ve muhtemelen o zamandan beri sunucuda duruyor, SIM'imın yeniden bağlanmasını bekliyordu.

Nico'dan bir mesajdı.

İlk başta anlamadım. Onun telefonu da benimkiyle birlikte dolabın içindeydi, Baz'ın oraya koyduğunu görmüştüm. Bana mesaj atmayı nasıl başarmıştı? Ve *neden*, o kadar insan arasında cevap veremeyeceğimi anlamış olmalıydı?

Sonra fark ettim ki, o son yolculuk için *Over Easy*'ye bindiğinde telefonu ona geri verilmiş olmalıydı. Ve bunu göndermişti, böylece ben de adadan atıldığımda kendi telefonumu elime aldığımda okuyacağım ilk şey bu olacaktı.

Sadece bir mesaj değildi. Aslında birkaç taneydi, birbiri ardına geliyordu. En sonuncusunun önizlemesinin yanında küçük bir on üç sayısı belirliyordu.

On üç mesaj. Söyleyecek çok şeyi varmış gibi görünüyordu. Hem de *çok*.

Her şey bu kadar hamken bu konuyu açmaya cesaret edip edemeyeceğimi düşünürken, midem huzursuzca kıpırdandı. Nico'nun adadaki o son geceki acımasızlığını hatırlayıp duruyordum, vahşi suçlamalarını, *beni sabote ettin... ne oyunu oynuyorsun?*

Ama zinciri orada, okunmadan, bana eziyet ederek bırakamazdım. Yüzleşmek zorundaydım.

Söylemek istediği her neyse ve son sözleri her neyse, kafamın içinde çınlayanlardan daha kötü olamazdı. Ve başlangıç, önizlemede görebildiğim kısım, o kadar da kötü görünmüyordu. "hey lil," diye başlıyordu, Nico'nun karakteristik noktalanmamış bilinç akışıyla, "şey ben boa-"

Ön izleme burada kesildi. Derin bir nefes aldım. Tıkladım.

Selam Lil. Tekneye geri döndüm ve sakinleşmek için bir şansım oldu. Özür dilerim. Hıyarlık ettim.

bir sikten daha kötü

Sanırım bunu okuyorsan sen de kovuldun. ya da belki kazandın!!!! umarım ayrılırken söylediklerimin hiçbirini kastetmediğimi biliyorsundur. sadece kızgındım. ve belki de korkmuştum. bu şovun son şansım olduğunu hissettim ve kendimi hayal kırıklığına uğrattım. ikimizi de. çünkü işte şey - sen yapmadın. her zaman yaptığın gibi geldin. çünkü sen harika, zeki ve iyi bir insansın ve

yanlışlıkla gönder tuşuna bastım. başka ne olabilir bilmiyorum. sadece seni hak etmediğimi biliyorum ve bir süredir bunu hissediyorum. sen çok çalışacak, sana çocuk verecek ve gerçekten isteyip istemediğimi bilmediğim şeyleri yapacak birini hak ediyorsun. seni seviyorum Lil ve senin de beni sevdiğini hissediyorum ama bilmiyorum. belki de gitmene izin vermemin zamanı gelmiştir.

Lanet olsun, bunu yazmamalıydım. Özür dilerim, sarhoşum. Çok fazla ayı içtim.

*pancar

*bira

içmek için çok

seni seviyorum ve umarım sen kazanırsın. umarım tüm ödülü alırsın ve harika bir şey yaparsın. hayat değiştirici

Biliyorum,

bunu hak

ediyorsun.

Seni

seviyorum.

Not: Umarım Connor'ı yenersin. Baz onun yeğeniyle falan çıktığını ve bok gibi biri olduğunu söylüyor.

Ne kadar süre orada oturup ekrana baktığımı bilmiyorum. Tek bildiğim gözyaşlarımın yüzümden aktığı ve telefonum gelen bir mesajla tekrar biplediğinde ekranın bir mum gibi parlayarak odayı hayaletimsi bir ışıltıyla aydınlattığı.

Gözlerimi sildim ve gelen kutumda bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesajın bulunduğu listenin başına geri döndüm.

Hey, mesajda yazıyordu. Benim. Santana. Yeni numaranı deniyorum. Eski numaranı yani. Aptalca bir soru ama... iyi olacak mısın?

Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım. Ne söyleyeceğimi bulmaya çalıştım. Sonra sadece *evet* yazdım.

Ve gönder tuşuna bastım.

TEŞEKKÜRLER

Genelde teşekkür yazılarımda aileme pek teşekkür etmem çünkü işler kötü gittiğinde kibarca yolumdan çekilmeleri dışında kitaplarımın yazımıyla çok nadiren bir ilgileri olur. Ancak, Lyla'nın bir virolog olarak kariyeri doğrudan kocamın bilim alanındaki işinden ve ilişkimizin başlarında hücre dizilerini ayırmak ve genellikle uzun süredir sabırlı kültürlerini kötüye kullanmak için harcadığı saatlerden esinlendiği için bu bir istisna.

Yazarların başka yazarlarla evlenmek gibi korkunç bir alışkanlığı var ama ben bir bilim insanıyla evlenmek için güçlü bir gerekçe sunmak istiyorum. Sizin işinizi gerçekten anlamayan bir eşe sahip olmanın rahatlatıcı bir yanı var, tıpkı sizin onlarınkini gerçekten anlamadığınız gibi - ve bu sizi mutfak masasına oturduğunuzda işle ilgili endişelerinizi geride bırakmaya zorluyor. Ancak bunun da ötesinde, bilim insanları genellikle son derece zeki, yetkin, meraklı, birlikte yaşaması çok ilginç olan ve dünyada daha az demek istediğinizde daha az kullanmaktan daha kötü şeyler olduğunu hatırlamanıza yardımcı olan insanlardır.

Kocamın ne yaptığını hiçbir zaman gerçekten anlayamadım. Eskiden virüsler ve retrovirüsler arasındaki farkı açıklamakta oldukça iyiydim, ancak bunu bile unuttum. Ama bildiğim şey, işine ne kadar tutkuyla bağlı olduğu, gerçeğin ve bilimsel dürüstlüğün peşinde koşmanın ne kadar önemli olduğu ve tüm kariyeri boyunca verilere öncelik vermek için ne kadar çok çabaladığı. Ian, seni seviyorum ve bir bilim insanı olarak niteliklerin seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri ve umarım bu Lyla'ya da yansır.

Bir reality-TV yarışmacısı olmanın duygusal yönü hakkında kendisinden bilgi almama izin verdiği ve dahil etmek istediğim bazı ayrıntıların inandırıcılığı konusunda bana tavsiyelerde bulunduğu için Ivan Brett'e içten teşekkürlerimi sunmam gerekiyor. Ancak şunu açıkça belirtmeliyim ki, E ng Productions'ın *One Perfect Couple*'da sergilediği sağlık ve güvenlik konusundaki özensiz tutum tamamen benim buluşumdur ve

Ivan'ın deneyimi üzerine! Courtney Robertson'ın *The Bachelor*'da geçirdiği zamanı anlattığı büyüleyici anı kitabı *I Didn't Come Here to Make Friends*, çok farklı türden bir programın perde arkasına dair bilgiler veriyor.

Sally, Gus ve Robyn'e de T1 diyabetle yaşamının nasıl bir şey olduğu, pompa ve insülinle ilgili ayrıntılar hakkında bitmek bilmeyen sorulara katlandıkları için çok teşekkür ederim. Tüm hatalar benim hatamdır!

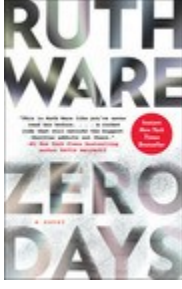
Fransızca diyaloglardaki yardımları için Chris Moore ve Sabrina Chapman'a çok teşekkür ederiz.

Sevgili menajerim Eve White ve onun parlak asistanları Ludo ve Steven her zaman yanımdalar ve yıllar boyunca kitaplarımın çobanlığını yaptıkları için onlara minnettarım. Ayrıca İngiltere, ABD, Kanada ve Avustralya'daki Simon & Schuster ve diğer dillerdeki ve yurtdışındaki yayıncılarımın yılmaz ve yorulmaz ekiplerine de çok ama çok teşekkür borçluyum. Alison, Jen ve Suzanne'a, ortak editörlük zekanız ve bana ve karakterlerime gösterdiğiniz inanç için her gün minnettarım. Ve Ian, Jessica, Sydney, Sabah, Katherine, Taylor, Kevin, Mackenzie, Gill, Dom, Nicholas, Maddie, Heather, Gail, Hayley, Sarah, Harriett, Matt, Francesca, Richard, Genevieve, Louise, Jennifer, Aimee, Sally, Abby, Anabel, Caroline, Jaime, John Paul, Brigid ve Lisa'ya... Kitaplarıma gösterdiğiniz özen ve ilgi için hepinize yürekten teşekkür borçluyum. Benim için yaptığınız her şey için çok minnettarım!

Sevgili aileme ve arkadaşlarıma, giderek inatlaşan Colin Scott da dahil olmak üzere, hepinizi seviyorum ve siz olmadan bunu başaramazdım.

Ve sevgili okurum, eğer buraya kadar gelebildiyseniz, teşekkür ederim. Her şeyi değerli kılıyorsunuz.

Yazardan daha fazlası

[Sıfırncı Gün](#)

[O Kız](#)

[Teker Teker](#)

[Anahtarın Dönüşü](#)

[Bayan Westaway'in Ölümü](#)

[Yalan Oyunu](#)

YAZAR HAKKINDA

Ruth Ware, tam zamanlı bir yazar olmadan önce garsonluk, kitapçılık, yabancı dil olarak İngilizce öğretmenliği ve basın danışmanlığı yaptı. Şimdi ailesiyle birlikte İngiltere'nin güney kıyısındaki Sussex'te yaşıyor. *In a Dark, Dark Wood*; *The Woman in Cabin 10*; *The Lying Game*; *The Death of Mrs. Westaway*; *The Turn of the Key*; *One by One*; *The It Girl*; ve *Zero Days* kitaplarının 1 numaralı *New York Times* ve *Globe and Mail* (Toronto) çoksatan yazarıdır. RuthWare.com adresini ziyaret edin ve onu X [@RuthWareWriter](https://twitter.com/RuthWareWriter) hesabından takip edin.

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:

SimonandSchuster.com/Authors/Ruth-Ware

SimonandSchuster.com

ScoutPressBooks.com

X [ScoutPressBooks](https://twitter.com/ScoutPressBooks)

 [@GalleryBooks](https://www.instagram.com/GalleryBooks)

AYRICA RUTH WARE TARAFINDAN

Karanlık, Karanlık Bir

Ormanda 10 Numaralı

Kulübedeki Kadın Yalan

Oyunu

Bayan Westaway'in Ölümü

Anahtarın Dönüşü

One by One

The It Girl

Sıfırıncı Gün

Scout Press
An Imprint of Simon & Schuster, LLC
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 by Ruth Ware

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: Scout Press İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

İlk Scout Press ciltli baskısı Mayıs 2024

SCOUT PRESS ve kolofon Simon & Schuster, LLC Simon & Schuster'ın tescilli ticari

markalarıdır: 2024'te Yayıncılıkta 100. Yılına Kutluyor

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-8GG-50G-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-8GG-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç tasarım: Jaime Putorti Ceket
tasarımı: Claire Sullivan Ceket
fotoğrafi: Getty Images
Yazar fotoğrafı © Gemma Day Photography

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloglama Verileri mevcuttur.

ISBN 978-1-GG80-2559-8
ISBN 978-1-GG80-25G1-1 (e-kitap)